

AZ ARAB BORDÉLY FOGLYAI

Laila
SHUKRI

Az arab bordély foglyai

Laila Shukri

Kossuth (okt 2021)

Címke: Akció és Kaland, regény, Prostitúció

Dubaj a csillogás, a mesés vagyonok városa. Gigantikus épületeit és romantikus parkjait szeretné megcsodálni a szürke hétköznapjait kéthetes dubaji nyaralással feledtető lengyel Julia, akit a szíve is a keleti aranyvárosba húz.

A naiv, szerelmes lány abba a csapdába esik bele, amelybe oly sok sárga, fekete vagy fehér bőrű szépség a világ számos országából. Arab szerelme eladja jó pénzért: nyaralás helyett egy elitbordélyba hurcolják és prostitúcióra kényszerítik.

A bordélyba a dubaji arisztokrácia jár, és Julia hamarosan megtapasztalja, hogy a leggazdagabbak számára a szexualitás csupán a féktelen hatalmi téboly megélésének eszköze.

Laila Shukri

**AZ ARAB
BORDÉLY
FOGLYAI**

Az egzotikus imádó

Valószínűleg a langymeleg nyári estének köszönhető, hogy az élet felszabadult lüktetése töltötte be a várost ezen a hétvégi pihenőnapon. A szinte zsúfolásig telt éttermi és kávéházi kiskertek vendégei élvezték a remek fogásokat és az ínycsiklandó desszerteket, élénk traccsolás közepette kortyolgatták kávéjukat, szürcsölték borukat. Innen is, onnan is hangulatos dallamok szűrődtek ki, az utcai muzsikuskok pedig mindent megtettek annak érdekében, hogy népszerű melódiákkal hívják fel magukra a járókelők figyelmét. A barátok és ismerősök csapatosan, feldobott hangulatban rótták a várost, hogy megtalálják a nekik való, hozzájuk illő szórakozóhelyeket. Mindenki mindent bevetett annak érdekében, hogy szombati szabadidejét a lehető legtökéletesebben használja ki.

Én is örültem, hogy véget ért a hét. A munkahelyemen elárasztottak a tennivalók, ráadásul megjött az új főnökasszony is, aki nyilvánvalóan nem csípett engem, és mindig talált valami ürügyet, hogy piszkálhasson. Pedig a nyelvem is kilógott, úgy igyekeztem, hogy az összes kimutatást és elszámolást időre előkészítsem, de a főnök nő ráadásul a nyakamba sózott egy rakás követelésbehajtási feladatot is – ez volt ám csak a kemény dió, mert itt az eredmények nem igazán függtek az erőfeszítéseimtől. Az utóbbi időben lett egy csomó adósa a cégnek, s a főnökünk úgy döntött, nyújtsak támaszt a pénzbehajtásos ügyeket intéző Karolinának.

– Nem mész velük semmire – figyelmeztetett Karolina már a legelején. – A hitelezettjeink többségének súlyos likviditási gondja van, szóval nyugodtan telefonálgathatsz, küldözgetheted nekik az e-maileket meg a felszólításokat, a fülük botját sem mozdítják.

Karolina nem tévedett az adósokat illetően, de mindhiába, a főnök egyre csak szívta a véretem, hogy nem próbálkozom elég keményen. Nem voltam oda ezért a munkáért. Nem mondom, minden munkahelyi kötelességemet lelkiismeretesen elvégeztem, de a könyvelés sosem volt a kedvencem. A szüleim vettek rá, hogy

számviteli szakra jelentkezzem, mert úgy gondolták, hogy egy ilyen szakmával a zsebemben a munkaerőpiacon mindig jó állást találok. És igazuk is lett, tényleg nagyon hamar munkába állhattam – csakhogy nem ez volt álmaim netovábbja. Amióta csak az eszemet tudom, mindig is gyerekekkel szerettem volna foglalkozni, vigyázni rájuk. Abban bíztam, ha félrerakok némi pénzt, esetleg elvégezhetem az óvónőképzőt.

Megszólalt a telefonom.

– Szia, Julka.

– Szia, Karolina.

– Mit csinálsz?

– Semmi különöst, kijöttem kicsit sétálni a városba. Nem akaródzott otthon ücsörögni.

– Csak azért kérdezem, mert felhívott Marta, és kérdezte, elmennék-e vele valami klubba.

– És?

– Nem is tudom... Ezért hívtalak téged. Ha te is jönnél, mindjárt más lenne. Nem akarok Martával egyedül menni. Tudod, milyen...

– Mi tagadás...

Marta, a munkatársunk alapjában véve aranyos lány volt, de sajnos időnként képes volt bármilyen apróságért cirkuszoszni.

– Szóval jössz? – firtatta Karolina.

– És hová akartok menni?

– Marta egy egzotikus klubot ajánlott, Szahara a neve.

– Sosem voltam még ott.

– Én sem, de Marta szerint egyszerűen csúcs. Nos, mit csináljunk?

– Szerinted?

– Egy kis lazítás nem ártana... Az a hisztérika ma megint lecseszett, mert a poznaniak nem fizettek.

– Azért én is megkaptam a magamét. A poznaniak pedig még csak fel sem veszik nekem a telefont.

– Én is hiába csörgök rájuk. – Karolina felsóhajtott. – Ugyan, Julka, gyere már, szórakozunk egy kicsit, és elfelejtjük a rémes banyát.

– Rendben, de még haza kell szaladnom átöltözni. Hol találkozunk?

– Mennyi idő alatt készülsz el?

– Úgy két órára lenne szükségem...

– Akkor most felhívom Martát, megmondom neki, hogy te is jössz. Megbeszéljük, hogy mikor és hol találkozunk, aztán jelentkezem.

– Rendben.

– Szia.

Néhány perc múlva újra megszólalt a telefon.

– Marta már megint problémázik – közölte Karolina.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Azt akarja, hogy fél óra múlva találkozunk a klub bejáratánál.

– Képtelenség.

– Én is ezt mondtam neki.

– És mit válaszolt?

– Azt, hogy ez egy eszméletlenül felkapott hely, ma pedig szombat van, szóval minél később érünk oda, annál kisebb az esélye, hogy bejuthatunk.

– Pech, de akkor sem érek oda. Menj el vele egyedül, ha akarsz!

– Nem akarok – közölte Karolina eltökélten. – A tudomására hoztam, hogy vagy legkorábban két óra múlva találkozunk, vagy nem megyünk egyáltalán.

– És belement?

– Muszáj volt neki. Már ha nem akar egyedül szórakozni...

– Szóval, hol van az a klub?

– A nagy park közelében. Átküldöm neked a címet.

– Rendben, két óra múlva ott leszek.

– Szuper, akkor viszlát két óra múlva!

– Szia.

Hazasiettem, bementem a szobámba, és kitártam a szekrényt, hogy megfelelő cuccok után kutassak. Egy idő múlva bejött utánam az anyám.

– Elmész?

– Igen.

– És hová?

– Egy klubba.

- Kivel?
- A barátnőimmal.
- Melyik barátnőiddel?
- Karolinával és Martával.
- Együtt dolgozol velük, ugye?
- Igen, mami! – Kicsit elfutott a méreg.
- És melyik klubba mész?
- A neve Szahara.
- Szahara? Az meg miféle...
- Anyu! Fejezd már be, felnőtt vagyok. Bocsi, de öltöznöm kell.
- Micsoda elnevezés... – zsörtölődött anyám kifelé menet.

Ezt is untam már. Nem volt annyi pénzem, hogy elköltözzem a szüleimtől, így el kellett viselnem, hogy állandóan beleszólnak az életembe. Ez szörnyen idegesített, főleg azért, mert bántott, hogy ilyen szakmát választottak nekem. Bár korábban rengeteget beszéltünk a pályaválasztásról, valójában tehetetlen voltam. Apuék megfenyegettek, hogy más tanulmányokat nem fognak fizetni. És nem fognak eltartani.

- Minden a te érdekedben történik, Julka – magyarázta az apám.
- Egy talpraesett könyvelő sosem marad munka nélkül.

Csak hogy szeretni is kellene ezt a munkát. Ezt azonban a szüleim egyáltalán nem vették figyelembe.

Előkotortam egy fekete miniszoknyát a szekrényből, találtam egy hozzá illő, mélyvörös, enyhén csillogó topot, és fekete túsarkúba bújtam. Megigazítottam a sminkemet, megfésülködtem, kiléptem a szobámból, és a kijárat ajtó felé vettem az irányt.

- Mikor érsz haza? – szólt utánam anyám.
- Nem tudom.
- Nehogy későn gyere, mert...
- Jól van, jól van... – Csuktam rá fürgén az ajtót.

Mire odaértem, Karolina és Marta már a bejárat előtt kígyózó sorban álltak.

- Na, végre! – köszöntött Marta. – Belibegett a hercegnőnk is!

Elengedtem a fülem mellett a rosszmájú megjegyzést, mert nem akartam veszekedéssel nekivágni a közös estének.

A keleti stílusban berendezett Szahara klub nagy népszerűségnek örvendett mind városunk lakói, mind az ide látogató vendégek körében. Megválogatták, kit engednek be, és láttam, amint azok, akik nem nyertek belépést a klubba, csalódott arccal, a bejáratnál őrködve távoznak.

– Én szoltam, hogy korábban kell ide jönni, de persze nem hallgattatok rám – közölte szemrehányó hangon Marta.

– Szerintem a buli úgylát csak tíz körül kezdődik – vágtam rá.

– Jutkának igazán van – fogta pártomat Karolina. – Semmi értelme egy majdnem üres hodályban ücsörögni a végtelenségig.

– Így viszont lehet, hogy egyáltalán be sem jutunk – hajtogatta továbbra is a magáét Marta.

– Nos, akkor legfeljebb máshol fogjuk tölteni az estét – jegyezte meg könnyedén Karolina.

– Mit nem mondasz! – Marta rosszalló pillantást vetett a barátnőnkre. – Megegyeztünk, hogy ide jövünk, a Szaharába, és eszemben sincs változtatni ezen!

– Nem történik semmi, ha valamin változtatunk – szögezte le Karolina.

– Én aztán nem megyek máshová – makacsolta meg magát Marta. – De ha te másik klubot akarsz, akkor nem muszáj...

– Hát tudod... – vágott a szavába felháborodottan Karolina.

– Lányok, igyekezzetek, megindult a sor – szoltam közbe, amikor már úgy festett, hogy a barátnőim vitája pillanatokon belül elmérgesedik.

Egy nagyobb társaságot elküldték a bejáratnál. A csalódott szórakozni vágyók hangosan szitkozódtak a vendégek kiválogatásának tisztázatlan szabályai miatt.

– Azt engedik be, akit akarnak, és kész! -jegyezte meg Karolina.

– Ha egyeseknek nem lett volna annyi időre szükségük... – Marta képtelen volt felhagyni a megjegyzésekkel.

A sor meglehetősen gyorsan haladt, mert az egzotikus klubba az emberek többségét nem engedték be.

Amikor társnőimmel a bejáratnál értünk, egy kigyúrt ajtónálló tetőtől talpig végigmért minket. Tekintete egy pillanatra elidőzött túsarkúinkon, kivillanó combjainkon és a blúzunk alatt feszülő

melleken. Azután kérdő pillantást vetett az ajtóban álló magas, felfésült hajú nőre, aki szintén a vendégek kiválogatásával foglalkozott, és amikor az beleegyezően biccentett, az őt kitárta előttünk az ajtót.

– Huhh, ez sikerült! – rikkantotta elégedetten Marta.

A pincérnő az alig néhány szabad asztalka egyikéhez vezetett minket, majd kis idő múlva hozta az étlapokat.

– Drága a hely – jegyeztem meg.

– Hát, nem olcsó – ismerte el Marta.

– Esetleg rendeljünk közösen egy üveg bort – javasolta Karolina.

– Jó ötlet – bólintottam rá.

– Vörös legyen vagy fehér? – kérdezte Karolina.

– Vörös – választott Marta.

– Nekem is jó a vörös – egyeztem bele, mert a vörösbort szerettem jobban.

– Rendben, lányok, akkor legyen vörös, habár én inkább fehérboros vagyok. – Karolina nem akart felesleges vitába bocsátkozni. – És mit fogunk enni?

– Én csak salátát választok... – közöltem, mert nem voltam éhes.

– Akkor én is... És te, Marta? – fordult társunkhoz Karolina.

– Én egyelőre nem kérek semmit. Elég lesz a bor – döntötte el Marta.

– Mit szólnátok egy kis pezsgőhöz ezerhatszáz zlotyért? – eresztett meg egy viccet Karolina, aki továbbra is az étlapot bújtá.

– Szuper, akkor ezt választjuk! – Marta sem maradt adós a tréfával.

Megérkezett a pincérnő, meggyújtotta az asztalon az elegáns gyertyát, és felvette a rendelést.

– Hogy tetszik nektek ez a hely? – tudakolta Marta.

– Tetszik – válaszolt röviden Karolina.

Végigjártam tekintetemet az időközben jócskán benépesült klubon. A helynek különleges, orientális hangulatot adtak a pult fölé akasztott színes lampionok, a fából készült, csipkeszerűen áttört térelválasztó paravánok, a keleties formavilágú szőttesek és a jellegzetesen ívelt csőrű, pocakos kancsók. A táncparkettől nem messze egy meglehetősen tágas páholy helyezkedett el, melyet

három oldalról piros, steppelt bőrborítású falak határoltak. A falak mentén színes párnákkal megrakott ülőhelyek sorakoztak. Külföldi férfiak ültek rajtuk, akik az előttük álló vízpipából pöfékelve érdeklődő pillantással nézelődtek a teremben. A körülöttük hajbókoló pincérlányokból ítélve törzsvendégek vagy fontos látogatók lehettek.

A pincérnőnk kihozta a rendelésünket, felbontotta a bort, és széttöltötte a poharakba az italt.

– Nos, mire iszunk? – emelte magasra a poharát Karolina.

– A mai estére! – mondott tósztot Marta.

– És hogy a főnökasszonyunk ne sokáig melegítse a széket nálunk – tettem hozzá.

– Könyörgöm, *egy szót se* a munkáról! – jajdult fel Karolina.

– Jól van, akkor igyunk a mai bulira – koccintottam poharamat a lányokéhoz.

Ittam néhány kortyot, és ekkor a pillantásom egy csokor gyönyörű, hófehér liliomra esett, amely karcsú üvegvázában díszítette a klubot. A virágok egy része már kinyílt – a bársonyos szirmok makulátlan pompájukban tündököltek. Sok liliombimbó még csupán várta a fenséges kitérülést, a maradék pedig félig nyíltan dermedt bele a dicsőséges kibomlást megelőző, észrevétlen pillanatba. Megcsodáltam a szépség, a báj és a szemérem e varázslatos kompozícióját, nem sejtve még, hogy a tündöklő liliomok képe később a legszörnyűbb fájdalom és megaláztatás pillanataiban fog majd megjelenni előttem. Ez az este, melyet betöltött a csábító arab zene, áthatott az egzotikus ételek, a vízpipák illata és a virradatig tartó tombolás, kifordította a sarkaiból addigi életemet, majd a pokol mélységeibe taszított. De erről ezen az estén még mit sem tudtam.

– Jöttök táncolni? – kérdezte Marta.

– Esetleg kicsit később. – Karolina éppen hozzáfogott a salátaadagjához.

– És te, Julia? – fordult hozzám Marta.

– Megvárom Karolinát. – Nem tudtam elszakítani tekintetemet a fehér liliomokról.

– Mindig ezt csináljátok! – horkant fel elégedetlenül Marta. – Nem azért jöttünk ide, hogy csak üldögéljünk! – Felpattant, és a szinte

még üres táncparkett felé lódult.

A parkett közepén két elképesztően dögös csaj szűk, fekete, testhez tapadó ruhában mutatta meg tömör mellét, villantott meztelen hátat, hosszú combokat és formás popsit. A lányok szenvedélyesen vonaglottak a buli beindítása érdekében jócskán felhangosított, lüktető zenére. Kicsit távolabb egy sötét bőrű férfi és partnere, egy kissé dundi szőke nő ragyogó mosolyokat vetve egymásra feledkeztek bele teljesen a táncba.

– Sok a külföldi – figyelt fel Karolina.

– Valóban.

A szomszéd asztalnál egymás tekintetébe révülve egy – a bőrszínt illetően vegyes – pár ült, és a hangos zenét túlkiabálva, élénk beszélgetést folytatott. Mögöttük öt, keleties vonású férfi lakomázott a keleti konyha különféle fogásaival gazdagon megrakott hosszú asztal mellett. A páholyban a vízipipa előkészítésének művészetében jártas mester szertartásos mozdulatokkal gyűjtötte meg a soron következő pipát, majd átnyújtotta a középben helyet foglaló, jóképű, kurtára nyírt szakállú, sötét, hatalmas szemével éberén figyelő férfinak a csövet a szipkával.

– Fantasztikus itt lenni! – Röppent vissza hozzánk a pihegő Marta. – Mondjunk újra köszöntőt! – Tele-töltötte a három poharat. – Most mire iszunk?

– A jövőnkre! – tartotta magasba a poharát Karolina.

– Remek, a jövőnkre! – Marta el volt ragadtatva.

– A jövőre! – csatlakoztam én is társnőimhez, nem sejtve, hogy ez a jövő úgy formálódik már a klub félhomályában, mint a hódító naigilékat élvező vendégek által kifújta, a páholyból előkunkorodó sűrű füstfelhő.

A lemezlovas egy újabb arab számot rakott fel, és Marta máris felpattant a helyéről.

– Táncoltok végre? – fordult hozzánk.

– Én igen. – Karolina is felemelkedett. – És te, Julia?

– Én is. – Követtem barátnőimet.

A forró ritmusok a klub többi vendégét is táncra készítették, megtelt a táncparkett. Az egzotikus, távoli utazások ígéretével lüktető, ritmikus zene teljesen magával ragadott. Nem vágytam

másra, mint tán colni, nevetni és az önkívületig szórakozni, hogy lég alább egy kis időre megfeledkezzem a szürke, monoton hétköznapiokról. Az idegen népek fiai magasra tartott kézzel, elragadtatottan tapsoltak.

– Ugye, mondtam, hogy szuper lesz! – kiáltott fel Marta, és riszálta a csípőjét.

Egy férfi lépett mellé, és széles mosollyal, hangosan tapsolva keringeni kezdett körülötte. Hamarosan a barátai is odagyültek, és a következő három számot együtt táncoltuk végig.

– Nekem ennyi egyelőre elég is lesz! – kiabálta a fülembe Karolina, aki alig kapott levegőt. – Le kell ülnöm egy kicsit.

– Veled megyek. – A klubban táncoló tömegben nagy nehezen átvérgődve követtem őt.

Még el sem értünk az asztalunkig, amikor elénk toppant az egyik fickó, akivel az imént táncoltunk.

– Kérem, tartsanak velünk – mondta angolul, és a páholy felé intett.

– Köszönjük, de nem – vágtam rá ösztönösen.

– Gyönyörű hölgyek, engedjék meg, hogy meghívjam önöket egy pohár pezsgőre – ismételte meg a kérést a férfi udvariasan.

– Köszönjük, szívesen. – Meglepetésemre Karolina elfogadta a hívást, és kézen fogva a páholy felé vonszolt.

– Karolina! – sziszegtem. – Hisz nem is ismerjük a pasast!

– Ha már buli, legyen buli! – vágta rá könnyedén Karolina. – Legalább ihatunk pezsgőt.

És máris a páholyban találtuk magunkat, de még mielőtt helyet foglaltunk volna az egyik kényelmes kanapén, az illető alkalmat kerített a bemutatkozásra is.

– Tarek.

– Karolina – húzódott széles mosolyra a barátnőm szája.

– Nagyon örülök – viszonzta a mosolyt Tarek.

Feltűnt, milyen mély, férfias hangja van.

– Julia.

– Dzsúúlia – ismételte meg, kissé elnyújtva az u-t, és ettől úgy éreztem, a nevem különös zengést kap. Később imádtam, amikor önkívületben suttogta azon a rekedtes hangon: „Dzsúúlia...” Idővel

meggyűlöltem ezt a Dzsúúliát. És átkoztam a sorsot, hogy ilyen kivételes zengéssel ejtett csapdába.

– Hohó, hát itt vagytok! – bukkant fel viháncolva Marta, akit Tarek három társa zsongott körül. – Látom, bejön a klub – kacsintott jelentőségteljesen.

– Szamir, Fajszal, Malik. – Mutatta be sorban Tarek a társait. – Ők pedig Karolina és Julia.

Barátságosan összenevettünk, és a puha párnákra dőlve helyet foglaltunk a páholyban. Tarek odaintette a személyzetet, és három pezsgőt rendelt. Karolina rám sandított, és szemét forgatva emlékeztetett arra, hogy egy üveg ezerhatszáz zlotyba kerül. Pár perc múlva a pincérnők előkelő, sötét palackokat hoztak ki, melyek aranycímkein szerepelt a Dóm Pérignon felirat, majd szakavatott mozdulatokkal bontották fel valamennyit. Kilőttek a dugók, a poharakat pedig félig betöltötte a fehér hab, amely csakhamar felfelé törekvő buborékkal teli, aranysárga itallá változott.

– Igyunk erre a nagyszerű találkozásra! – Tarek kapta fel elsőnek a poharát, és rám nézett.

A számhoz emeltem a poharat, és lenge mandulaillat csapott meg. Kortyoltam a pezsgőből, melynek íze enyhe grépfrútos keserűséggel párosult.

– Isteni! – Marta el volt ragadtatva.

A luxuspezsgő a szombat esténk fényét emelte. A barátnőimmal drága szeszeket kortyolgattunk, végigkóstoltuk az új ismerőseink által megrendelt keleti fogásokat, beleszívtunk a whiskyt is tartalmazó nargilébe, és táncoltunk... Élet- és kalandvággyal telten, vibráló szédületben táncoltunk.

– Julia, tudod, tényleg csodás ez az este, de én már indulnék – szólt oda nekem Karolina éjjel kettő körül.

– Akkor én is megyek. – Ereztem, eljött a pillanat, hogy lezárjam ezt a zabolátlan éjszakát. – Mehetünk közös taxival, úgy olcsóbb lesz.

– Jó ötlet – értett egyet velem Karolina.

– Marta is jöhetne velünk.

– Csak tudnám, hol lehet! – Karolina kutató tekintettel nézett körül. – És még ki kell fizetnünk a salátákat és a bort – emlékeztetett

rá.

– Én intézem a számlát, te pedig kerítsd elő Martát.

– Rendben, megnézem, hol van.

Karolina elindult, én hívtam a pincérnőt, és kértem a számlát. Amikor megérkezett, elvettem a táskámból a pénztárcámat. Hirtelen Tarek bukkant fel mellettem.

– Majd én elintézem. – Tarek megkérdezte a pincérnőtől, mennyivel tartozunk, aztán lovagiasan fizetett, még jókora borralalót is csúsztatott mellé.

– Na de... – próbáltam tiltakozni, ám a férfi nem engedte, hogy befejezzem.

– Apróság, szóra sem érdemes. – Majd figyelmes pillantással mért végig.

– Köszönöm... – böktem ki kicsit félszegen.

– Dzsúúlia... – ejtette ki élvezettel a nevem.

Én ebből az elnyújtott ú-ból valamiféle érzelmességet véltem kihallani.

– Marta nem jön velünk – közölte Karolina, aki ekkor ért vissza hozzánk.

– Hívom a taxit – nyúltam a telefonoméért.

– Már mentek is? – Tarek hangjából kiérződött a szomorúság.

– Most már ideje. – Taxit rendeltem. – És nagyon köszönöm... vagyis köszönjük – sandítottam Karolinára hogy meghívtatok pezsgőzni, meg az egész csodás estét.

– Igen, fantasztikus volt, nagyon hálásak vagyunk – tette hozzá a barátnőm.

– Részemről a megtiszteltetés. – Tarek hihetetlenül udvarias volt.

– Jöttünk elbúcsúzni. – Marta kissé imbolyogva támaszkodott Fajszal vállára, és nyilvánvaló volt, hogy jó néhány italt külön is lehúztak a pultnál a pasassal.

– Szóval nem jössz velünk? – Szerettem volna biztosan tudni.

– Nem, Fajszal fog hazavinni. – Marta nyomott egy puszit a szerfelett elégedett fiatalember arcára.

– Hát, ha így döntöttél... – Én nem szerettem volna egy ismeretlen férfival ágyba bújni. – Mi megyünk is, a taxi már biztosan vár.

– Julia... – fogta meg finoman a kezemet Tarek. – Megadod a telefonszámodat? – Mélyen a szemembe nézett. – Nagyon kérlek...

Egy pillanatra elbizonytalanodtam, de aztán arra gondoltam, hogy az még semmire nem kötelez, ha megadom a telefonszámomat. Ez a pillanat döntötte el a sorsomat.

– Persze.

– Csörgess meg, akkor meglesz a számod! – Tarek lediktált néhány számot.

Beütöttem őket a billentyűzetbe, elbúcsúztam mindenkitől, és Karolinával távoztunk a klubból. Az épület előtt már várt ránk a taxi. Beültünk, és megadtuk a címünket.

– Nem kicsit bolondult meg ez a mi Martuskánk – jegyezte meg rosszállóan Karolina.

– És nem először... – emlékeztettem.

– Markra gondolsz, az én bulimból? – kérdezte Karolina.

– Igen – bólintottam.

– Emlékszem... Marta alig két óra után lépett le vele. – Karolina rosszálló grimaszt vágott. – Szereti az efféle mókákat... Az ilyen szórakozás biztosan nem az én világom. Viszont el kell ismerni, hogy ez a Fajszal kivételesen jóképű.

– Ami nem mentség – állapítottam meg.

– Tarek is baromi jól néz ki... És micsoda gentleman... – Karolina hangja egy árnyalattal érzelmesebbé vált.

– Tetszik neked?

– Igen... Vagyis nem... – igazította magát helyre gyorsan Karolina. – A te telefonszámodat kérte el. Kíváncsi vagyok, felhív-e.

– Én is...

„Dzsúúlia” – bűgött a fülemben, és jóleső melegség áradt szét bennem.

A taxi lefékezett a panel előtt, ahol lakom.

– Köszí, hogy elhívtál ma este. – Kinyitottam a kocsiját. – Soha életemben nem buliztam még ekkorát.

– Hát, én sem, klassz volt.

– Jó éjszakát, Karolina!

– Aludj jól, Julia!

Fellifteztem. Anyám az ajtóban várt.

– Merre jártál ilyen sokáig? Majdnem szívbajt kaptam miattad! Tudod te egyáltalán, hogy hány óra van? – rontott rám.

– Miért nem feküdtél le aludni? – Kikészített, hogy állandóan beleszól a dolgaimba.

– Hogy aludjam, ha egész éjjel nem vagy otthon? – kiabált rám mogorván.

– Csendesebben, mami! – Alig tudtam türtőztetni az idegességemet. – Még felébreszted aput!

– Ébredjen is fel! – Anyám nem halkította le a hangját. – És látni fogja, mikor jön haza a kislánya! Ráadásul rendesen be is tintáztál!

– Hagyd már abba, mama, az összes szomszéd minket hallgat! – Levettem a túsarkút, mert fájt a lábam a sokórányi vad tánctól.

– És mi ez a förtelmes szag? – Anyám tüntetőleg befogta az orrát. Valószínűleg a vízpipák illatára célozhatott.

– Jaj, mama, hagyj már békén! – húztam be előtte a szobám ajtaját.

Levettem a ruhámat, hálóingbe bújtam, és jóleső érzéssel ugrottam be a takaró alá. Kicsit forgott velem a világ, de el kellett ismernem, hogy remek este volt. Dzsúúlia... – ez ringatott álomba.

Másnap délig aludtam, aztán kényelmesen meg–fürödtem, és kimentem kávéfőzni a konyhába. Anyám sértett arckifejezése nem hagyott kétséget afelől, mi a véleménye a tegnapi éjszakai kalandozásomról. Fogtam a gőzölgő kávéval teli bögrét, és egy kazalnyi színes magazin társaságában bezárkóztam a szobámba.

Délután felhívott Tarek.

– Szia.

– Szia.

– Kifárasztott a buli?

– Nem igazán.

– Akkor meghívnálak egy kávéra.

Nem tudtam, mit feleljek neki.

– Julia.

– Igen?

– Szeretnék jobban megismerni – mondta komoly hangon. – Úgy érzem, te különleges nő vagy, de tegnap olyan hangosan szólt a zene, hogy nem lehetett mellette normálisan beszélgetni.

Hallgattam, mert nemcsak váratlan telefonja és kávémeghívása lepett meg, hanem ez a megjegyzés is.

– Julia... Igazán különleges megtiszteltetést jelentene a számomra, ha hajlandónak mutatkoznál egy kávé mellett találkozni velem. – Tarek értett a szóvirágok faragásához.

– Rendben... – Új ismerősöm felkeltette az érdeklődésemet. – Akkor hát hol és mikor? – kérdeztem.

– Mondjuk ma hatkor a klub melletti kávézóban. Neked megfelel?

– Igen, ott leszek hatkor.

– Akkor addig is viszlát.

– Viszlát.

Amikor kiöltözve és kisminkelve a cipőmet húztam fel az előszobában, anyám nem kímélt meg a véleménynyilvánításától.

– Most meg már megint hová mész?

– Kávézni.

– Kivel?

– Az egyik munkatársnőmmel. – Nem volt kedvem beavatni anyámat a magánügyeimbe.

– Melyik munkatársnőddel? – Anyám nem állta meg, hogy minden indulásom előtt végig ne vegye a kérdéslisztáját.

– Karolinával.

– Csak nehogy későn érj haza, mert holnap munkanap! A munkára pedig vigyázni kell, tudod, hogy manapság milyen nehéz...

Szedtem a lábam lefelé a lépcsőn, mivel nem akartam a liftre várva is anyám okításait hallgatni, aki a nyitott ajtóban állt, és semmi pénzért nem hagyott volna fel a szónoklással. Arra gondoltam, milyen jó, hogy Tarek telefonja kiszabadított a szüleim szűk lakásából, ahol állandó ellenőrzés alatt tartottak, és úgy vélték, jogukban áll nyomon követni életem legapróbb rezdüléseit is. Emiatt sokszor úgy éreztem, hogy megfulladok.

A Tarek által választott elegáns és stílusos kávézóban még nem jártam.

– Úgy örülök neked, tényleg annyira örülök! – Tarek felemelkedett a fotelból, arcán pedig kendőzetlen jókedv áradt szét.

– Én is örülök – ültem le vele szemben az apró, kerek márványasztalkához.

– Csodálatos a hajad – mondta Tarek, és tekintete elidőzött hátközépig érő, sűrű fürtjeimen.

Mindig is büszke voltam természetes hajszínemre, amely a szőke különféle árnyalatait vonultatta fel a nagyon világostól az aranyon át a méz színéig, így Tarek bókját magától értetődőnek vettem.

– Köszönöm – mosolyogtam rá barátságosan.

Néhány hónappal később a fájdalomtól és megaláztatástól vonítva szemrehányást tettem magamnak, hogy cikkor, abban a bájos kávézóban nem vettem észre semmiféle nyugtalanító jelzést, ami figyelmeztetett volna, hogy a kezdetek kezdetétől fogva árucikként tekintettek rám. Vajon léteznek-e életünk során olyan jelek, amelyeket, ha időben felfognánk, elkerülhetővé válnának életünk tragédiái? Vajon beismeijük-e magunknak, hogy tulajdonképpen láttuk is ezeket... Amikor gondolatban visszatérünk az események kiindulópontjához, belénk hasít a nyilvánvaló tény, hogy ott voltak ezek a jelek, egyértelműen, ám mégis felfoghatatlanul. Ha időben észrevesszük ezeket, megvédhetek volna minket a későbbi katasztrófától?

– Julia... – Tarek hangja balzsamos melegséggel áradt. – Mi a legnagyobb álmod?

A kérdés, amit váratlanul szegezett nekem, a valahol mélyen elrejtett vágyamig hatolt, amiről nem beszéltem senkivel. Gyerekekkel szerettem volna dolgozni, akik nap mint nap türelmetlen kíváncsisággal, lépésről lépésre fedezik fel az őket körülvevő valóságot, és rendületlenül bíznak bennem, hogy minden kérdésükre képes leszek választ adni.

– Tudod, ha tehetném, akkor...

Valójában ma sem tudom, miért, de azonnal megnyíltam Tarek előtt. Talán a kávézó meghitt légköre tette, talán túl sokáig fojtottam magamba személyes vágyaimat, esetleg Tarek rajongó, tökéletesen elfogadó pillantása keltett bennem bizalmat. Az sem kizárt, hogy egyszerűen mindaddig senki nem itta még ilyen figyelemmel és érdeklődéssel a szavaimat.

– Nagyon is megértelek – biztosított Tarek, amikor arról meséltem neki, hogyan döntöttek a szüleim a pályaválasztásomról, és hogy

napról napra kínlódom a munkában, amit végezni kell. – A mi családban is hasonló volt a helyzet – tette hozzá.

– Igazán? – Ez meglepett. – Téged is arra kényszerítettek a szüleid, hogy arra a szakra menj, amit ők néztek ki neked?

– Nem, nem rólam volt szó, hanem a húgomról – helyesbített.

– Neked van húgod?

– Igen, van húgom is, és öcsém is – felelte Tarek. – Az öcsém az államokban lakik, a húgom pedig a szüléinkkel, Duhajban.

– Te pedig Lengyelországban élsz?

– Nem, én is dubaji vagyok.

– És mivel foglalkozol? – Egyre kíváncsibb lettem újdonsült ismerősömről.

– Informatikus vagyok.

– Akkor mit keresel itt, Lengyelországban?

– Szakmai ügyek – felelte kurtán Tarek.

– Sokáig maradsz? – Átfutott a fejemen, hogy milyen jólesik Tarekkel beszélgetni, és kár lenne, ha máris visszautazna.

– Még nem tudom, attól függ... – vetett rám jelentőségteljes pillantást.

– Mitől? – Dobbant gyorsabban a szívem.

– Szerinted? – vont a kissé a szemöldökét Tarek.

– Nem is sejtem... – flörtöltem mosolyogva.

– Akkor találd ki – felelte egy kis kötekedéssel a hangjában.

– Esetleg... – tettem úgy, mint ciki eltöpreng – ...szakmai ügyekről van szó?

– Naná, persze hogy szakmai ügyekről!

Aztán pár másodpercnyi késéssel önfelelt nevetés robbant ki belőle. Akkor vidám hahotázásnak tűnt. Később jöttem rá, hogy ördögi kacaj volt.

– Hogy hívják a húgodat?

– Amira.

– Szép név. És mi volt a helyzet vele?

– Mindig is arról álmodozott, hogy ha felnőtt, angoltanár lesz.

– Szép hivatás – mondtam meggyőződéssel. – De miért nem akarták a szüleit, hogy az legyen belőle?

– Mert nekik meg az volt az álmuk, hogy Amira egyszer majd orvos lesz. Amikor eljöttek Szíriából...

– Szíriából?

– Igen, mi szíriaiak vagyunk.

– Úgy tudom, ott most szörnyű háború zajlik... – Nemrég láttam róla fotókat az újságban. Szétbombázott házak tátongó ablaküregekkel...

– Ez tényleg így van, bár én nem nagyon ismerem Szíriát.

– Hogyhogy? – Nem értettem a helyzetet.

– Még kicsik voltunk, amikor a szüleim ránk való tekintettel otthagyták Damaszkuszi. Szerették volna, ha a mi jövőnk jobban alakul.

– Ezek szerint sikerült is elérniük.

– Ó, igen, persze. Ahmed, az öcsém mérnök lett, én pedig informatikus.

– Hát Amira? – Úgy éreztem, összeköt valami ezzel a szír lánnyal, akinek meg kellett küzdenie az álmáért.

– Amira... – Tarek kis szüntet tartott.

– Angoltanár lett belőle? – Nagyon szerettem volna megismerni a lány történetét.

– Igen! – vágta rá győzedelmesen Tarek. – Ahmeddel a gondjainkba vettük. A pártját fogtuk, és meggyőztük a szüleinket, hogy neki is joga van az általa megálmodott úton haladni.

– Milyen szépen mondtad... – Iszonyúan sajnáltam, hogy az én szüleim erről nem így gondolkodtak. És hogy nincsenek olyan fivéreim, akik a pártomat fognák.

– Neked vannak testvéreid?

– Igen, van egy nővérem. De ő sokkal idősebb, és már családot alapított. Egy másik városban él.

– Hogy hívják?

– Alicja.

– Ő is olyan szép, mint te? – Tarek szemében kendőzetlen csodálat villant.

– Szébb...

– Azt nem hinném...

Amikor egy-két órával később Tarek hazakísért, úgy éreztem, mintha már nagyon régóta ismernék egymást. A ház előtt búcsúzóul kaptam egy puszit az arcomra, és ettől elöntött a forróság. Amikor Tarek újabb randevút kért másnapra, örömmel beleegyeztem.

Otthon éktelen szidalmak vártak rám.

– Ahá, szóval ő a te kis Karolinád! – süvöltötte anyám már a küszöbről. – Magas, barna, ráadásul még egy kis szakálla is van!

A meghitt hangulatban eltöltött este lezárásaként nem volt kedvem egy kellemetlen, sehová nem vezető eszmecserébe bonyolódni anyámmal, így hát rögtön megcéloztam a szobám ajtaját. De anyám nem tárgított, és a nyomomban maradt.

– Julka! Most rögtön mondd meg, hogy ez ki a fene volt!

– Az egyik barátom.

– Miféle barát?

– Semmi különös, csak egy barát.

– És hova valósi?

– Szíried.

– Szóval valami menekült? – Anyám már-már rángott az idegességtől.

– Még hogy menekült! Hát vannak nálunk, Lengyelországban menekültek? – Anyám teljesen kiborított. – Tarek informatikus, és Duhajban él.

Anyám meghökkent, és egy darabig meg sem tudott nyikkanni.

– Mami, kérlek, holnap reggel dolgozom, és pihenni szeretnék – mondtam békülékenyen. – Te mondtad, milyen fontos a munka. Engedd, hogy rendesen kialudhassam magam! Hosszú és fárasztó hét vár rám.

– Akkor bezzeg nem jutott eszedbe kialudni magad, amikor hajnalban értél haza részegen! – Anyám visszatalált a korábbi hangjához. – Szerencséd, hogy apád nincs itthon, mert ha ezt látná...

– Bocs, mami, de muszáj lesz kimennem a mosdóba. – Rájöttem, ez az egyetlen módja annak, hogy megússzam a hosszas lelki fröccsöt.

Jó darabig ültem bent a fürdőszobában, végül anyám elment megnézni a kedvenc sorozatát. Akkor suttymban átlopakodtam a szobámba, és lefeküdtem. Sokáig nem jött álom a szememre, mert még mindig a Tarekkel való találkozás hatása alatt álltam. Úgy éreztem, Tarek kivételesen felelősségteljes és kiegyensúlyozott férfi, aki pontosan tudja, hogyan kell gondoskodni egy nőről. Felidéztem úriemberre valló gesztusait a klubban, választékos kifejezőmódját. A leginkább mégis az ragadott meg benne, hogy milyen kedvességgel és együttérzéssel fordult a húga felé, és hogy a testvérével közösen képes volt harcba szállni a lány sorsának jobbra fordításáért. Tarek... Mérhetetlen öröm töltött el, hogy hamarosan újra láthatom.

Másnap a főnökasszonyunk szokás szerint ránk zúdított egy hegynyi munkát, és nem volt időnk beszélgetni a klubos buliról meg az új ismerősökről. Csak dél körül hagyhattuk ott egy kis időre az íróasztalunkat, hogy az apró konyhai részben gyülekezzünk.

- Na, milyen volt Fajszallal? – fordult Martához kertelés nélkül Karolina, miközben a sorára várt a kávéfőzőnél.

– Hmm... – Marta dorombolt, mint egy cica. – Szuper! Érti a dolgát a srác.

– Fogtok még találkozni? – kíváncsiskodott tovább Karolina.

– Nem is tudom, talán egyszer...

– Nem beszéltetek erről? – lepődött meg Karolina.

– Fajszal már holnap elutazik. – Marta kissé el– kámpicsorodott. – De lehet, hogy egyszer még visszajön Lengyelországba – tette hozzá reménykedve.

– És mi a helyzet Tarekkel? – kérdezett meg engem is Karolina. – Felhívott?

Elbizonytalanodtam. Nem tudtam, megosszam-e munkatársnőimmel a Tarekkel való találkozás keltette érzéseimet. Számomra egészen különleges volt az élmény, de nem voltam biztos abban, hogy a lányok megfelelően fogják-e értelmezni a helyzetet.

– Ne aggódj, Julia, talán később még felhív – értette félre hallgatásomat Karolina. – Vagy talán ő is elutazik, ahogy Fajszal, és nincs ideje.

– Talán... – Arra gondoltam, hogy alig néhány óra múlva látni fogom Tareket, és úgy éreztem, ez nagyon ígéretes fantáziakép.

– Ti meg mit pletykálgatok itt? – rontott be a helyiségbe a főnökünk. – Talán keveslitek a munkát?

Nem maradt más, mint fogni a kávésbögrénket, és visszatérni a kötelességeinkhez.

A következő két hétben szinte naponta találkoztam Tarekkel. Felkerestük a város különböző zugait, apró presszókba látogattunk el, hosszú sétákat tettünk meg együtt, és esténként olyan elegáns éttermekben vacsoráztunk, amilyenekre nekem korábban nem futotta. Minden nappal egyre erősebben éreztem, hogy mennyire fontossá vált a számomra Tarek. Szinte repültem minden randevúra. Fittyet hánytam anyám sirámaira, hogy szinte sosem vagyok otthon.

– Mama, jogom van hozzá, hogy úgy éljem az életemet, ahogy szeretném. Hagyj már fel az örökös ellenőrzésemmel! – kiabáltam rá

haragosan, amikor megpróbálta kisajtolni belőlem, hogy hová indulok.

Egyik este Tarek meghívott egy ötcsillagos hotel negyvenedik emeletén levő bárba. Az üvegfalak mögött a város éjszakai fényekkel villogó panorámája terült el.

– Milyen csodálatos látvány! – ámultam el, amikor helyet foglaltunk az asztalunknál.

– Tényleg ennyire tetszik neked? – vetett rám figyelmes pillantást Tarek.

– De még hogy! – biztosítottam elragadtatással.

– Ennek örülök! – Tarek arcán széles mosoly ömlött el.

A pincérnő lépett hozzánk, hozta az étlapot.

– Mit kérsz? – tanulmányozta a választékot Tarek.

– Nem tudom, nem vagyok éhes.

Előtte a város egyik legdrágább éttermében jártunk, ahol gyertyafény mellett remek vacsorát ettünk végig.

– Esetleg parancsolsz desszertet? – ajánlotta Tarek.

– Azt szívesen megkóstolnám.

– Gyümölcsök, fagylalt, puding vagy esetleg egy csokoládéfondü friss eperrel? – sorolta fel Tarek a desszertajánlatot.

– A csokoládéfondü csábítóan hangzik.

– Kitűnő választás – dicsért meg. – Akkor kérnének a fondüt eperrel és Dóm Pérignon pezsgőt.

A pincérnő felvette a rendelést, majd távozott, Tarek pedig fürkésző férfipillantást vetett rám. Feltűnt, hogy az étlapon többféle pezsgő is szerepelt, de Tarek éppen azt választotta, amely mellett megismerkedtünk, és emiatt különös meghatottság vett rajtam erőt.

– Julia... – Tarek nem vette le rólam a pillantását, a tekintete hipnotizált. – Julia...

Úgy tűnt, mintha mondani szeretne valamit nekem. Valami igazán fontosat.

– Julia, mit szólnál, ha... – fogott bele, de ebben a pillanatban ott termett a pincérnő egy csillogó sötét palackkal, amelyen aranyszínű címke hirdette rózsaszín betűkkel, hogy Champagne Dóm Pérignon Rose Vintage.

A dugó kilőtt, és rózsaszínű, habzó folyadék töltötte meg poharainkat.

– A boldogságodra! – mondott köszöntőt Tarek.

– És a tiédre! – emeltem meg a magam poharát.

Koccintottunk, és ittunk néhány korty pezsgőt, amelynek ezúttal lágy, enyhe zamata volt egy kis málnás, édes gyógyfűves és vörös szőlős felhanggal.

– Tökéletes!

A pincérnő kihozta a csokoládéfondüt és egy tálkában a friss epret, majd elegáns mozdulattal helyezte elénk az asztalra. Tarek kiemelt egy szem epret, és beledobta a pezsgőspoharamba.

– Kóstold meg! – biztatott mosolyogva. – Az eper kiemeli a pezsgő ízét.

– Mmm... Most még finomabb! – El kellett ismernem, Tareknek igaza volt.

Kortyoltuk a pezsgőt, eszegettük a csokoládéba mártott eperszemeket, és Tarek mesélt a városról, ahol nevelkedett.

– Tudtad, hogy Duhajban található a világ legmagasabb épülete, a Burdzs Kalifa?

– Igen, természetesen. – Nem sok mindent tudtam Duhajról, de erről éppenséggel hallottam.

– Dubaj egy különleges város, és biztos vagyok benne, hogy csodálatosan éreznéd ott magad. Ilyen kilátást és... – Tarek az üvegfal felé biccentett – ennél sokkal szédítőbbeket láthatnál ott, Julia, nap mint nap. Duhajban rengeteg étterem és bár van, ahonnan csodás panoráma nyílik mindenfelé. Dubaj megkérdőjelezhetetlen, fantasztikus építészeti csoda, amit látni kell – tette hozzá.

Majd nagy rajongással izgalmas történeteket mesélt az egzotikus Duhajról, melyeket átszöttek a szórakoztató gyermekkori emlékek. Ez az este is, akárcsak a Tarekkel töltött előző alkalmak, izgató élményt jelentett a számomra, és amikor a pincérnő kihozta a számlát, sajnálkozva gondoltam arra, hogy el kell válnunk egymástól. Kiléptünk a bárból, és már indultam volna a lift felé, de meglepetésemre Tarek kézen fogott, és az egyik hotelfolyosó irányába terelt. Egy ajtóhoz értünk, amit Tarek mágneskártyával nyitott ki, és beléptünk a lakosztályba.

– Julia...

Tarek erőteljes mozdulattal magához vont, és szenvedélyes csókokkal árasztott el. És aztán... Aztán tökéletes szerelmi gyönyört és ekstázist éltem át. Ez volt életem leggyönyörűbb éjszakája. Hosszan és szenvedélyesen szeretkeztünk, a legkifinomultabb módokon. Tarek gyengéd figyelemmel óvta érzékenységemet és elégítette ki a testemet, az önkívületig hevítve minden érzékemet.

– Julia... – súgta a fülemben. – Gyönyörű nő vagy... Kivételes... Különleges... Elképzelhetetlen a számomra, hogy talán soha többé nem láthatlak... – Érzékeny belecsókolt a nyakamba. – A melleid... – cirógatott végig a szájával – csodásak... mint egy istennőé... – Csókjai egyre perzselőbbekké váltak. – Te vagy az én éjszakai istennőm... életem istennője... Ajka lázasan tapadt ajkamra, és ágaskodó, kemény férfiasságával belém hatolt. Ez olyan eufóriát váltott ki belőlem, hogy önkéntelenül is feljajdultam a kéjtől.

– Aaaaahh...

– Dzsúúúlia...

Önkéntelenül feltörő, hangos sóhajomtól Tarek még inkább izgalomba jött, és vad ritmusban, erőteljes lökésekkel újabb reszketésig fokozódó, fergeteges szerelmi örömet nyújtott, ami mámorító közös élvezetig juttatott el minket. Love you! – nyögött fel Tarek az élvezés pillanatában.

Kitörő vallomása az érzéki boldogság csúcspontjára repített.

– Tarek...

Ebben az elbűvölő, varázslatos pillanatban egyesültünk.

Felkelt a nap, amikor Tarek végigsimított hosszú fürtjeimen, és halkán megszólalt.

– Julia, meghívlak két hétre Duhajba. Minden költséget állok, beleértve a repülőjegyet is. Eljössz, szerelmem?

– Eljövök – vágtam rá gondolkodás nélkül.

Aztán odabújtam hozzá, lehunytam a szemem, és csendben bevallottam magamnak, hogy bárhová elmennék, ahová életem férfitársa hívna. Hiszen az egész utazásban nekem valójában csakis Tarek a fontos.

A borzalmas ébredés

A Tarekkel eltöltött szenvedélyes éjszaka és a váratlan dubaji meghívás miatt az egész életem új értelmet kapott. Úgy éreztem, mintha egyszer csak kiszabadultam volna egy apró, szűk, levegőtlen szobából. Tarek a hihetetlenül érdekes történeteivel és rendületlen odafigyelésével nagyon közel férközött hozzám. Rengeteget mesélt a családjáról – úgy tűnt, kivételesen melegszívű ember mellé sodort a sors. Amikor beleegyeztem, hogy vele megyek, nem rejtette véka alá örömét, és elárasztott az Egyesült Arab Emirátusokban közösen eltöltött két hetünk lenyűgöző vízióival.

Az internet fotóin Dubaj csodálatos, egyedi építészeti megoldásaival és a Perzsaöböl azúrkék vizével elbűvölően festett. A felhőkarcolók csúcsai fehér felhőpaplanból bontakoztak ki, a napfényes strandok finom szemű, aranyló fövenyét nyugodt hullámok mosták. Az Aranyváros, ahogy egyesek nevezik, a legnagyobb üzletközpontokkal csábított, amelyek a legexkluzívabb világmárkákat kínálták; és ezek mellett ott voltak a súlyos, mesteri kidolgozású arany ékszerektől ragyogó kirakatú, hagyományos arab bazárok, az aranyberakású liftek és a drága hotelek, éttermek. Rengeteg képet láttam arannyal borított autókról, aranyrudakat kínáló automatákról, továbbá a buszmegállók és metróállomások aranyozott épületelemeiről. Megtudtam, hogy a felülmúlhatatlan gazdagságáról híres Duhajban aranyból készült, százötvenhat apró gyémánttal berakott fogszabályzó is rendelhető, amely több mint százötvenezer dollárba kerül. Akiknek van rá pénzük, ebben a városban beleharaphatnak a huszonnégy karátos, ehető aranyfüsttel bevont, gigászi The Burj Khalifa hamburgerbe – amely pontosan ugyanolyan, mint amit nemrég az emírség trónjának várományosa, a dubaji herceg próbált ki -, vagy megkóstolhatják a világ legdrágább nyalánkságait. Olyan édességekkel kényeztethetik ínyüket, mint a Black Diamond, mely egy iráni sáfránnyal, olasz szarvasgombával és aranylapkákkal megbolondított desszert, és több mint nyolcszáz dollárba kerül. Vagy választhatják a világ legdrágább cupcake-jét, a

Golden Phoenixet, amely zöldbúzalisztból, olasz csokoládéból, a legminőségibb vajból, ugandai vaníliából és huszonhárom karátos aranyba mártott eperből készül, és az ára meghaladja az ezer dollárt. Úgy festett, hogy az Aranyváros a világ gazdagjainak legkifinomultabb ízlését és legrafináltabb igényeit is képes kielégíteni.

A dubaji témájú érdekességek felcsigázták érdeklődésemet, s emiatt egyre jobban vágytam rá, hogy meglátogassam ezt a mesebeli várost – ugyanakkor a vonzó látnivalók nem fedték el az egzotikus kiruccanás valódi lényegét. Tarek a legintimebb pillanatban kiejtett „Love you” vallomásával a szívem legérzékenyebb húrjait pendítette meg. Az első mámorító éjszaka, a simogatások felgyújtották érzékeimet, és addig ismeretlen erotikus tapasztalatokkal gazdagítottak. Tarek érzelmi kitörése perzselő tüzet lobbantott bennem, hogy gyengéden adjam oda magam a férfinak, aki képes volt meghódítani a lelkemet.

– Julia, tíz nap múlva indulunk. – Tarek szőke fürtjeimben babrált.
– Megvettem a jegyeket.

– Máris? – lepődtem meg. – Azt hittem, hogy vannak még itt elintézni való ügyeid.

– Nem, szerelmem, az összes ügyet, amit el akartam itt intézni, már elintéztem.

– És hogy ment a dolog? – faggattam, nem tudván, hogy szerves részét képezem a vállalkozásának.

– Remekül. – Tarek a kézfeje köré tekerte hosszú hajamat.

– Ennek nagyon örülök. – Pár hét múlva tudtam már, hogy inkább sírnom kellett volna emiatt.

– Én annál is jobban.

– Szívesen megismerem a családotat – biztosítottam róla érzelmesen. – Különösen a húgodat, Amirát.

Tarek a gondolataiba merült, nem válaszolt.

– Hallottad? – néztem rá. – Azt mondtam, hogy szívesen meglátogatom a családotat.

– Hmm – mormogta.

Kicsit furcsán éreztem magam, mintha valami tapintatlanságot követtem volna el. Arra gondoltam, hogy túlságosan is előresiettem,

és hogy ilyen ajánlással Tareknek kellene előállnia. Szenvedélyesen megcsókoltam, hogy eltöröljem ezt a kellemetlen benyomást.

– Dzsúúlia... – Tarek rengeteg dédelgetésben részesített, én pedig élvezettel adtam át neki magam.

Másnap szabadságot kértem a munkahelyemen, de a főnökasszonyunk még csak hallani sem akart erről.

– Ne vicceljen már, Julia! – förmedt rám. – Ez teljesen lehetetlen! Egyáltalán hogy jutott az eszébe? Emlékeztetem, hogy még nem végzett a poznani ügygel! És maga még szabadságot akar, ráadásul azonnal! – Fenyegetően vonta össze a szemöldökét. – Be kell vallanom, Julia, hogy életemben nem tapasztaltam még ekkora arcátlanságot! Most pedig menjen, várja a kötelessége! – fejezte be fagyosan.

Könnyeimet nyelve, csalódottan ballagtam vissza az irodámba, és nem törődve azzal, hogy Marta és Karolina is bent vannak, rögtön felhívtam Tareket.

– Tarek! – A könnyek végigpatakzottak az arcomon. – Nem utazom... – alig tudtam kinyögni a szavakat.

– Hogy micsoda? De hát megígérted! – kiáltott fel haragosan Tarek. – És már a jegyeket is megvettem!

Éles hangja miatt feltartóztathatatlanul kirobbant belőlem a keserves sírás.

– Tarek, ez nem az én hibám... – zokogtam. – A főnököm nem adott szabadságot.

A túloldalon súlyos csend támadt, én pedig megrémültem, hogy Tarek esetleg bontotta a hívást.

– Tarek! – kiáltottam. – Ott vagy még?

– Itt vagyok. – Tarek mély lélegzetet vett, és utána már a szokásos, szeretetteljes hangján beszélt tovább. – Julia, kedvesem, el kell jönnöd velem, egyszerűen muszáj...

– Talán majd később, egyszer... – Töröltem meg nedves arcomat. – Talán néhány hónap múlva sikerülhet...

– De neked most kell velem jönnöd! – ismételte, és most megint szinte kiabált.

Nehéz beszélgetés volt, hiszen én is akartam ezt az utazást, főképp azért, mert nem akartam ilyen hamar elszakadni Tarektól.

– Tarek, később majd...

– Nincs később! Jössz velem, ahogy megbeszéltük! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

Dubaji utazásom előtt ez volt az egyetlen pillanat, amikor vészjelző villant fel előttem: Tarek távolinak és idegennek tűnt.

– Ne haragudj, Tarek, de be kell fejeznem. – Csak ebben a pillanatban vettem észre, hogy Marta és Karolina félbehagyták a munkát, és furcsán bámulnak rám. – Végtére is az irodában vagyok, nem beszélhetek hosszabban.

– Julia, várj, Julia, szerelmem! – Tarek hirtelen újra nyájassá vált.

– Ne rakd le, mindjárt megmagyarázom, miért kell a lehető leghamarabb Duhajba mennünk!

– Hogyhogy a lehető leghamarabb? – Nem értettem, miért siettet.

– Igen, mert arról van szó, hogy... – Tarek szünetet tartott, mintha azon gondolkozna, mivel is folytassa.

– Miről? – faggattam tovább.

– Hát arról, hogy... – Tarek ismét némaságba süppedt.

– Tarek, találkozzunk munka után, akkor majd minden elmondhatsz, mert most... – Féltem, hogy mindjárt beesik az ajtón a főnökasszony, és rajtakap a privát telefonáláson.

– Várj, Julia, még egy perc, nagyon kérlek! – szakított félbe sietősen Tarek. – Arról van szó – itt szünetet tartott -, szóval a szüléimről van szó.

– A szüléidről? – kérdeztem meglepetten.

– Igen, meséltem nekik rólad, és mindenképpen meg szeretnének ismerni.

– Tényleg? – Tarek szavai érzékeny pontra tapintottak. Már csak az is, hogy említést tett rólam a rokonainak, rendkívül fontos volt a számomra. – Hát ez nagyon kedves tőlük. Ha majd kapok szabadságot, és odautazom, biztosan meglátogatom őket – ígértem.

– Julia, édes, csakhogy erre később nem lesz lehetőség.

– Miért? – csodálkoztam el.

– A szüleim Ahmedhez, a testvéremhez utaznak ki az Egyesült Államokba, és nem tudni, mikor térnek vissza Duhajba. Julia... – egy

pillanatnyi szünetet tartott. – A hozzátartozóim várnak téged – fejezte be meleg hangon.

– Tarek... – Szívemet elöntötte a meghatottság. – Megpróbálok kitalálni valamit...

– Igen, szívem, próbáld meg, nagyon kérlek! – kapott rajta Tarek.

– Rendben... Akkor talán... – töprengtem. – Talán bemegyek az ügyvezető igazgatóhoz. Ő vett fel erre a munkára...

– Ragyogó ötlet! – dicsért meg Tarek. – A legjobb lenne, ha még ma beszélnél vele – biztatott. – Julia... Nekem olyan fontos, hogy megismerd a szüléimét! – fűzte hozzá nyomatékkal.

– Én is nagyon szeretném megismerni őket – ismertem el. – Mindent megteszek, hogy veled mehessek.

– I Love you, Julia. – Tarek szavai puha érzelmi gubót szőttek körém.

Szinte már kimondtam, hogy „én is szeretlek”, amikor ráéreztem, hogy a munkatársnőim tágra nyílt szemmel merednek rám.

– Bocsáss meg, Tarek, de most már tényleg be kell fejeznem. Így is túl sokáig beszélgettünk.

– Rendben, szerelmem, de mindenképp intézd el azt a szabadságot! Dubaj...

– Majd munka után beszélünk róla – szakítottam félbe, mert úgy tűnt, mintha a folyosón a főnöknő lépteit hallanám.

– Akkor hát viszlát, drágám. A kávézónkban várlak.

– Jól van, szia.

Bontottam a vonalat, és még levegőt sem vehettem, amikor Marta és Karolina elárasztottak a kérdéseikkel.

– Te találkozgatsz Tarekkel? – sikkantott meglepetten Karolina.

– Nekünk meg egy szót sem szóltál? – tett szemrehányást Marta.

– És elutazol vele?

– Bemutat a családjának?

– Komoly a kapcsolatotok?

– Hová utaztok?

– Milyen a pasas?

– De nekünk miért nem mondtál erről semmit? – Marta tekintete vádlón meredt rám. – Nekem köszönheted, hogy megismerted!

Fogalmam sem volt, mit válaszoljak erre a kérdésö zönre, a fejemben pedig ott visszhangzott a „hozzá tartozóim várnak téged”. Engem várnak...

– Bemegyek az igazgatóhoz – jutottam elhatározásra, és szoborrá dermedt kolléganőimet hátrahagyva kisiettem a szobából.

Az igazgató titkárnője viszont nem ringatott abba a reménybe, hogy a közeljövőben bejuthatnék hozzá.

– Nézze, Julia, a főnök naptára teljesen tele van. Kérem, jöjjön be a jövő héten, és akkor megbeszélünk egy időpontot!

– Én nem várhatok ilyen sokáig. – A reménytelenség felemésztette az idegeimet.

– Sajnálom, Julia, de nem segíthetek.

Elképzeltem, ahogy búcsút intek Tareknek a repülőtéren, aztán pedig őt magát, amint a családjának magyarázkodik, hogy nem tudtam eljönni, és a szememet újra elfutotta a könny.

– Julia, kérem, ezt ne... – kezdett bele a titkárnő, de nem fejezhette be, mert kinyílt az iroda ajtaja, és megjelent az ügyvezető igazgató.

– Elmegyek, ma már nem jövök vissza – szólt oda az igazgató a titkárnőnek. – Ó, hát maga az, Julia? – Tekintete megállapodott könnyes szememen. – Történt valami?

– „Dzsúúha...” – zúgott a fülemben Tarek lágy hangja.

– Julia időpontot kérni jött, de mondtam neki, hogy ön nagyon elfoglalt, és nem ér rá – válaszolt helyettem a titkárnő.

– Valami fontosról van szó? – kérdezte az igazgató.

– Igen.

– Konkrétan?

– Nagyon személyes dolog.

Az igazgató az órájára pillantott.

– Öt percet kap. – Kitérta az irodája ajtaját. – Jöjjön!

Egész testemben remegve léptem be.

– Miről van szó, Julia? – vetett rám kérdő pillantást.

– Szabadságról.

– De Julia! Ilyen ügyekben forduljon Edithez. – Az igazgató a főnöknőmre gondolt.

– Voltam nála, de kereken elutasított.

– És maga elmagyarázta neki a helyzetet?
– Azt meg sem várta...
– Nos, igen... – Az igazgató olyan képet vágott, mint akinek nem tetszik, ahogy a főnöknőm az ügyeket intézi.
– Mennyi szabadságot szeretne, és mikortól?
– A jövő hétfőtől, két hetet.
– Rendben, Julia. Kérem, közvetlenül a titkárnőmhöz nyújtsa be a kérelmét, én pedig engedélyezni fogom.
– Köszönöm, nagyon köszönöm! – Örültem, hogy nem okozok csalódást Tareknek és a családjának. – Ez nagyon fontos a számomra, mert...
– Kedves Julia! – az igazgató már az ajtó felé terelgetett. – Ha maga hozzám fordult, az azt jelenti, hogy fontos oknak kell lennie. Nem kell magyarázkodnia, ez az ön magánügye.
– Nagyon hálás vagyok. – Elöntött a szeretet ez iránt a férfi iránt, aki képes volt megérteni, milyen különleges élethelyzetben vagyok.
– Nincs miért. – Az igazgató kilépett az ajtón. – Viszontlátásra, Julia!
– Viszontlátásra. És még egyszer nagyon köszönöm.
– Viszlát, Ania! – búcsúzott el az igazgató a titkárnőtől is.
Egy darabig csak álltam, megpróbáltam úrrá lenni a bennem dúló érzelmeken.
– Kér egy pohár vizet, Julia? – kérdezte a titkárnő.
– Igen, kérek. – Szerettem volna kissé megnyugodni, mielőtt visszamegyek a szobámba, és kíváncsi kolléganőim újra rám támadnak a kérdéseikkel.
Ania egy pohárba vizet töltött, és átnyújtotta.
– Tessék.
– Köszönöm. – Egy húzásra kiittam majdnem az egészet.
– Sikerült elintéznie valamit? – tudakolta a titkárnő.
– Igen, igen... – Képzletben már repültem is Tarekkel Duhajba. – Az igazgatónk rendkívüli ember.
– Teljesen egyetérték magával, Julia – bólintott Ania.
Megcsörrent a telefon az íróasztalon.
– Akkor én megyek is – súgtam oda a titkárnőnek, aki már fel is kapta a telefonkagylót.

Amint beléptem a szobába, a barátnőim menten rám vetették magukat.

– Egyenesen az igazgatóhoz mentél? – hitetlenkedett Karolina. – Mit akartál tőle?

– Biztosan szabadságot kért – találta ki Marta. – Ha már a főnökasszony nem adott...

– És hová akarsz menni? – Karolina arcán egyre ott ült a meglepett kifejezés. – Vagyis... akartok... – javította ki magát. – Tarekkel utazol, igaz? – Ezt inkább állította, mint kérdezte.

– Igen, Tarekkel. És épp most kaptam szabadságot! – nem tudtam elfojtani az örömkialtást.

– A főnökasszony pipa lesz – közölte szárazon Marta. – Hová utaztok?

– Duhajba.

– Nem mondd! – Marta hangjából kiérződött az irigység.

– Igen! Tareknek ott lakik a családja, és meg akarnak ismerni...

– Ez azt jelenti, hogy Tarek komolyan vesz – állapította meg Karolina.

– Nem feltétlenül – szólt közbe Marta gúnyosan.

– Miért nem? Már maga a tény, hogy be akarja mutatni Júliát szüleinek, erre utal.

– Na de ilyen hirtelenjében? – fejezte ki kétségeit Marta.

– Ezt még inkább a javára kell írni! – jelentette ki nyomatékkal Karolina. – Hát a te Fajszalod keresett téged?

Marta egy pillanatra elnémult.

– Nem... – bökte ki végül.

Karolinával nem szóltunk semmit, de valószínűleg mind a ketten ugyanarra gondoltunk, mármint arra, hogy Fajszal egyszeri alkalomnak tekintette Martát.

Ekkor lépett be a főnöknőnk, és tüntetőleg az íróasztalomra helyezett egy nagy köteg papírt.

– Lásson neki a munkának minél hamarabb, Julia! – közölte ridegen. – Hogy áll a poznani ügy? Felvette már velük ma a kapcsolatot?

– Nem, még nem... – Érdekelt volna, hogy tud-e az ügyvezető igazgató irodájában tett látogatásomról.

– Akkor fogjon hozzá, most rögtön! – mondta parancsoló hangon, mielőtt elégedetlen képpel kiment volna a szobából.

– És csak azért, mert szabadságot mertem kérni, amit már két éve nem vettem ki, most még sokkal többet fog piszkálni – panaszkodtam fennhangon. Gondolni sem mertem rá, mi vár majd rám a munkában, ha visszaérek az ügyvezető igazgatótól engedélyezett szabadság után.

– Ne búsulj, megoldjuk – vigasztalt Karolina. – Most rögtön felhívom Poznant, bár kétlem, hogy felvennék. Te pedig örülj a vakációnak, Julia! És Tareknek! – ragyogtatta rám a mosolyát Karolina. – Ez ám az utazás!

A barátnőim, ha akarták se tudták volna eltitkolni meglepetésüket, amit a Tarekkel való kapcsolatom hirtelen napvilágra kerülése és a közös dubaji kirándulásunk okozott. Karolina egyfolytában azt ismételte, hogy mindent részletesen el kell neki mesélnem, Marta viszont szorosán összepréselt ajkakkal, túlzott összpontosítással vetette bele magát a munkába, amivel valószínűleg azt kívánta takargatni, hogy nem lenne semmi kifogása az ellen, ha a Fajszallal való ismeretsége hasonló fordulatot venne.

– Julia... – szólt hozzám Marta nem sokkal a munkaidő vége előtt.

– Tessék. – Elfordítottam a tekintetemet a számítógép képernyőjéről.

– Mondd, Tarek... Tarek nem mondott valamit Faj szárlól? – A jelek szerint Marta egész nap viaskodott a gondolataival, hogy egyáltalán feltegye-e ezt a kérdést.

– Nem, nem mondott semmit róla.

Marta idegesen pakolgatta az asztalán egyik helyről a másikra a papírjait.

– Csak úgy kérdezem... – látszott, hogy Marta igencsak küzd magában. – Mert Fajszal azt mondta, hogy hamarosan Lengyelországba jön, szóval azt gondoltam, hátha tudsz róla valamit.

– Sajnos nem tudok semmit.

– Kár... – sóhajtott fel.

Percenként az órát bővöltem, mert ez a nap kegyetlenül hosszúnak tűnt, én pedig alig tudtam kivárni, hogy megosszam Tarekkel a jó hírt. Személyesen akartam vele közölni, nem telefonon keresztül. Végre véget ért a munkanap, és sietősen iszkoltam ki az irodából, hogy amilyen gyorsan csak lehet, eljussak a kávézóba, ahol Tarek várt rám. Még nem jutottam messze az épülettől, amikor Karolina utolért.

– Hát te meg hová rohansz? – kérdezte kifulladásra. – Gyere, üljünk be egy kávéra, és közben mindent elmesélsz nekem! Hihetetlen, hogy összejöttetek Tarekkel!

– Jaj, Karolina, most tényleg nem tehetem. – Meggyorsítottam lépéseimet. – Randink van Tarekkel, és nem akarok elkésni.

– Akkor elkísérlek egy darabon – zárkózott fel mellém Karolina. – Mióta találkozgatsz vele?

– Már az elejétől fogva... Vagyis a Szahara klubban töltött esténk óta.

– Szóval rögtön felhívott, de te nem dicsekedtél el vele?

– Hát, tudod, ez engem is nagyon meglepett... Aztán pedig minden olyan gyorsan történt.

– Szerelem első látásra – foglalta össze ellágyulva Karolina.

– Nem tudom... – mondtam, de az arcomra kiülő pír magáért beszélt.

– Ugyan már, nyilvánvaló, hogy nagyon bejön neked.

– Ő olyan... – azt akartam mondani, hogy „olyan megértő és empatikus”, de belém szakadt a szó, mintha forró érzéseim hulláma szó szerint megfosztott volna a hangomtól.

– Milyen? – kérdezte Karolina érdeklődéssel.

– Abszolút különleges – feleltem érzelemtől összeszorult torokkal, és ebben az állításban benne volt Tarek érzékenysége a problémáimra, az együttérzése és megértése, na meg azok az örült, perzselő éjszakák.

– Mázlista... – súszt Karolina gyengéden.

– Karolina, később majd beszélünk, most már tényleg rohannom kell.

– Szaladj, de ígérd meg, hogy találkozunk, még mielőtt elindulnál Duhajba. Micsoda sztori...

– Úgy lesz, csak kérlek, ne térj vissza erre a témára a munkahelyen! Nem szeretném egyfolytában Marta sületlen megjegyzéseit hallgatni.

– Világos, úgy lesz, ahogy akarod – értett egyet Karolina. – Csak jelezd, ha akad egy kis szabad időd arra, hogy kávézzunk!

– Szólni fogok, ígérem. – Mivel a titok már amúgy is kiderült, nekem is kedvem támadt megbeszélni a barátnőmmel a váratlan utazást.

– Kellemes randit! – köszönt el barátságosan Karolina.

– Köszönöm, holnap találkozunk.

– Szia.

Karolina elment, én meg rohantam, hogy találkozzam Tarekkel.

– Julia, szerelmem! – Köszöntésképp Tarek szorosan magához ölelt. – Úgy hiányoztál! – vallotta be szenvedéllyel, pedig alig egy napja láttuk egymást. – Voltál az igazgatónál? Kaptál szabadságot? – Azonnal tudni akarta.

– Igen, kaptam! – kiáltottam fel boldogan.

– Tényleg? – Tarekkel madarat lehetett volna fogatni. – Ez csodálatos! Meglátod, el leszel ragadtatva Duhajtól. Gyönyörű strandok, isteni klubok, partik... – sorolta hadarva.

– És a szüleid...

– A szüleim?

– Hát a szüleid, akik meg akarnak ismerni...

– Ó, hát persze... – toldotta meg gyorsan. – Már alig várják, hogy megismerhessenek!

– Én is türelmetlenül várom a találkozást – ismertem be nyíltan.

– Ó, Júliám, minden csodás lesz! – Tarek arca ragyogott a boldogságtól. – Fantasztikus, hogy jössz! Egyszerűen fantasztikus!

Különösen jól sikerült ez a délután. Tarek öröme még inkább meggyőzött arról, hogy csodás lesz vele tartani, ezért nagyon elégedetten gondoltam vissza arra, hogy kiharcoltam a szabadságot az ügyvezető igazgatónál. Már csak az volt hátra, hogy a szüleimmel is közöljem az utazást, és vásárolnom kellett néhány elengedhetetlen piperecikket és pár ruhát.

Három nappal a dubaji repülőút előtt vágtam neki Karolinával a bevásárlásnak. Miután jó néhány órán át jártuk a nagy pláza boltjait,

fáradtan beültünk egy kávézóba.

– Összeesem, ha nem iszom meg most rögtön egy kávé – tekergette a nyakát Karolina, hogy elcsípje a pincérlányt.

– Én is. – E percben éppen egy erős kávéra volt szükségem.

– Szuper holmikat vettél! – Karolina tekintete végigsöpört a kisebb-nagyobb szatyrok hadán. – Egy vagyont adottál ki!

– Az összes megtakarított pénzemet – vallottam be.

– Julka! – Karolina tágra meresztett szemmel bámult rám. – Teljesen elment az eszed!

– Értsd meg, szeretnék a legtökéletesebben megjelenni – kezdtem magyarázkodni. – Tarek azt mondta, hogy vegyek néhány klassz ruhát, mert elegáns fogadásokra fogunk járni exkluzív hotelekbe, és jachtos partikon is megfordulunk majd.

– Atyaég... – jegyezte meg vágyakozva Karolina.

Az asztalunkhoz lépett a pincérnő.

– Egy dupla eszpresszót kérek ásványvízzel.

– Szénsavas vagy szénsavmentes legyen? – kérdezte a pincérnő.

– Szénsavas. És te, Karolina, melyet szeretnél? – fordultam a barátnőmhöz.

– Ugyanazt, amit te.

– Akkor kétszer a dupla eszpresszó és két szénsavas ásványvíz – ismételte el a pincérnő. – A víz jégkockával legyen?

– Én jég nélkül kérem – feleltem.

– Én kérek bele jeget – rendelt Karolina.

– Rendben. – A pincérnő feljegyezte. – Van még valamire szükségük, hölgyeim? Esetleg kérnek desszertet a kávéhoz?

– Köszönöm, nem. – Nem vágytam semmilyen édességre.

– Én is maradok az italoknál – csatlakozott hozzám Karolina.

– Rendben, köszönöm. – Miután a pincérnő felvette a rendelést, odébb lépett az asztalunktól.

– Ezek az új cuccok tényleg szuperek! – dicsérte meg újra Karolina a vásárolt holmikat. – És észvesztően nézel ki bennük!

– Köszönöm! – Reméltem, hogy Tareknek is tetszeni fogok bennük.

– Csak...

– Mi az a *csak?* - Nem értettem Karolina elbizonytalanodását.
– Csak azon gondolkodom...
– Ugyan min?
– Hogy ezek nem olyan...
– Milyenek? – vetettem kérdő tekintetet Karolinára.
– Nos, ne sértődj meg, de elég kihívóak... Vagyis ahhoz képest, hogy Duhajba mész velük, természetesen... – fűzte hozzá gyorsan Karolina.

Kirobbant belőlem a kiadós, őszinte hahota.

– Karolina! Talán azt hiszed, hogy Tarek majd fekete rongyokba fog tekerni? – Képtelen voltam abbahagyni a nevetést.

– Julia, nem tudom, min szórakozol ilyen remekül – húzta fel az orrát egy kicsit Karolina. – Hiszen mindenki tudja, hogy a nők az arab országokban teljesen zárt öltözetben járnak. Te pedig miket vettél magadnak? Miniruhákat meg szoknyákat, rövidnadrágokat, spagettivállas topokat, arasznyi sarkú cipőket, bikiniet...

– Tarek tanácsára. – Lassan úrrá lettem a nevetőrohamon. – Sokat mesélt Duhajról, és azt mondta, hogy a turistanők arrafelé éppen ilyesmiket hordanak.

– Nem mondod? – ámult el Karolina.

– Igen, főleg, ha különböző klubokba vagy jachtokra csípi ki magukat.

– Nos, ha Tarek mondja... – Barátnőm ellenérvei ezzel kifogytak.

A pincérnő kihozta a rendelésünket, és lerakta az asztalra. Karolina rögtön a csésze után nyúlt, és nagyot kortyolt a forró italból.

– Fincsi! – élvezte a kávé ízét.

Fogtam az egyik palackot, megtöltöttem két poharat, majd élvezettel hűsítettem le magam a szénsavas ásványvízzel.

– Visszatérve a ruhákra... – Vártam, hogy kihűljön a kávé. – Az egyik ruhát kimondottan a Tarek szüleivel való találkozásomra vettem.

– Nyilván a fehér virágosról van szó – jött rá Karolina.

– Igen. Szerinted megfelel egy ilyen alkalomra?

– Hát hogyne. Alul bővülő, térdig érő, nem túl mély dekoltázzsal... Nagyon cuki ruha.

– Örülök, hogy tetszik neked, mert szeretnék jó benyomást kelteni, amikor találkozom Tarek családjával. Tareknek van egy húga is, Amira. Abból, amiket mesél róla, nagyon szimpatikus lány lehet. Angoltanár.

– Remek, hogy Amira jól beszél angolul – szögezte le Karolina. – Így jobban megismerhetitek egymást.

– Én is örülök, és remélem, rokon lélekre találok benne. – Elképzelttem azokat az izgalmas pillanatokot, amelyek Duhajban várnak rám. – Ó, Karolina, olyan izgatott vagyok! – Meg kellett osztanom a barátnőmmel a napok óta bennem feszülő érzést. – El sem hiszem, hogy néhány nap múlva már a Perzsaöböl egyik csodás strandján fogok napozni!

– Igen, egészen biztosan fantasztikus lesz a szabadságod! – értett velem egyet Karolina. – És mit szólnak hozzá a szüleid? Megszerették Tareket?

Felemeltem a kávéscsészét, és lassan szürcsöltem a kávét.

– Julia! – barátnőm kissé megemelte a hangját. – Miért nem szólsz egy szót sem? Tarek talán nem tetszik a szüleidnek? – találgatta. – Furcsa, mert nagyon kulturált férfi.

– Nem erről van szó...

– Akkor miről?

– Ők nem tudnak semmiről.

– Az meg hogy lehet? Nem tudják, hogy elutazol? – Karolina megrökönyödött.

– Nem erről van szó. Természetesen tudják, hogy szabadságra megyek, de azt mondtam nekik, hogy Horvátországban fogom tölteni.

– Miért?

– Ó, hát tudod, milyen az anyám... – Az örökös zsörtölődésnek már az emlékére is elfintorodtam. – Azt képzelem, hogy jogában áll lépten-nyomon belebeszélni az életembe.

– Ezek szerint a szüleid semmit nem tudnak Tarekről?

– Nem egészen... Anyám már a megismerkedésünk kezdetén rajtakapott, amikor Tarek hazakísért. Hogy mennyit kellett hallgatnom emiatt!

– Tehát az anyukád tud a kapcsolatokról.

- Nem, nem tud semmit.
- De ha látott titeket!
- Igen, csakhogy ez már rég történt, én pedig azt mondtam neki, hogy csak egy ismerősről van szó.
- És később nem kérdezgetett róla?
- Kérdezett, de akkor meg azt mondtam, hogy Tarek elutazott Lengyelországból.
- És elhitte?
- Azt hiszem, igen... Végére is, korábban soha nem vertem át.
- Akkor most miért teszed? – vetett rám vizsgálódó pillantást Karolina. – Szerintem, ha a szüleid megismernék Tareket, hamar megtetszene nekik. Ezenkívül... – Karolina ivott egy korty vizet – ha visszajössz Horvátországból... vagyis hát ebből a „mondjuk-Horvátországból”, a szüleid biztosan kérdezősködni fognak az ottani élményeidről. Esetleg látni szeretnének majd fotókat is... Akkor majd mit csinálsz?
- Akkor valószínűleg elmondom nekik az igazat.
- És most nem tudnád megmondani?
- Szerintem, ha visszaérek Duhajból, minden másképpen fest majd.
- Mire gondolsz?
- Arra, hogy megismerem a szüleit, így majd többet mesélhetek róluk. Mármint, hogy milyen emberek, mivel foglalkoznak... Talán sikerül meghívnom Lengyelországba Tarek húgát. Akkor a szüleim is megismerhetik – ez az ötlet csak most jutott az eszembe. – Akkor majd biztosan könnyebben elfogadják Tareket.
- Van abban valami, amit mondasz – ismerte el Karolina.
- Képzeld, Amirának, ahogy nekem is, harcolnia kellett az álmaiért.
- Mint neked?
- Mondtam már, hogy imádok gyerekekkel foglalkozni, és mindig is óvónő akartam lenni.
- Ja, igen, most már emlékszem.
- De a szüleim nem engedték meg, és... – Azt, hogy a szüleim nem egyeztek bele álmaim megvalósításába, fájdalmas túskeként őriztem magamban. – Te is tudod, mi lett a vége... Viszont Amira

szerencsésebb volt nálam... Mivel neki ott voltak a bátyjai, akik kiálltak mellette.

– Szóval Tareknek vannak más testvérei is?

– Van egy öccse, Ahmed. Az Egyesült Államokban lakik, és a szülei hamarosan meg fogják látogatni – de nem tudják, meddig maradnak ott, ezért Tarek azt akarja, hogy a lehető leghamarabb utazzam Duhajba.

– Értem. És Amira? Hogy érted azt, hogy a testvérei kiálltak mellette?

– A szülők azt akarták, hogy Amirából orvos legyen, pedig ő angolt akart tanítani. Mivel Ahmed és Tarek támogatták őt, így Amira elérte, amit akart.

– Akkor te tényleg egy fantasztikus fickóba botlottál! – kiáltott fel Karolina, elismeréssel a hangjában. – Képes kiállni egy nőért, és téged sem akar korlátozni meg fekete vászonba bugyolálni...

Néhány héttel később a saját bőrömön tapasztalhattam meg, hogy a Közel-Keleten egy európai nőre sokkal nagyobb szörnyűségek várhatnak, mint az, hogy fekete abajába bújtatják...

A következő napok ideges hangulatban teltek – anyám egyfolytában az utazás részleteiről faggatott, a főnöknőm pedig, akinek már tudomására jutott a szabadságom, igencsak éreztette velem a felháborodását amiatt, hogy az ügyvezető igazgatóhoz merészelttem fordulni. Lépten-nyomon a tudomásomra hozta, hogy ha majd visszajövök dolgozni, gondoskodik arról, hogy „végre-valahára nekilássak rendesen a munkának”.

Marta szerint különös hálát kellett volna éreznem iránta, hogy miatta ismerhettem meg Tareket, és az általa tervezett buli egy fantasztikus kalandhoz vezetett. Megígértette velem, hogy Duhajban megpróbálok kapcsolatba lépni Faj szállal, és emlékeztetni őt Martára.

– És te magad nem tehetnéd ezt meg? – Marta tolakodása az idegeimre ment. Duhajban Tarekkel szerettem volna tölteni a szabadidőmet, és nem Marta egyéjszakás szeretőjét üldözni. – Fajszal biztosan meghagyta a telefonszámát. Ha nem hív, akkor csörögj rá te!

– Már próbáltam, de a szám nem kapcsolható. Azt hiszem, egyszerűen rosszul írtam le.

– Akkor én mégis mit tehetnék? – Egyértelmű volt, hogy ha Fajszal fel szeretne volna hívni Martát, már jelentkezett volna.

– Julia, ha már ott leszel, talán nem okoz majd túl nagy nehézséget megkérni Tareket, hogy találkozzatok Fajszallal – erőltette egyre csak tovább a dolgot.

– Marta, gondold már végig, mit beszélsz! – A parancsolgatása rendesen felhúzott. – Egy nyúlfaroknyi szabadságra megyek a pasimmal, és közben arra kellene kémem, hogy találkozzunk az egyik ismerősével? Szerinted nem hangzik ez egy kicsit röhejesen?

– De ha én nem...

– Elég lesz már, lányok! – Karolina nem engedte, hogy Marta befejezze. – Ha Júliának lehetősége adódik, egészen biztosan megemlíti téged Fajszalnak, ugye? – Karolina rám nézett.

– Persze, persze – hagytam rá, csak hogy ejtsük végre ezt a témát.

– Nem tudom, miért kapja fel Julia a vizet – közölte Marta megbántott hangon. – Csak annyit kértem, hogy a szuper szabadsága alatt... – az utóbbi szavakat meglehetősen rosszindulattal ejtette ki – adja át üdvözetemet az ismerősömnek.

Karolinából csaknem kiröfönt a nevetés az „ismerős” szónál, de az utolsó pillanatban visszafogta magát. Később annyira lefoglalt a munka, hogy Marta nem nyaggatott tovább.

A repülést megelőző éjszakán alig aludtam valamit. A korábban nézegetett fotókról a szemem előtt vonultak el az ultramodem Dubaj képei, az éjig érő, különféle alakzatokba dermedt, csillogó toronyházak, valamint a Perzsaöböl vizének a napszaktól és a megvilágítástól függően azúr, türkizzöld, égszínű vagy mélykék színei. Mégis a legjobban a Tarek szüleivel való közelgő találkozás foglalkoztatott, és nagyon fontosnak éreztem, hogy minél rokonszenvesebbnek találjanak. Még azt is megpróbáltam magam elé képzelni, milyen lesz a velük töltött első pillanat, amikor Tarek majd bemutat nekik – de minél tovább törtem ezen a fejem, annál jobban összekavarodtam, és ettől szörnyen ideges lettem.

Reméltem, hogy talán Amirával hamar megtaláljuk a közös hangot, és ezáltal majd közelebb kerülök Tarek egész családjához is. Annak is borzasztóan örültem, hogy teljes két hetet tölthetek a szerelmemmel. Az utazás előtti napokban nem találkoztunk, mert Tareknek hirtelen sürgős hivatalos ügyei jöttek közbe, és nagyon elfoglalt volt. Viszont mindennap többször felhívott, hogy ellenőrizze, nem változott-e valami a terveinkben.

Másnap reggel elbúcsúztam a szüleimtől, és kimentem a repülőtérre, ahol már várt rám Tarek.

– Julia! Olyan boldog vagyok! – Kezével érzékenyen elsimította a hajamat, és megpuszilt. – Milyen remek, hogy együtt repülhetünk!

– Én is nagyon örülök! És köszönöm, nagyon köszönöm neked! – Ezt el kellett mondanom Tareknek, hisz végül is ő fizette ki az egész utazást. – Biztos vagyok benne, hogy felejthetetlen szabadságom lesz! – tettem hozzá meggyőződéssel.

– De még mennyire! – bólintott rá Tarek csillogó szemmel.

És valóban: felejthetetlen utazás vette kezdetét. De szabadságnak nem nevezném. És merőben más értelemben volt felejthetetlen is, mint ahogy azt akkor, a lengyel repülőtéren elképzeltem.

A dubaji repülőút majdnem hat óra hosszat tartott. Az izgalomtól egy falatot sem tudtam lenyelni, de megittam néhány italt, hogy egy kicsit ellazuljak. A főétkezés után Tarek elszundított, én pedig zenét hallgattam, és átlapoztam néhány fedélzeti prospektust. Az út kellemesen telt, még az sem tűnt fel, amikor a repülőgép már a leszállásra készült. Az ablaknál ültem, és alaposan megszemlélhettem a sivatagra épült mesebeli város villogó fényeit.

– Csodás látvány! – kiáltottam fel örömmel.

Aztán a repülő ereszkedni kezdett az öböl sötét vize felett, amelyben ott tükröződött az épületek, hidak és hajók visszfénye. Sokszínűen villódzó panoráma tárult a szemem elé, megmutatva ennek a maga nemében különleges városnak a teljes szépségét, az arany és ezüst toronyházakat, a közülük is kimagasló Burdzs Kalifát, a világ legmagasabb felhőkarcolóját.

– Tarek, mikor fogjuk megnézni a Burdzs Kalifát? – Alig vártam a pillanatot, amikor a világ leggyorsabb liftjével felsuhanunk a

százhuszonnegyedik emeletre, ahol az At The Top kilátóterasz fogadja a látogatókat.

– Még nem tudom, meglátjuk, hogy alakul a program – felelte Tarek.

Sosem jutottam ki a legmagasabb épület világgyors liftjével arra a kilátóteraszra. Helyette a pokol forró mélységébe löktek. A pokol legmélyebb üregébe. Az ember építette legmélyebb és legfeketébb pokol üregébe.

A dubaji repülőtér hatalmas, csillogó és fényűző volt. A földgolyó minden sarkából emberek ezrei haladtak át rajta. Különböféle bőr- és hajszínű, különböző arcvonású emberek számtalan különböző öltözetben érkeztek távoli országukból erre a földdarabra, hogy pénzre, látványosságra és szórakozásra leljenek. És hitték, hogy az Aranyváros mindezt biztosítani fogja a számukra. Volt közöttük rengeteg különlegesen attraktív nő is, akik szépségükkel gazdagították Dubaj éjszakai életét. Előfordult, hogy saját akaratukból, de a legtöbbször mások által kényszerítve kerültek bele a szexuális rabszolgaság visszataszító világába.

Elintéztük a szükséges formaságokat, átvettük a csomagjainkat, majd eltaxiztunk a repülőtértől eléggé messze eső városrészbe, ahol az épületek nem voltak különösebben magasak, úgy öt-hat emeletesek lehettek, és nem tettek rám olyan nagy hatást, mint a korábban látott, a gazdag Duhajt jelképező toronyházak. Hosszú, krémszínű panelek sorakoztak itt, egymástól nem különböző ablakokkal és balkonokkal, amelyek a világ bármelyik helyén épülhettek volna. A stúdióapartman, vagy még inkább az apró garzon, ahová Tarek vitt, eléggé szerénynek és ridegnek tűnt. Inkább látszott átlagos hotelszobának, mint olyan lakásnak, amelyben folyamatosan él valaki. Volt benne egy konyharész fehér hűtőszekrényel; ennek oldalánál, a fal mellé tolva, a bejárati ajtóhoz közel egy kis négyszögletű asztal állt két egyszerű székkal; mellette magas vízadagoló biztosította a hideg és meleg vizet, és szinte az egész maradék lakás egy hatalmas franciaágyból állt.

– Te itt laksz? – kérdeztem kicsit csodálkozva Tarektől, mivel a szobában nem láttam egyetlen személyes tárgyat sem.

– Időnként megszállok itt – közölte kitérően.

Én zuhanyoztam le elsőként a mikroszkopikus méretű fürdőkabinban, és miután megszártítottam a hajam, befeküdtem a nagy ágyba. Tarek rögtön utánam foglalta el a fürdőt, de vízzubogás helyett azt hallottam, hogy telefonon beszél valakivel. A beszélgetés elég sokáig tartott, és míg vártam Tareket, éreztem, hogy menten leragad a szemem. Úgy egy óra múlva bújt be mellém az ágyba, amikor már szinte aludtam. Ennek ellenére, amint megéreztem magam mellett a szerelmemet, hozzábújtam, és forró csókokkal halmoztam el. Tarek válaszolt a becézéseimre, és csakhamar szerelmes ölelésben egyesültünk. Vadul szeretkezünk, de egész idő alatt volt egy olyan érzésem, hogy valami hiányzik a játékunkból, valami alapvetően fontos dolog. Csak a végén tudatosult benne, hogy nem kaptam meg azt az érzelemadagot, amellyel Tarek általában meg szokott ajándékozni. Akkor ezt a hosszú repülőút által előidézett fáradtsággal magyaráztam.

Másnap reggel Tarek munkába indult, és szólt, hogy talán későn ér haza. Magyarázkodott, hogy a szolgálati út alatt sok fontos üzleti találkozója halmozódott fel. Előtte még bevásárolt, valószínűleg egy közeli kis boltban.

– Nehogy eszedbe jusson kimenni, nem ismered a várost... – jegyezte meg, amikor kezembe nyomta a vásárolt holmikat.

– Hát persze, kedvesem, hová is mehetnék nélküled! – csókoltam meg búcsúzóul.

Az első napomat Duhajban egy egyszerű garzonban töltöttem el, amely bárhol lehetett volna a világon, de nem bántam. Lustálkodtam és tervezgettem a rám váró napokat. Úgy gondoltam, megnézem a várost és megismerem Tarek családját. Az Aranyvárosban töltendő időm akkor még az izgalmas pillanatok és örömök végeláthatatlan sorának tűnt, amelyeket együtt élek majd át a szeretett férfival. Nem is sejtettem, mekkorát tévedek.

Tarek csak éjfél után ért haza, fáradtan, és rögtön elnyomta az álmom. Még csak alkalmam sem volt megkérdezni, hogy mi a legközelebbi terve. Másnap elsőnek, pihenten ébredtem. Felöltöztem, kifestettem magam és reggelit készítettem. Amikor Tarek felébredt, táltam, és reggelizni hívtam.

- Mit fogunk ma csinálni? – kérdeztem meg a kávé mellett.
- Tarek furcsán szótlan volt, és aprókat kortyolt a kávéjából.
- Szóval mit csinálunk ma? – ismételtem meg a kérdést.
- Még nem tudom – nézett rám, és a tekintetéből átható hidegség áradt. De lehet, hogy csak képzeltem.
- Hogyhogy nem tudod?
- Sok a munkám. Valakinek pénzt kell keresnie – közölte kemény hangon.

A kijelentésével eszembe juttatta, hogy a Duhajba érkezésem minden költségét ő állta.

– Jól van, remélem, hogy ma sikerül hamarabb befejezned a munkát. – Ennél többet nem tudtam mondani. – Várni foglak.

– Várj! – Úgy hangzott, mint egy parancs.

Tarek elment, én pedig összeszedtem az asztalról az edényeket, elmosogattam, és kitakarítottam a lakást. Az egész hosszú nap előttem állt, és nemigen tudtam, mit kezdjek magammal a szűk lakásban. Kibámultam az ablakon, de kint nem láttam semmi érdekeset. Panelházak, utca, autók, egy zsebkendőnyi zöldterület. Pont olyan városrész, amelyet a világon bárhol láthat az ember. Nem maradt más hátra, mint várni és remélni, hogy Tarek ma korábban ér haza. Nem ért.

A következő napok is nagyon hasonlóan teltek. Tarek reggel munkába ment, és majdnem éjfélkor ért haza, én pedig ültem a lakásban magamra hagyva, és kegyetlenül unatkoztam. A napok teltek-múltak, és velük együtt fogyott a nagy nehézségek árán kiharcolt szabadságom. Tarek nem hozta szóba a családját – ezt kicsit furcsállottam, hisz végtére is miattuk hozott ide ilyen sietősen az Öböl partjára. Az igazat megvallva nem ilyennek képzeltem az utazást életem szerelmével a mesés Duhajba, így egyre csalódottabbnak és frusztráltabbnak éreztem magam. Azon törtem a fejem, vajon mi fog még történni ittlétem során, de még az általam elképzelt legpocsékabb forgatókönyvben sem tudtam volna elképzelni, hogy ezek a végtelen unalomban átélt órák számítanak majd a legjobboknak, amelyeket Duhajban töltök.

Úgy egy héttel később leküzdöttem belső ellenállásomat – hisz végül is vendégnek éreztem magam, akinek alkalmazkodnia kell a

neki nyújtott körülményekhez és úgy döntöttem, beszélek Tarekkel a kialakult helyzetről.

– Tarek... azt gondoltam... – fogtam bele. – Arra gondoltam, hogy ha téged ennyire lefoglal a munkád...

– A munka az munka – vágott a szavamba Tarek. – Magad is tudhatod, hogy van ez... Meséltél a főnököd okozta gondodról, ezért meg kell ezt értened.

– Értem is... Nagyon is értem... – biztosítottam buzgón. – Éppen ezért... vagyis... Arra gondoltam, hogy ha neked nincs időd, amit természetesen megérték, akkor... akkor vigyél be reggel valamelyik plázába, és ott el tudnám tölteni a napomat...

Tarek arcára kiült a megütközés.

– Hát ezt meg hogy képzeled?

– Nos... Egyszerűen... Járom egy kicsit a boltokat, esetleg eszem valamit... – egész héten kizárólag szendvicseken éltem, mert Tarek csak néhány zsemlét, egy kis sajtot és pár tojást hozott naponta. Első nap még vett egy üveg dzsemet.

– És úgy gondolod, hogy éjfélig ott fogsz maradni? – Hanghordozásából valamiféle iróniát véltem kihallani.

– Nem, hát persze hogy nem! – tiltakoztam.

– Akkor hogyan fogsz hazatalálni?

– Hát... taxival. Felírod nekem a címünket, és fogok egy taxit.

– És pénzed van?

– Igen, igen – vágtam rá gyorsan, bár a kérdés szíven ütött.

– Mennyi pénz van nálad? – csapott le kérdésével Tarek.

– Egy kevés...

– De mégis mennyi?

– Háromszáz dollár. – Ennyi maradt a megtakarításomból. – Beválthatjuk, taxira biztosan elég lesz.

– Elég lesz... – visszhangozta Tarek, miközben valamin nagyon elgondolkodott.

– Remek! – örültem meg annak, hogy végre kimozdulhatok a lakásból. – Akkor elmegyek a The Dubai Mailig. Azt olvastam, hogy mellette van a Burdzs Kalifa, így megnézem a világ legmagasabb épületét, talán még az At The Top kilátóteraszra is sikerül feljutnom. Csak azt nem tudom, mennyibe kerülnek a jegyek, és elég lesz-e

erre a pénzem. Feltétlenül meg kell mondanod, hogy mennyibe kerül a taxi onnan hazáig. Nem tudom, egyáltalán fel tudok-e menni a teraszra... Úgy olvastam, hogy előre le kell foglalni a jegyeket, de talán mégiscsak sikerül... – A rám váró élményektől izgatottan ömlött belőlem a szó.

– Nem mész sehová! – szakított félbe hirtelen Tarek.

– Hogy micsoda?

– Nem mehetsz egyedül.

– Hogyhogy?

– Túl szép vagy ahhoz, hogy egyedül mászkálj Duhajban.

– De hát én csak a plázában leszek, és megnézem a legmagasabb felhőkarcolót. Hiszen ott rengeteg ember tolong, és ígérem, sehová máshová nem megyek... – próbáltam meggyőzni Tareket.

– Nem. – Tarek hangja kérlelhetetlen volt.

– Miért nem, Tarek? – Kellemetlen, keserű érzések öntöttek el a hitetlenkedéstől a csalódottságon át a növekvő haragig.

– Velem jöttél ide, és nem mész sehová egyedül. – Úgy festett, Tarek számára ez a mondat mindent megmagyaráz.

– Akkor esetleg... – Megpróbáltam valahogy kihátrálni a szerencsétlen helyzetből. – Akkor esetleg hazajöhetnél ma korábban, és meglátogathatnánk a szüleidet, végtére is miattuk mentem be az ügyvezető igazgatóhoz, hogy szabadságot kérjek, és egyre kevesebb időnk maradt, tehát...

Tarek fagyos, szigorú tekintetét látva elhallgattam. Síri csend támadt.

– Értsd meg, nekem dolgoznom kell – szólalt meg elsőként Tarek. A szüleit még csak meg sem említette.

– De hát nem ülhetek egyfolytában egyedül itt – szinte súgtam a szavakat. – Talán Amira... Öt nagyon szívesen megismerném... Talán elmehetnék valahová a húgoddal...

Tarek elfintorodott, mintha valami nagyon nem helyénvalót mondtam volna.

– Majd elmegyünk együtt, csak előbb valamit el kell intézennem, meg kell szerveznem...

És ekkor futott át először a fejemben, hogy ez az egész egy kicsit furcsa. Semmit nem értettem abból, hogy Tarek ez utóbbi mondatával mire gondol.

– Hogy érted azt, hogy „megszervezni”? – kérdeztem rá egyenesen.

– Nos... Megbeszélni a látogatásunkat a szüleimmel, Amirával...

Szégyenteljes, megalázó kétely vetett árnyékot Tarek magyarázatára. Lehet, hogy ő is megérezte, mert megfogta és erősen megszorította a kezemet. Kellemes meleg járt át érintése nyomán.

– Julia... – simogatta meg a kezemet. – Ha fel akarsz menni a Burdzs Kalifa kilátójára, én elviszlek oda. De magad is tudod, milyen nehéz jegyet szerezni rá, különösen most, a nyári szezonban, és a foglalásokat sokkal korábban intézik. De én megpróbálom neked ezt megszervezni. Csak egy kis időt adj még, és elmegyünk oda, rendben?

– Rendben. – Elhittem a szavait.

Három nappal később Tarek kora este ért haza, és két üveg vörösbort meg egy egész sült csirkét hozott sült krumplival és salátával.

– Mit ünneplünk? – készítettem elő a vacsorához az asztalt.

– Remek üzletet kötöttem... – Tarek felbontotta az üveget, és rubinszínű bort töltött a poharakba. – Egészségedre, Julia – mondott köszöntőt.

– Egészségünkre, Tarek – igazítottam ki, poharamat az övéhez koccintva. – És gratulálok a sikeredhez.

– Köszönöm. – Tareken látszott, hogy elégedett. – Van egy meglepetésem a számodra...

– Mi az? – Kíváncsi voltam, mit kapok tőle.

– Holnap elviszlek valahová.

– Hová?

– Ha elmondanám, nem lenne meglepetés... – töltötte tele a poharakat újra Tarek.

– Mondd el...

– Nem.

– A szülédhez megyünk?

– Nem tudom...
– Találkozom Amirával?
– Nem tudom...
– Szereztél jegyeket a Burdzs Kalifába?
– Nem tudom...
– Mondd már meg...
– Nem mondom. Egészségedre! – emelte fel újra a poharat széles mosollyal Tarek.

– Egészségünkre! – emeltem magasra a poharat.

Évődtünk, ittuk a bort, beszélgettünk, viccelődtünk, nevettünk és csókolóztunk. Érzéssel, szenvedélyesen, perzselőn, sóvárgón. Aztán ugyanígy szerettük egymást. Érzéssel, szenvedélyesen, perzselőn, sóvárgón. Míg el nem teltünk, aztán újra meg nem kívántuk egymást, a megsemmisülésig, hajnalok hajnaláig, bolondul, szerelmesen.

– Dzsúúlia... – Szerelmem testét újabb erős orgazmus remegtette meg. – Dzsúúlia... – Tarek sokáig a karjaiban tartott.

Másnap csak dél körül ébredtem fel. Remek hangulatban voltam, és türelmetlenül vártam a Tarek által előző este beígért meglepetést. Továbbra sem tudtam, hová megyünk, és mit fogunk csinálni. Tarek csak annyit mondott, hogy estére legyek készen.

– Tarek, kérlek, mondd meg, hová megyünk! Tudnom kell, mit vegyek magamra – fordultam Tarekhez többórányi szépségápolást követően. Bárhová is készültünk, jól akartam kinézni.

Tarek aznap otthon maradt, mert kijelentette, hogy a nehéz munka után neki is jár a pihenő.

– Egy fogadásra megyünk – hozta a tudomásomra látható elégedettséggel.

– Egy fogadásra! Tényleg? Szuper hír! – nem tudtam, hová legyek örömben. Akkor a hosszú estélyi ruhámat veszem fel – döntöttem el. Karolinának igaza volt, egy vagyont költöttem a bevásárlásra, de ennek köszönhetően minden létező alkalomra fel voltam készülve.

– Inkább vegyél fel valami lazábbat és kényelmesebbet – javasolta Tarek.

– Miért? Hiszen azt mondtad, hogy fogadásra megyünk – értetlenkedtem.

– Ez egy magánszigeten megrendezendő parti lesz – magyarázta el Tarek. – Tudod: medence, strand, effélék. Amolyan *beachparty* stílusban.

– Egy magánszigeten? – Soha nem jártam még magánszigeten.

– Igen.

– És kié az a sziget?

– Egy ismerősé.

– Klassz ismerőseid vannak... És hogyan jutunk el oda?

– Jachttal fogunk hajózni.

– Jachttal? – Jachton sem voltam még életemben.

– Igen. Vegyél fel bikinit a ruhád alá, így lesz a legjobb, mert akkor bármelyik pillanatban levetkőzhetsz – javasolta Tarek. – Most pedig öltözz, mindjárt indulunk!

– Rendben, hamarosan elkészülök.

Fogtam a holmimat, és bementem a fürdőkabinba átöltözni. Felhúztam az új bikinit, és megnéztem magam minden oldalról a tükörben. Az élénksárga melltartó remekül kiemelte a mellemet, a falatnyi, kék-fehér csíkos, kétoldalt sárga betétes kis bikinibugyi alig takart el egy apró részt kerek popsimból. A fürdőben egyszer csak ott termett Tarek, és kutató pillantással mért végig tetőtől talpig.

– Jól van, Julia, nagyon jól van... – jegyezte meg elismerően.

– Örülök, hogy tetszik. – Érzelmesen megcsókoltam. – Rögtön kész leszek.

Fehér rövidnadrágot és rózsaszín, rövid ujjú pólót kaptam magamra, aztán feltűztem a hajamat, mert úgy gondoltam, így lesz a legkényelmesebb. Feltűnt, hogy Tarek arcán az elégedetlenség apró felhője vonul át.

– Nem tetszik valami? – kérdeztem.

– Bontsd ki a hajad! – javasolta. – És cserélj blúzt!

Tanácstalanul álltam, mert nem értettem, miért akarja, hogy ruhát és frizurát váltsak.

– Bontsd ki a hajad! – ismételte meg keményen. – És vegyél fel egy másik blúzt!

– Milyen blúzt vegyek fel? – Nem akartam vitát nyitni az öltözködésemről, mert kevés időnk maradt indulásig.

– Valami nyitottabbat. Meg kell mutatnod a gyönyörű melleidet. – Tarek olyan váratlanul és erősen csippentette meg a mellbimbómat, hogy feljajdultam fájdalomamban.

– Aaauuu!

– Iparkodj! – szólt rám szárazon, és kiment a fürdőből.

Leengedtem a hajam, ahogy kívánta, és kurta, vállpántos, kivágott topot húztam.

– Most szuper – dicsért meg Tarek, amikor meglátott.

Már az ajtónál voltunk, amikor egyszer csak odafordult hozzám:

– Julia, add ide azt a háromszáz dollárt, szükség lehet rá!

Meglepetten néztem rá.

– Ma egész nap otthon voltam, és már nincs időnk megállni a bankautomatánál. Később megadom.

Kivettem a táskámból az összes pénzemet, és átnyújtottam Tareknek.

Kiértünk a kikötőbe, ahol a partira meghívottak éppen felszálltak a fehér jachtra. A csodás, nyitott térben az öböl vizének égbék és enyhén smaragd színe találkozott az ég azúrjával – ezeket az árnyalatokat közvetlenül a látóhatáron rózsaszín fénycsík választotta el egymástól. A part felé tekintve a rendkívüli dubaji tornyok égre törő, csillogó panorámája vakított el. A köszöntőként átnyújtott pohár pezsgő csak fokozta enyhe zavaromat. Arra gondoltam, hogy a szabadságom tulajdonképpen csak most kezdődik.

A vendégek között többségben voltak a nők, és el kellett ismernem, hogy bár a szépség különböző típusait testesítették meg, mindnyájan hihetetlenül szépek és vonzók voltak. Úgy éreztem, mintha váratlanul nemzetközi topmodellek közé keveredtem volna. Csodálatot ébresztettek bennem a kifogástalan alakok, a szépséges arcok, az ápolt, fényes hajkoronák, a fehér fogak és a telt, erősen festett ajkak. A nők élvezettel kortyolták a gyöngyöző pezsgőt, szexisen ringatóztak a DJ által hangosra tekert, legújabb slágerek ritmusára, és bátorító mosolyokat lövelltek minden irányba. A különböző világmárkák legdivatosabb, több száz dollárba kerülő napszemüveg–modelljei csak fokozták szépségüket.

– Csúcs napszemüvegek – szóltam oda Tareknek. Én is felpróbáltam hasonlókat, amikor Karolinával jártuk a plázát, de a megvásárlásuk kívül esett a pénzügyi lehetőségeimen.

– Melyekre gondolsz? – kérdezte.

– Hát... – körbejártam a tekintetem, mert inkább általánosságban éreztem elegánsnak a bombanők napszemüvegeit.

– Például arra... – mutattam rá egy eredeti Dolce&Gabbana szemüvegre, amelynek fekete csipkének ható, macskaszem formájú keretét különféle nagyságú vörös rózsák és ugyanilyen színű, ragyogó ékkövek díszítették. A nőnek, aki viselte, lenyűgöző mellei voltak, melyeket fehér gyöngyökkel gazdagon kirakott, csábító fekete melltartóban mutogatott. Karcsú bokáját zöld levélmintával körülvett apró, vörös rózsatetoválás díszítette.

– Ez a szemüveg a szezon slágere. – Tarek tájékozott volt a legújabb trendeket illetően. – Majdnem ötezer dollárba kerül.

– Hú! Szép kis összeg! – Arra gondoltam, milyen érzés lehet, ha az ember megengedheti magának, hogy könnyű szívvel elszórjon ötezer dollárt egy napszemüvegre.

– Neked is lehet ilyened.

– Mégis miről beszélsz?

– Ha igyekszel, akkor hamarosan te is beszerezhetsz egy ilyet – jelentette ki magabiztos hangon Tarek.

Fogalmam sem volt, mit akar ez jelenteni, de nem tudtam megkérdezni, mert a jacht elindult a parttól, a szórakozó társaság kiáltozásba és sikongatásba kezdett, újabb pezsgődurránások hangzottak fel, és a DJ olyan hangosra tekerte fel a zenét, hogy a fülemet hasogatta. A vendégek vad táncba kezdtek. A nők csábítóan riszálták szépséges testüket, és kétségtelenül mindent bevetettek, hogy felhívják magukra a férfiak figyelmét – akik pamlagokon elnyúlva, figyelmesen járták rajtuk a tekintetüket, vagy csatlakoztak a hölgyekhez, és megengedték, hogy körül táncolják őket. Ezek a férfiak nem voltak mind jóvágásúak, daliásak, korban is különböztek egymástól, de mindnyájuknak volt egy jellegzetes tulajdonsága: hihetetlen önbizalom áradt belőlük. Olyan férfiak voltak, akik, ha birtokolni akarnak valamit, azt biztosan megkapják. Az ár nem számít.

Egyórányi hajózás után a horizonton feltűnt a magánsziget, amely már a távolból aranyló homokkal és az ég háttéréből zölden kirajzolódó, a szélben hajladozó pálmáival hívogatott magához. A jacht kikötött, a felhevült vendégsereg pedig lezúdult a fedélzetről; majd a jókora kövekből kirakott partot és a famólót összekötő íves kis hidat célozta meg, amelyen keresztül biztonságosan lesétált a partra. A lenyugvó nap világos tükörképét csábítóan verte vissza az öböl enyhén fodrozódó vize, és ez még szebbé, csodásán hangulatossá tette ezt a kivételes estét.

– Gyönyörű ez a hely, Tarek. – Boldogan simultam hozzá szerelmemhez.

– Örülök, hogy tetszik. – Tarek lezseren megpaskolta a fenekemet.

A partit egy kéklő vízzel teli medence mellett tartották, melyet ízléses kompozíciókba rendezett növények és sokszínű virágok kereteztek. Egyik oldalán egyszemélyes heverőkhöz hasonló, kényelmes fekvőhelyeket állítottak fel, melyekre fehér matracokat és sárga mintájú sötétkék törölközőket helyeztek ki. A másik oldalon a személyzet egy gazdagon felszerelt pultnál finom előételeket, remek főfogásokat és desszerteket szolgált fel, a pultosok pedig látványos bemutató keretében keverték ki a legkülönfélébb színes koktélokot. Kicsit távolabb négyszögletes kis házak voltak láthatók közvetlenül a strand mellett, melyet betérített a napernyők erdeje. A DJ egy emelvényen foglalt helyet, és lelkesen keverte a nyugati és arab slágereket, örült táncra serkentve a vendégeket. A jacht fedélzetén dinamikus tempóban induló buli most pörgött csak fel igazán.

– Julia, kapd le a ruhád, mindenki fürdőruhában van! – Tarek szavai nem tűrtek ellenkezést.

Szétnéztem, és láttam, hogy bikinis lányok a vizet szanaszét fröcskölve, sikongatva ugrálnak be a medencébe, a férfiak pedig elragadtatott tapssal kísérik mindezt. Más nők belefeledkezve táncoltak: szexisen rázták mellüket és csábítóan tekergették csípőjüket, hogy a lehető legtöbbet mutassák meg szinte csupasz testük legvonzóbb porcikáiból. Feltűnt, hogy a buja mozgások szinte versenyre kelnek, a csajok igyekeznek felülmúlni egymást, és a legkülönfélébb trükköket vetik be, hogy minél hosszabb ideig

fenntartsák a férfiak érdeklődését. Az egyik szépség egy vízipipa kivételesen hosszú szopókáját fogta ujjai közé, melynek végét lassan, provokatív mozdulattal csúsztotta be duzzadt, elnyílt ajkai közé, majd élvezetesen, mélyen leszívta a füstöt, és dús füstfelhőket fújt ki, miközben sűrű szempillájú szemével csábítóan hunyorgott. Egy másik nő kéjesen tárta nagyra a száját minden arra járó férfi előtt, hogy félreérthetetlenül a tudomásukra hozza, a mély torok mesterével van dolguk.

– Hi, Julia. – Egy férfihang üdvözölt. Meglepetten fordultam felé.

– Ó, Fajszal! Örülök, hogy látlak.

– Én is, Julia – nyomott egy puszit az arcomra.

Tarek és Fajszal váltottak néhány szót arabul, majd harsogó nevetésben törtek ki. Tarek szemében elégedettség tükröződött, Fajszal pedig magasra emelte a hüvelykujját.

– Fajszal... – eszembe jutott a kolléganőm. – Marta kérte, hogy adjam át az üdvözlését.

– Marta? – kérdezett vissza Fajszal olyan hangon, mint akinek fogalma sincs, kiről van szó. – Ki az a Marta?

– Hát Marta... a barátnőm... Lengyelországban, a Szahara klubban... Együtt szórakoztatok... Sőt, együtt is mentetek el... – próbáltam meg emlékeztetni.

– Marta... nem emlékszem... Azt mondod, hogy együtt mentünk el... – Fajszal összpontosított. – Valószínűleg reménytelen volt az ágyban.

Fajszal és Tarek újra zabolátlan hahotában tört ki.

– Nem úgy, mint te... – Fajszal bizalmasan az oldalamba csípett.

– Ó, már itt is van Ibrahim. – Fajszal egy ősz, szakállas férfira mutatott, aki a házikók felől közeledett.

– Julia, ő egy fontos ügyfelem Szaúd-Arábiából, legyél vele kedves! – Tarek mélyen a szemembe nézett. – Ez nagyon fontos nekem.

A szaúdi odaért hozzánk, engem kutatóiul végigmért. A férfiak köszöntötték egymást, aztán Tarek bemutatott.

– Julia...

– Ibrahim...

– Örvendek – mosolyogtam rá udvariasan.

– Én is. Szép vagy – Ibrahim ráncos kézfejével végigsimított az alkaromon, én pedig összereztem, és ösztönösen Tarekhez bújtam.

Ekkor az alaposan megrázott pezsgőspalackokból kilőttek a dugók, és a habzó folyadék a multság résztvevőinek vidám kiáltozása és örömteli visongása közepette sugárban tört fel. Szó szerint patakokban folyt a pezsgő, a vendégek pedig pezsgős önkívületben egymást spriccelték le vele, egyenesen az üvegből, hatalmas kortyokban habzsolták az értékes italt, vagy öntözték bele egyenesen a medencébe. Voltak az átlagos méretnél jóval nagyobb palackok is, amelyekért – a rajtuk levő címkék tanúsága szerint – egyenként akár több ezer dollárt is fizethettek. Egy vagyonba kerülhetett ez a fékevesztett, örült dubaji forgatag, ahol csak az számított, ami szilaj örömet okozott, és lenyűgözte, elkápráztatta az érzékeket.

– Julia... – Tarek kivette a kezemből a táskámat, és Fajszalnak nyújtotta, majd egy szempillantás alatt lerántotta rólam a topomat, és a kezemnél fogva erőteljesen vonszolni kezdett. – Julia... meg kell fürdened a pezsgőben... – és egy határozott mozdulattal belökött a medencébe.

Egyszer csak azok között találtam magam, akikre sugárban dőlt a habzó pezsgő, és egy pillanat múlva a hosszú hajam az aranylób folyadékban ázott. Épp éviékéivé kerestem szilárd talajt a lábam alatt, hogy végre levegőhöz jussak, amikor megéreztem, hogy valaki alám nyúl. Rémulten elrántottam magam, és Ibrahim ősz, éles vonású ábrázata bukkant fel közvetlenül az arcom mellett.

– Julia... – karolt át a szaúdi. Most még vedd le a sortodat is! Segíték. – A férfi a lábam közé markolt.

Kiszakítottam magam a fogásából, igyekeztem minél hamarabb partot érni. *Engem aztán nem fog valami ven kej enc pofátlanul összetapogatni, gondoltam undorodva. Mosolyoghatok rá kedvesen, ha ez olyan fontos Tareknek, de ezen túl aztán semmit...*

Kimásztam a medencéből, és még magamon érezve Ibrahim gusztustalan fogdosását, odarohantam Tarekhez.

– Tarek, Tarek... – nyögtem ki lihegve. – Ez az Ibrahim...

– Julia... – Tarek egy narancsszínű italt nyújtott oda. – Miért vagy ilyen ideges?

– Te nem tudod, mit művelt Ibrahim... – Még most sem tértem magamhoz.

– Egészségedre, Julia... – Tarek megemelte a kezében tartott poharat.

– No de Tarek, ez az Ibrahim... Ó... Ő nem teheti ezt...

– Rendben, Julia, mindent elmondasz, én pedig beszélni fogok veled... Most idd meg ezt... Egészségedre! – Tarek az enyémhez koccintotta a poharát.

– Egészségünkre! – mondtam, és ittam néhány kortyot.

– Egészségünkre! – ismételte meg Tarek. – Fenéig!

Megittam az egészet. Körülöttem egyre tombolt a buli, egy duhaj társaság közvetlenül mellettünk kezdett táncba. Olyan hangosak voltak, hogy nem tudtam befejezni a beszélgetést Tarekkel. Néhány perc múlva csatlakozott hozzánk Ibrahim, de az iménti incidenst már nem éreztem olyan fontosnak.

– Légy kedves Ibrahimhoz! – üvöltötte Tarek közvetlenül a fülembe. – Légy hozzá kedves, Julia!

Édesen rámosolyogtam Ibrahimra, ő meg kézen fogott, és elvezetett a strandnál lévő házikók felé.

Egy ismeretlen ágyban ébredtem meztelenül, combomon egy ismeretlen súlyos lábával. Odafordítottam arcomat, és megláttam a mellettem fekvő meztelen férfit. Nem Tarek volt az.

A feslettség szigete

Elfogott a pánik, felugrottam az ágyról, és a férfi súlyos lábszárát olyan kétségbeesetten ráztam le magamról, hogy beleszédültem, közben éreztem, amint a hányás megindul a torkom felé. Egyre növekvő émelygéssel küszködve néztem körül, hogy megtaláljam a ruhám, és minél hamarabb elmenekülhessek a vadidegen helyről. Napsárga melltartómat rögtön észrevettem, jól láthatóan vált ki a szőnyeg pirosából. Az ajtónál hevert, és szakadt vállpántja nem hagyott kétséget afelől, hogy letépték rólam. Lehajoltam, hogy felvegyem, de hirtelen villogó foltok jelentek meg a szemem előtt, és a fejemet mintha áramütés járta volna át, úgy belehasított a fájdalom. Rosszul lettem. Amennyire állapotom engedte, rohantam a fürdőszobába. Gyomorgörcsöktől rángva hajoltam a mosdó fölé, de jelentéktelen mennyiségű narancssárga folyadékon kívül nem öklendeztem fel semmit. Kiöblítettem a számat. Megláttam a fogason egy puha, fehér fürdőköpenyt. Leakasztottam, és eltakartam vele meztelen, sajtó testemet.

Kiléptem a fürdőszobából, és az ágyra pillantottam. A férfi változtatott a fekvő pózán, és valahol a combjai között észrevettem kifordított rövidnadrágomat és bikinibugyimat. Mivel már rajtam volt a köpeny, amilyen csendesen csak tudtam, elindultam az ajtó felé.

– Hmmm... – A férfi rekedtes hangot adott ki. Ijedten fordítottam felé a fejem, mert azt hittem, hogy felébredt.

– Hmmm...

Lélegzet-visszafojtva mozdulatlanra dermedtem.

– Hmmm...

Az ajtótól még meglehetősen távolság választott el.

– Hmmm...

Levegőt venni sem mertem. A férfi oldalra fordult, és hamarosan hangos, elnyújtott horkolás töltötte be a szobát. Vártam még egy percet, hogy megbizonyosodjam, a férfi álma újra mély lett, és megint halkán lopakodni kezdtem. Egyre közelebb és közelebb

jutottam – úgy meredtem a csillogó kilincsre, mint a megváltásra. Eljutottam az ajtóig. Visszanéztem a férfira. Ugyanabban a pózban aludt, hangosan horkolt, ezért lélekben imádkozva, hogy az ajtó meg ne nyikorduljon, lenyomtam a kilincset. Meglöktem az ajtót, az ajtó nem nyikordult. Kulcsra volt zárva.

Elöntött a hideg verejték. Hogyan kerülhettem ide? Hol van Tarek? És mi történt az éjjel? Egymást kergették a fejemben a gondolatok. Nem emlékeztem rá, hogy bejöttem volna ebbe a szobába, de a gyűrött ágynemű és a rajta látható foltok magukért beszéltek. Megpróbáltam összpontosítani, és rájönni, hogy mi vezetett ehhez az iszonyú helyzethez. Erőltettem az emlékezetemet, hogy egészzé rakjam össze a korábban történeteket. Képek villantak be a nekivadult búbról az exkluzív jachton, amelyen Tarekkel és a többi meghívottal a magánsziget felé tartottunk. Üvöltő zene, őriöngve vonagló, szexuálisan túlfűtött nők és pezsgősdugók pukkanásai. Az öböl vizét szántó jacht és Dubaj ragyogó látképe. A gyönyörű sziget, az újabb érzéki izgalmakat és élményeket szomjazó, gátlástalan vendégek tombolása. Felhabzó pezsgőpatakok. Az aranyszínű ital, amint elárasztja hosszú hajamat a medencében. És... Összerándultam az undortól. A Tarek által éppen csak bemutatott öreg szaúdi viszolyogató érintése a lábam között, aztán a szeméremtestembe markoló kéz. Odasandítottam az ágyon fekvő férfi őszes szakállára. Ibrahim továbbra is aludt, és közben fütyülő hangokat adott ki.

Szörnyű fájdalom hasogatta a koponyámat, miközben újabb és újabb kínos kérdés bukkant fel benne. Hogyan fordulhatott elő az, hogy egyedül maradtam Ibrahimmal? Határozottan emlékeztem arra, hogy a medencéből kimászva odarohantam Tarek–hez. Beszámoltam neki a visszataszító eseményről. Panaszkodtam. És utána... Mi történt utána? Tarek megígérte, hogy beszélni fog a szaúdival. A kezembe nyomott egy italt, és ittunk az egészségünkre. A parti résztvevői eksztatikus táncban tombolva szórakoztak körülöttünk, ölelkeztek és szenvedélyesen csókolóztak. Aztán később... Mintha ködön keresztül láttam volna, ahogy Ibrahim kézen fog, és a strand házikói felé vezet. De miért egyeztem bele, hogy vele menjek? És Tarek... miért nem tiltakozott? És megtörtént ez az

egész, vagy csak képzelem? Csak a tudatom szórakozik velem, amikor úgy magyarázza ezt a helyzetet, mintha valóban megtörténne velem az, hogy össze vagyok zárva egy idegen férfival, és ő... Szörnyű görcs szorította össze a torkomat, és a szememet keserű könnyek öntötték el. Képzeletem elém vetítette a borzalmas képet, mi is történhetett a szétdúlt ágyon. Az alhasamat késként hasogató fájdalom járta át, és a súlyosbodó émelygés feltörő hulláma miatt megint csak be kellett rontanom a mosdóba, nem törődve a zajjal, amit magam körül csapok.

A gyomromból feltörő erős öklendezés ellenére sem jött ki belőlem más, mint egy kevés habos, narancssárga folyadék. Alaposan kiöblítettem a számat, az arcomat pedig hideg vízzel mostam meg. Mocskosnak, megbecstelenítettnek éreztem magam, ezért elhúztam a zuhanykabin ajtaját, hogy megfürödjek. De mielőtt levettem volna a fürdőköpenyt, még odasiettem a fürdő ajtajához, hogy a belső reteszt gondosan magamra zárjam. Közben meghallottam Ibrahim hangját. Engem hívott.

– Julia...

Reszketni kezdtem a félelemtől.

– Julia! ~ kiabálta Ibrahim. – Most rögtön gyere ide! Még nem végeztünk!

Összegörnyedtem, aztán a padlóra kuporodtam. A szívem örült módjára dübörgött. Bearaszoltam a vécékagyló melletti zugba, mintha ez a hely biztonságos menedéket jelenthetett volna. Kemény falat éreztem a hátam mögött, ami azt a valószerűtlen reményt táplálta, hogy megvéd majd. Egy pillanatnyi csend támadt. Amikor Ibrahim újból felordított, még inkább összegömbölyödtem, a karommal átöleltem a térdemet, a fejemet vállaim közé húztam.

– Julia! – Ibrahim őrjöngött. – Azonnal idejössz! Elvárom!

A testemen legyűrhetetlen remegéshullámok futottak végig. Félttem. Borzalmasan félttem.

– Julia, te hülye kurva, most rögtön nyisd ki! – üvöltötte Ibrahim, miközben öklével keményen dörömbölt a fürdőszoba ajtaján. – Tudom jól, hogy ott vagy! Láttalak bemenni! – Az ajtó döngetése nem hagyott alább.

A sarokba beszorulva úgy rángatóztam a rémülettől, mint egy csapdába esett állat. A szívem majd kiugrott a méhkasomból, a könnyeim szakadatlanul csorogtak végig az arcomon. *Kibirja ezt az ajtó? Kibirja ezt az ajtó?*, zakatolt a kérdés a fejemben.

– Nyisd ki, te szajha, most rögtön, mert ha nem fogadsz szót, és elkaplak, halálra basztak! – A nekidühödött Ibrahim mérgében az ajtót rugdosta.

Görcsösen összehúztam magam. El akartam tűnni. Semmivé foszlani. Nem lenni.

– Ki kell mennem a mosdóba! – Ibrahim a kilincset rángatta. – Muszáj, érted, Julia? – A szilaj rúgások tompa visszhangot vertek. – Hallod, szuka, muszáj! – megpróbálta betörni az ajtót.

Néhány percig még rángatta az ajtót, de az nem engedett. Azután, valószínűleg, mert szorította a szükség, átkozódva és káromkodva távozott a szobából.

Vérfagyasztó, süket csend maradt a nyomában. A csend, melyben az emlékezet ürje, a sérelem, a fájdalom fojtogatott. A csend, ami maga volt az amnézia, az értetlenség és a megaláztatás. A gyilkos csend.

Nem tudom, meddig kuporogtam a fürdőszoba sarkában. Valószínűleg sokáig, mert egyik lábam teljesen elzsibbadt, fájdalmas bizsergést éreztem benne. Kiszáradt a torkom, és felhólyagosodott a szám. Borzasztóan szomjas voltam. De attól féltem, hogy akár a legkisebb mozdulatom visszahozhatja Ibrahimot, aki megint úgy fog viselkedni, mintha a tulajdonában levő tárgy lennék. Egy elkábított, akarat nélküli, élő tárgy.

Végül kezemmel a falnak támaszkodva, merev tagjaimat apránként kiegyenesítve feltápászkodtam. A mosdó fölé hajoltam, és egyenesen a csapból, mohón ittam. Utána néhányszor leöblítettem az arcomat. A tükörbe pillantottam. Lehunytam a szemem. Nem akartam látni.

Az ajtóhoz léptem, rátapasztottam a fületem. Hallgatództam. Kintről a legapróbb hang sem szűrődött be. De engem még mindig megbénított a félelem, hogy a másik oldalon az üldözőm les rám. Hosszú ideig hallgatództam, majd elfordítottam a reteszt, és hangtalanul kinyitottam az ajtót. Óvatosan kilestem a keskeny résen.

Úgy tűnt, senki nincs bent. Kidugtam a fejem, tekintetem végigsöpört a szobán. Üres volt. Úgy bújtam elő a fürdőszobából, mint az üzött vad, aki elhagyja a menedékét. A bejárati ajtóhoz óvakodtam, és lenyomtam a kilincset, de ahogy feltételeztem, zárva volt. Később megpróbáltam kinyitni a helyiség egyetlen ablakát, sikertelenül, valószínűleg speciális zár lehetett rajta. Fásultam leültem a fotelben, magam alá húztam a lábam, tekintetemet az ablakot szorosán záró, fekete belső rolóra szegeztem. Nem így kellett volna kinéznie az én kikönyörgött dubaji vakációmnak. Zsibbadt egykedvűség lett úrrá rajtam.

Letargiámból a zárban forduló kulcs zaja rántott ki. Mint akit megégettek, úgy pattantam fel, beiszkoltam a fürdőszobába, és magamra zártam az ajtót. Határozott léptek zaja hallatszott, és az egész testemet elöntötte a csúszós, hideg verejték. Megint reszketni kezdtem.

– Dzsúúlia... – Tarek volt az. – Julia, itt vagy? – Lenyomta a fürdő kilincset. – Julia, nyisd ki, kérlek! – A hangja különösen kedves volt.

A fejemben zűrzavar uralkodott. A gondolataim egymást kergették, és ez csak fokozta rémületemet. Egy szigeten voltam, bezárva, és egyedül Tareket ismertem. De miért engedte a szerelmem, hogy ringyóként bánjanak velem? Jachtos beszélgetésünk részletei agyamba égtek. „Ha igyekszel, hamarosan neked is lehet ilyened” – mondta Tarek az ötezer dolláros szemüvegről. *Ha igyekszel...* – Szerelmem szavain most jeges szél fújtt keresztül. És ettől eszembe jutott a fájdalmas emlék, hogy Tarek nyújtotta oda nekem azt az italt, amelynek az elfogyasztását követően nem emlékeztem semmire. Vajon... A szívem összeszorult a fájdalomtól.

– Julia, édesem, nyisd ki... – kérte Tarek.

Lassanként felfogtam, hogy nincs más választásom. Ha nem nyitom ki Tareknek, akkor lehet, hogy Ibrahim fog újra megjelenni. Vagy valaki más. Vagy senki, és akkor semmi nem menthet már meg. Nem volt választásom. Reszkető kézzel nyitottam ki az ajtót, és ott álltam szemtől szemben Tarekkel.

– Julia... – Tett egy mozdulatot, mint aki át akar ölelni, de kikerültem, és leültem a fotelbe. Támaszt kerestem, szinte egygyé

olvadtam a bútordarabbal. Fájt minden porcikám, és tele voltam zúzódásokkal, meg sem tartottak volna a lábaim.

Tarek leült a hosszúkás asztal szemközti végén levő fotelbe.

– Julia, kincsem...

A testemet ismét akaratlan rángások kerítették hatalmukba.

– Fázol, drágám?

Egy szót sem bírtam kipréselni magamból.

– Fázol? – Ismételte meg.

A bénító félelem nem engedte, hogy válaszoljak.

– Julia... – Tarek figyelmesen meredt rám. – Julia... – Ráncba szaladó homloka elárulta, hogy valamin erősen gondolkodik.

Csend lett. Néhány perc múlva Tarek felállt, hozzám lépett, és kitérte a karját.

– Julia...

Kisiklottam az öleléséből, a bejárati ajtóhoz szaladtam, ki akartam nyitni, de megint csak zárva találtam. Megfordultam, és fájdalommal, gyásszal és szemrehányással teli pillantást vetettem Tarekre.

– A te érdekedben, Julia – mondta Tarek. – A te biztonságod érdekében...

Újabb remegéshullám csapott le rám.

– Haza akarok menni... – súgtam rekedten.

– Mit mondtál, szívem?

– Haza akarok menni. – A lengyelországi otthonomra gondoltam.

– Julia... – indult meg felém, de én a szoba másik végébe futottam előre. Tarek megtorpant. – Julia, szívem, ne nyugtalankodj már! Tudod, mit? Megyek és hozok neked ennivalót... Esetleg kávét... Innál kávét?

Tiltakozón ráztam a fejem. *Nem fogok sem enni, sem inni*, határoztam el magamban. Nem akartam, hogy újra elkábítsanak.

– Mégis hozok neked valamit – döntötte el Tarek. – Ami majd talpra állít.

Vagy ellenkezőleg futott át a fejemen. Tarek kinyitotta az ajtót, mire én kétségbeesetten vettem magam a kijárat felé, hogy kiszabaduljak a börtönömből. Tarek olyan határozott és erős mozdulattal lökött vissza, hogy elterültem a padlón. A ráfordított kulcs csörrenése ízzéporrá törte az én varázslatos, bizalommal teli szerelmemet.

Feltápázkodtam a padlóról, mire a csípőmbe hasogató fájdalom nyilallt. A fotelhez sántikáltam, beleroskadtam. Elgyötört testem próbálta megtalálni a legkevésbé fájdalmas helyzetet. Megint rám tört a szomjúság, de tartottam a fájdalomtól, és nem mozdultam a fotelből. A fejem kóválygott, és egyre csak émelyegtem. Ám nem volt választásom, meg kellett vámom Tareket. Reméltem, meg tudom győzni arról, hogy szabadítson ki ebből a szörnyűségből.

Majdnem egy óra telt el így, amikor kintről néhány férfi meglehetősen hangos angol nyelvű beszélgetésére lettem figyelmes. Úgy tűnt, hogy Tareket és Fajszalt hallom, meg még valakit, aki jellegzetes indiai akcentussal beszélt az angolt. A férfiak feszültek voltak, és meg sem próbálták lehalkítani a hangjukat.

– Még sosem láttam Ibrahimot ilyen dühösnek – mondta Fajszal bosszúsan. – Átjött hozzám, amikor te itt voltál a csajnál, és követelte, hogy adjuk vissza a pénzét.

– Mi a fészkes fene ütött belé? – Tarek már-már kiabált. – Hiszen megkapta a nőt, úgy, ahogy akarta.

– De a csaj reggel valamiért cirkuszolni kezdett! – vágta rá Fajszal bosszúsan. – Bezárkózott a fürdőszobába, vagy valami hasonló.

– Tudom, Ibrahim felhívott – közölte Tarek.

– Hát ha tudod, akkor mit csodálkozol? – ugrott neki Fajszal Tareknek. – Jobban teszed, ha kiagyalod, mit tehetünk, hogy ne kelljen visszaadni a lét Ibrahimnak! Tudod, milyen nagy igényű!

– Viszont bőkezűen fizet – szólt közbe a hindu.

– Erről van szó! – erősítette meg Fajszal. – Szóval, mit csináljunk?

– Az fix, hogy nem adom vissza Ibrahimnak a pénzt – jelentette ki Tarek. – Túl sokba került nekem ez a fiú.

– Akkor mit csináljunk? – firtatta tovább Fajszal.

– Nem tudom... – töprengett hangosan Tarek. – Ramis, neked nincs senkid, akit odalökhethetnék neki?

– Ibrahimnak friss áru kell – kapcsolódott be a beszélgetésbe a hindu. – Ezért is hoztad ide a nőt Európából.

– Igaz... – ismerte el Tarek. – De te, Fajszal, legyeskedhettél volna többet a másik körül, és begyűjthetted volna – tett

szemrehányást a társának. – Akkor lett volna egy biztonsági tartalékunk.

– Mondtam már, hogy a világon semmire nem mentünk volna vele. Nagyon szar volt az ágyban... Száz százalék, hogy semmit nem hoztunk volna ki belőle – magyarázkodott Fajszal.

– Ám ha most itt lenne... – Tarek nem hagyta, hogy felülkerekedjenek rajta.

– Kár lett volna kiadni rá a pénzt, hányszor mondjam még! – ordította idegesen Fajszal. – Neked kellett volna nagyobb adagot töltened Júliába! Rögtön mondtam! Így persze hamarabb tért magához, és ezért vagyunk bajban! – vont a felelősségre a sikertelenség miatt Tareket Fajszal.

– Azt szeretted volna, ha feldobja a talpát, mint legutóbb az az ukrán? – vágott vissza Tarek. – Éppen csak ki tudtunk mászni a katyvaszból! És az ára! Nagyon gyorsan ki kell találnunk valamit, különben ráfizetünk.

– Olgáról van szó? – szólt közbe Ramis.

– Naná – vágta rá Fajszal.

– Olga az elején nagyon tiltakozott... és aztán túl sok vodkát ivott... a keverék ütötte ki – fejtette ki a véleményét Ramis.

– Ha másodszor is így járnánk, már nem tudom, hogy úsznánk meg... – osztotta meg aggodalmát a többiekkel Tarek.

– Hogyhogy nem tudod? Mint mindig! Itt mindenből ki lehet mászni! – röhögött fel cinikusan Fajszal.

Minden újabb szótól egyre erősebben libabőröztem. Kezdttem felfogni, hogy egy ismeretlen, borzasztó világba csöppentem, amit saját ördögi törvényei irányítanak, amelyeket ugyan nem fogok fel teljességben, de pánikszerű rettegést váltanak ki belőlem. Nem tudom, tisztában voltak-e vele a férfiak, hogy hallom őket. Talán szándékosan tartották ezt a megbeszélést az ajtóm előtt, hogy még jobban megijesszenek, de az is könnyen lehet, hogy egyáltalán nem törődtek velem, hiszen a sorsom amúgy is a kezükben volt. A testemet-lelkemet átható iszonyatos félelem, amely azóta tartott hatalmában, amióta anyaszült meztelenül eszméltem fel az öreg szaúdi mellett, most felerősödött, amitől örült vágta fogtak siralmas helyzetemet felmérni próbáló gondolataim.

– Szóval mit kezdünk vele? – tette fel a kérdést szárazon Fajszal.
– Kivel? – kérdezett vissza Ramis.
– Hogyhogy kivel? – fortyant fel Fajszal. – Szerinted mégis kiről beszélünk?

– Az imént Olgáról volt szó – emlékeztette Ramis.
– Olga már jó ideje az öböl vizében úszik – vágott vissza Fajszal. – Vele kapcsolatban nincs mit megbeszélni.

Baljós csend támadt.

– Miért vágsz ilyen képet, Ramis? – Ez megint Fajszal hangja volt. – Talán kivetette a tenger?

– Nem... – felelte a hindu.

– Akkor minek fecsegni róla! – csattant fel újra Fajszal. – Foglalkozzunk inkább Júliával. Tarek, Ibrahimnak kell ez a pipi, tehát meg kell kapnia. Itt nem csak a pénz visszafizetéséről van szó, most már az üzleti hírünk forog kockán. Elbukhatjuk a leggazdagabb kuncsaftjainkat.

Igazad van – értett egyet vele Tarek. – Majd én elintézem.

Hallottam, hogy a zárba dugja a kulcsot.

– Csak intézkedj gyorsan, mert estére újabb parti vár ránk! – noszogatta Faj szál Tareket. – Én meg megyek, és megpróbálom jobb belátásra téríteni Ibrahimot. Odaígérem neki Júliát.

Tarek úgy lépett be a szobába, mintha mi sem történt volna.

– Julia, szerelmem, miért vagy ilyen sápadt? – kérdezte, aggodalmas képet vágva. – Enned kell valamit, mert elveszítéd minden erődet. – Egy kávésbögrét és egy műanyag ételesdobozt rakott le az asztalra.

Nem nyúlhatok ehhez, nem nyúlhatok ehhez, ismételtettem magamban.

– Julia, muszáj enned – nógatott Tarek. – Vissza kell szerezned az erőd.

Nem akarok, nem eszem, nem fogok... A testem minden ízében kétségbeesetten tiltakozott az ellen, hogy bármit is magamhoz vegyek.

– Legalább egy kis kávét igyál! – Tarek fölemelte az asztalról a bögrét, és felém nyújtotta.

Mozdulatára ráakódott az a kép, amint a narancsszínű italt kínálta, és ez eszembe juttatta a szaúdi ráncos kezének mohó

érintését a medencében. *Nem leszek perverz alakok tehetetlen bábuja!*, sikoltottam fel belül, és kétségbeesett védekezésből, hirtelen mozdulattal kiütöttem a bögrét Tarek kezéből. A kávé összefröcskölte az arcát, az ingét és a nadrágját.

– Mit merészelsz, ringyó... – kevert le egy hatalmas pofont mérgében.

– Auaaa! – üvöltöttem fel a megalázottságtól és a fájdalomtól, aztán ösztönösen védtem karommal a fejemet, hogy megóvjam magam a további csapásoktól.

– Julia, ha szót fogadsz, nem lesz baj – simogatta meg cinikusan a hajamat Tarek.

Irtózáttal rándultam össze, mintha valami brutális bántalmazó csapott volna oda újra.

– Hallgass rám, Julia, és jól jársz! – Tarek helyet foglalt velem szemben. – Ebben nagy pénz van... Hatalmas pénzek vannak benne, Julia.

Eszembe jutott egy pár évvel korábban napvilágra került botrány: lengyel modellek bonyolódtak gátlástalan orgiákba arab sejkekkel. Volt benne koprofilia és urofilia tizen-egynéhány ezer eurós napi áron. *Nem! Soha!*, harsant fel egy hang a fejemben. *Ezt sosem csinálom! Nincs az a pénz! Soha!*

– Kikapcsolódsz egy kicsit, elszórakoztatsz másokat, és irgalmatlan pénzeket szakítasz le, mielőtt hazautazol – győzködött Tarek. – Legyen eszed, Julia!

Csak jussak ki innen... Menekülni... Soha többé vissza nem térni... A zúgó gondolatok szinte szétrepesztették a koponyámat.

– Tedd meg ezt nekem, Julia, kérlek, kincsem! – próbált az érzelmeimre hatni Tarek.

– Tarek... – Nehezen mozdult a fejem. – Én kérlek téged... Hagyjuk itt ezt a borzalmas szigetet, és menjünk vissza Duhajba! Ülhetek egyedül is a lakásban a következő napokban, mielőtt visszamennék Lengyelországba. De vigyél el innen, kérlek! – könnyörögtem neki, könnyekkel a szememben.

– Na és a pénz? – kérdezte Tarek.

– Nem kell pénz... Nem kell nekem semmilyen pénz... – sírtam el magam keservesen.

- Nem arról a pénzről van szó.
- Tessék? – Nem értettem.
- Nem arról a pénzről van szó, amire most gondolsz.
- Hát melyikről?
- Arról, amivel nekem lógsz.
- Micsoda? – kiáltottam fel sebzetten.
- Sok pénzzel tartozol nekem, Julia. – Tarek szúrós tekintete könnyörtelenül meredt rám.
- Miféle pénzről beszélsz? – A helyzet rosszabb volt, mint feltételeztem.
- Arról, amit rád költöttem.
- De hát... Hiszen mindenhová te hívtál meg engem, magad ajánlottad fel, hogy fedezed a dubaji utazási költségeket és az ott-tartózkodást... Azt mondtad, hogy szeretsz... – zokogtam.
- A legdrágább éttermek, exkluzív pezsgők, luxushotelben töltött éjszakák... – sorolta gátlástalanul Tarek. – Ez volt Lengyelországban. A dubaji jegy, a lakásbérlés, az eltartásod, plusz egy rakás többletköltség... Ezt mind vissza kell fizetned, Julia – jelentette ki határozottan.
- Hogy lehet valaki ennyire aljas? Hogy lehet valaki ilyen gáládul aljas?, bömbölt a fejemben, miközben Tarek beszélt.*
- És szerinted mennyivel tartozom neked? – kérdeztem, pedig jól tudtam, hogy jelenleg semennyi pénzt nem tudok Tareknek visszafizetni. Az utazás előtt Lengyelországban kimerítettem szinte az összes megtakarításomat, a többit pedig itt húzta ki belőlem.
- Tízezerrel – válaszolta Tarek.
- Tízezerrel... – arra gondoltam, hogy muszáj megszereznem ezt az összeget, hogy kiválthassam magam, és kijussak ebből a pokolból. – Jól van, megadom a tízezer zlotyt. Visszamegyek Lengyelországba, hitelt veszek fel, és visszaadom neked – ígértem.
- Most pedig vigyél el innen, kérlek! – Meg akartam végre rendesen fürdeni, felöltözni, és a lehető leghamarabb megfeledkezni erről az egésztől. Ha egyáltalán lehetséges.
- Tízezer *dollárral* tartozol, Julia – igazított helyre fagyosan Tarek.
- Hogyhogy? – Az általa említett összeg teljesen elérhetetlen volt a számomra.

– Csak a pezsgőid több mint tízezer zlotyba kerültek – hangsúlyozta gorombán.

Akkor miért hívtál meg rájuk?, tolult ajkamra, de hallgattam, mert Tarek minden újabb szava csak feltépte sebeimet. Nem tudtam, magamat hibáztassam-e a naivitásom miatt, vagy rá haragudjak, hogy ilyen visszataszító módon becsapott, esetleg a világra, amelyben nem volt sem könnyörület, sem lelkiismeret. Úgy éreztem, bármit is mondok vagy teszek, úgylis ellenem fordul.

– Julia, gondold alaposan végig! – Tarek tovább győzködött. – Emlékszel, hogy a jachton mennyire tetszett neked a Dolce&Gabbana szemüveg? Mondtam, hogy ilyened neked is lehet. Ez így van, édes... – Most újra hízelgésre váltott, mint mindig, ha az érdeke úgy kívánta. – Csak egy kis jó szándékra van szükség a részedről. Elég, ha kedves leszel...

Ez az utolsó mondat ostorcsapásként hasított végig rajtam. A bárkivel pénzért való kurválkodást nevezi ő „kedvességnek”? Förtelmes szavai belém fojtották a szót. Tarek jó jelnek vette hallgatásomat, és a luxusélet víziójának ecsetelésével folytatta a rábeszélésemet.

– Dolce&Gabbana, Dior, Chernél, Prada... – húzta el előttem mézesmadzagként a legdrágább márkák nevét. – Mind a tiéd lehet, drágám... Napszemüvegek, kozmetikumok, parfümök, ruhák, táskák... Amit csak kívánsz... Színes, gondtalan életed lenne a jachtokon, szigeteken, elegáns éttermekben, hotelekben és klubokban. Fényűző élet, tele szórakozással és örömmel. Tényleg nem akarod ezt, Julia? – Egy pillanatra elhallgatott, ellenőrizte, milyen hatást váltanak ki belőlem a szavai.

Nem! Nem! Es megint csak nem!, üvöltötte a lelkem. *Nem adom el, nem alacsonyítom le magam, és nem kurvál- kodom semmilyen márkáért, luxusért. Nincs az a pénz!*

– Julia, saját szemeddel láttad azokat a mosolygós, feldobott nőket a jachton és a szigeten. – Tarek makacsul folytatta, arra számítva, hogy majd apránként rábeszél, legyenek a sejkek exkluzív prostituáltja. – Nekik aztán mindenük megvan, boldog, teljes életet élnek. Ha kedvesek...

Kezdttem meggyűlölni a „kedves” szót...

– Tehát ha kedvesek... – szajkózta Tarek, engem pedig kirázott tőle a hideg – ... akkor egész Európában utazgathatnak. Ott van a francia Riviérán Saint-Tropez meg Monaco a híres Monte-Carlóval... Pénztől csöpögő jachtok, kaszinók, klubok csakis az elitnek, így él a világ krémje, Julia. És neked csak akarnod kell, és részévé válsz ennek az életnek.

Végre befejezte, és hagyott egy kis időt, hogy átgondoljam a helyzetemet. Azon törtem a fejem, milyen érvekkel győzhetném meg Tareket, vesse el a gondolatot, hogy kurvát csinál belőlem. Luxusszajha vagy ágrólszakadt, a prosti csak prosti marad, és ezt a legdrágább világmárkák sem tudják feledtetni.

– Tarek... – kezdtem, ő pedig olyan tekintetet vetett rám, mint aki reméli, hogy meggyőzött. – Ide hallgass, én... én nem tudnék így élni. Ez nem nekem való... Nem tudnék...

Tarek arcán az elégedetlenség fintora suhant át. Nem ezt akarta hallani.

– Én nem ezért jöttem ide... – taplószáraz torkomból nehezen törtek elő a szavak. – Azért jöttem, hogy veled legyenek. Mert én téged... – nem tudtam, azt mondjam-e, hogy szeretem, vagy hogy szerettem. Olyan nehéz volt ez az egész. Pokolian nehéz. – Mert fontos lettél nekem... Nagyon fontos... És ezért utaztam ide. Miattad, Tarek.

Tarek mozdulatlanul ült, és rendíthetetlennek látszott.

– Beszéltél a jachton látott nőkről. Ők mind szépek, nagyon szépek... Egyenesen ideálisak. Nincs itt rám semmi szükség, ők készségesek, és...

– Hát erről van szó, hogy készségesek! – tört ki váratlanul Tarek.
– Készséges, művi, szilikonribancok, akik bárkinek szétteszik a lábukat, aki megfizeti! – Bosszúsan felpattant a fotelból, és idegesen rótt fel-alá a szobát. – Az ügyfeleknek viszont mindig valami új, valami friss kell!

Rájöttem, hogy Tarek az arab sejkekről beszél.

– Mindenre hamar ráunnak, és új meg új izgalmakra van szükségük.

Nem tudtam, hogy Tarek hirtelen felháborodása arra vonatkozik-e, hogy nem akartam alárendelni magam az akaratának, vagy arra,

hogy a sejkek kielégíthetetlen vágyainak érdekében „szegény Tareknek” egyfolytában különlegességeket kell felkutatnia, és ezzel a munkával egyre nehezebben boldogul.

– Nekik valami egyedi kell, valami, ami senki másnak nem volt még meg rajtuk kívül – mondta.

Áru vagyok..., jöttem rá. A kezdet kezdetétől fogva, amikor Tarek meglátott a Szahara klubban, számára kizárólag áru voltam. Eladásra szánt árucikk.

– Julia, ha már idehoztalak, végezd el rendesen a feladatodat, később meg csinálj, amit akarsz! – Tarek nem finomította a sokkoló igazságot. – Könnyebb, mint gondolnád, kedves. – Tarek újra megsimogatta a hajam, és ezzel szörnyű fájdalmat okozott. Nem az a férfi volt, akit Lengyelországban megajándékoztam a szerelmemmel.

– Egy kicsit odateszed magad, Julia, és mindenki jól jár. – Egyre csak simogatta a hajamat.

Megint rám tört a pánikszerű rettegés. A borzalmas igazság úgy festett, hogy egy távok országban rekedtem egy magánszigeten, és fogalmam sem volt, hogyan mászhatok ki a bajból egy szál magam, egy fillér nélkül, egy olyan férfi kényére-kedvére bízva, aki alattomosan, aljasul kihasználta. *Mit tegyek? Mit tegyek? Mit tegyek ebben a kilátástalan helyzetben?*

Tarek megint helyet foglalt velem szemben. Egy pillanat töredékéig megláttam benne azt a férfit, aki együttérzésével és megértésével meghódította a szívemet. Lelki szemeim előtt elvonultak hosszú beszélgetéseink képei, amikor bevallottam neki a legtitkosabb álmaimat, ő pedig figyelmesen és elképesztő kedvességgel hallgatott végig. Hirtelen Amira jutott az eszembe. Tarek húga, Amira, akit a testvérével együtt támogatott, hogy a lány megvalósíthassa az álmát. Amira... Utolsó mentődeszkeként kapaszkodtam ebbe a névbe.

– És mi van Amirával? – kérdeztem, remélve, hogy ezzel Tarek kedvesebb oldalát szólítom meg.

– Kivel? – Elcsodálkozott, mintha olyasvalakire utalnék, akiről fogalma sincs.

– Amirával, a húgoddal. Nagyon szeretném megismerni. Annyit meséltél róla, nagyon kíváncsi lettem rá. Ha találkozhatnék vele... –

cserepes ajkamat harapdáltam.

– Julia, te meg ki a fenéről beszélsz? – Tarek úgy meredt rám, mintha elment volna az eszem.

– Hát Amiráról, a húgodról...

– Nincs húgom.

Süket csend támadt, és a gonosz számítás, az alamuszi áruulás mázsányi sziklaként gördült rám, megfosztva a logikus gondolkodás képességétől.

– Haza akarok menni, haza... – ennyit voltam képes kipréselni magamból, és arcomon megállíthatatlanul csorogtak a könnyek.

Tareket ez nem hatotta meg.

– Julia, hogy értsük egymást – közölte hidegen. – Az adósom vagy. Tízezer dollárral tartozol. Addig innen el nem mész, amíg meg nem fizeted.

„Addig innen el nem mész, addig innen el nem mész, addig innen el nem mész...” – visszhangzott a fülemben. Váratlanul ököllettem neki Tareknek.

– Hogy tehetted, hogy tehetted ezt velem! – üvöltöttem, mint aki megőrült. – Hogy tehetted! – Teljes erőmből ütöttem-vertem.

Tarek eltaszított magától, majd lekent néhány pofont.

– Ne merészelj még egyszer megütni, te ringyó! – mennydörögte. – Megértetted? Soha többé!

Elhajoltam a következő pofon elől, az ajtóhoz rohantam, és eszeveszetten rángattam a kilincset.

– Nyisd ki az ajtót, most rögtön! Nyisd ki! – ordítottam kétségbeesetten.

Az ajtó kérlelhetetlenül zárva maradt, ezért az ablak felé vetettem magam.

– Engedj ki innen! Most rögtön, azonnal engedj ki! – Az erős szerkezet nem engedett, így hát feladtam, és görcsösen zokogva lekuporodtam a padlón.

Tarek végignézte a szabadságom visszaszerzésére irányuló őrült próbálkozásaimat, aztán elővette a telefonját, és felhívott valakit. Arabul beszélt, így a nevemen kívül nem értettem, mit mond. Kis idő múlva Tarek angolra váltott.

– Igen, Ramis, mondtam már az előbb Fajszalnak. Valami az agyára ment, és egyedül nem bírok vele. Ide kell jönnötök. – Kis ideig hallgatta, mit mond Ramis. – Igen, igazad van, Ibrahim a legfontosabb, tennünk kell valamit. – Ekkor újra a hindu vette át a szót, aki most hosszabban beszélt. Tarek végül ezt mondta:

– Egyetértek, mivel nem látok más megoldást. Próbáltam meggyőzni, de semmire nem mentem vele. Azt kell csinálnunk, amit Fajszal mondott. Várlak titeket. – És bontotta a vonalat.

A rettegéstől mozdulatlanra dermedten, összekuporodva hevertem a padlón. A percek a végtelenbe nyúltak, a jövőtől való félelmem egyre nőtt. Mit fognak tenni? Mit tesznek majd velem ezek a kegyetlen gazemberek? Kegyelemért szerettem volna könyörögni, de a leküzdhetetlen iszonyat visszatartott. Képtelen voltam megmozdulni, beszélni, nem tudtam gondolkodni. Elképzelhetetlen szorongás vett rajtam erőt, vártam arra, hogy...

Amikor beléptek, úgy éreztem, hogy már nem is élek. Megragadták a karomat, a lábamat, és felemeltek a padlóról. Nem törődtek azzal, hogy a fürdőköpeny szélei szétcsúsznak, és láthatóvá válik védtelen nőiességem. Lefektettek az ágyra. Aztán Fajszal a két bokámnál lefogta a lábamat, és kigúnyolt, miközben mohón bámulta lemeztelenített intim részeimet.

– Figyu, Ramis, milyen rafináltan leborotválta... – Fajszal kéjesen röhögött. – Nem csoda, hogy Ibrahim úgy ráindult! Egész izgató... Olyan picuri...

– Fogd be! – Tareknek nem voltak ínyére Fajszal megjegyzései. – Inkább fogd erősen Júliát, ne pofázz egyfolytában!

Ramis felfelé rántotta a kezemet, és a csuklómat tartotta, Tarek pedig a fejemet támasztva egy vizespalackot érintett a számhoz.

– Igyál! – utasított.

Szorosan összepréseltem az ajkaimat.

– Igyál, Julia, mert elfogy a türelmem, és akkor... – Tarek megdöntötte egy kicsit a palackot, és néhány csepp végigszaladt az arcomon.

Nem akartam inni.

– Vigyázz Tarek, mert minden szétömlik, és kezdődik előlről a balhé! – figyelmeztette a társát Ramis.

– Tartsd egy kicsit – Tarek átadta a palackot Ramisnak, aki, hogy szabaddá tegye a kezét, térdel is besegített, erősen odaszorítva a kezemet az ágyhoz.

Hánykolódtam, mint a partra vetett hal, de a férfiak vasszorítása nem engedte, hogy kiszabadítsam magam.

– Julia, ne őrjögj, mert rossz vége lesz! – figyelmeztetett Tarek.

– Hagyjátok már abba, hagyjátok! – A belém hasító fájdalom miatt akaratlanul tört fel mellemből a kiáltás.

Tarek kapott az alkalmon, hogy kinyitottam a számat, elvette az üveget Ramistól, és erővel kezdte a hideg folyadékot a torkomba tölteni. Féltrengyeltem, fojtogató köhögés vett rajtam erőt, és csak nagy sokára jutottam levegőhöz.

– Julia, ne húzz ujjat velem, mert megfulladsz, és akkor annyi! – csattant fel Tarek idegesen. – Igyál szépen, jobban jársz!

Magasabbra emelte a fejemet, és ellenállásomat legyűrve megdöntötte a palackot. Szomjas torkom önkéntelenül elfogadta a kábító italt, és az üveg hamarosan kiürült.

– Hú! – sóhajtott fel Tarek. – Ez lement!

A férfiak még pár percig lefogva tartottak, aztán Fajszal és Ramis helyet foglalt a fotelben, Tarek pedig mellettem maradt az ágyon. Ahogy kezem– lábam megszabadult, meztelen intim testrészeimet gyorsan eltakartam a fürdőköpennyel, és embriópózba gömbölyödtem. A férfiak egész idő alatt szemmel tartottak.

– Remélem, most már nem forgat a fejében semmit – szólalt meg elsőként Fajszal. – Alig tudtam rábeszélni Ibrahimot, hogy ne követelje most azonnal vissza a pénzt. Megígértem neki, hogy ma este Julia a rendelkezésére áll.

– Úgy lesz – bólintott rá Tarek. – Hamarosan megtesz majd mindent, amit csak kérünk.

– Be kellene állítani a zuhany alá – jegyezte meg Fajszal.

– Majd én elintézem. – Tarek rosszkedvű pillantást lövellt Fajszal felé. – És még csak eszedbe se jusson – figyelmeztette. – ő Ibrahimé.

– Magadtól nem sajnáltad – szúrta vissza Fajszal.

– És ennek köszönhetően van itt – emlékeztette Tarek. – Elkelve neki valami tiszta ruha. – Viszolyogva nézett végig az ágyon

hányódó kifordult rövidnadrágon és a bikinibugyin. – Van itt valami neki való?

– Ott vannak az Olga után maradt holmik – mondta Ramis. – Ugyanaz a méret.

– Remek! Akkor ti menjete el a cuccokért, én pedig ezalatt rendbe hozom. – Tarek belebámult sápadt, kimerült arcomba. – Maradt esetleg sminkkészlet is Olga után?

– Minden itt maradt... kozmetikumok, parfümök, szemüveg, cipő, fürdőruha, fehérnemű... – sorolta Ramis.

– Szuper! – örvendezett Tarek. – Hozzatok át mindent, és kiválasztunk valamit neki.

– Menjetek már! – sürgette társait. – Julia mindjárt elszáll, akkor majd megmondom neki, hogy zuhanyozzon le.

Fajszal és Ramis kikászálódtek a fotelekből.

– Csak ne hagyd egyedül! -szólt vissza még Tareknek az ajtóból Fajszal. – Többnapos buliról van szó, mászkálnak a vendégek...

– Tudom, tudom. Ügyelni fogok rá – biztosította Tarek.

– Akkor helló. Hamarosan visszajövünk.

– Sziasztok.

Amikor kimentek, Tarek még egy negyedóra hosszat üldögélt mellettem csendben. Akkor közelebb húzódott, és megfogta a kezem.

– Julia, kincsem – fuvolázta lágy hangon. – Gyere szépen, most megfürdünk!

Rémlik, hogy szófogadóan felálltam, és Tarek nyomában bementem a fürdőszobába.

*

A következő napok eseményeiből nem sokra emlékszem. Kiragadott, elmosódott képek villannak fel őrzöngő, züllött tivornyázókról, akik mértéktelenül öntik magukba a gyöngyöző pezsgőt, provokatív, felkínálkozó pózokban, nekivadultan táncolnak, és mindenki szeme láttára, durván szexeknek. Amint kezdtek összeállni előttem az obszcén valóság foszlányai, rögvest ott termelt Tarek a színes itallal, amit még félönkívületben le kellett hajtanom. Ködösen emlékszem, mennyire meglepett, hogy minden alkalommal egy újabb, vadidegen ruha volt rajtam. Mintha meg is kérdeztem

volna Tareket, hogy ez miként lehetséges, de már nem emlékszem, mit válaszolt.

*

Amikor lassanként magamhoz tértem, egy szétdúlt ágyon feküdtem szakadt, piros erotikus fehérneműben, mellemet férfikéz takarta. Ijedten húzódtam félre, féltem, hogy megint Ibrahimot vagy valami vadidegent találok magam mellett. Rettegve pillantottam az illetőre, de ez alkalommal Tarek hevert ott. Először az fordult meg a fejemben, hogy megkeresem a fürdőköpeny kötőjét, Tarek nyaka köré tekerem, és fojtogatom, fojtom, fojtom...

– Julia! – Már-már felpattantam, amikor váratlanul kinyitotta a szemét, és a nevemet mondta. Úgy éreztem, olvas a gondolataimban.

Körülnéztem, és rájöttem, hogy most is a szigeti kis házban vagyunk. Ahhoz, hogy innen kijussak, mindenképp szükségem volt Tarekre. Ekkor már csak egyetlen dologgal törődtem: a lehető leghamarabb Lengyelországban akartam tudni magam, nem számít, mi történt a szigeten.

– A repülőgépem... – vágtam bele kertelés nélkül. – Mikor indul a gépem? – kérdeztem, mert teljesen elvesztettem az időérzékeimet.

– Néhány óra múlva – felelte Tarek rekedt hangon. Úgy tűnt, szörnyű másnaposság gyötri.

– Haza szeretnék menni... – könyörögtem neki.

– Jól van, jól van... – Meglepetésemre nem ellenkezett.

– De akkor indulnunk kell! El kell jutnunk a repülőtérre! Odaérünk? – Nyugtalanzkodtam.

– Oda. – Tarek kiment a mosdóba.

Sokáig nem jött vissza, nekem pedig egyszer csak eszembe jutott, hogy nincs nálam az útlevelem.

– Tarek, az útlevelem! – kiáltottam, amikor újra megjelent. – Nincs itt az útlevelem! Duhajban hagytam, a lakásban.

– Tudom, Fajszal már elment az egyik hajóval, hogy elhozza az útleveledet és a holmidat. Ne izgulj, Julia, már mindent elintéztem! – nyugtatott meg kedélyesen Tarek.

Egy pillanatig elbizonytalanított a viselkedésében beállt változás, de arra gondoltam, hogy ha a parti több napon át tartott, akkor

legalább részben visszaszerzett abból valamit, amit költött rám, és mivel én következetesen kitarítottam amellett, hogy nem akarok sejkek luxusprostituáltja lenni, talán felhagyott ezzel az ötlettel. Végül is nem tömhetett egyfolytában kábítószerekkel, és nyilvánvalóvá vált a számára, hogy állandó gyógyszerelés nélkül gondot okozhatok nekik. Kezdem remélni, hogy hamarosan Lengyelországban leszek.

– Mikor hajóznak el? – kérdeztem.

– Nemsokára – felelte. – Felöltözhetsz. Ebben a táskában... – mutatott az ablak alatt álló terebélyes útitáskára – ...vannak ruhák. Válassz közülük, amit szeretnél.

– Rendben, de előtte még lezuhanyozom. – Felkeltem az ágyról, és bementem a fürdőszobába.

Beléptem az erős, forró víz sugar alá – órákig tudtam volna állni alatta. Vajon le tudom valaha mosni magamról a szennyet, ami rám tapadt? Vajon lesz-e valaha...

– Julia, siess már! – kopogott be az ajtón Tarek. – Mindjárt indul a következő jacht!

Gyorsan megtörölköztem, és a törölközőbe burkolózva kiléptem a fürdőből. A táskához léptem, és kinyitottam. Bár csupa színes gönc volt benne, némelyik csillogott is, egyszerre hideg fuvallatot éreztem. Furcsa volt.

– Ez kinek a holmija, Tarek? – kérdeztem kíváncsian.

– Julia, ne tegyél fel hülye kérdéseket, hanem egy-kettő, öltözz, mert lekössük a jachtot! – Tarek most már kevésbé volt barátságos.

– Jól van, mindjárt kész leszek. – Aggódtam, hátha otthagy a szigeten.

Beletúrtam a holmiba, és találtam egy kétrészes fehér Chanel fürdőruhát, amelyen még rajta volt az árcédula. A felsőrész több mint hatszáz dollárba került, a bugyi majdnem ötszázba. Mivel nem volt fehéreneműm, arra gondoltam, hogy a bikini majd helyettesíti.

– Megkaphatom ezt a fürdőruhát, Tarek?

– Mondtam már, hogy azt veszel el, amit akarsz! – kiabált rám.

Látszott, hogy a kérdéseim egyre jobban idegesítik. Arra gondoltam, hogy ha zúgolódás nélkül, a lehető leggyorsabban felöltözöm, gyorsan elhagyhatom a szigetet. Átforgattam a

miniruhákat, rövidnadrágokat, kurta szoknyácskákat és szűk blúzokat, de nem találtam semmi elfogadhatót. Túlágosan kihívó volt az egész ruhatár: csupa csillogó flitter és átlátszó betét – minden úgy nézett ki, mint ami inkább felfedi, mint elfedi a testet.

– Öt perc múlva indulunk – közölte Tarek.

Megfogtam a Chanel fürdőruhát és egy rikító rózsaszín, csillogó, óriási dekoltázsú miniruhát. Nyilvánvalóan nem volt megfelelő öltözet egy repülőúthoz, de azt gondoltam, ha megkapom a holmimat Fajszaltól, átöltözöm valami szerényebbe. Beszaladtam a fürdőszobába, és gyorsan magamra rángattam az útitáskából kivett holmikat.

– Remek – ez volt Tarek véleménye, amikor meglátott. – Istenien nézel ki, kicsim.

Elindultunk, és kint megláttam a szexorgiába torkolló, többnapos tivornya maradványait. A medence körül több tucat, ha ugyan nem több száz pezsgősüveg hevert, ételmaradványok, széttört poharak üvegcserepei, cigaretta- és szivarcsikkek, na meg mindenféle színű használt óvszerek. Elhaladtunk e szemétdomb mellett, és a hídon át kiléptünk a mólóra, amely mellett kikötve várt minket a jacht. Nyomban indult is, amint a szigetet elhagyó vendégek elfoglalták a helyüket a fedélzeten.

Újra megláttam Dubaj ragyogó tornyait. A mesebeli várost, ahová nem jutottam el, amit meg sem nézhettem. De akkorra nekem már mindez mindegy volt, és csak arról álmodoztam, hogy minél hamarabb otthon legyek, biztonságban, Lengyelországban.

A kikötőben Tarek rendelt egy taxit, aztán Dubaj utcáin autóztunk. Késő éjszaka volt, és nekem úgy tűnt, hogy nagyon hosszan utazunk. Útközben megálltunk egy épület előtt, ahol Fajszal várt a bőröndömmel. Tarek kiszállt a taxiból, pár szót váltott a társával, és a taxis segítségével berakták a bőröndöt a csomagtartóba. Örültem, hogy végre kimegyünk a repülőtérre.

Azután minden olyan hirtelen történt. A taxi egyszer csak lefékezett egy sötét, szűk utcában, ahol már várt ránk egy másik kocsi. Egy tömzsi férfi támaszkodott rá.

– Szállj ki, Julia, ő lesz a sofőröd, aki kivisz a repülőtérre! – magyarázta Tarek.

Kikászálódtam a taxiból, a várakozó férfi pedig alaposan, tetőtől talpig végigmért, majd bólintott Tareknek. Együtt emelték át a csomagomat egyik járműből a másikba.

– Ég veled, Dzsúúlia – mondta Tarek, és kezével végigsimította hosszú, szőke hajamat.

A hátsó ülésre ültem, az idegen férfi pedig a kormányhoz telepedett. Automata zár kattant az autó összes ajtajában. Csak ekkor, a nyitott ablakon keresztül adott ki a sofőr Tareknek egy nagy köteg pénzt. Tarek pedig átnyújtotta neki az útleveletem. Megértettem, hogy eladtak.

Az arab bordély

Még csak le sem csillapodhattam, látva a sokkoló csereberét, amikor Tarek egy szempillantás alatt eltűnt, az autóba pedig két férfi nyomakodott be, és helyet foglaltak a két oldalamon. A kocsi csikorgó gumikkal indult el. A jobb oldalamon ülő ismeretlen egy hosszú, keskeny, villogó élű kést vett elő, és a semmit nem takaró rövid szoknyából kilátszó combomhoz érintette. A legkisebb mozdulatom is sebet, de akár tartós sérülést is okozhatott volna. Tarek valószínűleg figyelmeztette a megvásárlóimat, hogy kiszámíthatatlan vagyok, lázadhatok is, így megelőző intézkedéseket foganatosítottak. Nem akarták, hogy bármi módon akadékoskodjam. A férfi időnként megcsiklandozta a kés hegyével a lábamat, hogy egyértelműen tudomásomra hozza, a legkisebb esélyem sincs ellenszegülni.

Úgy éreztem, mintha elraboltak volna. Eladtak, megfosztottak emberi méltóságomtól és bárminemű önrendelkezési jogomtól. Tisztában voltam vele, hogy egy könyörtelen polip karjai közé kerültem, amely nem ismer kegyelmet, és nem érez egy csepp empátiát sem megkínzott áldozatai iránt. A szigeten történetek világossá tették, hogy emberkereskedő banda karmai közé kerültem, akik nem törődnek mással, mint a maguk hasznával, az embert pedig semminek, tárgynak, árunak tekintik. Most én voltam az áru.

Bár a klíma működött, az autóban kevés volt a levegő. A férfiak túl közel ültek, hozzáérték a testemhez. A falatnyi mini magasra felhúzódott, kilátszott alóla a fehér Chanel bugyi. A bal oldalamon ülő férfi teljes oldalával hozzám tapadt, és nem tudott mit kezdeni a meztelen női test közelségével. Mocorgott és tekergett, megemelte a csípőjét, a nadrágját igazgatta. Leeresztett szőke hajam a vállához ért, ami nyilvánvalóan felizgatta. Nem tudta, mit kezdjen a kezeivel, egyfolytában mozgatta őket. Időnként keresztbe fonta a karját, pumpáló mozdulatokkal szorítgatta össze öklét, szélesre tárt combját markolászta, vagy a sliccében matatott. Végül tenyerét magasan a combomra tapasztotta, és föl-le csúsztatta, miközben hozzáért a

szeméremtestemhez. Idegesen arrébb rántottam magam, és menten felsikoltottam a fájdalomtól, mert a kés hegye belebökött a lábamba. Néhány vércsepp gyöngyözött elő.

– Nincs értelme rángatózni – közölte egykedvűen a késes férfi. – Sebesen nem keresel egy vasat sem.

A férfi, aki molesztált, nagy fájdalmat okozva, ragadozó ujjakkal mélyedt a testembe. Szenvedtem testileg-lelkileg, nem tudtam megvédeni magam támadómtól, aki annyira felizgult, hogy minden szégyenérzet nélkül onanizálásba fogott, ütemesen dörzsölgette a lába közét. Egy idő múlva, ami nekem gyötrő évszázadoknak tűnt, elnyújtott jajdulást hallatott, a nadrágján pedig nedves folt jelent meg. Ezzel köszöntöttek a brutális, obszcén szex világában.

Az ablak mögött a hold sütött. Ragyogó sarlója, mely élesen kivált a háttér sötétjéből, túl távolinak tűnt, nem segíthetett. A díszfényekkel kivilágított, terebélyes pálmák ugyancsak nem tehettek semmit. A messziről látható, impozáns, ragyogóan kivilágított, hatalmas piramisra hajazó formájú épület is ridegen állt... A világ közömbös hallgatásba burkolózott.

Körülbelül fél óra múlva értünk egy nagy villához, amely előtt rengeteg autó parkolt. Elsőként a bal oldalamon ülő férfi szállt ki.

– Kifelé! – Szúrt bele a késhegy az oldalamba.

Beletörődve hagytam ott a gépkocsit.

– Vidd, ahová kell! – utasította a sofőr.

– Menj! – Harmadik kénzóm mögöttem haladt, kezéből nem hiányzott a felém tartott kés.

Elindultam a villa felé, amelyben éjszakai parti folyt. Lüktető zene dübörgött, és hallatszottak a szórakozó társaság elragadtatott rikkantgatásai. A mögöttem lépegető férfi kemény bökésekkel irányított egy oldalajtó felé. Megbeszélte kód szerint csöngetett be rajta. Az ajtó néhány perc múlva kinyílt, egy nagy mellű, közönségesen kifestett arab nő tárta ki.

– Adj neki egy szobát! – utasította a férfi.

– Gyere velem! – A nő ellenszenvvel mérte végig világos fűrtjeimet.

Nem maradt más választásom, elindultam a nyomában. Átvágtunk az apró, négyzet alakú előtéren, és a világos

gránitlépcsőkön lefelé vettük az irányt. Az alsó szinten lévő hosszú folyosó követ bordó szőnyeg borította, a füstszínű lámpák fénye vöröses félhomályt eredményezett. A folyosón mindkét irányban rengeteg ajtó nyílt.

– Oda sosem léphetsz be – hozta tudomásomra az arab nő, az elkanyarodó folyosószakasz felé mutatva. – Minél kevesebbet tudsz, annál jobb neked és mindenkinek – tette hozzá, látva meglepett tekintetemet. – És ne kérdezd, hogy miért! – zárta le keményen.

Ez a szöveg hasonlított ahhoz, amit nemrég az elégedetlen Tarek lökött oda nekem: „Ne tegyél fel hülye kérdéseket.” Ügy tűnt, megismerkedtem új világom egyik alapszabályával: *Ne kérdezd És a másikkal: Igyekezz, minél kevesebbet tudni!*

– Ez a te szobád. – A nő kulccsal nyitotta ki az ajtót. – Holnap kezdesz. Reggel a lányoknak lesz idejük, akkor valamelyik idejön, és mindent elmagyaráz.

A nő megvárta, amíg belépek, aztán becsukta mögöttem az ajtót, és ráfordította a kulcsot. Csikordult a zár. Gyakori hang az új életemben.

Körülnéztem. A szoba kicsi volt, legnagyobb részét egy piszkos rózsaszín takaróval fedett, hatalmas ágy foglalta el. Az egyik falat sötétbordó bársonyfüggöny takarta. Elhúztam, de nem volt mögötte semmi, csak a kopott fal. Nem volt rajta ablak.

A szemközti falon lévő ajtó egy jelentéktelen fürdőszobába vezetett, benne vécészsze, mosdó és zuhanykabin. Egyre magamon éreztem az autóban mellettem ülő ismeretlen férfi piszkos, ragacsos és fájdalmat okozó kezét. Láttam, hogy van tusfürdő és tiszta törölköző. Gondolkozás nélkül ledobtam a ruhát, beálltam a zuhany alá, és megcsavartam a meleg víz csapját. A víz bőséges patakokban folyt végig sajtó testemen. Markomba gyűjtöttem a tusfürdő folyadékot, és nekiláttam megmosni, lemosni, átmosni magam. Undok mosakodásom nem mosott le semmit.

Éppen a habot öblítettem le magamról, amikor meghallottam, hogy valaki kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába. Megdermedtem. Valaki megint arra vetemedik, hogy olyan visszataszító dolgot tegyen velem, mint amilyen a szigeten történt?

– Julia, itt vagy? – szólalt meg az ajtó mögött valaki, akit magamban a késes férfinak neveztem.

– Igen – vetettem egy gyors pillantást a zuhanyozástól kissé felduzzadt szúrt sebre a combomon.

– Behoztam a csomagodat, és kaptál ennivalót. Ne próbálj trükközni! Úgysem mész vele semmire.

A férfi kiment a szobából, a kulcsot ráfordította a zárra. Kiléptem a fürdőből, leültem a bordély hatalmas ágyára, és hisztérikusan felvonyítottam.

Az ételhez hozzá sem nyúltam. Úgy éreztem, hogy a ragacsos szósszal borított maroknyi főtt rizst teletömték erőszaktablettákkal. A vizespalack is gyanúsnak tűnt, bár látszólag gyárilag zárt volt. Szomjam csillapítására csakis csapvizet ittam. Egyszer csak felmerült bennem, hogy azt is megfertőzhatték, így kiköptem.

Hol elnyomott az álom, hogy felébredtem, hánykolódtam, rémálmaim voltak, fulladtam, felkeltem, járkáltam, sírtam, jajgattam. Összeomlottam, aztán visszafeküdtem. És küzdöttem a megcsalt szerelem leírhatatlan fájdalmával, az elkeseredéssel és a haraggal, a vissza-visszatérő, szégyenletes „Love you” -val. Túléltem, bár nem tudom, hogyan.

Másnap délután – elvesztettem az időérzékeimet, a napszakokat a behozott, de érintetlenül hagyott szerény reggeli és ebéd alapján mértem – bejött hozzám az egyik prostituált. Alacsony nő szép, de nagyon fáradt arccal, hatalmas karikás szemmel és félhosszú, gyűrűs, szőke hajjal. Közvetlenül a fehéreneműjére felvett pongyolája szélét fekete csipkeszegély keretezte.

– Okszana vagyok – mutatkozott be, és leült az ágyra.

Talán nekem is meg kellene mondanom a nevemet? Úgy éreztem, azzal, ha kimondom, elfogadom, hogy itt legyek, ezen a helyen.

– Hogy hívnak? – kérdezte Okszana.

– Julia – böktem ki akarva-akaratlanul.

– Julia... – ismételte. – Szép név... Volt egy barátnőm, akit így hívtak. – Okszana vetett egy pillantást az érintetlen ételre. – Meg ne próbáld! – Újabb megjegyezni való szabály, amit a fejembe kell vésnem, mert ugyanezt mondta a késes ember is. – Éhségstrájjkkal semmire nem mész!

– Nem éhségstrájkolok. Csak félek, hogy... – A hang elhalt a torkomban, képzeletemben felvillantak a kábítószer hatása alatt az Ibrahimmal folytatott visszataszító szexjelenetek.

– Erőszakdrog? – kapott észbe Okszana. – Attól ne félj, ilyet itt nem használnak.

Nem tudtam, hihetek-e neki. Arra számítottam, hogy azt mondja, amit a bordély tulajdonosai akarnak, csak hogy megtörjenek.

– Itt mások a módszerek – folytatta Okszana.

– Milyenek? – kérdeztem rá, és nagyon tartottam a választól.

Okszana széttárta a pongyolája szárnyait.

– Szűzanyám! – Okszana hasát sötét, több helyen elmélyülő, rosszul összeforrt seb csúfította el. – Láthatod... Eleinte én is lázadoztam, nem ettem, fogadkoztam, hogy soha, de soha... De nem nyerhetsz ellenük. Lehetetlen.

Eszembe jutott, mennyire kirázott a hideg, amikor a szigeten kinyitottam az idegen táskát. Hiszen azok valamikor valakinek a ruhái voltak. Pillantásom a bőröndömre hajított rikító rózsaszín, csillogó ruhára és a fehér Chanel bikinialsóra esett. Összerezzenem. „Olga már egy ideje az öböl vizében úszik” – visszhangoztak a fülemben Fajszal szavai. És csak most fogtam fel azt, amit az öntudatvesztésből egy pillanatra felbukkanva Ramistól hallottam: „Ott vannak az Olga után maradt holmik.”

– Ellenük nem nyerhetsz – ismételte meg Okszana, és a hátamon végigfutott a hideg.

– Régóta vagy itt? – kérdeztem.

– Régóta vagy nem, ki a fene tudja... Van cigid? – Okszana összehúzta a pongyolát összevagdostott hasa fölött.

– Nem dohányzom.

– Várj egy kicsit, mindjárt visszajövök! – kelt fel az ágyról Okszana, és kiment.

Mintha bárhová is mehetnék, futott át a fejemen a borús gondolat.

Lesújtott a tehetetlenség tudata. Esélytelen, hogy valaha kijussak erről a rémes helyről. Okszana kisvártatva visszatért, kezében meggyújtott cigarettaszál. A másik kezében egy apró hamutartót és egy szelet csokoládét tartott.

– Enned kell – nyújtotta felém a csokoládét. – Este el kell kezdened a munkát. Egyetlen nap veszteséget sem tűrnek el.

– És te hogy kerültél ide? – Nem akartam sem magamra gondolni, sem arra, ami itt vár rám.

– Legalább ezt a kis csokit edd meg – erősködött Okszana, és nem felelt a kérdéseimre.

Nem tudtam, bízhatom-e benne. Talán ez is egy újabb trükk. Okszana észrevette habozásomat.

– Mondtam már, hogy ne félj!

Már hogy ne féjlek, amikor emberrablók karmaiba kerültem, gondoltam.

– Azt várják tőlünk, hogy szórakoztassuk a vendégeket, drága italokra beszéljük rá őket, elégítsük ki a legfurább kívánságaikat...

Koprofilia, urofilia..., visszhangzott a fejemben.

– Elvárják, hogy odategyük magunkat, ezért nem kábíthatnak el minket – adta tudtomra Okszana.

Szájába illesztette a cigarettát, a hamutartót a padlóra helyezte, és kicsomagolta a csokit.

– Tessék – kínált meg vele újra.

Ezúttal elfogadtam. Teljesen letaglóztak arról az idegen világról szóló információk, melyben akaratomon kívül, hirtelen találtam magam, és amelyben külső és belső tiltakozásom dacára élnem kell. Talán jobb is, ha az ember eltompul, és nem emlékszik semmire.

– Azt kérdeztem, Okszana, hogy hogy kerültél ide – haraptam bele a csokiba.

– Szemét módon átverték... – slukkolt egy nagyot Okszana.

– Férfi? – A Tarekre való emlékezéstől a szívembe fájdalmas görcs hasított.

– Még csak nem is férfi volt... hanem a barátnőm. – Sűrű füstfelhőt fújt ki. – Tudod, hogy megy nálunk, Ukrajnában... Bizonytalanság, nyugtalanság, szegénység... Te honnan kerültél ide? – érdeklődött.

– Lengyelországból.

– Gondoltam. Vera... iskolai barátnőm volt, de igazából hosszú ideje nem volt kapcsolatom vele. Aztán egyszer csak megtalált a közösségi hálón. – Okszana arcán a csalódottság sötét felhője vonult át. – Olyan kedvesen fogott hozzá a dologhoz! Mi újság nálad,

mi a munkád, hogy boldogulsz... – Egy pillanatra elhallgatott, biztosan szemrehányást tett magának, hogy hagyta magát csapdába csalni. – Aztán később elkezdte küldözgetni a dubaji fényképeit... – Mélyet sóhajtott.

Egyértelműen látszott, hogy most már teljesen mást jelentett a számára Duhaj, mint a leírhatatlan gazdagságáról híres világvárost.

– Azokon a fotókon Vera napsütöttnek, vidámnak, boldognak látszott – folytatta a történetét Okszana. – Mindig kicsípve, kifestve tűnt fel, a háttérben csodás tájakkal, strandokkal, pálmákkal... Ez nagy hatást tett rám, különösen a háborútól és szegénységtől szenvedő Ukrajnához képest. Vera azt írta, hogy egy butikban dolgozik, remekül keres, mindent megengedhet magának. Így fűzött be... – Okszana újabb cigarettára gyújtott a régi parazsán. – Ugyanabban a butikban ajánlott munkát, ahol ő is eladóként dolgozott. Eleinte nem is vettem komolyan a csábítást, mert nem volt pénzem egy ilyen utazásra. Se a jegyre, se semmire... De Vera folyton nyüstölt, és szó szerint nem hagyott békén... Azt ígérte, kölcsönadja az utazás költségeit, biztosított, hogy elfogadható feltételekkel törleszthetem neki a kölcsönt, ha munkába állok. Még csodálkoztam is a nagylelkűségén, mert az iskolában nem álltunk igazán közel egymáshoz; de azt mondta, hogy kicsit egyedül érzi magát abban a távoli országban, és szeretné, ha ott lenne mellette otthonról valaki. Így hát hittem neki.

Okszana elmélázott. Talán azon merengett, hogyan használhatta ki ilyen aljasul a honfitársnője. Dzsúúlia... Elmúlik valaha is a keserű kétségbeesés?

– A pénz... A pénzért az ember képes a legaljasabb hitványságra
– Okszana idegesen dohányzott.

Dzsúúlia...

– Végül Vera sarokba szorított, hogy ha nem szánom rá magam hamar, elúszik a munka. – Ezt a mondatot Okszana alig érzékelhető gúnnyal ejtette ki. – Az ukrán viszonyokhoz képest egetverően magas keresettel csábított el. És ez döntötte el a kérdést, mert elsősorban a családom miatt határoztam el, hogy munkát vállalok Duhajban. Reméltem, hogy anyagilag segíthetem őket, és nem fog gondot okozni nekik a létszükségleti cikkek megvásárlása. Ami meg

engem illet... Arról álmodtam, hogy félretehettek egy kis pénzt, amivel, ha hazamegyek, elkezdhetek normális, emberhez méltó életet élni. De minden másképp alakult...

A lány újra elhallgatott, cigarettát tartó keze kicsit remegett.

– Teljesen másképp... Iderepültem Duhajba. Vera a drága cuccaiban várt a reptéren. Majd kibújt a bő réből örömeiben, és olyan ügyesen csavarta a szót, hogy én, aki hulla voltam a hosszú utazástól, és összezavart a hatalmas repülőtér meg az ott nyüzsgő tömeg, fel sem fogtam, hogy mi történik. Vera azon nal elvette tőlem az útleveletem. Azt mondta, szükség van rá a munkával kapcsolatos formaságok elintézéséhez, és a repülőtérről egyenesen idehozott. Aztán meg... A többit már tudod... Verát soha többé nem láttam. Szerintem tetemes összeget kereshetett az eladásommal. És valószínűleg nem csak engem passzolt így le. Nem hinném, hogy én vagyok az egyetlen ukrán lány, akit idecsalt Duhajba.

Súlyos, fájdalmas csend szállt le ránk.

– Azt mondták, az adósuk vagyok, hogy súlyos pénzekkel tartozom... – Okszana lehalkította a hangját. – Nem tudom, valaha is ki tudom-e innen vásárolni magam. Tulajdonképpen nincs is készpénzem. A pénzt a főnökség szedi be a kuncsaftoktól, és levonják belőle a szállás, az ellátás, a ruhák, kozmetikumok, cigaretta, óvszer, italok költségeit... Az adósságom törlesztésére szinte semmi nem marad. Előfordul, hogy a kuncsaft ad valamennyi borraivalót, de ez a seb... – Okszana a tenyerébe temette arcát. – Nem tudom... Nem tudom, hogyan tovább... – fejezte be fakó hangon.

Egyszer csak nyílt az ajtó, és a szobába belépett az az arab nő, aki előző nap bevezetett a nyilvánosházba. Okszana felemelte a fejét, és azzal a félelemmel tekintett a nőre, amely mindig kiül az emberkereskedelem áldozatainak arcára.

– Elmondtad neki, mit kell csinálnia? – kérdezte kemény hangon a nő.

– Igen – bólintott Okszana. – Rábeszélni a kuncsaftokat, hogy drága italokat rendeljenek, minden vágyukat teljesíteni...

– Pontosan! Most pedig hagyj minket magunkra! – adta ki az utasítást szigorúan az arab nő.

Okszana szófogadóan kiment.

– A nevem Karima. – A nő hangja még a bemutatkozásnál is parancsolónak tűnt. – Az a dolgom, hogy itt mindenki elégedett legyen.

Talán inkább az, hogy az összes ügyfél elégedett legyen, igazítottam helyre gondolatban. Ez biztosan nem vonatkozik a fogva tartott nőkre.

– Természetes a hajszíned? – Karima megragadta az egyik világos hajfürtömet.

– Igen – feleltem.

– Az jó, nagyon jó – szögezte le elégedetten. – Új vagy, friss vagy...

Friss áru... Úgy rémlett, valahol mintha már hallottam volna ezt a kifejezést.

– Ezzel jól kereshetsz. Ők ezt szeretik – tette hozzá Karima.

Ok, vagyis valószínűleg a sejkek, gondoltam. Ilyesmiről beszéltek a férfiak is a szigeten.

– Julia, gyere csak, nézd meg ezt itt! – Karima odatelepedett mellém, keresgélt valamit a telefonján. – Figyelj! – Bekapcsolt egy videót.

A filmen egy keleti szépség tűnt fel egy széles kanapén. Hosszú, fekete haja volt és hibátlan, fehér bőre, melynek selymességét kiemelte az irizálóan piros, vállpántos ruha. A nő szinte úszott a bankjegyek tengerében. A pénzt a mellette ülő, sötétkék disdását és a fején ikallal összefogott gutrát viselő jóképű, bajuszos arab férfi szórta rá bőkezűen.

– Ő a szaúdi herceg – magyarázta Karima.

A videón szereplő nő énekelt. Kezében jókora mikrofonfejet szorított, amelyhez szinte hozzáérték kárminvörösre festett ajkai – minderről meglehetősen egyértelmű asszociáció jut az ember eszébe. A társaságát e pillanatban élvező herceg oda-odahajolt a nőhöz, hogy a fülébe súgjon valamit, majd a mögötte álló asszisztentstől nagy köteg pénzt vett át, amit aztán látható élvezettel dobott a magasba úgy, hogy a bankjegyek a gyönyörű énekesnőre hulljanak. A levegőben szálldosó papírpénzek szinte még meg sem ültek a nő haján vagy ruháján, amikor a herceg újabb köteget nyújtotta hátra a kezét, amit széles gesztussal, elragadtatott

mosollyal hajított fel, és közben folyamatosan az énekesnő telt melleit bámulta.

– A herceg ezen az estén egymillió dollárt adott ki! – Karima hipnotizált tekintettel bámulta a pár fölött zizegő, örvénylő vagyont. – A sejkek időnként rendkívül bőkezűek. Nagyon bőkezűek! – hangsúlyozta Karima. – Győződj meg róla a saját szemeddel! – És bekapcsolta a következő filmet.

Ezúttal az arab multimilliomost egy arab énekesnő bűvölte el, aki több bájos hölgy társaságában szórakoztatta az éjszakai klubban összegyűlt férfitársaságot. A sejk egy olyan szépség körül keringett, aki csábos testét fénylő, aranszínű ruhába bújtatta. Miközben elragadtatottan megcsodálta a nő csípőmozdulatainak ritmikus, izgató mozdulatait, számolatlanul szórta rá a papírpénzt. A mennyei hurikat idéző szépségű táncosnő bátorító mosollyal fogadta a rajongás e kézzel fogható tanújelét, miközben időnként hívogató gesztussal végigsimított ragyogó, derékig érő, sötét haján. A klub munkatársai felszedeggették a pénzt, és a táncosnő melletti asztalra tornyozták. A nő mellett elképesztő tempóban nőtt a készpénz látványos halma.

– Kétmillió dollár! Van fogalmad arról, hogy mennyi ez, Julia? – Karima szeme ragyogott és nagyra tágult. Kétmillió dollár egyetlen éjszakáért!

Egymillió dollár, kétmillió vagy tízmillió dollár. Létezik olyan ár, amiért az ember kurvának állna?

Karima, aki úgy látta, nem vagyok elragadtatva a gondolattól, hogy a sejkek exkluzív szajhájává váljak, felkelt az ágyról, és az ajtó felé indult.

– Két óra múlva legyél munkára kész! – kiáltott vissza hangosan, ellentmondást nem tűrő hangon. – Ugyanaz a rózsaszín ruha legyen rajtad, ami tegnap volt! És fess ki magad rendesen! – utasított elmentében. Aztán bevágta az ajtót, és ráfordította a kulcsot.

Okszana csúnya sebhelye világossá tette a számomra, milyen iszonyatos helyre kerültem. „Megcsönkítva egy vasat sem keresel” – figyelmeztetett a késes férfi. De én nem is akarok keresni! *így* nem akarok keresni! Az utóbbi napok képei elképesztő élességgel vetültek elém, és ez egyre jobban elcsüggesztett. Már azt is

sajnáltam, hogy a csoki, amit Okszana adott, nem volt porokkal töltve. Ha arra kényszerítenek, hogy idegen férfiaknak adjam oda magam, akkor talán jobb is, ha nem emlékszem semmire. Ha nem emlékszem...

Képtelen voltam összeszedni az erőmet, hogy felöltözzem és kifessem magam. Összegömbölyödve feküdtem a nyilvánosházi ágyon, összeszorítottam a szemhéjamat. Megpróbáltam felidézni magamban, mik voltak az első elmozduló kavicsok, amelyek azt a sziklalavinát előidézték, ami elragadott, és ebbe a dubaji kuplerájba taszított. Karolina telefonja és a Szahara klub... Az önfeledt bulizás és... El akartam felejteni a nevét. Milyen gyönyörű virágok voltak ott... Azok a bársonyos liliomok, a makulátlan fehérségük... A ragyogásuk... Miért nem figyelmeztettek, miért nem verték félre harangjaikat, miért nem fordultak vörösbe...

Amikor Karima visszatért, ugyanabban a pózban talált.

– Tüstént kelj fel, és öltözz! – csattant fel dühösen.

Nem reagáltam. Hallottam, hogy felhív valakit.

– Gyere, gondunk akadt – közölte szárazon.

Pár perc múlva férfilépések hangzottak fel. Kés jéghideg érintését éreztem a hasamon.

– Munkára! – noszogatót a késes férfi.

Nem reagáltam. Nem megyek. Öljenek meg.

– Nyisd ki a szemed! – parancsolt rám.

Nem nyitottam.

– Nyisd ki a szemed!

A szúrás erősödött. Kinyitottam a szemem.

– Nézd! – Karima az orrom elé tolta a telefonját.

Egy millió dollár, kétmillió dollár... Nincs az a pénz De a képernyőn nem egy arab szépséget pillantottam meg, amint pénzt szór rá egy sejk, hanem jól kivehető arccal magamat és Ibrahimot, amint vadul, kéjsóváran szexelünk. Nem védekeztem, nem tiltakoztam, ajkaim valamiféle beleegyező mosolyba merevedtek. Halálos félelem öntött el.

– Ezt látni fogják a szüleid – közölte hidegen Karima. – Hadd lássák, hogyan kurválkodik a lánykájuk. A szomszédok és az

ismerőseik is mind tudni fognak róla. A te ismerőseid is. Mindenki tudni fogja.

Az anyám ezt nem éli túl, gondoltam a légszomjtól összeszorult torokkal. *Belehal A szíve viszi el.*

– Megyek – döntöttem, és eltoltam magamtól a hideg, éles pengét. – Mindjárt kész leszek.

– Fél órát kapsz – Karima a pillantásával jelezte, hogy a férfi kimehet. – Fél óra múlva itt lesz érted Okszana.

Egyedül maradtam. A félelmemmel, a keserűséggemmel, a tehetetlenségemmel. És egy halott lány rózsaszín, csillogó miniruhájával. Felhúztam, és úgy éreztem, mintha magam is halott lennék. Egy élő halott.

Megérkezett Okszana, és szó nélkül kisminkelt. Jó párszor újra kellett festenie, mert az arcomon végiggördülő könnyek folyton elkenték a festéket.

– Ha majd felmegyünk a szalonba, küldj le bátorítónak néhány erős italt – tanácsolta. – Meglátod, könnyebb lesz, mint ahogy most tűnik.

Nem volt könnyebb.

– Ne feledkezz meg az óvszerekről, itt kell lenniük! – Okszana kihúzta az ágy melletti kis éjjeliszekrény fiókját. – Itt vannak... Mindennap ellenőrizd, van-e elegendő tartalékod. Síkosító is legyen. Ne feledkezz meg róla!

Lassan tudatosult bennem, mit is közölt velem közvetve újdonsült társnőm. Megértettem, hogy fájni fog.

– Ne böggj! – kezdte el újra arcomra pakolni a púdert. – Mondtam már, hogy ez nem segít. – Rózsaszínt vitt fel az arcomra, a számat vérvörösre festette. – Kész! Indulás!

Kiléptünk a szobából, és felmentünk a lépcsőn, ahol a villa teljes szintjén egy éjszakai klubot alakítottak ki. A DJ a legújabb számokat rakta fel, a pultos italokat adott ki, a gyülekező vendégek pedig már nézelődtek a teremben, felmérték a testüket felkínáló nőket.

Okszana egyenesen a pulthoz vezetett, ahol vörös bőrrel behúzott pámájú, magas székekre telepedtünk.

– Két dupla vodkát ananászlével és Sprite-tal – rendelte meg az italokat a pultostól.

Megkaptam a koktélot, amit egyszerre, sietős kortyokkal megittam.

– Jól teszed – dicsért meg szomorúan Okszana. – Még egyszer ugyanezt – fordult a pultozhoz.

Megéreztem, hogy valaki bámul. Először azt hittem, hogy egy kanos kuncsaft, de a szemem sarkából észrevettem, hogy az egyik prostituált meredt rám.

– Az ott kicsoda? – kérdeztem Okszanától, aki a második italt már lassabban kortyolgatta.

– Ki?

– Hát ő... – Biccentettem aprót egy kivételesen szép és csinos szőkeség felé, aki éppen egy kupicányi vodkát hajtott fel tisztán. – Engem bámul...

Okszana az általam jelzett irányba sandított.

– Ja, ő Larisza – mondta ironikus hangsúllyal Okszana. – Szintén ukrán... De nemigen beszélünk.

– Miért?

– Ő itt a sztár... – fintorodott el. – Ő halássza le itt a legtöbbet, és ezért nagyon magasan hordja az orrát.

– De miért bámul? – Végeztem a második itallal.

– Új vagy, felmér téged – Okszana intett a pultosnak, hogy készítsen újabb koktélokot. – Abból, amilyen képet vág, és hogy már a második italt húzza le tisztán, arra következtetek, hogy a legnagyobb, gyűlölt riválisává léptél elő. Vigyázz vele! – figyelmeztetett.

Még neki sem láttam a munkának, de már van egy ellenségem.

– A kupiban nincs érzélgés, Julia – nyúlt a harmadik italért Okszana. – Itt állandóan szexeim kell, és keményen megküzdünk az ügyfelekért.

Elképesztő, hogy mennyire nem ismerjük magunkat. Amikor, történjen akár akaratunk ellenére is az, hogy új, meglepő helyzetben vagy környezetben találjuk magunkat, igyekszünk alkalmazkodni az ottani feltételekhez, és megpróbálunk a számunkra korábban teljesen ismeretlen, ránk kényszerített szabályok szerint viselkedni.

– Hát azok ketten? – hívtam fel társnőm figyelmét a pultnál a közelünkben ülő, két filippínó lányra. – Ok is ölni tudnának a

pillantásukkal.

– A szőkére festett hajú Jenny, az ott mellette pedig Samanta. – Okszana nagyot kortyolt a szeszből. – Larisza előtt ők voltak a kupi sztárjai, most viszont új meg újabb konkurenciájuk akad.

– Larisza előtt?

– Igen, Larisza Szandzsaj egyik új szerzeménye.

– És ki az a Szandzsaj?

– Mivel tulajdonképpen ő a bordély tulajdonosa, valószínűleg már találkozta vele. Nem vesz meg olyan nőt, akit előtte személyesen le nem csekkolt.

Rájöttem, hogy Szandzsaj vezethette az autót, amely idehozott; ő volt, aki odaadta Tareknek a pénzköteget.

– Miért mondtad, hogy „tulajdonképpen ő a tulaj”?

– Nyilván hallottál már arról, hogy Duhajban illegális a prostitúció
– válaszolt Okszana.

– Aha... – Valójában erről semmit nem tudtam. Vagyis, tudtomon kívül még bűnözővé is váltam.

– Itt viszont minden éjjel pörög az üzlet... Nem is pörög rosszul, ha Szandzsajnak jut pénze új lányokat venni, szóval úgy gondolom... – Okszana alig hallható suttogásra váltott. – Úgy gondolom, hogy az üzlet mögött egy fontos helyi figura áll, mivel rendőrségnek fizetett csúszópénz még nem elég...

Szerettem volna valamit még megkérdezni, de Okszana egy alig észrevehető fejmozdulattal értésemre adta, hogy zárjuk le ezt a témát.

Ezalatt a filippínó lányok mindent megtettek, hogy felhívják magukra a kuncsaftok figyelmét. Jennyn egy kis miniszoknya volt, amely látni engedte a köldökét és rózsaszín csipkebugyiját. Felül egy kurta topot viselt, amely nem sokat takart telt kebléből, lábán pedig fehér, magas sarkú combcsizma feszült. Vékony, barna cigarettát szívott, melyből döbbenetesen egyforma füstkarikákat eregetett, és időről időre a combját lustán széttárva átvette egyik lábát a másikon, ami a lába közére vonzotta a tüzes férfitekinteteket. Samanta frivol hálóingre emlékeztető, gyöngyökkel és csipkével díszített, váll– pántos, fekete miniruhába bújt. Leszállt a bárszékről, és kilépkedett a táncparketre, ahol vörös túsarkú cipőbe bújtatott

formás lábát jócskán combtőig megmutatva, időnként közösülési mozdulatokat utánozva kihívóan körözött fenekével a zene ritmusára. Percek sem kellettek, és mindkettőnek vendége akadt, akikkel kacarászva távoztak a szobájukba.

A meglehetősen gyors tempóban elfogyasztott italok tették, hogy amikor egy irántam érdeklődő középkorú arab ereszkedett le mellém, már jócskán kóválygott a fejem. Nem tudtam, hogy viselkedjem, de Okszanának sikerült rábeszélnie az illetőt *egy* drága pezsgőre azzal, hogy azt mondta, ez a kedvenc itala a mi *teljesen új, teljesen friss* Júliánknak. Kilőtt a dugó, a pultos széttöltötte a poharakba a habzó, aranyló italt, én pedig koccintottam életem első kuncsaftjával. A férfi közölte, hogy a neve Farisz, és megkérdezte, hogy tényleg új vagyok-e a szakmában. Ezt megerősítettem, bár azt nem vallottam be, hogy ez az első alkalmam. Úgy tűnt, ha ezt elárulnám neki, védtelenebb, sebezhetőbb lennék nagy igényű elvárásaival szemben. Kortyolgattuk a pezsgőt, és alig pár szót váltottunk. Farisz néhányszor végigsimított a combomon, és a tekintete merész dekoltázsomba merült.

– Indulás – vetette oda kurtán Farisz, amikor az üveg kiürült.

Lekászálódtam a magas székről, és imbolygó lábakon tettem néhány bizonytalan lépést. Nem tudom, hogy a lábaim a megivott alkoholtól vagy rettenetes idegességem miatt botladoztak. Farisz készségesen támogatott. Emlékszem, a szobám felé vezető úton csak arra tudtam gondolni, hogy az egész minél hamarabb érjen véget, legyünk túl rajta, és Farisz ne akarjon tőlem túl sokat. Amikor a szobába értünk, a férfi bement a fürdőszobába, én pedig kivettem az éjjeliszekrényből az óvszert.

– Vetkőzz le! – mondta Farisz, amikor visszatért.

Bár a fejemben már keményen dolgozott a szesz, irtózatosan szégyelltem magam. Ugyanakkor nem akartam feleslegesen elnyújtani az első négy szemközti együttlétemet a kuncsaftommal, ezért szófogadóan ledobtam magamról a ruhát.

Farisz végigjáratta tekintetét világos, formás testemen, aztán letolta a nadrágját és az alsónadrágját, csak a pólót hagyta magán.

– Feküdj le és tárd szét a lábad!

Megtettem, amit kért tőlem, majd odanyújtottam neki az óvszert. Borotvált nemi szervem látványa annyira felizgatta, hogy gond nélkül felhúzta az óvszert, majd az előjátékot mellőzve erőszakosan belém hatolt, és hangosan lihegve, néhány gyors lökést követően elélezett. Ezután újra eltűnt a fürdőszobában, és már ruhában jött ki onnan. Egy bankjegyet hajított a padlóra, és kiment a szobából. Még csak rám sem nézett. Úgy bánt velem, mint egy kurvával... aki voltam.

Még magamhoz sem tértem, amikor Okszana viharzott be kopogás nélkül a szobába. Ijedten húztam magamra a takarót.

– Mit szégyenlősködsz? – Az ukrán lány a saját tréfálozásán nevetett. Masszívan részeg volt. – Láttam, amikor az ürge kijött, és ez azt jelenti, hogy villámgyorsan ment minden. Időnként előfordul... – mondta. – Megbámulják a lányokat a szalonban, és már nem is kell nekik sok... Hogy ment? – érdeklődött.

– Sehogy – válaszoltam automatikusan.

– Örülj neki.

– Minek?

– Örülj, hogy semmilyen volt.

– Ezt hogy érted?

– Időnként olyan perverz alakok fordulnak meg itt, hogy kiráz tőlük a hideg. – Okszana beleszívott a cigarettájába. – Ha egy ilyen kapsz elsőre... – Undorral összerázkódott.

– Akkor?

– Nem lényeges... Eredj a zuhany alá, öltözz fel, és megyünk vissza a szalonba.

Nem szerettem volna megint odamenni. Mély, mindent elfelejtő álomba akartam merülni.

– Hé, miért vagy úgy lefagyva? – Bökött meg könnyedén Okszana. – Csak most kezdődik az éjszaka, és látszik, hogy újoncként jó kapásod lesz. Siess, ne húzd az időt!

Felöltöztem, de csak azért, mert az emeleten várt az alkohol. Valaminek a lehető leghamarabb el kellett kábítania. Fél órával később megint csak ott ültem a pultnál, és a következő italokat már magam rendeltem meg. Hamarosan jött a következő kuncsaft, aztán a következő... Én ittam, ők meg úgy dugtak meg, ahogy akartak, és

a végén némi pénzt dobtak az ágyra vagy a padlóra. Amikor már részegen elbóbiskoltam a soros ügyfelet követően, Okszana felébresztett, kirángatott az ágyból és visszataszított a szalonba. Valószínűleg hat vagy hét vendégem lehetett azon az éjszakán, de én csak háromra emlékszem. Reggel iszonyú másnaposán megpróbáltam összeszedni a lehajigált borraivalókat, de egyetlen bankjegyet sem találtam. Felteszem, Okszana rakhatta őket zsebre. „A kupiban nincs érzélgés” – jutottak eszembe a szavai.

Így teltek első heteim az arab bordélyban. Alkoholgőzben, szinte állandó kábulatban, kuncsaftok tucatjait kiszolgálva, akik vagy tiszták voltak, vagy mocskosak, kedvesek vagy bunkók, szelídek vagy követelődzők, türelmesek vagy indulatosak. A legtöbbször Okszana társaságában, aki valószínűleg suttyomban lopkodott tőlem, Larisza gyűlölködő tekintetének keresztüzében, Jenny és Samanta irigykedő pillantásaitól kísérvé, a szigorú Karima vészjósló felügyeletének árnyékában és a késes férfi éles pengéjéhez közel.

Aztán Ibrahim is megtalált. Üldögéltem a székemen – az a bárshék lett az „én shékem”, amit a bordélyházban kezdődő munkám első estéjén foglaltam el -, amikor megláttam Ibrahim jellegzetes szürke szakállát. Magabiztos léptekkel csörtetett be a szalonba, és éber tekintettel nézett körül.

– Ne, csak őt ne! – fordítottam el a fejem, nehogy felismerjen. Később tudtam meg, fizetett Tareknek azért, hogy elmondja, hol talál.

– Kit ne? – faggatott a szokás szerint mellettem helyet foglaló Okszana.

– Ezt az undok szaúdit ne!

– Ahmedet? Az a perverz már járt nálad? És egy szóval sem mondtad? – Okszana arcára kiült a meglepetés.

– Miféle Ahmed? – Most rajtam volt a csodálkozás sora. – Nem ismerek semmiféle Ahmedet! Ibrahimról beszélek! Róla...– A szemem előtt, amelyet elfutott a könny, elvonult a Karima telefonján látott filmecske egy részlete.

– Mit tett veled, Julia? – kérdezte Okszana.

Kihasznált, tönkretett, megalázott, megbecstelenített...

Ő és Tarek... Ez utóbbiról igyekeztem megfeledkezni, nem emlékezni a közösen töltött percek édességére és gyengédségére, amellyel embertelenül rászédett, aztán eladott. Ibrahimot látva felidéződött a szerelmem, melyet Tarek ocsmányul bemocskolt.

– Julia! – Ibrahim már mellettem is termett, és olyan magabiztos mozdulattal markolt a mellembe, mintha végre megtalálta volna a saját tulajdonát.

Mintha vastag, csúszós kígyó kúszott volna végig a testemen. Így éreztem. Tudtam, hogy ha Ibrahim kiválaszt és fizet értem Szandzsajnak, el kell mennem vele, akár akarok, akár nem. A kuncsaftok választottak minket, nem mi őket.

– Örülök, hogy látlak, Ibrahim – hazudtam abban a reményben, hogy így rávehetem néhány italra. Innom kellett, a lehető legtöbbet.
– Ünnepeljük meg egy üveg pezsgővel! – mosolyogtam rá a könnyeimben keresztül mézesmázosan.

Ibrahim talán tiltakozott volna, mert valami olyasmit dünnyögött az orra alatt, hogy „elég sokba kerültél eddig is, Julia”, de a pultos már kinyitotta az üveget.

Ez olyan trükk volt, amire Okszana tanított. Azon alapult, hogy minden bájolgóképességemet bevetve egy méregdrága szesz megvételére kértem meg a vendéget, és még mielőtt visszautasíthatott volna, a pultos gyorsan kiadta a piát. Az ügyfél persze mondhatta, hogy ezt nem rendelte meg, de ilyesmi igen ritkán fordult elő, hiszen egy ilyen apróság itt már nem számított, hisz az illető csak arra koncentrált, hogy hamarosan ágyba mehet velem. Ezenkívül az Öböl országainak gazdag lakossága nem is találta túl magasnak az efféle összegeket.

– Istenien nézel ki, Julia! – Ibrahim kedvtelve nézegetett, és időnként alaposan megtapogatott. – Jó, hogy végre rád akadtam. Egészségedre! – emelte magasra a pezsgőspoharát.

– A tiédre, Ibrahim! – nem maradt más hátra, csatlakoztam hozzá.

– Lesz egy állandó kuncsaftod – súgta a fülembe Okszana.

Belegondoltam, hogy számomra ez maga az iszonyat. Akkor még nem tudtam, mennyire rémes lesz.

– Egy állandó vendég – sutyorgott tovább Okszana. – A helyedben örülnék, Julia.

De nem örültem, pedig az utóbbi időben Karima is szememre vetette az állandó ügyfelek hiányát. Szerinte jobban kellett volna iparkodnom. De én nem akartam iparkodni. Az iparkodáshoz oda kellett volna tennem magam. Nem akartam odatenni magam, mert az belenyugvást jelentett volna abba, hogy prostituált vagyok. Passzív voltam, és ez azt jelentette, hogy szexuális rabszolga vagyok.

Az állandó ügyfeleket kiszolgáló prostituáltaknak nagyobb volt a presztízsük – hiszen művészi szinten űzték a szakmát. Az állandó kuncsaftok gyakrabban adtak magasabb borralalót vagy drága ajándékokat. Előfordult, hogy exkluzív vásárlásokra vagy fogadásokra vitték magukkal a lányokat. A prostituáltak ilyenkor boldogan tértek vissza, és csillogó szemmel meséltek a luxusáruházakról, éttermekről és jachtokról. Ennek a helyzetnek a sötét oldalát jelentette az a tény, hogy az effajta kapcsolatok gyakran a kuncsaftok legrafináltabb szexuális perverziójának és devianciájának kielégítését szolgálták. De erről a prostituáltak már sokkal kevesebbet beszéltek.

– Mindjárt visszajövök, Julia – mondta Ibrahim, amikor az utolsó cseppig elpusztítottuk a pezsgőt.

Ibrahim az egyik sötét sarokban meghúzódó Szandzsaj felé tartott, én pedig immár saját költségen rendeltem egy következő italt. Okszana figyelmeztetett, hogy túl sokat iszom, és ha így folytatom, sosem fizetem vissza a tartozásomat. A képébe nevettem, mert ő sem volt jobb nálam.

Ibrahim visszatért, kézen fogott, és bementünk a szobámba. Olyan volt, mintha a szigeten lettünk volna, azzal a különbséggel, hogy most teljes mértékben felfogtam a helyzetet. Egész lényem tiltakozott az ellen, hogy ez a férfi kihasználjon. Hát így vezetett át Ibrahim az addigi életemből egy másik világba: úgy éreztem, mintha guillotine alá vezettek volna.

A szobában úgy viselkedtem vele, mint a többi kuncsafttal. Odaadtam neki az óvszert, és vártam, mikor fejezi be a dolgát. Úgy tűnt, hogy Ibrahim kicsit csalódott, mintha a részemről kirobbanó, perzselő szenvedélyre számított volna, mintha úgy kellene éreznem, hogy a személyében rég várt szerelmemre találtam volna rá.

Makacsul izgatni próbált, fájdalmasan gyürködte a mellemet és az intim részeimet. Még szájon is csókolt volna, de undorral elfordítottam a fejem. Gondolom, megérezte az irtózásomat, mert felordított: „te szajha!”, és otromba fogdosása még durvábbá vált. Komoly fájdalmat okozva, erőszakosan hatolt belém. Eltartott egy ideig, mire elélezett, én pedig örültem, hogy végre túl vagyunk rajta.

Türelmetlenül vártam, hogy felöltözzön és elmenjen. Már a borraival sem érdekelt, csak azt akartam, hogy húzzon el végre a szobámból, az életemből, és vele együtt tűnjenek el a gyötrő emlékek. De ő csak feküdt tovább mellettem, és nehézkesen szuszogott.

– Most rajtad a sor, Julia – közölte úgy negyedóra múlva.

– De az idő... – Kapkodtam, mint fuldokló az utolsó szalmaszál után. – Az idő lejárt.

– Befizettem Szandzsajnak, amennyit kell – döngölt a földre Ibrahim a hírrel. – Láss hozzá!

– Mit kell tennem? – kérdeztem, csak hogy halogassam az elkerülhetetlent. Ibrahim még csak ki sem ment a fürdőszobába, hogy felfrissítse magát.

– Te vagy a szajha, tudnod kell!

Feltűnt, hogy a megalázásom láthatólag jólesik Ibrahimnak. – Mutasd meg, mit tudsz!

Borzasztó undorral fogtam kézbe petyhüdt, ragacsos hímvesszőjét, és nekifogtam masszírozni, de ez nem hozta a várt eredményt.

– Vedd a szádba! – utasított Ibrahim, mire nyomban hányingerem lett.

Nem tettem meg, amit parancsolt, ezért a hajamba markolt, és erővel kényszerített, hogy vegyem számba a péniszét. Abban a pillanatban felizgult, én viszont ösztönösen megpróbáltam kirántani magam a rám erőltetett pózból. Nem sikerült. Ibrahim úgy használt, mint élő eszközt, a fejemet rángatta. Volt, hogy nem kaptam levegőt, az arcomon folyt a könny. A szaúdi nagyon élvezte ezt az undorító helyzetet, kéjes elégedettséggel, rekedten fel-felnyögött, és egyre sebesebben mozgatta hímvesszőjét a számban. Lehunyta a szemét, egy pillanatra megfeledkezett rólam – én viszont résen voltam, és

éltem a lehetőséggel: kihúztam a farkát ajkaim közül. Ebben a pillanatban ejakulált, és a sperma erős sugárban öntötte el az arcomat és a hajamat.

Felugrottam az ágyról, berohantam a fürdőbe, hogy lemossam a ragacsos lucskot. A gyomromat erős görcs szorította össze, hánytam. Beálltam a zuhany alá, megnyitottam a csapot és mosakodtam, mosakodtam, mosakodtam...

Ibrahim épp úgy, mint korábban a szigeten, erőteljesen dörömbölt a fürdőszoba ajtaján. De most ki kellett nyitnom, a munkahelyemen voltam.

– Legközelebb, te ringyó, nem léphetsz le! Beleélvezek a...

Befogtam a fülem, hogy ne halljam. Ibrahim látogatása megmutatta, hogy rab vagyok, akit bárki semmibe vehet, megalázhat, bánthat. Mi vár még rám itt, az arab bordélyban? Mi vár még rám?

Ibrahim egy hét múlva tért vissza, hogy kibéreljen Szandzsajtól néhány prostituáltat, köztük engem, egy jachtos szexpartira. Ahogy az várható volt, Szandzsaj Larisztát, Jennyt és Samantát ajánlotta, és Ibrahim elfogadta ezt az összeállítást. Arra kértem Szandzsajt, hogy Okszana is tarthasson velünk.

– Selejtes árut nem viszek ki komoly piacra – közölte Szandzsaj, az ukrán lány hasát elcsúfító hegre célozva. Ezzel véget is vetett a párbeszédnek.

Amikor Ibrahimmal, a lányokkal, illetve Szandzsajjal és az ugyancsak velünk tartó késes férfival a jachtra értünk, már javában dúlt az orgia. Mindenki mindenkivel szexeit, keményen, buján és féktelenül. Egy attraktív szőkeség széttárt lábakkal ült a jakuzzi szélén, egy szexi arab csaj pedig rezgő vibrátorral járt a kedvében. Két apró filippínó lány egy alacsony, pocakos, amerikainak látszó férfit vettek kezelésbe. Egyikük szenvedélyesen csókolta a férfi száját, a másik pedig gátlástalanul izgatta az intimszerveit. Egy nő lemeztelenítette dús kebleit, és jajongott a kéjtől, amikor bárki, legyen az nő vagy férfi, megdögönyözte, megszorongatta, esetleg megnyalogatta meredező mellbimbóit.

– Julia, most mindjárt megmutathatod, mihez értesz! – Ibrahim éppen remek hangulatban üdvözölt egy férfit. – Két farkat fogsz

szopni egyszerre!

Tőlünk nem messze két emirátusi, akik hímtagjukat egymást követően lökdösték bele női szájakba, egyszerre, bőséges sugárban ejakuláltak, mindeközben győzedelmesen kurjongattak. A szétfröccsenő magjukra futva gyűltek oda a nők, és sikongatva azon versenyeztek, melyikük tud több spermát a szájába gyűjteni.

Megláttam egy európai nőt, akihez hátulról odalépett valaki, fürgén felcsapta a szoknyáját, lerántotta a bugyiját, és a nő fenekét magához rántva közösülni próbált vele.

– *Cholera! (A francba!)* - sikoltott fel a nő lengyelül, és villámgyorsan kirántotta magát támadója karjaiból.

Felrántotta a fehérneműjét, és gyorsan futni kezdett a palló felé. Ösztönösen megragadtam a karját.

– Lengyel vagy? – kérdeztem kétségbeesetten. – Akkor könyörgök, segíts nekem! Nem akarok itt maradni, de foglyul ejtettek. Nem akarom azt csinálni, amit várnak... (*Laila Shukri: Sejk felesége vagyok. Budapest, 2017, Kossuth Kiadó 426.*)

Kiskorú prostituáltak

Nagyon nehéz évem volt. Szálímot lefoglalta az üzlet, ami azt jelentette, hogy szinte sosem volt otthon, gyakran és hosszú időszakokra utazott el külföldre. Egyedül maradtam a szolgák hadával a gigászi, kongó palotában, ami luxusmenedékemmé, de egyúttal magányom és bánatom erődjévé is vált. Regényeim írása során súlyos, kényes témákban merültem alá, és ez lecsupaszította idegvégződéseimet. A legapróbb, bántó igazságtalanságra és sérelemre is érzékenyebbé váltam – érzékenyebbé, mint addig bármikor. Sokszor nehezemre esett egyedül szembezállnom a felfoghatatlan szenvedés tengerével, amelyet könyveimben a valóságot megragadva rögzítettem. A szexuális rabszolgaság és az emberkereskedelem az egyik legrettenetesebb bántalmazás, ami embert érhet. E témák kapcsán nehéz volt közömbösnek maradni.

A különféle nemzetközi jelentésekben felbukkanó számok kétségbeejtők, különösen, ha tudatosul bennünk, hogy mindezek a huszonegyedik század egyik jelenségét írják le. A jelentések szerint több mint húszmillió ember lett az emberkereskedelem áldozata, és e szám több mint negyedét teszik ki a tizenhét év alatti gyerekek. Sokukat, fiúkat-lányokat szexuális rabszolgának adtak el, hogy a gazdáiknak dollármilliók hasznot hajtsanak. Az emberkereskedelemből befolyó profitot évi százötvenmilliárd dollárra becsülik, amelyből százmilliárd dollárnyi a szexuális kizsákmányolásból származó kereskedelmi haszon. Egy szexuális rabszolgaként tartott nő százezer dollárt vagy akár ennél is több pénzt keres a tulajdonosának évente. Ahol pedig pénzről, óriási pénzekről van szó, ott már nincs helye a könyörületnek, az együttérzésnek vagy a nemeslelkűségnek. A kemény piacot mocskos törvények irányítják, és a mindenképp feletti szabályozást a pénz végzi.

Egyik regényemben utaltam az arab hercegek legújabb szórakozására: halálig tartó véres kispárbajokat szerveznek elrabolt vagy megvásárolt kiskorú lányok részvételével. Ezt írtam: „Bár

nehéz volt elhinnem ezt a sokkoló hírt, az élet megtanított arra, hogy olyan dolgok történnek meg ezen a világon, amilyenekre az emberiség kilencven százaléka álmában sem gondolna.” (Laila Shukri: *Bylam stuzqcz w arabskichpalacach. [Szolgálólány voltam arab palotákban.] Warszawa, 2015, Prószyński Ska*)

Az emberkereskedelem egyik legnagyobb piacát Ázsia szegény országai jelentik: India, Pakisztán, Banglades, Srí Lanka és a Fülöp-szigetek, ahol évente gyerekek ezreit adják-veszik, olyan fiúkat és lányokat, akik életkora talán még a nyolc évet sem éri el. Egyeseket saját országaik nyilvánosházaiba zárnak be, másokat emberkereskedők csempésznek be a Perzsaöböl gazdag országaiba, köztük az Egyesült Arab Emírátságokba. Korunk szexrabszolgáságának egyik legfőbb célállomása Dubaj. Nők ezreit csalogatják ide alattomosan a világ minden részéből, hogy később saját testük árusítására kényszerítsék őket. Duhajban körülbelül harmincezer prostituált dolgozik, ezek egy részét tulajdonosaik kegyetlen módon, megfélemlítéssel, zsarolással és legfőképpen kegyetlen veréssel (a leggyakrabban a fejet ütik, a haj eltakarja a véraláfutásokat) vesznek rá arra, hogy teljesítsék, amit várnak tőlük.

A helyi médiában időnként olvashatók történetek kiskorú lányokról, akiknek sikerült kiszabadulniuk kegyetlen kínzóik fogságából. A legutóbb egy bangladesi árva kislány esete sokkolta a közvéleményt, akit egy honfitárs házaspár vitt el az őt nevelő nagyszülőktől azzal az ígérettel, hogy az unokájuk Duhajban szolgálóként kap majd munkát, és ezzel jobbra fordítja a maga és az öregek sorsát. A házaspár a tizenöt éves gyereknek hamis útlevelet csináltatott, ami sokkal idősebbnek tüntette fel a valódi koránál, aztán megszervezték dubaji utazását, ahol elkezdtek gátlástalanul hasznot húzni a zsenge testből. A rabként fogva tartott lányt arra kényszerítették, hogy férfiakat masszírozzon, beleértve azok intim testrészeit is, majd közösüljön velük.

Több ezer lelketlenül kihasznált, prostituálttá kényszerített kislány él Duhajban, és csak néhányuknak sikerül kiszabadulniuk a fogságból.

Egy tizenhat éves pakisztáni lány a poklok poklát élte át, míg végre sikerült megszöknie az egyik kunceaftjától. A síró és félelemtől

reszkető tinédzserre járőröző rendőrök bukkantak rá.

– Könyörgöm, segítsenek... – esdekelt a lány. – Vissza akarok jutni az országomba, a családomhoz...

A pakisztáni lány szomorú története azzal kezdődött, amikor szülei egyik ismerőse elrabolta őt a szülőfalujából, aztán többször, brutálisan megerőszakolta. Ezután a férfi Iszlámábádban továbbadta a gyereket egy nőnek, aki Duhajban vezetett nyilvánosházat. A nő hamis iratokat szerzett a lánynak, amelyekben az előző házasságból származó gyermekeként szerepeltette. Így hozta el az elrabolt tinédzsert a Perzsaöbölhöz, majd bezárta, és szigorúan ráparancsolt, hogy a bordély ügyfeleivel létesítsen szexuális kapcsolatot. Rabszolgájának teljes, „munkával szerzett” keresményét természetesen magának tartotta meg. A hosszú hónapokon át rettegésben tartott és megalázott kislány, aki nem tudta tovább elviselni az állandó fizikai és lelki bántalmazást, összeszedte a bátorságát, és megragadta az alkalmat, amikor az egyik kuncsaft apartmanjába vitték: kihasználta a férfi figyelmetlenségét, és elmenekült. Rémulten és zavartan bolyongott az utcákon, míg csak fel nem figyelt rá a rendőrség.

Hasonló sorsa volt annak a bangladesi tinédzsernek, akit jól fizető munka reményében csábítottak Duhajba. Ahogy több hasonló esetben, itt is a szokásos módon hamisították meg az iratait – vagyis idősebbnek tüntették fel, hogy nagykorú személyként repülhessen be a városba. Megérkezésekor azonnal elvették az útlevelét, őt magát pedig bezárták, és arra kényszerítették, hogy naponta tizenegynéhány órán keresztül erotikus masszázst végezzen, reggel tíztől éjfélig, de időnként ennél is sokkal tovább. Megpróbálták férfiakkal való teljes szexuális közösülésre is rávenni, de a kislány ennek eleinte határozottan ellenállt, szörnyen ordított és sírt. Végül alaposan elverték, és megfenyegették, hogy ha nem kezd el ügyfeleket fogadni, sosem kapja vissza a szabadságát. Ebből a helyzetből nem látott más kiutat, így a lány borzadva adta oda magát ismeretlen férfiaknak. Apartmanról apartmanra szállították, míg végül az utolsóban sikerült megtalálnia az ajtót nyitó kulcsot. Kirohant onnan, és segítségért kiabált, megállított egy arra járó taxit. Szerencséjére a sofőr a honfitársa volt. A gyerek sírva mesélte el

neki, milyen helyzetben van, majd könnyögött, hogy vigye be a rendőrségre. A taxist nagyon megrendítette a kislány állapota és borzasztó története, bevitte a gyereket a rendőrkapitányságra, ahol teljes körű támogatást nyújtottak neki.

Bár már sok éve foglalkozom olyan megdöbbentő jelenségek ábrázolásával, amelyek brutális, modern világunk kevéssé ismert problémáira reflektálnak, mégis egyre-másra találok még olyan gázságokat, amelyek megdöbbentenek és rémülettel töltenek el. Ilyen például a kiskorú prostituáltak „tenyésztésével” kapcsolatos borzalmas jelenség.

Banglades a világ azon muszlim országai közé tartozik, ahol tizenhét éves kortól legális a prostitúció – de a valóság az, hogy gyerekek tízezreit is prostituálják. Ebben az apró, szegény országban vagy húsz bordélyvárost tartanak számon, ahol nyíltan lehet ajánlatot tenni a fizetős szexre. Az országban, de tulajdonképpen a világon is az egyik legnagyobb nyilvánosház-város Daulatdia, ahol körülbelül kétezren bocsátják áruba a testüket, és több mint háromezer vendéget szolgálnak ki naponta. A becslések szerint a prostituáltak több mint a fele gyermekkorú, akik vagy emberkereskedők áldozatai, vagy már helyben születtek. A gyermek, akit az emberkereskedő bevisz Daulatdia falai közé, valószínűleg nem szabadul ki onnan sohasem. És a földi poklot járja meg életében.

Daulatdia egy nyomornegyedre emlékeztető kisváros, melynek hihetetlenül szűk utcácskáin halmokban áll a szemét. Tömérdek használt kondom, cigarettacsikk, ételmaradék, papír és műanyag csomagolóanyag, állati és emberi ürülék hever szanaszét, förtelmes bűzt árasztva. A szemét között kecskék kóborolnak, apró gyerekek csellengenek.

– Ez egy undorító hely, és ez egy visszataszító foglalkozás – mondják a nők, akik ott élnek. – Nagyon kell igyekezni, hogy az ember pénzt tudjon keresni.

Nagyrészt kiskorú prostituáltak támasztják a barakkok hullámbádogból tákolt, összekaristolts falait, miközben a kuncsaftokra vár-nak. A nyomor és a kilátástalanság miatt alig ötven takáért árulják a testüket, ami hatvan centnek felel meg, és még így is

többségük a keresetét a madámnak – így nevezik a bordélyok tulajdonosnőit – szolgáltatja be. A gyerekeket kétszáz és négyszáz dollár közötti áron adták el, és most ezt kell ledolgozniuk. Valójában sosem válthatják meg magukat, hiszen fizetniük kell az ínséges szobáért, amelyben laknak és a kuncsaftokat fogadják, a pár közönséges ruháért, az elengedhetetlen tisztálkodási szerekért, a szegényes ételért és a gyógyszerekért. Ez utóbbiak nélkül nem is jöhet szóba semmiféle jövedelem. A fiatal lányoknak beadott szerek szinte azonnali és jól látható eredményhez, a kuncsaftok számának növekedéséhez vezetnek. Hosszú távú hatásaikkal: az egészségromlással, esetleg a halállal senki nem törődik.

Dexametazon. Erős szteroidos készítmény, melynek nevét biztosan nem ismerik azok a nők és kislányok, akik a bangladesi bordélyban nap mint nap rendszeresen beveszik. Úgy tudják, csupán „vitaminokat” szednek, amelyek bevételének célja alakjuk, szépségük kiteljesítése. Az igazság viszont szörnyű.

A kortikoszteroidokat, köztük a dexametazont tartalmazó Oradexon nevű gyógyszert a bangladesi állattenyésztők használják az állatok súlyának gyors növelésére és ezáltal saját jövedelmük gyarapítására. Porlasztott formában keverik a folyékony takarmányhoz. Egy sovány szarvasmarhát körülbelül négyszáz dollárért lehet eladni, a gyógyszer által alig fél év alatt felhizlaltat pedig ennek duplájáért, de akár ezer dollárt is kérhetnek érte. Pontosan ilyen tablettákat adnak a madámok a kis prostituáltaknak, hogy a testük terebélyesedjen, és ezáltal vonzóbbá váljanak a kuncsaftok szemében. A gazdák számítása egyszerű, és a fiatal lányok testét áruba bocsátó striciké és madámoké ugyancsak.

– Minél testesebb egy nő, annál jobb – tartják a bangladesi prostituáltak. – A férfinak így több hús szerez örömet az ágyban.

A bordélyoknak eladott lányok átlagéletkora tizennégy év, ami azt jelenti, hogy nagy részük jóval fiatalabb ennél. Tíz-, tizenegy-, tizenkét évesként kerülnek be Daulatdiába, de akár hétévesek is lehetnek közöttük. A saját rokonaik: apjuk, anyjuk, bátyjuk, a nagybácsik, a nagynénik vagy a szomszédok adják be őket pénzért a paráznaság városába. Vannak, akiket bűnbandák rabolnak el, és előfordul, hogy időnként a saját gyermeki naivitásuk hozza ide őket.

A bordélyok madámjai felkutatják az utcán játszó gyerekek közt a csinosabb kislányokat, és azt ígérik nekik, hogy elviszik őket egy olyan helyre, ahol sokkal jobb életet biztosítanak a számukra. Csokoládéval kínálják őket. A sokszor éhesen tengődő gyerekeket könnyű elcsábítani az édes, bőséges jövő reményével. Nem tudják, hogy a rokonszenvesnek tűnő, bizalomgerjesztő és barátságos nénivel tartva napjaink rabszolgaságának legszörnyűbb, legkegyetlenebb gépezetének csapdájába esnek. Abba a rendszerbe, amely könyörtelenül „tenyészt” a kis prostituáltakat. Egy borzalmas világba kerülnek be, amely eleinte teljesen érthetetlen a számukra.

A férfiak ezrei, akik naponta ellátogatnak Daulatdiába azért, hogy szexuális örömhöz jussanak, előnyben részesítik a kiskorúakkal való szexet. Előtte sokan potencianövelő szert szednek be, ezáltal a szexuális aktust akár húsz percre is meghosszabbíthatják. A férfiak elhúzódó élvezete elnyújtja a tulajdonosaik által idehajsolt és megfélemlített kislányok tűrhetetlen fájdalmát, és a gyerekek csendben szenvednek. A kuncsaftokkal lefolytatott első közösülésekre később úgy emlékeznek vissza, mint brutális erőszakosorozatra. És nincs senki, akinek elpanaszolhatnák a bajukat. És nincs menekülési lehetőségük sem.

Az alultáplált kislányok eleinte még nagyon soványak, és távol állnak a Bangladesben elfogadott szépségesszménytől, ami a teltebb alkatú nőket részesíti előnyben. Hogy a beljük fektetett pénz megtérüljön, és meg hozza az elvárt hasznot, nekilátnak a „tenyésztésüknek”. A kislányokat megvásárló madám naponta legalább kétszer ad a gyerekeknek Oradexont. A szer hosszú távú szedése ugyan irtózatoss károkot okoz a szervezetükben, de Daulatdiában bárhol elérhető és olcsó. Bármilyen erős is a készítmény, senki nem kér receptet az úgynevezett patikákban – a gyógyszereket árusító boltocskákat nehéz lenne valódi gyógyszertáraknak tekinteni, mi-vel nem képzett gyógyszerészek dolgoznak bennük. Tíz tabletta alig néhány centbe kerül – olcsóbb, mint egy csésze tea, így ez egy valóban kifizetődő befektetés. A kislányokra hamar felrakódik a súly, az arcuk kikerekedik, az alakjuk gömbölydeddé válik, ami a helyi normák szerint az egészség és a

szépség jele. A madám megfelelő ruhát ad rájuk és kifesti, majd az utcára küldi őket, hogy szerezzenek kuncsaftot. Kerestetüket teljes egészében elveszi tőlük, cserébe napi három étkezést és ellátást kapnak. És beveteti velük a mindennapi adag szteroidjukat.

Az Oradexonnak van még egy igen kívánatos tulajdonsága. A hatására a kislányok sokkal idősebbnek tűnnek, mint ahány évesek valójában. Ezzel kijátszhatók az arra irányuló ellenőrzések, hogy a prostituáltak elérték-e a törvény által megkívánt nagykorúságot. Az meg végképp senkit nem érdekel, hogy néhány év múlva a lányoknak komoly egészségügyi gondokkal kell szembenézniük a szteroidok hosszú távú szedése miatt. Csakis a haszon számít. A madám nagyon elégedetlen tud lenni, ha a kislány egész nap, egész éjjel egyetlen árva kuncsaftot sem fog, és ennek okát a tizenéves nem eléggé vonzó kinézetében találja meg. A kívánt hatás elérése érdekében ilyenkor azonnal megemeli a szteroidadagot. Ha lehetősége adódik, a sokkal hatásosabb injekciók mellett dönt. Mindent megtesz, hogy a kislány naponta minél nagyobb számú ügyfelet fogadhasson, és megfelelő mennyiségű pénzt keressen. Még akkor is, ha ez tönkreteszi a gyerek egészségét, vagy korai halálhoz vezet.

A hosszabb időn át rendszeresen szedett dexametazon romboló hatással van a jelen bakfisaira, a jövő nőire. Cukorbetegség, magas vérnyomás, visszatérő, súlyos migrének, ödémák, csontritkulás, bőrproblémák, pszichés gondok, menstruációs zavarok – ezek a mellékhatásai a fiatal prostituáltak szteroidokkal való tömésének. Egyébként a hasznuk – vagyis, hogy alakjuk jobban vonzza a férfitekinteteket – szintén csupán végzetes mellékhatás a komolyabb betegségek mellett. A tésztás, megvastagodott bivalypúp, azaz a zsírszövet felgyülemelése a nyakon, a kiszélesedő mellkas a dús mellekkel, a kövér has és a kétoldalt lefolyó derék súlyos, alma típusú elhízásra utal. A szteroidoknak köszönhetően a prostituáltak természetesebbek, azaz a bangladesi szépségeszmény szerint kívánatosabbak lesznek. És mellékesen nagyon– nagyon betegek is.

A szteroidok erős függőséget okozó készítmények, leszokni róluk hosszú távú használatot követően igencsak nehéz. Ha a nő nehezen mozog, mivel úgy érzi magát, mint egy felpumpált tömlő, talán maga

is próbál megszabadulni az Oradexontól. Ugyanekkor rögtön felbukkannak az olyan kellemetlen és nyomasztó tünetek, mint a testszerte jelentkező kínzó, elviselhetetlen fájdalom és a gyötrő, a fejet szétfeszítő migrén. A nő lead ugyan a súlyából, de emiatt jelentősen kevesebb kuncsaftot fogad. Szélsőséges esetben az is előfordulhat, hogy az érdeklődés iránta a nullára esik vissza, és nem keres semmit. Pedig adósságai vannak, és a szobát meg az étkezést is fizetnie kell. Ezért az önfenntartás érdekében vissza kell térnie a szteroidok fogyasztásához. A megmaradásért. A túlélésért. Ezzel a reménytelenség és rabszolgaság tragikus köre bezáródik.

Sokan a bordélyban születnek. Ők a bangladesi szajhavárosok prostituáltjainak gyermekei. Ugyanazokban az apró szobákban nőnek fel, ahol az anyjuk az ügyfeleit fogadja. Sosem jutnak túl a bordély falain, így állami iskolákba sem járhatnak. Nem játszhatnak az utcán sem, mivel a jelenlétük zavarja a kuncsaftra vadászó prostituáltakat és a velük alkudozó férfiakat. Sokukban, amikor értelmük ébredezni kezd, az az ösztönös érzés erősödik fel, hogy gonosz helyen élnek. Mocskos, mohó kezek tapogatják éretlen kis testüket. Disznó, közönséges megjegyzések repkednek körülöttük. Látják anyjukat, ahogy sorozatban adja oda magát minden, arra járó vadidegennek. És rossz helyekre rossz emberek járnak. Akik szidják, bántják, verik őket. A férfiak a legtöbbször részegek, vagy drogok hatása alatt állnak. Ordítoznak és veszekszenek. Káromkodnak. Fennhangon üvöltöznek mocskos vicceket. Halmozzák a botrányokat. Nem engedik aludni a gyerekeket. A bordély gyermekeinek szívébe befészkei magát a vágyakozás, hogy bárcsak valahol máshol lennének. És hogy az anyukájuk is ott legyen velük. A születésüktől fogva nyomorult és bántalmazott emberi lényeknek ez olyan vágya, amely biztosan nem válik valóra. A prostituáltak lányai maguk is prostituáltak lesznek, a fiaik pedig stricikké válnak. A bangladesi bordély mocskos utcáin a prostituáltak harmadik generációja árulja a testét. A nagyanyáik, anyáik és ők is prostituáltak. Törékeny, rosszul táplált kislányok, akiknek már apró korukban el kell tartaniuk magukat, így hát a piaci igényeknek megfelelően mesterségesen felhizlalják őket. Pontosan úgy, mint a jószágot.

A világ...

Halkan kopogtattak.

– Tessék! – nehezen váltam meg a billentyűzettől.

– Madame... – Malati, a szolgálóm lépett be a könyvtárba. –
Tálalhatom a vacsorát?

– Köszönöm, nem. – Ebben a percben semmit nem tudtam volna
leerőltetni a torkomon. Gondolatban még most is a világ egyik
legnagyobb bordélyának piszkos, bűzös nyomortelepén jártam.

– És mikor terítsünk, madame?

– Nem tudom... Azt hiszem, ma már nem eszem. Csak egy kávét
kérek.

– Igenis, madame. – Malati becsukta az ajtót.

Szálún gyakori hiányának a palotában volt egyetlenegy pozitív
oldala is, mégpedig az, hogy aránylag szabadon dolgozhattam a
regényeimen. Egész idő alatt nagyon óvatos voltam. Igyekeztem
nem adni okot arra, hogy a féltékenység felmerülhessen a
férjemben. Mert olyankor belébújt az ördög... Nem akartam még
egyszer megélni azt. Így is nagyon félttem, hogy elveszi a
számítógépet, és megszakítja az internet-hozzáférésemet.
Viszont mindennél jobban vágytam arra, hogy írhaszak.

A szolgáló újabb kopogása éppen olyan halk volt, mint mindig.

– Hol kívánja elfogyasztani a kávét, madame? – kérdezte.

– Ott – mutattam a sarokra, ahol a sötétzöld, kényelmes fotelem
terpeszkedett.

– Igenis, madame. – Malati arra a különösen bájos
márványasztalkára tette le a kávét, amit Szálún Olaszországból
hozott nekem. Egy tizenkilencedik századi darab volt, amelynek
sötét, kerek lapját aranyló rózsák és kék harangvirágok zöld
levélkével összefont girlandjai díszítették.

– Köszönöm, Malati. – Becsuktam a laptopot, és felkeltem jókora
íróasztalom mögül.

– Kíván még valamit, madame? – Vetett rám kérdő pillantást a
szolgálóm.

– Nem, köszönöm, elmehetsz.

– Rendben, madame. – Malati becsukta a könyvtár ajtaját.

Belehanyatlottam kedvenc fotelembe, és lehunytam a szemem. Kellemetlen, tompa fejfájás ébredt baloldalt a koponyámban, ami közelgő migrént jósolt. Az asztalkán heverő tabletták után nyúltam, amiket mindig a kezem ügyében tartottam, hogy megelőzzem az erősödő fejfájásrohamot. Gyorsan lenyeltem egy fájdalomcsillapítót, és reméltem, hogy ezúttal használni fog – előfordult, hogy még nagyobb adag gyógyszer sem hozta meg a várt eredményt. Felálltam, gondosan behúztam a vastag sötétítőfüggönyöket, és az összes kis lámpát lekapcsoltam. A könyvtárat csak a gyertyák fénye világította be, amiket mindig meggyújtottam, ha írásba fogtam. Visszatértem a karosszékhez, és megint becsuktam a szemem. Vártam, hogy a gyógyszer hatni kezdjen.

Csakhamar megszólalt a telefon.

– Halló! – kaptam fel azonnal.

– Szia, Linda vagyok.

– Szia, Linda.

– Történt valami, Isabelle? – kérdezte Linda aggodalmasan.

– Nem, semmi – feleltem, de lélekben hozzátettem: *most is, egyfolytában az történik... a bordély gyermekei...*

– A hangod olyan furcsa!

– Tudod, a migrén...

– Írsz? – kapott észbe Linda, aki tudta, hogy ha felkavaró témákkal foglalkozom, az gyakran végződik migrénrohammal.

– Írok.

– És most miről?

Erős, lüktető fájdalom áradt szét a fejemben.

– Isabelle! – szólalt meg nyugtalanul Linda. – Ott vagy még?

– Igen. – A szívem hirtelen szaporább ritmusra váltott. Előfordult időnként migrénroham előtt.

– Mi van veled? Miről írsz?

– Gyerekekről... akiket úgy tenyésztenek... mint az állatokat – alig tudtam kinyögni a szavakat.

– Menjek át hozzád? – ajánlotta fel Linda.

– Kérlek, ha tudsz... – súgtam.

– Rendben, Isabelle, mindjárt ott leszek.

– Köszönöm, Linda. Várlak.

– Jövök.

Örültem, hogy Linda átjön, mert most nem akartam egyedül maradni. A bestiális módon kihasznált bangladesi gyerekek eszembe juttatták, hogy hasonló kegyetlenségek folynak abban a régióban is, ahol élek. Ráadásul ezeket a szörnyű dolgokat nemhogy keretek között tartották volna, de egyre nagyobb mértékben terjedtek. Az arab sejkek eleinte közvetítők révén hozattak be Afrikából és a nyomorgó ázsiai országokból gyermekrabzolgákat, de napjainkra már Európa és Észak-Amerika is a vadászterületüket képezi. Az emberkereskedők még Hollywoodban is préda után kutatnak. Könnyedén csapdába ejtik azokat a kiskorúakat, akik színészi vagy modellkarrierről álmodnak. A drága ajándékokkal és ragyogó kereseti ígéretekkel lépre csalt áldozatokat elszállítják az Öböl országaiba, ahol a tapasztalatlan fiatalok a sejkek szexuális játékszereivé válnak. Az állandóan újabb élményekre szomjazó sejkek gyakran cserélgetik vagy továbbadják egymásnak őket. Olyan történetek is keringenek, hogy amikor a fiatalokat megunják a gazdáik, vagy túl gyorsan kamaszodnak, akkor helikopterrel a végtelen sivatagba szállítják ki őket, ahol a forró homokon, kínok között lehelik ki a lelküket. Így senki nem tudhatja meg, mi történik valójában az elképzelhetetlen gazdagsággal teli arab paloták falai mögött.

A sejkeknek az Egyesült Államokban is hatalmas rezidenciáik vannak. Ezekben nonstop zajlanak a partik, amelyeken korlátlanul áradnak a legjobb szeszek, ételek és drogok. Tizenévesek, lányok éppúgy, mint fiúk, vesznek részt ezeken a vad bulikon, nem törődve az árral, amit később mindezért fizetniük kell. Európában a francia Riviérán hajtják fel a kerítők az ifjú áldozatokat. A fiatalkorúakat luxusjachtokra hívják, ahol az örületes bankettek hamar vad szexorgiákba torkoltnak. Megesik, hogy a fiatalok soha nem térnek vissza onnan.

Eszembe jutott egy szájról szájra járó történet egy francia kislányról, akit az egyik sejk brutálisan megerőszakolt. A szaúdi herceg a Côte d'Azurön időzván meglátta a gyermeket, és azzal fordult oda a társaságához, hogy a kislányt nyomban a magáévá akarja tenni. A gyereket bevitték a herceg hotelapartmanjába, ahol

perverz szexuális erőszak áldozata lett. A szerencsétlen olyan rémülten kiabált, hogy az apartmanban megjelentek a biztonságiak is. Látták ugyan a meztelen, vérző gyereket, de... bőkezűen lefizették őket, és a sejk folytathatta a kegyetlen erőszakot. A könyörtelenül bántalmazott kislány szülei is óriási fájdalomdíjban részesültek – és a herceg semmiféle büntetést nem kapott undorító tettéért.

A pénz...

A pénz a varázsszőnyeg, amely minden aljasságot el tud takarni.

Malati kukkantott be a könyvtárba.

– Madame...

– Tessék, Malati.

– Megérkezett Madame Linda – mondta a szolgáló. – A szalonban várja.

– Kérd meg Madame Lindát, hogy jöjjön fel ide! – utasítottam a lányt.

– Igenis, madame.

Malati elment Lindáért, és én felkapcsoltam a fotel melletti, világossárga ernyőjű lámpát. Csakhamar belépett Linda.

– Jó estét, Linda, bocsáss meg, hogy nem mentem le a szalonba, de... – fel akartam állni a fotelből az üdvözlésére.

– Nem, ne kelj fel... – Linda fürgén átszelte a szobát, és arcon csókolt. – Migrén, megértem... – Helyet foglalt a mintás anyaggal behúzott, kényelmes kanapén. – Bevettél valamit?

– Igen, nemrég.

– És jobb már egy kicsit?

– Egy kicsit... De mondd csak, mit innál! Kávét? Teát?

– Teát kérek.

– A vacsora is elkészült. Ennél esetleg?

– Nem, Isabelle, köszönöm, elég lesz egy tea.

– Biztosan?

– Biztosan, Isabelle, nem vagyok éhes.

– Akkor hát, Malati – fordultam a szolgálóhoz. – Egy teát Madame Lindának. És hozz be süteményt és mogyorót!

– Igen, madame... – A szolgáló kiment a könyvtárból.

– Köszönöm, Linda, hogy eljöttél!

– Nincs mit, Isabelle. – Linda melegen rám mosolygott. – Most mondd el, mi újság van veled. Szálím rég elutazott? – Linda tudta, hogy ha írok, az annyit jelent, hogy a férjem nincs az országban.

– Elég rég... Két vagy három hete...

– Nem tudod pontosan, hogy mikor? – Linda aggódó pillantást vetett rám.

– Tudod, amikor teljesen egyedül maradok és írok, akkor a nappalok és az éjjelek időnként összemosódnak...

– Sosem mész el hazulról?

– Alig... Nem akarom, hogy Szálimnak a legkisebb oka is legyen gyanakodni, mert akkor megőrül a féltékenységtől... – Az erőszakos, szadista fojtogatás, amire állítólagos szófogadatatlanságom miatti büntetésként haragjában vetemedett a férjem, időnként még most is visszatért rémálmaimban.

– Isabelle... – sóhajtotta szomorúan Linda. – Hát a gyerekek? – Szeretett volna témát váltani, nyilván azt hitte, hogy ezzel sokkal kellemesebb dologra tereli a szót, de akaratlanul is egy még fájdalmasabb sebet tépett fel.

Jó darabig hallgattam.

– Nem mondd, hogy megint elvitte valahová a gyerekeket! Ha igen, akkor...

Linda nem tudta befejezni, mert belépett Malati. Egy tálcán teáscsészéket, cukortartót és kistányérokat hozott, rajtuk sütemény és mogyoró. Letette az asztalra.

– Köszönöm, Malati.

A szolgáló kiment a könyvtárból.

– Tehát, hol vannak a gyerekek? – kérdezte halkan Linda.

– A családjánál – válaszoltam ugyanolyan halkan. – Az utóbbi időben... – Nehezemre esett erről beszélni. – Vagyis... egy ideje... mielőtt külföldre megy, a gyerekeket átviszi a családjához.

– Na de miért? – értetlenkedett Linda. – Hiszen itt van az otthonuk... és az anyukájuk...

– Szálún szerint a gyerekeknek az ő kultúrájában kell nevelkedniük, ezért úgy gondolja, ha nincs itthon, a családjánál van a legjobb helyük. – Összeszorult a szívem a fájdalomtól.

– De hiszen ők még csak látni sem akarnak téged! – Linda tisztában volt azzal, hogy a férjem családtagjai a mai napig nem fogadtak el engem.

– Az én vagyok, ők viszont a gyerekek... – jegyeztem meg keserűen.

– És nem tiltakozhatsz?

– Linda, te is tudod, hol élünk... Ez itt a Kelet, ahol a legfontosabb a vérkötélék...

– De legalább megpróbáltál változtatni ezen? – Linda amerikai volt, és bár sok éve lakott és dolgozott a Közel-Keleten, bizonyos helyzetekkel és szokásokkal még most sem tudott megbékélni.

– Persze! – Hogy tehettem volna meg, hogy nem harcolok a gyermekeimért?

– És?

– Ha Szálím meg van győződve valamiről, akkor szó sem lehet a dolgok megváltoztatásáról. Habár... – vízért nyúltam, mert alig tudtam kiszorítani magamból a szavakat. Bonyolult családi ügyről volt szó.

– Habár... – visszhangozta Linda.

Majdnem a teljes pohárnyi vizet felhajtottam. A vizet, ami a sivatagban egykor annyira hiányzott nekem, és...

– Annyit sikerült elérnem Szálímnál, hogy a gyerekeket soha, de soha ne hagyja a Hamida palotában. – Az emlék, amit Szálím legidősebb bátyja, Hamid sejk váltott ki bennem, aki miatt elmenekülni kényszerültem a sivatagba és elveszítettem első gyermekemet, a mai napig reszketést hozott rám.

– Hogyhogy beleegyezett?

– A történetek után Szálím és Hamid sejk nagyon elhidegültek egymástól. Akárcsak engem, Szálímot is megviselték azok az idők, amikor a vérem a sivatag sárga homokját öntözte. – Éreztem, hogy a szememben gyűlni kezdenek a könnycseppek.

– Isabelle... – Linda tekintete is elhomályosult.

– De... de abban biztos vagyok, hogy a gyerekeket ott nem bántják. Mindig elégedetten jönnek vissza. Meg aztán ott vannak az unokatestvéreik, akikkel már jól összebarátkoztak...

– A legfontosabb, hogy a gyerekek boldogok legyenek... – értett velem egyet Linda.

– Igen, biztosan így van. – Letöröltem a könnyeket az arcomról. – Néha arra gondolok... azzal érvelek magamban, hogy talán jobb is, hogy így van.

– Ezt meg hogy érted? – csodálkozott Linda.

– Ebben az országban élünk. Ha már a gyerekek egy tekintélyes családhoz tartoznak, akkor nekik is jobb valószínűleg, ha befogadják őket. Nem igaz?

– Ha így nézzük, igazad van, Isabelle.

– Mert gondolj csak bele... Ők itt élnek, itt nőnek fel. Vajon hogyan éreznék magukat, ha a legközelebbi rokonság eltaszítaná magától őket?

– Igen, itt nagyon is érzékelnék az elszigeteltséget.

– Erről van szó... – Amikor a gyerekek sokáig távol voltak tőlem, ezzel vigasztaltam magam. – Most ott vannak a fontos ünnepeken és a családi eseményeken, együtt nőnek fel az unokatestvéreikkel: így nagy esély van arra, hogy a jövőben is jó lesz velük a kapcsolatuk. És ebben a régióban ennek nagy jelentősége van.

– Egyetérték – bólintott Linda. – És mi van Szálimmal? Úgy értem, hogy jöttök ki egymással?

– Szeretem... – Többet már nem is kellett mondanom.

Attól a pillanattól fogva, hogy elbűvölt, és elfoglalta a legfontosabb helyet a szívemben, elképzelhetetlen volt, hogy valaki másra vessem a pillantásom. Mert egykor létezett az igaz szerelem. És létezik most is. És a jövőben is, örökké... Amelynél nem számít sem az idő, sem a tér.

– Jártatok mostanában valahol? – Linda tudta, hogy számomra az utazások jelentik a legfőbb szórakozást.

– Igen, néhány hónapja Olaszországban voltunk.

– Csodás!

– Igen, tényleg jól sikerült utazás volt – bólintottam.

– És pontosan hol voltatok?

– Velencében. Imádok visszatérni oda... – Első éjszakánkat töltöttük ott együtt Szálimmal, így a város fontos emlékeket ébresztett bennünk. – Velence, Linda, mindig csodás... és Szálim...

– Mit csinált Szálím?

– Olyan csodálatos tud lenni! A mai napig képes meglepni.

– Ezt hogy érted?

– Nézd meg ezt... – mutattam a fotel mellett álló antik darabra. – Velencében bementünk az egyik hangulatos, félhomályos kis boltba. Ezekben az apró boltokban a letűnt korok gyönyörű tárgyaira lehet bukkanni.

– Csinos ez az asztalka... – szólt közbe Linda.

– Igen, nekem is megtetszett, ahogy megláttam – vallottam be. – Olyan gondolatébresztőek, olyan csodásaik ezek a régi tárgyak: bútorok, órák, képek, gyertyatartók, tükrök, ládikák és dobozok. Egyedi és megismételhetetlen a szépségük. Ez az asztal például a tizenkilencedik század közepéről származik... – Tenyeremmel végigsimítottam a márvány asztallapot. – Sokszor elgondolkozom, kik lehettek a tulajdonosai az évtizedek során, milyen eseményeknek volt tanúja. A múltnak valamiféle titokzatos – talán jó, talán rossz – aurája lengi körül. Sosem tudjuk meg.

– Azt mondtad, hogy Szálím még most is képes téged meglepni – idézte fel szavaimat Linda.

– Igen, és éppen erről az asztalkáról van szó. Sétálgattunk, ahogy máskor is a velencei utcákon, hol ide, hol oda néztünk be; aztán megálltam ennél az asztalkánál, és megjegyeztem, hogy tetszik nekem. Hosszú sétánknak csak egy pillanatát szántam rá, de később, amikor hazaértünk, teljesen váratlanul itt találtam, a könyvtárszobában. És most úgy érzem, van benne valami éteri, valami érzelmes... Az, hogy Szálím odafigyelt rám, megjegyezte, és hogy állandóan igyekszik kisebb-nagyobb örömet okozni... – Megint hiányozni kezdett. Olyan mélyen, ahogy csak egy nőnek hiányozni tud egy férfi.

– Szerelem... – rebbent fel Linda ajkáról a szó. Majd felszállt, felemelkedett a könyvtárban felhalmozott regények tornyai fölé, aztán emlékipihéként megült a tizenkilencedik századi asztal lapján.

– Linda! – Tekintetem barátnőm csészéje felé fordult. – A teád! Már biztosan rég kihűlt! Szóljak Malatinak, hogy forrázzon újat?

– Nem, köszönöm, Isabelle. – Linda megfogta a kanalat, megcukrozta a teát, megkeverte, a szájához emelte, és ivott két

kortyot.

– Nagyon finom – jelentette ki. – Malati, mint mindig, nagyon jó teát főzött.

– Igen, ebben nincs párja. – Malati, aki azóta állt a szolgálatomban, amióta a velencei nászutunk végeztével beköltöztem a palotába, Indiából származott. – És veled mi a helyzet, Linda?

– Nos, semmi új. – Barátnőm aprókat kortyolva iszogatta a teáját.
– Sok a munka. Szinte semmire nincs időm. Időnként a társaság miatt eljárak a muszlim nők egyesületének összejöveteleire.

– Rég nem voltam ott – vallottam be.

A muszlim nők egyesületét kevéssel az esküvőnk után kezdtem látogatni, hogy többet tudjak meg az iszlámról. A társaság elsősorban a frissen muszlim hitre tért hölgyeket gyűjtötte egybe, de olyan nők is feltűntek közöttük, mint Linda vagy Angelica, akiknek meg sem fordult a fejükben, hogy áttérjenek az iszlámra, de szerették volna elmélyíteni tudásukat annak az országnak a vallásáról és kultúrájáról, ahol laktak. A különleges szépségű Angelica amerikai volt, az egyik legelőkelőbb emirátusi milliomos felesége, és lelkesen érdeklődött az arab irodalom, történelem és kultúra iránt. Egy alkalommal a régi háremekről tartott egy igen érdekes előadást, ami arra inspirált, hogy elmélyedjek ebben a témában. A fényűző háremekbe zárt nők izgalmas, színes világát a *Perzsa féltékenység* című könyvemben írtam meg.

Ebben a társaságban találkoztam a szíriai Monával és a pakisztáni Farizával, akik született muszlimok voltak, és szívesen megosztották másokkal ismereteiket. A klub fontos tagjai közé tartoztak még az angol Aisa, egy neofita muszlim nő, illetve Teresa doktornő az Egyesült Államokból, aki buzgó muszlim volt, és lendületes előadásokat tartott az iszlámra vonatkozó különféle kérdésekről. Az első találkozón, amelyen részt vettem, Teresa doktornő az iszlám szexről és szexualitásról beszélt, és idézte többek között a tizenegyedik és a tizenkettedik század fordulóján élt, kiemelkedő arab gondolkodót és teológust, al-Gazálit, aki azt hirdette, hogy a nő számára a kék csúcsát a férfi és a nő egyidejű

orgazmusa jelenti. Életem egyik legszebb éjszakája volt az, amit Szálimmal az előadást követően átéltem.

– Bizony, rég nem voltál az egyesületben. A legutóbb Mona kérdezett is rólad. – Linda letette az üres csészét. – Hamarosan lesz egy újabb találkozó, eljöhetnél – javasolta.

– Nem tudom... – Hozzászóltam már, hogy az életem főként a palota termeiben és kertjében telik.

– Szerintem ki kellene mozdulnod, nem ülhetsz egyfolytában otthon – noszogató Linda.

– Ki jár oda mostanában? – kérdeztem.

– Mona, Fariza, Aisa...

– És Teresa doktornő? – Szerettem volna tudni, mi van vele, mivel az ő előadásai voltak a legérdekesebbek.

– Teresa most az Államokban van, így ő nem lesz ott; és hiányozni fog Angelica is, aki utazgat valahol – közölte Linda. – De vannak új klubtársnőink...

– Tényleg?

– Igen, például Nabila Egyiptomból. Kivételesen aranyos nő, nagyon megszerettem. A jövő héten lesz a találkozó, feltétlenül el kell jönnöd rá.

– Talán... – tűnődtem el.

– Nem talán, hanem biztosan! – Linda felállt a kanapéről.

– Már méz is? – lepődtem meg.

– Igen. Pihenj, Isabelle, próbálj meg aludni, hiszen a migrén kezelésének legjobb gyógyszere az álom.

– Nem maradnál még egy kicsit?

– Nem, köszönöm, későre jár, és engem még vár otthon egy munka, amivel holnapra el kell készülnöm.

– Akkor hálás vagyok, hogy átjöttél. – Felemelkedtem a fotelból. – Lekísérlek.

– Nem, Isabelle, egyedül is letalálok, a migréned... – próbált meg visszatartani Linda.

– Semmi gond, Linda, szerencsére már hatnak a tabletták, és a fejem nem hasogat már annyira.

A fehérmárvány lépcsőn lelépdeltünk a földszinti tágas szalonba, és ott elbúcsúztunk egymástól.

– Akkor hát, viszlát, Linda – csókoltam meg barátnőm arcát kétfelől.

– Viszontlátásra, Isabelle. – Linda melegen megölelt. – És remélem, az hamar lesz. Ne felejtsd a jövő heti találkozót a klubban!

– Rendben, igyekszem elmenni – ígértem.

Barátnőm távozott, én pedig siettem vissza a hálósobámba. Ott jutott eszembe, hogy Linda nem kérdezte meg, min is dolgozom éppen. Gyanítom, a migrénemre való tekintettel, szándékosan nem akart belekezdeni a témába, amit a telefonbeszélgetésünk során felvettem. Hogy a gyerekeket, mint az állatokat... Az emberkereskedelem... Újabb tablettákért nyúltam, ráadásul bevettem még egy altatót is.

Hogyan történhet? Hogyan történhet meg ilyesmi?

*

A következő héten elmentem a muszlim nők klubjába, ahol jó ismerőseim kitörő örömmel fogadtak.

– Isabelle, merre jártál? – szaladt oda hozzám elsőként Mona, és erősen magához szorított. – Mi történt veled ennyi időn keresztül?

– Örülök, hogy látlak, Mona! – Mindig eszembe jutott, hogy amikor elveszítettem az első babámat, Mona és Fariza állt mellettem. – Nagyon csinos vagy!

– Te is! – felelte.

– Üdvözöllek, Isabelle! – köszöntött Fariza meleg hangon.

– Szervusz, Fariza.

– Isabelle, de jó, hogy eljöttél! – Linda is nagyon örült nekem. – Gyere, bemutatlak Nabilának, meséltem neked róla!

Linda odavezetett egy apró termetű, vonzó külsejű egyiptomi nőhöz. Az egyiptomi lány barátságosan rám mosolygott.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Isabelle.

– Részemről a megtiszteltetés. – Jó érzés volt rokonszenves nők között lenni. Kellemes változatosságot jelentett a palotabeli magányhoz képest.

– Gyere, Isabelle – fogta meg a kezemet Linda, és a kanapék felé húzott. – Gyere, mesélj nekünk az olasz utadról!

Leültem, körülvevett a hölgykoszorú – csatlakozott hozzánk Aisa is, meg a találkozó többi résztvevője -, majd jó hangulatban

elbeszélgettünk utazásokról, hétköznapi dolgokról és az iszlámhoz kapcsolódó témákról. Ezen a napon nem készült senki előadással, csupán baráti összejövetel keretében fecsegtünk. A találkozó végén kisebb csoportokban folytattuk a beszélgetést. Ekkor személyesebb témák is előkerültek.

– Honnan jöttél? – kérdezte tőlem Nabila, és frissen főtt kávéval kínált.

– Lengyelországból.

– Lengyelországból? – ismételte meg, és egy pillanatra mintha elbizonytalanodott volna.

– Igen, Lengyelországból – bólintottam rá.

– Akkor nagyon együttérzek veled. – Az egyiptomi lány arcán a szomorúság felhője suhant át.

– Tessék? – Nem értettem, hogy a rokonszenves Nabila miért mondta ezt.

– Egy ilyen tragédia... Az a gyönyörű lány... És milyen fiatal volt...

– Nabila... – Kicsit összezavarodtam. – Bocsáss meg, de egy szót sem értek abból, amit most mondasz!

– Nem tudsz róla? – lepődött meg Nabila. – Pedig nálunk, Egyiptomban most mindenki erről beszél... Mármint a lengyel lányról, aki a Vörös-tengernél kiugrott egy kórház ablakából.

– Mit mondasz? Kiugrott az ablakból?

– Valószínűleg ideg-összeroppanása volt, vagy valami hasonló... Aztán átvitték egy másik kórházba, de belehalt a sérüléseibe.

– Borzasztó! – kiáltottam fel.

– Furcsa, hogy nem tudsz róla.

– Az utóbbi időben nagyon elfoglalt voltam. – Az anyaggyűjtés és a regényírás teljesen lekötött, nem figyeltem a napi híreket.

– Mindenesetre tragikus... – jegyezte meg szomorúan Nabila. – Bocsáss meg, Isabelle, de látom, hogy Aisa már indul, és szeretnék tőle elbúcsúzni.

– Hát persze – feleltem elgondolkodva, mert a lengyel lány egyiptomi halála erősen foglalkoztatott.

Nabila elindult az ajtó felé, ahol már hatan búcsúzkodtak egymástól, hozzám pedig odalépett Linda.

– Isabelle, úgy örülök, hogy eljöttél! Sokkal több időt kellene köztünk töltened.

– Megpróbálok – ígérem meg.

– Nekem most már haza kell mennem. Maradsz még, vagy indulsz te is?

– Indulok – határoztam el.

– Jó, akkor együtt megyünk.

A búcsúzásnál Mona megígértette velem, hogy nem hanyagolom a társasági összejöveteleket, Linda pedig közölte, hogy hamarosan újra meglátogat. Mindenkinek megköszöntem a jól sikerült estét, és visszatértem a palotába. Hazaérve azonnal a könyvtárba siettem, és felnyitottam a laptopomat. A lengyel lány borzasztó halála nem hagyott nyugodni.

A közzétett értesülések szerint a lengyel nő egyedül indult nyaralni Egyiptomba, az egyik vörös-tengeri üdülőhelyre. Néhány napig furcsa események történtek körülötte, majd meglehetősen tisztázatlan körülmények között meghalt. Az ügyészség nyomozást indított annak megállapítására, hogy a nő nem lett-e esetleg gyilkosság áldozata. A nyomozással megbízott csapat felállította hipotéziseit. Szerepelt köztük az idegösszeomlás, a kábítószer-használat, de felmerült emberkereskedelem lehetősége is.

Az internetezők között a legnagyobb felbolydulást az keltette, amikor az internetre felkerült egy videó, és ezen a halálra rémült nő telefonon kér segítséget egyik barátjától. Amikor megnéztem a felvételt, úgy éreztem, hogy a nő egyetlen lüktető idegcsomó, aki belátja, hogy teljesen kilátástalan helyzetbe került. A háttérben arabul beszélő férfiak hangját hallani. Látszik, hogy a nő szörnyen fél, és ez a félelem megfosztja a hangjától, eltorzítja az arcát és ideges görcsökbe rántja a testét. Végül fájdalmas hangon sikerült kipréselnie magából: „Kérlek, vigyél el innen!” És ebben a hangban annyi szenvedés volt, hogy engem is átjárt a rettegő félelem érzése. Felfogtam, hogy ezzel a nővel valami borzalmas dolog történt, és most válik a nyilvánvalóvá számára, hogy nincs tovább. Ebben a pillanatban belém nyilallt valami. Hogy hallottam már valahol a halálos félelem ilyesfajta segélykiáltását, találkoztam már személyesen ezzel a kétségbeeséssel. „Könyörgök, segíts nekem!”

Nem akarok itt maradni, de foglyul ejtettek. Nem akarom azt csinálni, amit várnak tőlem.”

Szinte éreztem annak a nőnek a kétségbeesett szorítását, aki elkapta a karomat.

Felálltam az íróasztaltól, és szélesre tártam az ablakot. Vettem néhány mély lélegzetet. Azon a jachton történt, ahol az az óriási szexorgia zajlott. Elveszetten, meggyötörten csöppentem oda véletlenül, amikor a férjem a gyerekeimmel együtt hosszabb időre eltűnt. Már menekülőben voltam a jacht fedélzetén, amikor az utolsó pillanatban elkapta a karomat az a nő, aki úgy könnyörgött lengyelül... Egy, kettő, három, négy, öt mély lélegzet. Visszaültem a számítógép mellé.

Információkat találtam egy német modell, Miss Szászország haláláról, aki alig néhány nappal a lengyel lány tragédiája előtt hunyt el ugyanabban az egyiptomi kórházban. És ebben az esetben is különféle elméletek merültek fel a halál okát illetően. A halál oka lehetett lelki összeomlás vagy öngyilkosság, előrehaladott anorexia, időjárás-változással összefüggő halál. Okként az eltúlzott edzésmennyiség is felmerült. Néhányan – tekintve, hogy mindkét nő roppant attraktív volt és hasonló típusú szépségeszményt képviselt – összekapcsolták a tragédiákat.

Gyönyörű nők, arab és európai fürdőhelyek, milliomosok jachtjai... Eszembe jutott a néhány éve a nemzetközi médiában ismertté vált történet a szépséges modellről, Sorayáról. A világ egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb férjénél, a szaúdi király unokaöccsét vádolták meg a húszéves Soraya megerőszakolásával. Az eset a Földközi-tenger spanyol felségvizein hajózó, Ibiza partjainál horgonyzó luxusjachton szervezett partin történt.

Az elragadó modellt, akinek fotói megjelentek a *Pogvze*-ban és más neves lapokban is, egy sötét szemű, háromnapos borostát viselő arab férfi hívta meg egy jachtra. A jakuzziban az arab megpróbálta fogdosni és csókolgatni a modellt, de Soraya ellenállt. Egy idő múlva sikerült kijutnia a jakuzziból, majd elhagyni a jachtot.

Két nappal később Soraya két arab nővel, akiket a jachton ismert meg, betért az Ibizán népszerű El Divino exkluzív éjszakai klubba, ahol meghívást kapott a VIP-részlegbe. A modell később a rendőrségen azt vallotta, hogy valaki az italába kevert valamit, mert pár korty lenyelését követően kezdte úgy érezni magát, mint akit elkábítottak, és úgy tűnt neki, mintha az események álmában történnének meg vele. Elmondta az ismerőseinek, hogy rosszul érzi magát, és szeretne kimenni, ezért a három nő elhagyta a klubot. Ezután Sorayát berántották egy autóba, és elvitték egy hatalmas luxusjachtra. Mint később kiderült, ez egy százhusz méter hosszú, negyvenhárom kabinos hajóegység volt, amit a szaúdi királyi család bérelt ki egy görög üzleti mágnástól napi kilencvenezer euróért. Az *El País* spanyol napilap idézi Soraya szavait; a lány így írja le a megrázó helyzetet, amibe került:

„Amint felkerültem a jachtra, a nők azt mondták, hogy ki kell kapcsolnom a telefonomat, mivel a szaúdi királyi család jelenlétében tilos mindenféle telefonbeszélgetés. A jacht neve *Turama* volt. Emlékszem, sok fiatal nő szórakozott ott férfiakkal, lehettek úgy harmincán az orgián. Mindnyájan kábítószerket szedtek. Később egyetlen dologra emlékeztem úgy, mintha álmodnék: éreztem, hogy valaki fogdos és rám fekszik, én pedig intenzív fájdalmat érzek testem intim területein. Aztán egy elsötétített szobában találtam

magam. Amikor megláttam a rajtam fekvő férfit, leráztam ma-gamról, és az ajtóhoz rohantam. Nagyon zavart és ideges voltam.”

Soraya feljelentést tett a rendőrségen, hogy elkábították, és szexuálisan kihasználták. Az orvosi vizsgálat nem mutatta ki a nemi szervek sérülését, de a modell méhében spermát találtak, a toxikológiai tesztek pedig a vizeletében nordazepám jelenlétét mutatták ki – a szer nyugtató és altató hatású. A rendőrség jelentést küldött a vizsgálóbírónak, de az kétkedve fogadta Soraya panaszát. Kijelentette, hogy mivel a modell testén nem találtak erőszakra utaló nyomokat, ezért nincs bizonyíték az erőszakra. A bíró azt is vitatta, hogy az altató, amelynek nyomait a toxikológiai vizsgálat felfedezte, ilyen hamar hathatott volna, illetve, hogy a jachtra érkezésekor Soraya félig önkívületben volt.

Az ügyet tovább bonyolította, hogy a rendőrök tévesen állították azt a *luramáról*, hogy a jacht a szaúdi királyi családhoz tartozik – ami diplomáciai csatornák megnyitását igényelte volna az esetleges nyomozásnál. A rendőrség sosem lépett a luxusjacht fedélzetére, és csupán a hajón dolgozó egyik biztonsági őrt hívta be kihallgatásra. A férfi azt vallotta, hogy nincs tudomása semmiféle éjszakai incidensről, ami a panaszos szerint erőszakhoz vezethetett. A bíró utasította Sorayát, hogy tegyen nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy erőszakot követtek el ellene, valamint fényképek alapján mutasson rá arra a személyre, aki az állítólagos cselekményt elkövette.

A lány nem adta fel, és édesanyjával együtt fotók és videófelvevételek százait nézte át a szaúdi uralkodói családról, amikor több hónapnyi keresgélés után megtalálta azt a filmet, amelyen felismerte megerőszakolóját. Szerinte al-Valíd bin Talál asz-Szaúd herceg volt az. A bíró hivatalos kérelmet nyújtott be a szaúdi hatóságokhoz, hogy azonosítsák a néhány homályos fényképen a férfit (a bíró nem adta meg az illető személyleírását), majd ezt követően az ügyben érintett félként nyilatkozatot kaptak tőle. Diplomáciai csatornákon keresztül a szaúdi hatóságok azt válaszolták, hogy nem tudnak segíteni az ügyben, mivel nem ismerik fel a fotón szereplő férfit, ezenkívül pedig nincs semmiféle bizonyíték arra, hogy bűncselekményt követett volna el. Úgy tűnt, az ügyet örökre lezárták.

Ezalatt Soraya ügyvédei folytatták munkájukat. A herceg képviselői kitartottak amellett, hogy a sejk a nyomozás szempontjából kiemelt időben nem bérelt jachtot Ibizán, magánjachtja pedig nem horgonyzott a környéken. Azt állították, hogy maga a herceg sem lehetett ott, mert a nyarat Párizsban, Cannes-ban, valamint az egyiptomi Sarm es-Sejken töltötte. Továbbá megjegyezték, hogy a herceg ellen felhozott vádak hamisak, mivel a modell nem is találkozott a sejkkal. Soraya ügyvédei válaszukban felszólították a herceget, hogy szolgáltasson a DNS-vizsgálathoz anyagot, amit össze lehetne vetni a nő testében talált spermamintákkal. Azzal érveltek, hogy a herceg az ártatlanságát így tudná a legegyszerűbben bizonyítani. A herceg jogászai válaszukban hangsúlyozták, hogy nem a sejk dolga a saját ártatlanságának bizonyítása, hanem a bíróságok feladata bizonyítani a bűnösségét. Végül a spanyol bíróság a bizonyítékokban rejlő ellentmondások és tisztázatlanságok alapján elutasította a modell keresetét a szaúdi herceg elleni erőszak tárgyában. Az ügy fellebbezési jog nélküli végleges lezárására adtak utasítást. Az ügynek az arab herceg számára kedvező lezárását követően az akkori spanyol király, János Károly levélben gratulált a hercegnek.

Regényeimben jó néhány éve foglalkozom az arab sejkek kicsapongásaival, akik fittyet hányva a közlekedési szabályokra és a biztonsági szempontokra London és Los Angeles utcáin szerveznek fülsértően bömbölő versenyeket a szuperautókkal; akik orgiába torkolló vad partikat szerveznek, amelyeken brutálisan kihasználják a résztvevőket; és akik még egy gyilkosságot is megengedhetnek maguknak. A sejkekre nem sújt le a megérdemelt büntetés mindezekért a bűncselekményekért, az általuk véghez vitt gyilkosságok esetében sem, és nem számít, hogy a közvélemény tudomást szerzett-e viselt dolgaikról.

A *Sejk felesége vagyok* című regényemben leírok egy Beverly Hills-i esetet. A katar herceg tulajdonában lévő, másfél millió dollár értékű Ferrari LaFerrari vad versenyt folytatott egy Porschével, fittyet hányva a közúti jelzésekre, lámpákra és a járókelőkre. Az amerikai riporter, aki lefilmezte ezt a veszélyes eseményt, megjelent annak a háznak a környékén, ahol a Ferrari leparkolt, és megkérdezte a

kocsiban ülő férfit, hogy miért nem törődik az emberi étellel. Válaszában az arab agresszívan ráordított a riporterre, és káromkodva üvöltötte:

– Nem a te dolgod! Tűnés innen! Akár meg is ölhetnélek, és azt is megúsznám!

Nem tudom, milyen eseménysorozat és milyen körülmények vezettek a szép lengyel lány egyiptomi halálához, és hogy Miss Szászország korábbi, hasonló halála ugyanebben a kórházban csak a körülmények szerencsétlen összejátéka folytán történt-e meg. Egy dolgot viszont tudok, ezért megismétlem újra: „Multimilliomost nem utasít vissza az ember. A multimilliomosok nem veszik tudomásul az elutasítást. A multimilliomosoknak mindig meg kell kapniuk, amit akarnak. Akit faképnél hagynak – az gyilkolhat. A gyilkosok megússzák a teljes felelősségre vonást bűncselekményeikért. Ilyen a világ. (Laila Shukri: *Perzsa szenvedély*. Budapest, 2019, Kossuth Kiadó, 153.)

A devadasi

Sietnem kellett. Egyik éjjel Szálím felhívott – megesett ez időnként, ha egész nap fontos ügyek és üzleti találkozók foglalták le és azt mondta, hogy talán korábban visszaér.

– Isabelle... – suttogta bele az éjszakába. – Hiányzol... nagyon...

– Nekem is hiányzol, szerelmem... – Vágyakoztam utána éjjel-nappal, mindig.

– Hogy érzed magad? – Faggatott aggodalmasan. – Nem kínoz a migrén?

– Nem...

– Biztosan?

– Nos, lehet, hogy egy kicsit... – ismertem el. – De ne félts, segítenek a tabletták – tettem hozzá sietve.

– Akkor jó... Szeretnél valamit New Yorkból?

– Nem, köszönöm, szerelmem.

– Nem hiányzik semmi?

– Nem.

Pedig hiányzik. A közelsége, a fény, a szabadság.

– Ha eszedbe jutna bármi, Isabelle, csak hívj!

– Rendben, kedvesem, majd telefonálok.

– Igyekszem hamarabb hazaérni.

– Csodálatos! – Örültem meg a hírnek. – Mikor jössz?

– Azt most még nem tudom megmondani. Attól függ, hogyan alakulnak az itteni dolgaim.

– De nagyjából?

– Talán egy hét, esetleg tíz nap múlva...

– Jó, várni foglak.

– Szeretlek, Isabelle.

Imádom a hangját.

– Én is szeretlek. Várlak.

– Jó éjt, drágám, hamarosan találkozunk.

– Jó éjt, szerelmem.

– Aludj jól!

- Te is.
- Csókollak.
- Én is téged. Puszi.

Nem voltunk képesek elválni egymástól.

- Pá, szívem.
- Pá, pá.

Szálím bontotta a vonalat, én pedig újra egyedül maradtam a hatalmas ágamban. Mennyi magányos éjszaka...

A következő napokban intenzíven dolgoztam, hogy minél többet írhasak, mielőtt Szálím visszaér. A regényírás a legbelsőbb titkom volt, amiről sem a férjemnek, sem a legszűkebb környezetemnek nem volt tudomása. A gondosan őrzött titkot csak Linda ismerte, akinek pendrive-on adtam le az összegyűjtött anyagokat és a szövegrészleteket tartalmazó fájlokat. És Linda tartotta a nevemben a kapcsolatot a kiadóval. A laptopomon semmit nem őriztem meg, mert tartottam attól, hogy az írások betegesen féltékeny férjem kezébe kerülhetnek. És akkor... Már nemegyszer kaptam kemény büntetést, ha Szálím gyanúsnak találta a viselkedésemet. Ha tovább szerettem volna folytatni az írást, akkor nem adhattam neki okot egy szemernyi féltékenységre sem, tehát alkalmazkodnom kellett az összes, rám szabott korlátozáshoz. Ez volt az írás ára.

A férjemmel közös utazásaink során felfedeztem a luxus világát, amely közvetlenül érintkezett a szélsőséges, döbbenetes ínséggel. Srí Lankára például azért jártak a sejkék, hogy az ötcsillagos hotelek ékszerüzleteiben a világ leggyönyörűbb zafírjait vásárolhassák meg a feleségüknek; és az üzletek tözsomszédságában, az óceán partján kisfiúk árulták magukat európai homoszexuálisoknak és pedofiloknak, hogy a családjuk ne éhezzen.

Sri Lankán körülbelül másfél dollárért kapni olyan gyereket, akivel bármit meg lehet tenni. Thaiföld mellett itt a legnagyobb a szexturizmusban és a gyermekpornográfiában érintett gyerekek kizsákmányolása. A nyomornegyedek zugaiban vagy apró boltjaiban, akár a kirakatba kihelyezett árut, úgy adják-veszik a gyerekeket. Srí Lanka-i pedofilparadicsom, a világ legnagyobb

gyermekbordélyai Bangladesben, több mint egymillió gyermekprostituált Indiában...

Ázsiában évszázadok óta tárgyként kezelik, gazdaságilag is, szexuálisan is kihasználják a gyerekeket, ráadásul általánosan elterjedt a rituális prostitúció is. A történelmi hagyománnyal szokták magyarázni azt, hogy napjainkban is elfogadottak a kislányok és kisfiúk szexuális kihasználásának különféle formái.

Kínában a tehetősebb férfiak régtől fogva igénybe vették a legifjabb prostituáltak szolgáltatásait, mert úgy tartották, hogy a nemileg éretlen kislányokkal, lehetőleg szüzekkel lebonyolított szexuális aktussal az egészségüket és életerejüket óvják.

Indiában a hagyományos kultúra részét képezi a devadasi rendszer (a devadasi szanszkritul annyit jelent, hogy 'az isten rabszolganője'), melyet olyan nők alkotnak, akiket hindu istenek nevében prostitúcióra kényszerítenek. A kultikus tánc bonyolult művészetét a táncosnők hatéves koruktól kezdik tanulni. Eleinte, a tizennegyedik századig, az isten rabszolganője elsőrangú előadóművész volt, aki ezenkívül jártas volt a szerelem művészetében is. Általában a szentély mellett élt, és kötelezettségei közé tartozott a szent hely rendben tartása, a szakrális rítusokban való részvétel és a tökéletesedés valamennyi művészet terén. A gazdag patrónussal rendelkező devadasinak akkortájt nagy tisztelet és társadalmi megbecsültség jutott ki. Táncosnő, énekesnő és első osztályú kurtizán volt, aki abban különbözött a többi hindu nőtől, hogy nem kellett házimunkát végeznie, és nem függött anyagilag egy férjtől. Ugyanakkor a szentély prostituáltjainak kaszttól függetlenül minden férfinak oda kellett adniuk magukat. Amikor a papokkal közösültek, cikkor mintha az isteni szenvedéllyel léptek volna egységbe, így maguk is isteni kéjben részesültek – majd a zarándokkal folytatott szexuális aktus során tovább is adták az isteni mámort.

A hinduizmus szerint az érzéki szerelemnek megszentelő ereje van, így hát nők ezrei gyakorolták évszázadokon át a szakrális prostitúciót India sok tartományában. Később e prostituáltak társadalmi elismertsége megkopott, a tiszteletük lassanként kiüresedett. 1988-ban a devadasit – mint a fiatal lányok prostitúcióját

propagáló rendszert – hivatalosan betiltották, ennek ellenére a mai napig tovább él Indiában.

Napjainkban elsősorban Dél-Indiában elterjedt még a hagyomány, hogy a kislányokat istenfeleségeknek ajánlják fel, majd prostituálják őket. A devadasik huszonegyedik századi története szívszaggató. Az általában a legalsó kasztokból származó gyermekeket bonyolult szertartásokon ajánlják fel emberi áldozatul az istenek könyörületének és jóindulatának elnyeréséért.

„Isteni rabszolga és az egész város asszonya” – a korunk devadasiira vonatkozó, a helyi nyelven született mondás híven közvetíti a szomorú igazságot, hogy az istennek felajánlott kislány közönséges utcalánnyá válik, akinek feladata a hozzá járó férfiak szórakoztatása lesz.

Az istenségnek férjhez adott kislány nem járhat iskolába, és később sem mehet férjhez. A sorsa, hogy a szentély táncosnője legyen a vallási szertartások során, és szexuális rabszolgaként aprópénzért dobja oda magát ismeretlen férfiak tömegeinek. A becslések szerint Indiában továbbra is százezer devadasi dolgozik, akik között sok a tizenéves. Előfordul, hogy az istenségnek pár hónapos kislányokat is felajánlanak, de a szertartásokon általában tíz év körüli kislányok vesznek részt. A nemi érettség elérését követően némelyikük a szentélyek környékén lakik, ahol a papokkal és a zarándokokkal létesít nemi kapcsolatot. Másokat vásárokon adnak el rabszolgának gazdag férfiaknak, de a legtöbbjük a szegénysor utcáin és nyomorúságos bordélyokban vadászik ügyfélre.

Az egész életüket prostituáltként töltő kislányok sorsáról már kora gyermekkorukban dönt a családjuk. A döntésre nincs befolyásuk, a változtatásban nem reménykedhetnek.

– Mindenki megvet minket – vallotta be könnyekkel a szemében az egyik tinédzser devadasi, belátva, hogy a társadalmi létra legalján foglalnak helyet.

Indiában egyes településeken a helyi nők nemzedékek óta prostituáltként élnek. A kasztrendszer társadalmi szempontból nem tartotta büntetendőnek a nők kihasználását és szexuális rabszolgaként való tartását. A nincstelen falvak bordélyokká

alakultak, amelyekben a nők élete arra korlátozódott, hogy a férfiaknak élvezeteket nyújtsanak és ellazítsák őket. Ezek a nők nem mentek férjhez, csak tánccal, énekléssel és prostitúcióval foglalkoztak, a férfiak pedig a stricik szerepét töltötték be. A bordélyfalvakba születő gyerekek számára ez végzetes volt, mivel nem tudták, ki az apjuk, és ez társadalmilag stigmatizálta őket.

– Szajha gyereke vagy – hallhatták mindenfelől.

Az egyik ázsiai televíziós csatorna felvételén egy ilyen faluban élő nő osztotta meg felkavaró történetét.

– Amikor kicsi voltam, a környezetemben minden nő prostituált volt – kezdte el a szerény szárit viselő, középkorú hindu nő, aki piros pontot *(Vörös pont: a bindi, vagy a szent pont – természetes festékkel festenek pontot a homlokukra a nők a hinduizmus hatása alatt álló területeken. A bindi jelentése területenként változik: Észak-Indiában a féjjes nők jele, délen viszont elsősorban dekoratív célt szolgál.)* viselt a homlokán, karikafiilbevalót a fülében. – Akkoriban a faluban egyáltalán nem is tartottak esküvőt... Én nem akartam ilyen sorsot... — Megviselt arcán feltűnt a szenvedés nyoma. – Szóltam is a nagyanyámnak... De ő azt felelte: „A mi falunkban nem az a hagyomány, hogy a nők féjhez menjenek, ezért, ha megtennéd, alaposan elveméne. Az egész falu a prostitúcióból él, ebből senki nem húzhatja ki magát. Kurvának kell állnod... Nincs más választásod...” – A hindu nő arcán óriási könnycseppek gördültek végig. – Nincs más választásod – ismételte meg keserűen.

Elhallgatott, és egy pillanatra újra átélte a fájdalmas pillanatot, amely a sorsáról döntött.

– A nagyanyám csinált prostituáltat belőlem, amikor tizenöt éves lettem... – folytatta nehéz sóhajjal a történetét. – És mindig, higgyétek el, tényleg mindig... – húzta alá nyomatékkal – ...mindig nagyon rosszul éreztem magam emiatt. Az első férfival, aztán a másodikkal, a harmadikkal, negyedikkel, ötödikkel, hatodikkal... Férfiak ezrei jártak egy nőhöz. Ez minden nőt nagyon megviselt már az elejétől fogva, de nem volt választásunk... Éhesek voltunk, és ez volt az egyetlen mód arra, hogy megszabaduljunk a mardosó éhségtől. És tekintet nélkül arra, hogy mit éreztünk belül, és mennyire gyűlöltük azt, amit éjjel-nappal tucatszor is csináltunk, bele kellett nyugodnunk, hogy a szexuális rabszolgaság csapdájába

estünk, ahonnan semmilyen módon nem szabadulhatunk. Egy cseppnyi remény sem maradt... Semmi... – Újra elhallgatott; a férfiak ezrei megsebeztek, nem törődve undorával, kínjával és kétségbe esésével.

– De később történt valami, ami mindent megváltoztatott... – folytatta elbeszélését, ám most határtalan eltökéltség villant fel a pillantásában. – Egy napon a szomszéd faluban táncoltam a férfiak szórakoztatására. Egyszer csak valaki, egy magasabb kasztból származó férfi minden ok nélkül szidalmaz ni kezdett. A legocsmányabb káromlásokat ontotta rám... Gyalázta és sértegette az anyámat... Szó szerint annyiba sem vett, mint a köpését... – A hindu nő melle hullámozott a kapkodó lélegzétvételtől. – És ak kor iszonyúan feldühödtem... Felfogtam, hogy a prostituált egy senki, hogy bárki büntetlenül beletörölheti a lábát... Nem tiszteletre méltó az élet, amit folytat, és ő maga sem kap egy szemernyi tiszteletet sem... A kurva az kurva...

A nő elbeszélése ismét megszakadt.

– Kétnapnyi táncolás és éneklés után mehettem csak haza... Addig tartottak ott minket. – Az arca megkövült a fájdalomtól, a szemében könnyek gyűltek. – Három napon át szenvedtem: nem ettem, csak sírtam... – Az elnyomott zokogás fel-feltört a torkából. – Megfogadtam, hogy soha többé nem veszek csörgő bokaperecet a lábamra. Letettem a karkötőimet is, amelyekkel táncolni szoktam, és azóta sem azokat, sem más kötőket nem vettem magamra. És soha többé nem adtam oda magam pénzért egyetlen férfinak sem. – A hindu nő elfojtotta a sírását. – Otthagytam a bordélyfalut, gyakran éheztem, időnként koldulnom is kellett... Egy maroknyi rizsért szolgáltam, de már soha többé, soha... – fejezte be a történetét reszkető hangon, de árnyalatnyi büszkeséggel.

A hindu nők többségének, akiket a tradíció a prostituált szerepére jelölt ki, nem volt sem ilyen erős akarata, sem ekkora szerencséje. A szexuális elnyomás kegyetlen rendszerében évszázadok át uralkodott ez a gyakorlat. A prostituáltaknak akaratuk ellenére, igen fiatalon kellett fogadniuk első ügyfeleiket, és nem mindig látták át, mi is történik velük valójában. És sosem tudtak saját családot alapítani.

Megrázó a devadasik visszaemlékezéseiben megszólaló végtelen kétségbeesés.

– Talán tízéves lehettem, amikor egy zajos lakodalom végén, amelyen anyámmal és nagyanyámmal részt vettünk, mosolyogva kijelenttem, hogy ha férjhez megyek, nekem is ilyen csodás ünneplésben lesz részem – mondta egyikük. – Jól emlékszem, hogy a szavaimat követően anyám és nagyanyám furcsán néztek rám.

– Nem lesz – szögezte le kis idő múlva a nagyanyám.

– Hogyhogy? – Fogalmam sem volt, mire gondol.

– Sosem fogsz férjhez menni – világosított fel.

– Mi? – Sebesebben vert a szívem, és hirtelen valami megmagyarázhatatlan riadalom áradt szét bennem.

– Még a bölcsőben feleskettek Jellamma istennőnek – közölte anyám.

– És amint megjön a vérzésed... – kezdett bele nagyanyám, de nem fejezte be, és a baljós csend megelőlegezte megalázással és kínlódással teli későbbi sorsomat – foglalta össze szomorúan a devadasi.

Jellamma hindu istennőt Káli, az idő és a halál, a gonosz erők és démonok vadászistennője megtestesülésének tartják. Főleg az alsóbb kasztokba tartozók tisztelik, akik támogatást és védelmet várnak tőle. A szegény falvakban, különösen India déli részén terjedt el az a hit, hogy ha egy kislányt Jellamma istennőnek ajánlanak fel, akkor a családja, sőt bizonyos mértékig az egész falu védve lesz a gonosz erőkkel szemben.

A szertartás hagyománya az esküvőhöz hasonlóan ősi szokás, már a tizedik században is ismert volt, bár napjainkig jelentősen átalakult. Az évszázadok előrehaladtával az istennőnek felszentelt nők státusa megkopott, és manapság egyszerűen szajháknak tartják őket. Korunkban a család által Jellamma istennőnek felajánlott kislány az esketési szertartást követően visszatér otthonába, ahol a nemi érésig tartózkodik. Az első vérzésétől kezdve utcalányként dolgozik aprópénzért, gyakran az egész családját ezzel tartja fenn.

Az anyaországukból magukat krajcárokért eladó ázsiai gyerekek, miután becsempészték őket Dubajba, óriási nyereséget jelenthetnek tulajdonosaiknak. A tíz-tizenkét éves, csinos fiúkért hetvenezer

dollárt is megadnak. Előfordult, hogy az emberkereskedő bandákba nők is beléptek, akik örökbe fogadták a gyakran árva gyerekeket, csak azért, hogy átszállíthassák őket Duhajba, aztán eladhassák őket. A Perzsaöböl partján is lehet licitálni kiskorú szüzekre. Olykor maguk a szülők adják el a sejkeknek tizenéves lányaik szüzességét, majd ezután prostitúcióra kényszerítik őket.

Egy éve sokat írtak egy tizenhét éves orosz modellről, aki a Miss Moszkva versenyen második helyezést ért el, és aki azért utazott ki Duhajba, hogy a szüzességét eladja. A szüleinek azt hazudta, hogy az utazás a nyereményei közé tartozik. Valójában a lányt a nagy pénz ígérete csábította el, ezért ment el prostituálnak a gazdag arabok közé. Az újságok hírül adták, hogy a szüzessége tizenháromezer dollárt ért – ebből a lány tízezret megtartott magának, a többit le kellett adnia a közvetítő ügynökségnek. Később, amikor napvilágot látott az igazság, az anya megpróbálta rábeszélni gyermekét, hogy térjen vissza, de a modell, akit hatalmába kerített a „könnyű” kereset lehetősége, Duhajban maradt. Több gyönyörű keleteurópai nővel közös lakásban lakott, akik mindnyájan arab sejkeknek ajánlották fel társaságukat és bájaikat.

Duhajban jó ára van a szüzességnek, és az óriási haszonra ácsingózó ügynökségek internetes hirdetésekben toborozzák azokat a lányokat, akik hajlandók eladni azt. Így fest egy tipikus hirdetés: „Szüzeket keresünk dúsgazdag férfiakkal való találkozás céljából. Nem számít, milyen országból származol. Megvesszük a jegyed, és érkezéskor várni fogunk. Először egy orvosi vizsgálat vár rád, amely megállapítja a szüzesség meglétét. Teljes diszkréciót garantálunk. Igazat mondunk. Töltsd ki az adatlapot, és küldd el nekünk, mi pedig megkeresünk.” A jelentkezők közül csak a legszebbeket és legvonzóbbakat válogatják ki, mivel Duhajban hatalmas konkurenciaharc dúl. A sejkeket, akár csak a legjobb autók és jachtok esetében, csakis a csúcsmínőség érdekli.

A telefon olyan hirtelen és hangosan csörrent meg, hogy szinte felpattantam ültömből.

– Halló! – szóltam bele, de a gondolataim még mindig annál a témánál időztek, amin dolgoztam.

– Isabelle? – kérdezte Szálím.

– Én vagyok, szerelmem.

– Miért ilyen furcsa a hangod? – Ezt a hanghordozását nem szerettem. Gyanú bujkált benne, amely bármelyik pillanatban kiszámíthatatlan vadállattá változtathatta a férjemet.

– Furcsa? Nem, szerelmem. Képzelődsz. – Nem akartam, hogy a bizalmatlanság alattomos démona újra a hatalmába kerítse.

– Hol vagy most? – Szálím hangszíne élesebbé vált.

– Hogyhogy hol? – Gyűlöltem az ilyen párbeszédet, amelyeken időről időre át kellett esnem. – Itthon, mint mindig. Hol máshol lehetnék?

– Egészen pontosan hol? – Szálún belépett a hitetlenség sötét labirintusába.

– A könyvtárban.

– És mit csinálsz? – Ettől a kérdéstől mindig elárasztott a nyugtalanság, hisz féltem, hogy Szálún kiérzi szavaimból a hazugságot.

– Olvasok.

– Mit olvasol?

Rettegés mart belém az ilyen részletekbe menő kérdésektől. Ha Szálím épp akkor hívott, amikor írtam, nem mindig tudtam habozás nélkül válaszolni. Gyors pillantást vettem a polcokon sorakozó könyvek gerincére, és kiböktem az első címet, amit megpillantottam.

– *A parfümöt* - adtam meg a választ.

– Hívd ide Malatit!

Nem hitt nekem. Behívtam Malatit. Hogy ez mennyire megalázó! A férjem beszél a szolgálóval, hogy ellenőrizze szavaim igazságtartalmát. Attól fogva, hogy egyszer kiosontam Lengyelországban – annak ellenére, hogy Duhajban csakis sofőrrel és testőrökkel közlekedtem, akik mindig megvártak a ház előtt, ahol dolgom volt -, a férjem nem habozott szűrő- próba-szerűen ellenőrizni a szavaimat.

Malati megerősítette, hogy otthon vagyok, és visszaadta a telefonkagylót.

– És hogy érzed magad, Isabelle? – Szálím hangja normális lett.

Malatinak hitt, nekem nem. Ez rosszulesett.

– Jól. – A hangomat rekedtesre festette a keserűség.

A háttérben férfiak beszélgettek, egyre hangosabban.

– Ennek örülök. Bocsáss meg, de be kell fejeznem, mert megérkeztek az üzletfelek. Vigyázz magadra, Isabelle! Hamarosan otthon leszek.

– Viszontlátásra, szerelmem.

– Viszontlátásra.

Ismét le kellett csillapítanom viharos érzelmeimet. Az utóbbi időben egyre gyakrabban éreztem bensőmben a szétszakító erőt, amely a szeretett férjemmel és gyermekeimmel töltött idő iránti vágyam, valamint az aktuális jelenségek és események elbeszélésére buzdító kedvem között feszült. Amit megírok: kielégítetlen szenvedélyek, mocskos pénzek, lelki terror és fizikai kínok viperafészke.

„Könyörgök, segíts nekem! Nem akarok itt maradni!” – visszhangzott egyre a fejemben, és újra éreztem, ahogy a lengyel lány görcsösen, kétségbeesetten kapaszkodik belém. Felidéztem, amint két férfi sietett oda hozzánk határozott léptekkel, durva erővel elrántották tőlem, a jacht fedélzetére lökték, majd bestiálisán verni és rugdosni kezdték. Egyikük kezében kés villant.

Miért nem segítettem akkor neki?

A lelkiismeret-furdalás nem hagyott nyugodni. Hisz úgy kért, úgy könyörgött... Foglyul ejtettek!” – kiáltotta. Én pedig nem tettem semmit...

Amióta hallottam az egyiptomi lengyel lány haláláról, egyre azon töprengtem, mi lett a sorsa annak a nőnek, aki olyan kétségbeesetten vetette magát felém, amikor rémült lengyel kiáltásomból rájött, hogy a honfitársa vagyok. Azóta eltelt már egy év. Ez hosszú idő, sok minden történhetett ezalatt...

Miért nem foglalkoztam vele?, tettem szemrehányást magamnak. De hogy is foglalkozhattam volna vele, amikor magam is bajban voltam? Körülöttem vad szexorgia dúlt, én pedig alig tudtam kiszakítani magam a rám támadó férfitől, aki, mire észbe kaptam, felcsapta a ruhámat, lerántotta a fehérneműemet, és a testemhez nyomva meredt péniszét közösülni próbált velem.

Később pedig, amikor hazatért a férjem a gyerekekkel, úgy megörültem nekik, hogy másra már nem is tudtam gondolni. Azután következett a csodás velencei utazásunk, majd az első látogatásunk a szüleimnél – tehát annyi minden történt, és ezekkel annyi élmény ért...

Amikor végül visszaértünk Duhajba, a jachtos kiruccanást egyszerűen kitöröltem az emlékezetemből. Mindez Szálím borzalmas viselkedésével és a nekem okozott fájdalommal függött össze. Ezért nem akartam, nem voltam képes emlékezni rá. Kate-tel, régi munkatársammal, aki elvitt arra a jachtra, utána már nem kerestem a kapcsolatot. Így telt el egy év...

Mi történhetett azzal a nővel, aki olyan szívhez szólóan kiáltott segítségért? És vajon még... Több tucatszor feltettem magamnak a kérdést, mindig elharapva a végét, de az arab fürdőhelyeken üdülő gyönyörű nők rejtélyes halálesete akaratomon kívül beszivárgott a gondolataim közé.

Az Egyiptomban elhunyt lengyel lány csodaszép és tökéletes alakú teremtés volt, és rúdtáncoktatóként dolgozott. Csupán néhány hónapnyi gyakorlást követően olyan eredményeket ért el ebben a mozgásformában, hogy fitneszklubokban maga is vezethetett foglalkozásokat. A rúdtánc előnyeit – alakformálás, a kondíció megtartása, az érzékiség és a nőiesség hangsúlyozása – a szaúdi hercegnők és a felsőbb osztályba tartozó nők is értékelik. Palotáikban és rezidenciáikon professzionális stúdiókat rendeznek be, ahol gyakorolhatják ezt a különleges testedzést.

A szaúdi hölgyek Európából hozatják be a szakág legnevesebb instruktoraikat, hogy irányításuk alatt edzhessenek, és hogy később bemutathassák újonnan szerzett tudásukat a hozzájuk tartozó férfiakkal. Az arab kultúrában a nők feladata évszázadokon keresztül, a régi háremek korától fogva az volt, hogy kedveskedjenek a férfiakkal, szórakoztassák őket és a legkülönfélébb módon szerezzenek örömet nekik. Így hát a nők különféle hangszereken játszottak, táncoltak és énekeltek, a legtehetségesebbek pedig közülük irodalommal is foglalkoztak. Manapság a szerelmi játékok során igen népszerűvé vált beöltözni valaminek, és az arab nők, akik kitanulták a rúdtánc fortélyait, még

izgalmasabbá teszik fellépéseiket azzal, hogy szexis ápolónőnek, kislánynak, nyilvánosházi kurtizánnak vagy burleszktáncosnak öltöznek be. A nők minden tudásukat bevetve azon igyekeznek, hogy a férfival közösen töltött idő a lazítás és az örömök végtelen sorát hozza.

Szálím azt mondta, hogy hamarosan megérkezik, de nem árulta el ennek pontos idejét, ami annyit jelentett, hogy bármelyik percben megérkezhet a repülőgépe. Úgy döntöttem, felhívom Lindát, és megkérem, hogy jöjjön át, és vigye el tőlem a pendrive-ot, amely az eddigi munkámat őrző fájlokat tartalmazta. Előfordult, hogy Szálím meglepetésszerűen, az ígértnél sokkal korábban toppant be, és volt egy olyan érzésem, hogy ezen a módon is ellenőrizni próbál. Ha szerettem volna folytatni az írást, nagyon óvatosnak és körültekintőnek kellett lennem. A telefonomba beütöttem Linda számát.

– Halló!

– Szia, Linda!

– Szia, Isabelle! Örülök, hogy hívsz. Hogy vagy?

– Minden rendben. Figyelj, ha holnap lenne időd, nagy örömökre szolgálna, ha átjössz.

Ez volt a titkos kódunk. Ha azt mondtam, hogy „nagy örömökre szolgálna”, azt jelentette, hogy át akarom adni neki a pendrive-ot. A Szálímtól és az igazság kiderülésének következményeitől való félelmem olyan nagy volt, hogy az általam leírtakról még telefonon keresztül sem mertem nyíltan beszélni.

– Értem! – Linda rögtön vette a lapot. – Holnap beugrom hozzád. Mikor menjek?

– Inkább te mondd meg, hogy neked mikor jó, mivel én úgyis itthon ülök. – Nem akartam, hogy a hangomból kiérződjön a szomorúság.

– Munka után lesz a legjobb... Délután hatkor? – vetette fel Linda.

– Jó lesz hatkor is – egyeztem bele.

– Remek.

– Akkor a holnapi viszontlátásig.

– Holnap találkozunk, Isabelle. Jó éjt!

– Jó éjt!

Linda elbúcsúzott, és én hirtelen gyalázatosan magányosnak éreztem magam. Sokszor sajnáltam, hogy nem lehetek teljesen őszinte Szálimhoz. Hiszen annyira imádtam, életem szerelme volt, és időnként megfordult a fejemben, milyen csodás lenne, ha mindent elmondhatnék neki, ami az adott pillanatban a leginkább foglalkoztat, például az írásról szóló gondolataimat és az ezzel kapcsolatos érzéseket. De tudtam, hogy erre sem most, sem a jövőben nem lesz lehetőség. Olyan jelenségekről írtam, amelyeknek a napvilágra kerülését soha nem támogatta volna. Azok a sejkek sötét titkai voltak.

Amikor még egy amerikai gyógyszeripari nagyvállalat képviselőjeként dolgoztam Duhajban, egyik munkatársam, Alex, aki vonzó személyiséggel belopta magát a sejkek kegyeibe, mesélt egy incidensről. Az egyik ismerős sejk meghívta magához Londonba. A vendégek számára előkészített látványosságok közé beszerveztek egy olyan műsorszámot is, melynek során a vendégek élőben nézték végig, amint gyerekek egymással szexelnek. Nem tudom, hogy Alex élt-e a meghívással, mert amíg a cégnél dolgoztam, nem tett megjegyzést erről. Aztán később örültem szerelmes lettem, és otthagytam a vállalatot.

– Vésd eszedbe, Isabelle, hogy soha, de soha, senkinek ne beszélj erről – mondta nyomatékosan az, aki az információkat megosztotta velem.

– De hiszen...

– Gyerekeid vannak...

Leszállt az este. Várt rám egy újabb, vágyódással, sóvárgással és idegeskedéssel teli magányos éjszaka. Nem tudtam aludni. Felkapcsoltam a villanyt, felkeltem, ide-oda rohangáltam a hálószoza és a könyvtár között. Lementem a szalonba. Vissza az emeletre. Azután megint lementem, visszamentem, le, fel, csak a fehérmárvány lépcsők tudták, hogy hányszor.

Beléptem a könyvtárba, gyertyát gyújtottam. A túlélés bűvös lángját. Felnyitottam a laptopot, és rátöltöttem a pendrive-ra a

legfontosabb fájlokat. Azután mindent letöröltem a laptopról. A gyertyák hunyorgó fénye felderítette a lelkemet.

További információkat kezdtem keresni a lengyel lány rejtélyes egyiptomi haláláról. A médiában sokat írtak erről, de egyelőre még semmire nem derült fény. A nyomozás még tartott, az internetezők pedig a legkülönfélébb elméleteket gyártották arról, hogy mi is történt Egyiptomban, vagy esetleg még azt megelőzően Lengyelországban. Sokat tanakodtak azon, hogy „mi volt a gyönyörű nő halálának az oka”. Az Anonim nicknevű internetező válaszolt a kérdésre. Mivel magáért beszél, meghagyom a komment eredeti írásmódját. „Halálának oka: ÖNZÉS, KÖZÖMBÖSSÉG, ÉRZÉKETLENSÉG, EMBERI MOHÓSÁG. A GONOSZ, a ROSSZ miatt halt meg...”

Másnap már kora reggel türelmetlenül vártam Lindát, és mivel nem találtam helyemet a palotában, kimentem csodaszép kertembe, amely a nehéz pillanatokban enyhülést nyújtott megtépett idegeimnek, és lecsillapított. A kertet remekül megtervezték, kur tára nyírt, a zöld különféle színárnyalataiban pompázó pázsitok sorakoztak egymás mellett, valamint tarka virágágyások. Az ösvények mentén díszes baldachinok álltak, alattuk kényelmes kanapék és asztalkák invitáltak pihenésre. A kert közepét egy lenyűgöző, háromemeletes szökőkút uralta, melynek centrumát három, márványból faragott, ágaskodó oroszlánfigura képezte. Dús sörényt, hosszú farkat, plasztikus rajzolatú izmokat faragtak nekik; egyik mancsuk egy gömbön nyugodott – úgy éreztem, a szélesre tátott pofákból ki-áradó vízsugarakból erő árad, amely engem is energiával tölt fel. Leültem az egyik kényelmes kanapéra a szökőkúttal szemben, és bámultam a vizet. Minden cseppjében a világmindenséget őrizte.

A lengyel nő könnyörgése továbbra sem hagyott nyugodni. Törtem a fejem, hogyan találhatnám meg, de az olyan nehéznek, sőt megvalósíthatatlannak tűnt. Feltételeztem, hogy úgy járt, mint azoknak a nőknek a százai, akiket aljas trükkel csaltak Duhajba, aztán eladtak, és rabságban tartanak. Biztosan volt valaki, aki odavitte arra a jachtra. Valaki egy nyilvánosházban vagy bérelt

apartmanban prostitúcióra kényszerítette. Mintha szénakazalban próbálnánk meg tűt találni...

Annyi biztos, hogy ha a jachton sejkek társaságában volt, akkor nekik dolgozik, vagy legalábbis ebben a közegben forgolódik. Ez valamelyest szűkítette a keresés körét. De hogy kereshetném én, amikor magam is a saját palotám foglya vagyok? Szálím egy tapodtat sem enged mozdulni a sofőr és a testőrök nélkül. De ettől eltekintve sem rohangálhatok ide-oda a bordélyok között. Vajon hogyan segíthetnék ennek a kétségbeesett nőnek?

Délután fél hatkor lementem a szalonba, és ott vártam Lindát. Előtte utasítottam Amanit, a háztartást és a szolgák munkáját felügyelő szolgálót, hogy süsse meg Linda kedvenc süteményét. A sütemény narancsvirágvíz, rózsavíz, kardamom és pisztácia hozzáadásával készült, ami összetéveszthetetlen ízt és illatot adott az édességnek. Linda imádta. Behívtam Amanit, aki rögtön megjelent a szalonban.

– Tessék, madame.

– Elkészült a pisztáciás sütemény?

– Hogyne, madame.

– Akkor behozhatod!

– Igen, madame. Kíván még valamit, madame?

– Igen. Hozd be a szokásos mogyorókeveréket, egy kancsó vizet mentával és citrommal...

– Természetesen, madame. Valami mást?

– Egyelőre ennyi elég lesz, köszönöm.

– Kérem, madame. – Amani távozott, majd hamarosan vissza is tért egy tálcával, teli illatos süteménnyel.

Lerakta a tálcát a kisasztalra, aztán tányérokat, poharakat helyezett el körülötte. Gondolataim egész nap a segítségért rimánkodó lengyel lány körül forogtak, így csak most kaptam észbe, hogy nincs nálam a pendrive-om. Gyorsan felszaladtam a könyvtárba, hogy lehozzam, és amikor visszaértem a szalonba, Linda már várt.

– Üdv, Linda, de jó, hogy már itt is vagy! – köszöntöttem barátnőmet.

– Szép napot, Isabelle! – Linda kedvesen magához ölelt.

– Foglalj helyet! – Egy mozdulattal a kanapé felé irányítottam.
Leültünk, és behívtam Malatit.
– Mit innál, Linda, teát esetleg?
– Inkább kávét szeretnék. Kifárasztott az egész napos munka, nem tértem még magamhoz.
– Milyen kávét kérsz?
– Ehhez a finom süteményhez a kardamomos arab kávé illik a leginkább – közölte Linda.
– Malati, készíts madame Lindának egy arab kávét! – utasítottam a szolgálot.
– Mennyi cukorral, madame? – fordult Lindához Malati.
– Legyen közepesen édes. Egy lapos kiskanálnyi elég lesz.
– Igenis, madame.
– Én is arab kávét kérek, Malati.
– Hát persze, madame. – A szolgálot további utasításra várt.
– Köszönöm, Malati, elmehetsz.
– Igen, madame. – A szolgálot távozott.
Linda elvett egy süteményt, és beleharapott.
– Hmm... fincsi! – áradozott. – Köszönöm, Isabelle, hogy eszedbe jutott.
– Örülök, hogy ízlik.
– Isteni!
Linda végzett a süteménnyel, én meg átnyújtottam neki a pendrive-ot.
– Most min dolgozol? – Lindát mindig érdekelte, hogy mi köti le a figyelmemet.
– Egy szörnyű témán... – Egyfolytában a bordélyba zárt lengyel lányt láttam lelki szemeim előtt. – Emberkereskedelem.
– Az tényleg borzasztó. Viszont rendkívül jövedelmező.
– És ezért is annyira elterjedt... És könyörtelen...
„Könyörgök, segíts nekem! Nem akarok itt maradni!” – csengtek a fülemben a lengyel lány szavai. Talán árnyék futhatott át az arcomon, mert Linda felfigyelt.
– Történt valami? – kérdezte.
– Semmi...

Arról, hogy egy olyan jachtra jutottam el, ahol szexpartit tartottak, nem szóltam senkinek, még Lindának sem. Annyira romlott és vulgáris volt mindaz, ami ott zajlott, bárcsak sose láttam volna. Hogy ne kelljen rá emlékezniem soha.

– Nem... – Nagy levegőt vettem. – Te is tudod, hogy némely ázsiai kisgyerekek az élete, attól kezdve, hogy megszületik, állandó szenvedés... Ugyanakkor... – eszembe jutott, hogy a lengyel lány a jachton olyan helyzetben találta magát, ahol nem volt semmiféle választása.

– Ugyanakkor? – firtatta tovább Linda.

– Ugyanakkor vannak olyan nők is, akik saját akaratukból, pénzért dobják oda magukat a sejknek. Hallottál arról az orosz modellről, aki azért jött Duhajba, hogy eladja a szüzességét?

– Igen, róla mindenki hallott. – Linda a következő süteményért nyúlt. – Annyira finom a süti, lehet, hogy az összesét felfalom. – Felnevetett.

– Egészségedre! – mosolyogtam rá. – Neked süt– tettem.

– Még egyszer köszönöm. Visszatérve a szüzekre... – Barátnőm szalvétával megtörölte a száját.

– Tessék, vegyél még egyet – mutattam a tálcára.

– A következőt már kávéval. – Linda félrerakta a szalvétát. – A szüzesség saját akaratból történő eladása ma már nem nevezhető elszigetelt esetnek.

– Tudom, és írtam is arról, hogy kezd szokásba jönni Duhajban.

– Nem csak itt. El sem tudod képzelni, mekkora összegeket kaphatnak ezek a lányok.

– Olyan sokat?

– Észvesztőt! Az egyik tizennyolc éves román modell egy német ügynökségen keresztül aukcióra bocsátotta a szüzességét. Találd ki, mennyi volt a kikiáltási ár!

– Fogalmam sincs.

– Egymillió euró!

– Mennyi?

– Bizony, egymillió euróval kezdődött. És az, aki a legtöbbet adta, sokkal, de sokkal többet fizetett.

– Csak egy sejk lehetett.

- Éppenséggel nem, hanem egy hongkongi üzletember.
 - És mennyit fizetett ki?
 - Kétmillió-háromszázezer eurót.
 - Ez tényleg óriási összeg!
 - Bizony ám! A közvetítő ügynökség levette ennek húsz százalékát, de még így is gigantikus összeg maradt a lánynál.
 - Akkor nem meglepő, hogy akadnak újabb jelentkezők.
 - Így van, némelyik lány a szüzessége eladásával több százezer eurót is kereshet.
 - Ha vannak olyanok, akik kifizetik...
- Malati tért vissza a szalonba, a kávéscsészéket az asztalra rakta.
- Köszönöm, Malati – mondtam.
 - Kérem, madame. – A szolgáló kiment a szobából.
 - Akkor most a következő süteményt a kávé mellé, Linda – emlékeztettem barátnőmet.
 - Örömmel. – Linda vett még egyet. – Gyönyörű nők és óriási pénzek... Ez valahogy összekapcsolódik.
 - Mire gondolsz?
 - Azokra a férfiakra, akik képesek nagy összegeket letenni, csak hogy szépséges nők társaságában lehessenek. Hallottál mostanában a szaúdi király fiának, a trónörökös Mohamed bin Szalmán sejknek a tisztességtelen ajánlatáról?
 - Nem.
 - Tízmillió dollárt ígért Kim Kardashiannek, ha eltölt vele egy éjszakát.
 - De hiszen ő férjnél van! – kiáltottam fel.
 - Mondtam, hogy az ajánlat tisztességtelen – nevetett Linda.
 - Mit nem mondasz! – csodálkoztam.
 - Maga a herceg jelentette ezt be hivatalosan, és nyilvánosan meg is indokolta az ajánlatát.
 - Kíváncsi vagyok, hogyan.
 - Kim Kardashian férje, egy ismert rapper, énekes és zenei producer az utóbbi időben jelentős pénzügyi gondokkal küzd, és maga is elismerte, hogy több mint ötvenmillió dolláros adóssága van.
 - Hogy jött össze ilyen hatalmas adósság?

– Az volt az álma, hogy betör a divatiparba... Ez siklott valahogy félre...

– És ezért tett ajánlatot a sejk?

– Bizonyos értelemben. A herceg ezt mondta az újságíróknak: „Nem érdekel a fickónak sem a zenéje, sem a ruhái, de a felesége felbecsülhetetlen érték. Szívesen megadok tízmillió dollárt, sőt többet is, hogy vele tölthessek el egy éjszakát.”

– És mit mondott erre Kim meg a férje?

– Mostanáig nem kommentálták az ajánlatot.

– Lehet, hogy most fontolgatják.

– Lehet... – Linda felkacagott. – De tudod, még az sem kizárt, hogy úgy van, ahogy mondtad. Néhány éve Kim már kapott hasonló ajánlatot egy másik szaúdi sejktől.

– Abban is tízmillió dollárt ígértek?

– Akkor csak egymillióról volt szó.

– És akkor is egyetlen éjszakáért?

– Igen. Kim felrakta az egyik bikinis fotóját az Instagramra, amely alatt a következő bejegyzés jelent meg: „Szaúdi vagyok, és adok egymillió dollárt egy éjszakáért.”

– És Kim elfogadta akkor a sejk ajánlatát?

– A pletyka szerint igen. Valószínűleg egy partin kellett ennek az – egyébként szintén herceg – szaúdi–nak társaságot biztosítania.

– Ismerem én az ilyen partikat... – eszembe jutott a jachtos orgia egy évvel korábbról.

– Hogy érted ezt?

Hallgattam, mert nem tudtam, hogyan meséljek erről Lindának.

– Mi van veled, Isabelle? – kérdezte Linda.

– Mert egyszer...

– Mi volt egyszer?

– Eljutottam egy ilyen helyre...

– Milyen helyre?

– Egy jachtra...

– Ugyan már, nem egyszer jártál már jachton.

– Igen, de most nem a mi jachtunkról, úgy értem nem Szálím...

– Isabelle, mi a fenéről beszélsz?

– Akkor történt, amikor teljesen magam alatt voltam, és kilátástalannak éreztem a helyzetemet – megpróbáltam valahogy érzékeltetni az akkori lelkiállapotomat. – Felhívtam Kate-et, az egyik volt munkatársamat, és ő hívott, hogy menjünk el együtt szórakozni.

– De hiszen nincs ebben semmi rossz.

– Nem egészen...

– Mert?

– Ez nem egy sima parti volt.

– Isabelle, nem fogalmaznál érthetőbben?

– Az egy szexparti volt – robbant ki belőlem.

Linda szeme tágra nyílt a meglepetéstől.

– Tudod, a híres dubaji orgiák, ahol mindenki mindenkivel... – kirázott a hideg.

– És te?

– Nem, nem, szó sincs róla! – tiltakoztam hevesen.

– De mi a fenének mentél egyáltalán oda?

– Mert nem tudtam...

– Hogyhogy nem tudtad?

– Azt hittem, hogy csak egy átlagos parti lesz.

– És mi történt?

– Ne is kérdezd... Szerencsére sikerült meglépnem, de volt ott egy másik lengyel nő is...

– És?

– És mindenképpen meg kell őt találnunk, Linda. Muszáj.

Egy szaúdi sejk

Ütöttek, rángattak, cibáltak. Amikor a jachton, ahol az orgia folyt, meghallottam a lengyelül káromkodó nőt, ösztönösen hozzárohantam, és teli torokból üvöltve könyörögtem segítségért. Szandzsaj észrevette, dühösen hívta a késes férfit, és együtt ugrottak oda, hogy bőszerűen elrángassanak a nőtől. Aztán a haragtól eszüket vesztve, teljes erőből rugdostak: úgy éreztem, nem sok hiányzott ahhoz, hogy halálra verjenek. Szerencsére megjelent Ibrahim, aki megparancsolta nekik, hogy azonnal hagyják abba.

– Ő az én szajhám – ordította az engem verők arcába. – Egész éjszakára kifizettem! Most rögtön eresszétek el!

Kiragadott a karmaik közül, bevitt az egyik fedélzet alatti kabinba. Ott az ágyra lőkött, és többször durván megerőszakolt. Már kezdetben is feltüzelt állapotban volt, valószínűleg a szeme előtt fent folyó orgia gerjesztette be. Az is hathatott rá, ahogy Szandzsaj és a késes férfi agyba-főbe vertek, mert agresszívebb lett, mint addig bármikor. Nem törődve az ellenállással, erőszakkal átlökte a nyelvét a számba, így kényszerített ki mély csókokat. Durván szaggatta a mellemet, és átható fájdalmat okozva, kíméletlenül belecsípett a mellbimbómba. Szétfeszítette a lábamat, és erős, gyors lökésekkel hatolt belém; nem érdekelt, hogy nem állok még készen, és így minden mozdulata megkínoz. Úgy bánt velem, mint egy akarat nélküli szexbabával, és biztosan ezt tette velem a szigeten is, amikor elkábítottak. Az a perverz filmfelvétel, amit Karima mutatott... Végzett, majd bevett valami port, amit alkohollal öblített le, és pár perccel később újra kezdte. Egyetlen nagy fájdalom– szenvedés– és gyötrelmgóc lettem. Amikor felvetette, hogy egyik társa is csatlakozik hozzánk, hogy hármásban elszórakozzunk, azt gondoltam, belehalok.

A társ nem érkezett meg, valószínűleg talált a jachton valahol máshol elegendő, érzékeket korbácsoló élményt és nőt arra, hogy kielégítse ocsmány vágyait. Hajnalban a szexuális maratonban ki-merült Ibrahim álomba merült, én pedig megkínzottan és sajtó

testtel kuporogtam. Mozdulni sem mertem, nehogy a legkisebb zajra is felébredjen. Amikor hangos horkolásra váltott, megfogtam a félig teli whiskysüveget, és szinte el sem emelve a számtól fenéig ürítettem.

Részeg félálomban lehettem, amikor kopogtak az ajtón. Nem reagáltam, mert tartottam attól, hogy egy kielégületlen orgiarészztvevő keres újabb mulatságot magának. A kopogás megismétlődött, aztán kinyílt az ajtó, és megláttam Szandzsajt.

– Öltözz! – kiabált rám, de amikor meglátta a takaró alatt horkoló Ibrahimot, nyomban visszafogta a hangerőt. – Vége a murinak.

Nehézkesen felkászálódtam. Alig álltam a lábamon, de Szandzsaj, akit nem hatott meg az állapotom, még kiosztott néhány kemény pofont.

– Figyelj rám, te szuka – sziszegte. – Még egy ilyen próbálkozás, és véged. Megértetted? – Dühösen meredt rám. – És mázlid, hogy Ibrahim egy befolyásos szaúdi sejk... Mert különben... – Tekintetével az ajtóban álló késes férfi felé intett, és bennem felötlött az Okszana hasát elcsúfító, éktelen sebhely.

– Nem teszem tönkre az árumat – tette hozzá még mormogva, amikor távoztunk a kabinból.

A bordélyházban Okszana rohant oda hozzám.

– Mesélj, milyen volt! – faggatott izgatottan.

– Meghibbantál? – Mocskos voltam, az egész testem fájt, az intimrészeim egyenesen égtek; mást sem akartam, mint aludni.

– Most minek dühöngsz? – sértődött meg Okszana. – Csak azt kérdeztem, milyen volt a buli.

– Ugyan miféle buli, Okszana, térj már észre! – A lány felingerelt.
– Szerinted hol voltam, Okszana? A kurva életbe, mondd csak, szerinted hol voltam? – Az üvöltésem valójában Tareknek, Ibrahimnak, Szandzsajnak és a késes férfinak szólt. – Talán a Bécsi Operabálon?

– Milyen bálon? – vágott buta képet Okszana.

– Hagyjuk...

– Julia, én veled vagyok azóta, amióta idehoztak, te meg most nem akarsz nekem elmondani semmit. – Úgy tűnt, Okszana felhúzta az orrát.

Azért kerestél meg, mert Karima utasított rá, és azért vagy velem, mert így könnyebben meglophatsz, gondoltam, mert a nyilvánosházban leszoktam az érzelmekről.

– Szóval, mit szeretnél tudni? – Látszott, hogy Okszana nem megy ki a szobámból válasz nélkül.

– Milyen... a jachtokon a sejkekkel... – élénkült fel Okszana. – Amikor elmentetek, azon gondolkoztunk, miért engedte meg Szandzsaj, hogy a legjobb csajok hiányozzanak tegnap, de Karima azt mondta, hogy a te Ibrahimod...

– Nehogy már az enyém legyen... – szóltam közbe.

– A te Ibrahimod... – makacsolta meg magát Okszana – fontos sejk, és ezért vihette el a legszebb lányokat egész éjszakára. És milyen volt? – ismételte papagájként Okszana.

– Mit is mondhatnék... – Nagyot ásítottam. – Nem tudod, hol dolgozunk?

– A lányok azt beszélnek, hogy Larisza hatalmas borraivalót kapott. – Okszana szeme felcsillant. – A sejkek mellett úszhatsz a lóvéban – ábrándozott el.

És tapicskolhatsz a szarban, fűztem hozzá gondolat bán, mert felvillant emlékezetemben a fedélzeten heverő, meztelen Larisza, ürülékkel a mellén. Amikor eljöttünk, a késes ember is alig tudta felébreszteni, hogy behozza a bordélyba, Szandzsaj pedig a mellette hortyogó, gusztustalan arab vállát rázogatta, és követelte, hogy egészítse ki az összeget az extra szolgáltatásért járó díjjal. Az arab szó nélkül elővett egy nagy köteg pénzt, és átadta Szandzsajnak. Aztán egy ugyanakkora pénzrolnit, amit valószínűleg már korábban összekészített az alkalomra, a félig ájult Larisza kezébe nyomott. Tényleg óriási borraivaló volt.

– És te mit kaptál? – faggatott Okszana.

Szóval ezért nem hagysz békén, jegyeztem meg gondolatban.

– Én semmit, semmit nem kaptam. – Amikor eljöttem a kajütből, Ibrahim még aludt.

Okszana hitetlenkedő pillantást vetett rám.

– Ez az egész Ibrahim sejk különleges megrendelése volt, de te semmit nem kaptál? – csodálkozott.

– Nem.

– Ne kábíts, Julia! – Okszana arca hitetlenkedő grimaszba húzódott.

– Hagyj már békén, Okszana! – Elegem volt már ebből a beszélgetésből. – Inkább eredj, és hozz nekem vodkát!

– Ez sokba fog kerülni – jelezte kapzsin Okszana.

– Tudom. – Biztos voltam benne, hogy az ukrán lány minden kereseti alkalmat megragad.

De Okszana továbbra is csak ült, talán azon törte a fejét, hogy húzzon ki belőlem információt a borraivalómra vonatkozóan.

– Menj már, Okszana, le szeretnék zuhanyozni!

– Jól van, hozok vodkát.

Beléptem a zuhany alá, és még akkor is alatta álltam, amikor Okszana visszaért a vodkával.

– Julia, nyisd ki, megjöttem! – verte ököllel a fürdőszoba ajtaját.

– Ne ordíts már, széthasad a fejem!

– Mi a fenét áldogálsz annyit a zuhany alatt?

Nincs annyi víz. ami az összes szennyet lemosná.

– Jövök már!

Szárazra töröltem magam, és kiléptem a fürdőből. Okszana otthon érezte magát, kezében cigaretta, előtte az asztalon egy üveg vodka és két teletöltött pohár. Igazából szerettem volna magam maradni, és kivégezni a teljes üveg vodkát, hogy árásszon el, kábítson el, égessen el.

– Ha ezt most egyedül iszod meg, este nem tudsz munkába állni – jelentette ki Okszana, mintha csak a gondolataimban olvasna.

Beletörődéssel ültem le vele szemben. Nem volt erőm veszekedni: minél előbb a végére járunk az üvegnek, Okszana annál hamarabb lelép.

– Egészségedre! – emeltem meg a poharat.

– A tiédre! – mondta Okszana, és hozzákocintotta a poharát az enyémhez.

Egyszerre hajtottuk le fenéig, és Okszana újra töltött.

– Samanta és Jenny el van ragadtatva a kirándulástól – közölte társnőm, jól kivehető irigységgel a hangjában.

– El nem tudom képzelni, miért – vágtam rá az igazságnak megfelelően, mert szívből kívántam, hogy soha többé ne térjek

vissza oda.

– Azt mesélik, hogy klassz volt.

Okszana szavaira egy szót sem szóltam, csak megmarkoltam a poharat.

– Egészségünkre!

– Egészségünkre!

Leküldtük, kellemes melegség áradt szét bennem, most én nyúltam a palack felé.

– Nem semmi tempó – állapította meg Okszana, de már nyúlt is a pohár felé.

– Egészségünkre! – mondtuk szinte egyszerre, és egyszerre is ittuk ki a vodkát.

– Megkértem Szandzsajt, hogy vigyen, de nem akart belemenni – emlékeztettem Okszanát.

– Tudom, Julia, köszönöm. – Barátnőm újra megtöltötte a poharakat.

Gyorsan kiittuk ezeket is.

– Samanta és Jenny is szép pénzt szakított le. Kíváncsi vagyok, miért kapták – töprengett Okszana.

Minden prostituált fontosnak tartotta, hogy minél több pénzt szedjen ki a kuncsaftjából.

– Nem tudom, szétválasztottak minket, nem voltunk együtt – mondtam az igazságnak megfelelően -, de láttam két másik filippínó lányt, akik együtt dolgoztak egy pocakos férfin.

Az apró termetű filippínók, akik ügyfeleiket kislányokra emlékeztették, nagy népszerűségnek örvendtek.

– Larisza persze mindenkit lenéz, mert tegnap ő szakította a legtöbbet. – Okszana a már-már üres üvegből töltötte szét a vodkát.

Nem akartam elmondani Okszanának, hogy milyen áron. Eszembe véstem Larisza gyűlölettel teli pillantását, és inkább kerültem volna a vele való konfliktust.

– Hát akkor egészségünkre! – emeltem meg újra a poharat.

– Egészségünkre! – Okszana is italba fojtotta a bánatát. Talán a szörnyű sebe miatt odalett jachtos buli esélyét siratta.

Egyszer csak nyílt az ajtó, és Karima zúdult be a szobába.

– Hát ti meg mit vedeltek itt? – ripakodott ránk mérgesen. – Aztán ki fog majd dolgozni?

Okszana úgy pattant fel, mintha megégették volna, és egy pillanat alatt kerekét oldott – valószínűleg nem akarta még jobban magára haragítani Karimát. Okszana bevallotta, retteg attól, hogy Szandzsaj újra eladja. Félt a bizonytalan jövőtől, mivel Szandzsaj egyre-másra új, attraktív nőket vásárolt, és egyre menőbb ügyfélkört épített ki. Okszana reszketett, hogy Szandzsaj, aki nem akarta aláásni a hírnevét, el fogja adni, és ő a fogyatékosága miatt valamelyik alantasabb bordélyba kerül.

– Julia, fogalmad sincs arról, hogy sok prostituált milyen körülmények között dolgozik ebben az országban. Kis lyukakban, fürdő nélkül, és akár harminc kuncsaft mászik rájuk naponta! – Okszana szeméből kiolvasható volt az iszony. – És ki jár az ilyen helyekre? Sóherek, akik még csak borravalót sem csúsztatnak oda... Az árak alacsonyok, így ezeknek a kupiknak a tulajdonosai a mennyiségre hajtanak. Napi harminc kuncsaft!

Okszana elmenekült, de Karima egy kis időre még ott maradt nálam.

– Micsoda ügyfél jött ide utánad! – Karima hangjába elismerés, sőt talán egy cseppnyi tisztelet is vegyült. – Nagyon jó, Julia, nagyon jó... – Az arab nő kiment, és még csak el sem szedte a maradék vodkát – ami meglehetősen szokatlan volt, mert általában nem engedte meg, hogy napközben igyunk.

A lányok persze amúgy is ittak suttyomban, de sosem Karima szeme láttára. Megragadtam a palackot, és fenéig ürítettem. Végigvettem magam az ágyon, de a fájdalom és az iszonyatos fáradtság ellenére sem sikerült elaludnom. A fejemben az engem körülvevő világ töredezett eseményeinek, mondatfoszlányainak kaleidoszkópja örvénylett. Karima otthagyta nekem a még nem teljesen kiürült üveget, mert most különlegesnek tartott, mégpedig csakis azért, mert egy sejk szeretője lettem. Valahonnan a távolból meghallottam Tarek szavait, aki megpróbál rábeszélni, hogy exkluzív kurvának álljak. „Ott a francia Riviéra, ott van Saint-Tropez, Monaco, a nevezetes Monte-Carlo... Jachtok, kaszinók, klubok csakis VIP-eknek... így él a világ elitje, Julia.” És a nők a jachton, amellyel arra

a szigetre hajóztunk... Gyönyörűek voltak a leghíresebb világmárkák fürdőruháiban, több száz, akár több ezer dolláros napszemüvegekben... És nem úgy festett, hogy ezeket a nőket bárki vagy bármi erre kényszerítette volna. Ez az ő választásuk volt...

A szemhéjam elnehezült, lassan álomba merültem. A gyorsan megivott szesz dolgozni kezdett – ellazított és elmosta a jachton töltött éjszaka szennyét. A vodka eltompította intimterületeim és mellem fájdalomát, és elterelte gondolataimat. Amióta eladtak, most először, Ibrahim sejjel hagyhattam el a nyilvánosházat. Igaz, hogy Szandzsaj és a késes férfi is velünk tartott – de lehet, hogy csak azért, mert más nők is részt vettek ezen a bulin. Álom és képzelgés határán elkezdtem arról ábrándozni, mi lenne, ha Ibrahim sejjel újra lehetőségem nyílna kikerülni a bordélyból. Lehet, hogy megint elvisz valahová, talán sikerül testőrök nélkül kijutni innen, talán lesz valaki, mint az az ismeretlen lengyel nő a jachton, akitől újból segítséget kérhetek... Talán ez az egyetlen út, ami elvezet a szabadsághoz...

– Julia, Julia... – Okszana rázta durván a vállamat. – Ébredj már, ideje felmenni a szalonba! – Társnőm minden teketóriázás nélkül lerántotta rólam a takarót.

– Mit művelsz, Okszana? – húztam vissza magamra.

– Kelj fel, Julia, dolgozni kell!

– Hisz csak most jöttem meg a munkából. – Úgy tűnt, mintha csak az imént aludtam volna el.

– Kelj fel gyorsan, hozd rendbe magad, és gyere fel! Majd meglátod, mi folyik ott! – nógatott Okszana.

– Mi folyik? – A szemhéjam olyan nehéz volt, alig bírtam kinyitni a szemem.

– Tele van a terem vendégekkel! És milyenekkel! – Okszana szinte már kiabált. – Tele a szalon! – ismételte izgatottan.

Nem akaródzott felkelni, nem akartam csinálni semmit, a legkevésbé pedig egy tele szalonnyi vendéget szórakoztatni.

– Gyere már, ott a te Ibrahim sejked is, és vár téged.

– Ibrahim megint eljött? – Ez már érdekelt.

– Igen, és Larisza már rendesen körüldöngte. Indulj szaporán, mert elviszi előled, ha nem érsz oda!

Feltápázkodtam az ágyról. Az újabb, Ibrahimmal töltött éjszaka lehetősége nem dobott fel, de az elal- vasom előtti pillanatok gondolatai miatt úgy határoztam, hogy kedves leszek hozzá. Eszembe jutottak Tarek szavai, márpedig ő aztán kiismerte magát ebben a bizniszben, hogy „elég kedvesnek lenni”, és lehet szemüveged, táskád, cipőd, ruhád a legmenőbb divatmárkáktól, színes életet élhetsz jachtokon, magánszigeteken, luxuséttermekben, első osztályú hotelekben és klubokban, bejárhatod egész Európát... Nekem ez mind nem kellett, de ha „kedves leszek” Ibrahim sejkhez, akkor talán elérhetem nála, hogy valamiképp kijussak a rémálomból, amiben jelenleg élek.

– Ma fessd ki magad szépen, Julia – tanácsolta Okszana.

– Miért?

– A lányok, amikor látták, milyen fontos vendégek érkeztek, egymás után közölték, hogy kiugranak a mosdóba, pedig a szobáikba rohantak, hogy előkészítsék magukat. Siess, mert Larisza lecsap a sejkedre!

Egy gyors mosdás után felöltöztem, és Okszana tanácsát megfogadva igyekeztem, hogy ezen az estén a sminkem igazán hatásos legyen. Kibontottam természetes szőke hajamat, és néhányszor végighúztam rajta a hajkefét, hogy dúsabbnak tűnjön. Végül nem sajnáltam magamtól a parfümöt sem.

– Ragyogó! – dicsért meg Okszana. – Indulás!

Kiléptünk a szobából, végimentünk a folyosón. A folyosó végén lévő elágazásra tévedt a tekintetem, amely mindig is foglalkoztatta gondolataimat. Kíváncsi voltam, mi lehet azokon az oldalfolyosókon. „Oda soha nem léphetsz be” – Karima tiltása, amit a bordélyban töltött életem első napján tett, baljósán tört fel emlékezetem valamelyik zugából. „Minél kevesebbet tudsz, annál jobb neked és mindenkinek.” Elfordítottam a fejem, és Okszanával együtt elindultunk föl a gránitlépcsőn a nagyszalonba. Társnőmnek igaza volt, ezen az estén valóban rendkívüli hangulat uralkodott. A lányok a szokásosnál sokkal izgatóbban festettek: általában fáradt arccal várták a kuncsaftokat, és közben csak arról ábrándoztak, hogy mikor lesz már vége az éjszakának. Most nem látszottak

kényszeredettnek, ellenkezőleg, sziporkáztak és buzdító mosolyokat küldtek a nyilvánosházban újonnan megjelent vendégek felé.

Ibrahim három barátja társaságában a világosarany plüssel behúzott, steppelt kanapén foglalt helyet. Larisza halvány rózsaszín miniruhában, amelyből kilátszott csillogó, áttetsző piros bugyija, kipakolt cicikkel szórakoztatta a sejket. Egyértelműen kokettált vele.

– Nem megmondtam? – Okszanának rögtön szemet szúrt a bájaival csábító Larisza.

Ibrahim sejk barátai között vihorászott hangosan Samanta és Jenny is. Ez utóbbi azt az ősi, hatásos trükköt alkalmazta, hogy szexisen átvette egyik lábát a másikon, miközben alapos betekintést engedett az ágyékára. Elérte a kitűzött célt, mert Ibrahim egyik haverja egyre-másra tekingetett be a combjai közé.

Larisza egy gyík fürgeségével vett észre, amint a terembe léptem. Egy pillanatra azzal az egyértelmű üzenettel időzött el rajtam a tekintete, hogy ma ő veszi gondjaiba Ibrahim sejkét. Igyekeztem nem törődni Larisza gyűlölködő pillantásával, a bárhoz vonultam, és helyet foglaltam a magam bárszékén. Okszana szokás szerint a mellettem lévő helyre zötytyent le, a pultos pedig már hozta is a két vodkát ananászlével és Sprite-tal.

– Larisza nem adja fel – jegyezte meg Okszana a honfitársnőjére lesve.

Larisza felkelt a kanapéről, és a zene ritmusára csábtáncba fogott. Időnként háttal fordult a férfinak; fenekét hol vágykeltően pucsította, hol ösztönzően rázta, miközben a miniszoknyából meg az átlátszó bugyiból kilátszó intim részét mutogatta.

– Julia, ez a ribanc az orrod előtt nyúlja le a sejkedet, és te hagyod? – csodálkozott Okszana.

– Csinálja csak – feleltem, és nagyot kortyoltam az italból.

Emlékezetembe idéztem, amit Tarek vetett oda mérgében a szigeten: hogy „ők”, mármint a sejkek állandóan valami újra, valami frissre vágnak, nem pedig leharcolt kurvákra, akik bárkinek széttárják a lábukat, aki megfizeti.

– Ha én kelteném fel egy sejk érdeklődését, biztosan mindent megtennék, hogy magamhoz kössem – közölte a véleményét Okszana.

– Először látom Szandzsajt inni – váltottam témát, és a nyilvánosház tulajdonosát figyeltem, amint lassan kortyolgat egy whiskyt jéggel. Az üvegpohár vastag fala fölött igen elégedetten járatta ide-oda tekintetét a szalonban.

– Tényleg, Szandzsaj ritkán iszik, legalábbis akkor, ha mi látjuk – bólintott Okszana. – A szalonban csak ritkán, különleges alkalmakkor nyúl a pohárhoz, például ha egy új lányt vesz, vagy különleges üzletet bonyolít le, mint amilyen a tegnapi volt a jachton.

A legnagyobb pénzt Larisza hozta neki. Lelki szemeim előtt felvillant a pillanat, amikor a többletszolgáltatásért az arab azt a nagy köteg pénzt odaadta Szandzsajnak.

– Szandzsaj még sosem láttam ilyen jókedvűnek – folytatta Okszana. – Látszik, hogy felpörgött az üzlet...

– Felpörgött, fel bizony – bólintottam.

Ez egy valóban kivételes este volt, mert a terem közepére maga Karima pördült be, akit, amióta engem idehoztak, sosem láttam a vendégeket szórakoztatni. Kezével jelzett a lemezlovasnak, hogy cserélje arabra az európai zenét, majd tekintetével leparancsolta Lariszát a parkettről, amit a lány azonnal teljesített is – hol máshol foglalva helyet, mint Ibrahim sejk mellett.

Kifejező dobritmussal kísért arab muzsika hangzott fel. Karima türkizsínű, lábszárközépig érő, mélyen dekoltált, csillogó ruhát viselt, mely szépen megmutatta formás lábait. A ruha felső részét – egy flitterekkel és ragyogó kövekkel kirakott melltartót – úgy alakították ki, hogy szinte teljes terjedelmében látni engedte Karima dús keblét. A csípőjére kerek pénzekkel kivarrt kendőt kötött, melyek a legapróbb mozdulatától is csilingelni kezdtek.

– Melyik országból származik Karima? – Eddig még sosem gondoltam rá, hogy bárkitől is megkérdezzem.

– Marokkói – felelte Okszana. – Köztudott, hogy a marokkóiak talán a legdrágább dubaji prostituáltak. Némelyiküknél több ezer dollárba is kerülhet egyetlen éjszaka.

– Miféle ár ez? – Soknak találtam az összeget.

– Azt beszélik, hogy nagyon vágykeltő testük van, és hihetetlenül forrók odabent.

– Forrók odabent?

– Azt beszélnek. Úgy feltüzelik a férfiakat, hogy azok beleőrülnek. Figyeld csak Karimát!

Megfordultam a bárszéken. Karima egyik kezét a magasba emelte, feltartotta vele hosszú fekete hajfürtjeit, a másikkal pedig, gyűrűkkel ékesített ujjait kecsesen mozgatva, kifejező, érzéki mozdulatokat tett. Mos először láttam hastáncot, és el kellett ismernem, hogy tömérdek elegancia, nőiesség és szexualitás rejlik benne. Teljesen más hatása volt, mint Larisza meglehetősen közönséges táncának. Vonzó titokzatosság áradt belőle, de mindenekfelett tele volt perzselő szexualitással és szenvedéllyel. Karima teste remegett és hajladozott az arab zene forró ritmusára, csábított, és olyan élvezeteket ígért, amelyeket csakis a paradicsomban táncoló hurik tudnak megadni. A sejkék és a többi vendég lélegzet-visszafojtva lesték a mellet, a farpofák, a csípő és a has izgató vibrálását, képtelenek voltak elszakítani tekintetüket a marokkói nő kecses látványától. Amikor Karima a csípője és a fenéke hatásos, gyors rezegtetésével befejezte lenyűgöző fellépését, esőként hullott rá a sejkék által behajigált bankjegyek özöne, melyet fürgén felkapkodtak a Szandzsajnak dolgozó indiaiak.

Az Ibrahim mellett ülő sejk egy gesztussal hívta Karimát, hogy foglaljon helyet mellette, majd újra két marokkal szórta rá a pénzt. A marokkói nő hűvös mosollyal fogadta a csodálatnak ezt a formáját, aztán súgott valamit a férfinak, aki rögtön rendelt egy üveg drága pezsgőt. A dugó kilőtt, és a habzó ital beleáradt az odakészített poharakba. Ittak, aztán ezúttal a férfi súgott valamit Karima fülébe, aki bele– egyezőleg bólintott. A pár azonnal felállt, fogták a megkezdett üveg pezsgőt, és elindultak az alsó szobák felé.

A feltüzelte férfiak nekiláttak a nők kiválogatásának, akik minden módszert megragadtak, hogy drága italokra hívassák meg magukat. Patakokban folyt a pezsgő, a mulatozó társaság hangosan hahotázott, és egyre több pár távozott, hogy elvonulva fejezze be az estét. Larisza továbbra is Ibrahim sejk mellett üldögélt, Samanta és Jenny pedig annak barátait szórakoztatta.

– Tölts még nekünk egy-egy italt – fordult Okszana a pultoshoz.

Nemsokára két magas pohárban állt a koktél előttünk. Egyre csak érkeztek az újabb és újabb vendégek érkeztek, Okszana pedig

gyakran pillantott az ajtó felé, mert remélte, hogy megjelenik majd valaki, akinek felkelti az érdeklődését.

– Ne! – sikoltott fel hirtelen.

– Mi történt?

– Csak őt ne! Megjött az az elcseszett perverz! – Társnőmet megrázta az undor.

A bejárat felé fordultam, és megláttam egy óriási termetű arab férfit, aki magabiztos léptekkel törtetett be a szalonba.

– Ő Ahmed, és az összes lány retteg tőle – világosított fel Okszana.

Valóban, a szalonban érezhetővé vált egyfajta a nyugtalanság; a prostituáltak közelebb húzódtak a közelükben levő férfiakkhoz, hogy nyilvánvaló legyen, már foglaltak.

– Mi nincs vele rendben? -kérdeztem.

– Kevés ekkora szadistát ismerek... – Okszana arcán végigvonaglott a félelem görcse. – Nemegyszer megnyomorított már lányokat.

– Tényleg? – jajdultam fel.

– Borzalmas! – szögezte le nyomatékkai Okszana.

– Akkor Szandzsaj miért ad neki lányt?

– Az üzlet, az üzlet... – Okszana összekuporodott, mert Ahmed ádáz arckifejezéssel nézett körül a szalonban. Áldozat után kutatott.

Feltűnt, hogy a lányok közül páran diszkréten ki–lopóznak a mosdóba, hogy ne kerüljenek a degene–rált alak szeme elé. Ahmed a sötét sarokban kuporgó Szandzsaj felé vette az irányt. A férfiak üdvözölték egymást, és Szandzsaj intett a személyzetnek, hogy töltsenek whiskyt a vendégnek. Szandzsaj és Ahmed koccintottak, majd lehúzták a poharuk tartalmának nagy részét.

– Ráfizet az a lány, akire ma sor kerül. – Okszana is végzett az italával.

Ibrahim felé fordítottam a fejem, és bátorítóan rámosolyogtam. Mégiscsak jobb lesz ő, mint egy szadista perverz. Larisza a legszívesebben meggyilkolt volna a pillantásával, de nem törődtem vele, továbbra is küldözgettem Ibrahim felé a csábos mosolyokat, és ezzel láthatólag örömet okoztam neki. Aztán egyszer csak a sejk

felállt, és elindult a bárpult felé. Hozzám lépett, és buja elégedettséggel mélyesztette kezét hosszú, szőke hajamba.

– Gyerünk – csak ennyit mondott, majd megfogta a kezem, és elindultunk a lefelé vezető lépcső felé.

Menet közben láttam, amint Ahmed vastag köteg pénzt nyújt át Szandzsajnak, aztán fenéig üríti poharát, és nekivág prostituáltat találni magának. A levegőben félelem érződött. A vadállat körülnézett, mohón mérte végig tetőtől talpig a nőket, és már abban is ocsmány örömét lelte, ha látta, hogy tekintete nyomán rettegő félelem jelent meg azok arcán, akiken a pillantása hosszabban elidőzött. Ahhoz a kanapéhoz is odament, ahol Ibrahim sejk és barátai foglaltak helyet, és kéjesen nyalogatva ajkát, belemarkolt Samanta mellébe. Samanta könnyörgő pillantást vetett a mellette ülő férfira, hogy mentse meg a degenerálttól. Az viszont egy fejmozdulattal jelezte, hogy nem érdekli az ajánlat. Talán a forró Karimára várt. Jenny mélyen befészkelte magát a kanapéba, és azon fohászkodott, hogy ne tetsszen meg a vadbaromnak, de a férfinak hirtelen feltűnt a lány lába köze, az átlátszó csipkebugyi. Ahmed egyetlen határozott mozdulattal megragadta a lány könyökét, és egy erőteljes rántással kiszakította a kanapé öleléséből. Így a trükk, amivel Jenny rengeteg kuncsaftot szerzett magának, most ellene fordult. Ahmed maga után vonszolta a rettegő lányt, majd engem és Ibrahim sejket követve lódult is az alsó szobák irányába.

Amikor kettesben maradtunk Ibrahim sejkkal, először fordult elő, hogy igyekeztem kedves lenni hozzá. Nem voltam már olyan passzív, mint korábban, hanem megpróbáltam a sejknek a lehető legtöbb felejthetetlen erotikus élményt nyújtani. Engedtem, hogy csókoljon, és viszonztam a simogatásait. Amikor a normál közösülést követően kérte, hogy orálisan elégítsem ki, mindent megtettem, hogy növekvő vágya minél szenvedélyesebb, orgazmusa pedig a lehető leghosszabb legyen. Bevettem azokat a fogásokat, amelyekbe Okszana a részeg fecsegései során beavatott, és ezek meg is hozták a várt eredményt. A kellőképpen kielégült sejk távozása előtt ezer dirham (*Ezer dirham kb. nyolcvanezer forintnak felel meg.*) borravalót vetett oda, és megígérte, hogy visszajön még. Ez volt az általam mindaddig kapott legnagyobb borravaló.

Egyre gyorsabban teltek a napok, hét hetet, hónap hónapot követett. Köszönhetően annak, hogy a sejk szeretője voltam, aki sok borralalót adott, elkezdtem pénzt félrerakni. A sejk időnként ajándékokat, a leggyakrabban exkluzív parfümököt hozott. Egyszer kaptam tőle egy luxusórát, máskor egy drága táskát. Előfordult, hogy egy-egy élvezetes szex után néhány órát velem töltött. Időnként beszélgettünk egy kicsit, de a leggyakrabban egyszerűen csak elaludt, és előtte még utasított, hogy bújjak oda hozzá. Egész idő alatt közel akarta érezni magához a testemet.

– Nyáron eljössz velem Saint-Tropez-ba, Julia – közölte egyszer.

Majd kiugrottam a bőrömből örömben! Ez volt a cél, amely felé a hónapok során igyekeztem. De nem a luxusjachtokat, a hoteleket, a butikokat vagy a Riviéra klubjait vágytam látni. Egyszerűen csak ki akartam jutni a szűk szobából, amelyben a nap huszonnégy óráját töltöttem; ott akartam hagyni a nyilvánosházat, Dubajt, és megtalálni a Lengyelországba visszavezető utat. Csak ezt akartam.

A sejken kívül más kuncsaftokat is fogadnom kellett. A hozzám járó férfiak különböző országokból érkeztek. Voltak köztük arabok, de európaiak és amerikaiak is. Ez utóbbiak szintén nem távoztak rögtön a közösülést követően, hanem maradtak beszélgetni. Valójában inkább kibeszélni magukat: általában végig ők beszéltek, én pedig csak hallgattam őket. Panaszkodtak az idegen országban végzett nehéz munkára, ahol teljesen mások voltak a körülmények, mint amelyhez korábban hozzászoktak; felemlegették magányosságukat és honvágyukat, mivel a legtöbben otthon hagyták a családjukat; panaszkodtak a dubaji szörnyű hőségre és a levegő magas páratartalmára. Valójában oda sem figyeltem rájuk, csak bólogattam és megértően mosolyogtam, mert ez nyilván kellemesebb volt, mint a bárszéken ücsörögve várni az újabb ügyfelet, vagy egyfolytában kiszolgálni a férfivágyakat.

Azután érkezett az arab bordélyban töltött időm egyik legsötétebb éjszakája. Az este az Okszanával lehúzott szokásos italokkal vette kezdetét. Az ukrán lány továbbra is körülöttem sündörgött, de már szemmel tartottam, és ügyeltem, hogy ne lophasson el tőlem semmit. A sejktől kapott borralalót rendszeresen

félretettem, mivel reméltem, hogy amikor nyáron Saint-Tropez-ban leszünk, sikerül kerekem oldanom és Lengyelországba menekülnöm. Tudtam, hogy a lehető legtöbb készpénznek kell lennie nálam, mert a sejkék mindig nagy kísérettel utaznak, így fel kellett készülnöm egy esetleges megvesztegetésre is. De a remény, hogy Európába jutok, erőt adott, és megerősítette hitemet, hogy le tudom küzdeni a nehézségeket.

– Olyan üres ma a hely – jegyezte meg Okszana azon a borzalmas estén, de rosszkor mondta ezt, mert pár perc múlva megjelent Ahmed.

Ezt látva Jenny habozás nélkül a mosdóba menekült, Okszana pedig rendelt egy dupla italt. A prostituáltak leszegték a fejüket, hogy ne hívják fel magukra a szörnyeteg figyelmét, vagy a legsötétebb sarkokban próbálták meghúzni magukat. Ahmed olyan pökhendi arckifejezéssel, mintha csak a saját magánháremébe tért volna be, a tekintetével végigsöpört a szalonban lévő nőkön. Egy pillanatra összeakadt a tekintetünk. Sajnos éppen abban a pillanatban lestem az ajtó felé, amikor belépett, mert reméltem, hogy Ibrahim érkezik. Ahmed észrevett. Fejemet fürgén a bár felé fordítottam.

– Felénk jön – mondta Okszana, és egy húzásra leküldte dupla italát.

– De talán nem hozzánk – feleltem reménykedve.

De hozzánk jött. Ügy megrántotta a hajamat, hogy majdnem leestem a székről. A hajfürtjeimet a kezére tekerte, így vonszolt a lépcső felé. Mintha kutyát vezetett volna pórázon, úgy vitt. Vagy mint jószágot a vágóhídra.

A szobában elengedte a hajamat, és viszonylag hosszú ideig nem csinált semmit. Csak feltöltekezett a bizonytalansággal és a félelmemmel.

– Vetközz! – utasított néhány perc múlva.

Lehúztam a ruhát, fehérneműben álltam előtte.

– Pucérra!

A szívem összevissza vert a rettegéstől. Levettem a melltartót és a bugyit.

– Feküdj az ágyra!

Lefeküdtem.

– Szét a lábat! – megtettem, amit parancsolt.

Cinikus, ferde mosollyal mért végig. Fogta egyik kezemet, és nagyon precízen, szemmel látható élvezettel egy vékony drótot tekert a csuklóm köré, és az ágy végéhez erősítette. Aztán ezt megismételte a másik kezemmel. Bebiztosította magát, hogy ne tudjak semmiképp védekezni brutális ügyködése közben. Megint csak nem csinált semmit hosszú perceken át, csak a tekintete járt fel-alá lemeztelenített testemen; élvezte megalázottságomat és ijedelmemet, ami láthatóan eluralkodott rajtam, mert fogalmam sem volt, mire számítsak. Egy pillanatra mintha az ő hunyorító tekintetének prizmáján keresztül láttam volna szétfeszített testemet, és belém hasított a rettegés. Tehetetlenül vártam a kínzásokra. Lehunytam a szemem, mert halálos félelmet éreztem a férfi komor vonásainak láttán, amelyeket még baljósabbá tett az ajkakra kiülő torz fintor.

– Nyisd ki a szemed! – ordított fel olyan hangosan, hogy akaratlanul is összerándultam, és már fel is jajdultam a fájdalomtól, mert a vékony drót, itt-ott felszakítva a bőrt, belemart a testembe.

Szófogadóan kinyitottam a szemem, de a csuklómba hasító fájdalom miatt ösztönösen összeszorítottam a térdeimet – féltettem a perverz martalékának kitett, védtelen nőiségemet. Ahmed az ajkába harapott, és egy pillantással megparancsolta, hogy terpesszek ismét. Megtettem, miközben egész testemben reszkettem. A férfi szája sarkában gúnyos mosoly villant. Fogta a kezításkáját, kinyitotta, és elővett belőle egy vastag szivart, egy guillotine-t, vagyis egy szivarvágót és egy öngyújtót. Egy percig mindhárom tárgyat a kezében tartotta, kutató pillantását járattva rajtuk. A fejemben örült tempóban felvillanó képek mutatták be, hogy ezt a három hétköznapi tárgyat hogyan lehetne a kínzásomra felhasználni. Egész testemen libabőröztem, amire Ahmed nyomban felfigyelt, mert a mosolya rögtön szélesebbre húzódott. Ekkor értettem meg kegyetlen játszadozása lényegét. Úgy szórakozott áldozataival, hogy a bizonytalanság rettegésének tette ki őket.

– Félsz? Félsz? Félsz? – Nem is kérdezte, hanem tulajdonképpen állította ezt, miközben figyelmesen követte minden arcerezdülésemet.

Aztán ránézett a szivarra, majd tekintetét a combjaim közére szegezte, és elkezdte nyitni-csukni a szivarvágót, amely kellemetlen, fémes hanggal csapódott le. Ekkor előbb az egyik, majd a másik mellbimbómat fürkészte, végül felkattintotta az öngyújtót, amiből magasan csapott ki a láng, és odaállt velem az ágy fejéhez, közvetlenül a párnán szétterült hajfűrtjeim közelébe. Egy örökkévalóságig tartott. A testem megdermedt a hidegtől és a kínzó helyzettől, ő pedig egyre csak játszadozott a három kis játékaival... Szivar, guillotine, öngyújtó, szivar, guillotine, öngyújtó...

Legyen már vége, legyen már egyszer vége, semmi másra nem tudtam gondolni.

Aztán hirtelen, amikor szinte elájultam a lelki és testi szenvedéstől, Ahmed leült mellém és a szivarvágóval a kezében a mellbimbóm fölé hajolt.

Nemegyszer csonkított meg lányokat. Okszana szavai ezer szúrós tűvel döftek a testembe.

Felüvöltöttem a rettegéstől, és vadul elrántottam magam, amit a csuklómat átható fájdalom kísért.

– Aaaaaaaa! – tört fel hangos kiáltás ajkamról.

A férfi artikulálatlanul felbődült, majd rám gördült, és belém hatolt óriási és vastag hímtagjával, nem törődve teljes szárazsággal és azzal, hogy ösztönös önvédelemmel szorosán zártam a lábam. A mozdulatai gyorsak és erősek voltak, közvetlenül fölöttem hallottam rekedt zihálását, ujjjaival pedig elképzeltetlen kint okozva pödörgette érzékeny mellbimbómat. Kínomban oldalt lódítottam a fejem, és láttam, ahogy a csuklómból csordogál a vér.

– Aaaaaa! – ordítottam fel újra fájdalomamban.

A fájdalom csak még jobban felizgatta Ahmedet, aki három mély lökést követően kirántotta belőlem a péniszét, és sebes kezem felé irányítva a sugarat, bőségesen ráejakulált az ömlő vérré.

Sajnáltam, hogy akkor és ott nem haltam meg. A vadállati módon kielégült Ahmed bement a fürdőszobába, lezuhanyozott, felöltözött, kezításkájába visszarámolta három borzalmas játékszerét, és távozott. Én meg ott feküdtem keresztrefeszítve, megkötözve. A sperma összekeveredett a vérré.

Pár perccel később... vagy évszázadok múlva... valaki kinyitotta az ajtót. Nem akartam látni. Talán visszajött.

– Julia... – Az ukrán lány volt az. – Julia... – ismételte.

Okszana fogott egy törölközőt, meleg vízbe mártotta, és lemosta csuklómát, karomat.

– Üdv a kupiban – mondta, mintha csak most kerültem volna oda.

Finoman kibogozta a vékony drótokat. Összekuporodtam.

– Auuu... auuuu... auuuu... – jajgattam, zokogtam, vonítottam.

És azon az estén, azon a sötét, a legsötétebb estén azt gondoltam, hogy ennél nem lehet már borzalmasabb semmi.

Pedig volt.

Ahmed körülbelül egy hónap múlva jelent meg újra. A hárem uraként, a szokásos arrogáns léptekkel, komor ábrázatán kéjes várakozással érkezett. A lányok abban a percben szétspricceltek, az-zal sem törődtek, hogy ezzel magukra vonják Szandzsaj haragját. Ahmed körülnézett a teremben, és amikor meglátott, valamiféle felhő ereszkedett le az arcára.

– Menekülnöm kell! Muszáj! – süvöltötte egy hang a fejemben, és meg sem várva, hogy Ahmed felém lóduljon, felpattantam a bárszékről, és rohanni kezdtem a lefelé vivő lépcső irányába.

Futottam, egyre csak futottam, miközben egész idő alatt úgy éreztem, hogy Ahmed zihálását hallom a hátam mögül. Ijedtemben befordultam az egyik keresztfolyosóra, azok egyikére, amelyekről Karima azt mondta, hogy eszembe ne jusson oda menni. Abban reménykedtem, hogy Ahmed ott nem talál meg. Annyira féltem tőle, hogy úgy éreztem, a szívem menten kiugrik a mellkasomból.

Akkor láttam meg őt. A gyönyörű, apró lánykát a világszép arcocskával, telt, szép ívű ajkakkal, formás orrocskával, sötét, fényes hajkoronával, hosszú, felfelé kunkorodó pillákkal és a hatalmas, fekete szemekkel, amelyekben ott tükröződött ennek a világnak a pokla. Tekintete tágra nyílt – a rettegés, a fájdalom és a végtelen kétségbeesés köde ült benne. Nem egy éretlen, ártatlan kislány szemébe pillantottam bele. Egy elképzelhetetlen és végtelen szenvedés mélységét tükröző szempárt láttam, egy idő előtt bemocskolt és kihasznált szexrabszolga tekintetét, aki már megismerte a felnőtt férfiak legsötétebb és leggyötrőbb titkait. Olyan

titkokat, amelyeket soha, egyetlen gyermeknek sem lenne szabad megtapasztalnia. A szívembe hasított a fájdalom. A kislány egy pillanatra rám vetette szomorú tekintetét, karcsú karjait felém tárta, amiket alig fedett ruha. Egy lépést tettem felé, de ebben a pillanatban megjelent Karima, aki durván megragadta a gyereket, és a sötét folyosó mélyére lökte. A kislány szánalmasan feljajdult, amint Karima teljes erőből, nagy lendülettel pofon vágta. A kislány az ajkába harapott a fájdalomtól, tágra nyílt szeméből kicsordult a könny.

– Már megint kezdted! – kiabált dühösen Karima a gyerekre. – Ha megint bőgni kezdesz, mint egy hete, egész nap nem kapsz enni! De akkor is dolgoznod kell!

A kislány meggörnyedt, meztelen hátával eltűnt a folyosó végén lévő szobák egyikében. Karima ekkor vett észre engem.

– Hát te meg mit művelsz itt? – Gyilkos pillantást vetett rám. – Takarodj innen, most rögtön! Ha még egyszer meglátlak itt, mindent elmondok Szandzsajnak!

Hátráltam, és akkor haladt el mellettem Ahmed. Egyenesen a kislány szobájába nyitott be.

A csalóka délibáb

Le voltam taglózva. A közvetlen közelemben gyerekek szenvedtek. A folyosó elágazásában lévő szobák számából következtetve biztosan nem a csodaszép kislány volt az egyetlen kiskorú prostituált a nyilvánosházban. Több gyereknek is kellett ott lennie. És talán rajtuk kereste a legtöbbet Szandzsaj, hiszen felnőtt prostituáltakból Okszana szerint több tízezer is lehetett. A valahonnan elrabolt vagy elcsalt, esetleg megvásárolt kislányokat ördögi cinizmussal használták ki a felnőttek, akiknek csakis a haszon számított. És otthagyták őket egyedül átható fájdalommal, félelmeikkel, kétségbeesésükkel. A legnagyobb álmom, hogy gyerekekkel dolgozzam, most úgy jelent meg előttem, mint sajtó, magától az ördögtől kiagyalt groteszk komédia.

– Ő, az a kislány! És egyetlen fegyvere a sírás volt! Hiszen minden gyerek sír, ha rossz neki. Ilyenkor az anyukája vagy egy hozzá közei álló magához öleli. Itt viszont a kigördülő könnyeket ételmegvonással büntetik. Hogy lehetnek ilyen kegyetlenek? Hogy engedhetik, hogy a szadista Ahmed...

Erre még gondolni is képtelen voltam. „Minél kevesebbet tudsz, annál jobb neked és mindenkinek” – mondta Karima, amikor a bordélyban fogadott. Valószínűleg valami teljesen más járhatott a fejében, mint most nekem, mivel én tényleg nem szerettem volna tudni semmit. Nem tudni. Nem látni. Nem érezni.

Újabb bankjegyeket cibáltam elő a matracomba fúrt lyukból, hogy alkoholra váltsam. A folyosóvégi elágazás, amit minden alkalommal látnom kellett, amikor a saját szobámba mentem, a kislány fekete szemét idézte fel bennem, és elképzelhetetlen szenvedést okozott, ő szenvedett, én szenvedtem, a világ pedig jól mulatott.

Elgondolkoztam azon, hogy a nyilvánosház többi prostituáltja vajon tud-e arról, hogy itt gyerekeket használnak ki. Ha én néhány hónap után rájöttem erre, akkor nagyon valószínű, hogy a többi nő – vagy legalábbis a nagy részük – szintén ismeri az igazságot. De ha így is volt, számított ez valamit? Nem, az égvilágon semmit. Mi

magunk is, ezekhez a gyerekekhez hasonlóan az emberkereskedelem áldozatai voltunk, és sorsunk az elrablóink kezében volt. Náluk volt az útlevelünk, az időnk, a testünk. Az életünk.

A nyilvánosházban töltött első napomtól kezdve azon törtem a fejem, hogyan keveredhetnék ki abból a pokolból. Még nem láttam át a Duhajban uralkodó viszonyokat, és az is felvetődött bennem, hogy esetleg valamelyik ügyféltől kérjek segítséget. Sok országból, nagyon különböző férfiak jártak be hozzám, és némelyikük zavartnak tűnt, mintha csak most kezdte volna igénybe venni a prostituáltak szolgáltatásait.

Talán megért valamelyikük, ha elmondom, milyen helyzetben vagyok, és akkor..., minden éjjel erről álmodoztam. Napokon keresztül küzdöttem magamban, hogy megtehetem-e. Figyeltem a kuncsaftokat, megpróbáltam kiválasztani a legmegfelelőbbet, kitalálni, hogy ebben vagy amabban a férfiban bízzak-e meg, és hogy az illető hajlandó lenne-e esetleg segíteni rajtam. Gondolatban fogalmazgattam a szavakat. Azt reméltem, hogy reményt kaphatok a menekülésre. A kuncsaftok eljártak a bordélyba, kiválasztottak, bementünk a szobámba, szexeltünk, és aztán elmentek. És még ha hosszabban is időztek nálam, akkor is csak azért, hogy kibeszéljék magukat. Csakis magukra figyeltek, kizárólag a saját vágyaikat elégítették ki. Végül is ezért fizettek. Igazából nem számított nekik, hogy velem vagy egy másik lánnyal csinálják. Nem voltam senki.

Mindezek ellenére akkoriban nem jutott más módszer eszembe, amivel szabadulhattam volna, és a vágyálom, hogy valakinek elmondom, milyen helyzetbe kerültem, mire ő valamilyen csoda révén kivarázsol onnan, balzsamot jelentett fájó testemnek és megkínzott lelkemnek.

Egyik este feltűnt egy középkorú férfi, aki ránézésre amolyan rendes bátyúnak tűnt. Pár székkal arrébb telepedett le egy bárszékre, és amerikai akcentussal kért egy dupla whiskyt jéggel. Egyre-másra küldözgettem felé a bátorító pillantásokat, megkíséreltem tekintetemmel elbűvölni, de egyáltalán nem foglalkozott szótlán közeledésemmel. Elgondolkodva szopogatta az

italát, mintha bántotta volna valami, és úgy tűnt, nem érdekel sem én, sem a többi lány. Arra gondoltam, hogy idegen itt Duhajban, és véletlenül, unaloműzésből keveredett ide, hogy elüldögéljen valaki társaságában, és elfelejtse búját-baját. Úgy negyedóra múlva felálltam a székemről, és letelepedtem a mellette levő helyre. Okszana meglepetten meredt rám, hiszen addig még sosem csináltam ilyet. Nem rohángásztam a kuncsaftok után, ők maguk jöttek oda hozzám. Hiszen nekem az volt a jó, ha minél kevesebben vannak.

– Helló! – szólítottam meg.

– Helló! – felelte minden lelkesedés nélkül.

Furcsa módon ezt a távolságtartás éreztem jó jelnek, hiszen nem kereste egy prosti társaságát.

– Régóta vagy itt Duhajban? – kérdeztem egy átlagos szomszéd lány hangján.

– Nem – vetette oda.

– És hogy tetszik neked itt? – folytattam rendületlenül.

– Tetszik.

Az amerikai rendelt egy újabb whiskyt, tehát én is biccentettem a pultosnak, hogy adjon nekem is a szokásos italomat.

– Mi a neved?

– Eric – mormogta az orra alatt, és két embereset kortyolt a poharából.

– Örvendek – mondtam, habár az ilyesfajta udvariaskodások nem voltak szokásban a bordélyban.

Visszatekintve érthetetlen számomra, miért kapaszkodtam makacsul ezen az estén abba a gondolatba, mint hajótörött az utolsó szalmaszálba, hogy ez a férfi segíteni fog rajtam.

– Julia vagyok – mutatkoztam be.

– Hm – csak ennyit mormolt.

Egy darabig csendben szürcsöltük az italunkat. Eric egyszer-kétszer rám pillantott, de sem a világos bőröm, sem hosszú szőke hajam nem tett rá hatást. Végül is nem csoda, az Államokban minden bokorban ilyen lányok nőnek.

– Azt mondod, hogy tetszik neked itt Duhajban? – próbáltam normálisnak mondható mederben folytatni a társalgást.

– Nagyon. – Eric felnevetett, és ezt jó jelnek vettem.

– És hogy bírod ezt az éghajlatot? – Szerettem volna, ha egyfajta barátságos, ismerősök közötti párbeszédszerűség alakul ki köztünk.

– Megjárja.

Azt reméltem, hogy talán ő is hasonló kérdésekkel viszonyozza az érdeklődést, és akkor valahogy elmondhatom neki, hogy ezt én nem akarom, hogy ez nem én vagyok, hogy egyszer, valahol, talán megérti...

Az amerikai hozzám fordult, szóval mosolyra húztam a számát, és barátságos arcot vágtam, hátha most elkezdünk beszélgetni. Ehelyett Eric felkelt, én pedig egy kétségbeesett mozdulattal megragadtam a karját.

– Mert ha szeretnél...

– Húzz a picsába, ribanc! – A férfi úgy meglökött, hogy le kellett lépnem a bárszékről, mert különben leborultam volna.

Sámánta, aki épp most végzett a kuncsaftjával, odarobogott az amerikaihoz.

– Eric! – rikkantotta vidáman.

Az amerikai megpaskolta Samanta fenekét, és a lány nyomában elindult annak szobája felé.

Sóbálvánnyá meredtem.

– Mit vagy úgy ledermedve? – Bukkant fel mellettem Okszana. – Megesik néhanap... Igyekszel, mindent bevetsz, aztán az illető mégis mást választ. Nem újdonság.

Csak álltam mozdulatlanul, ezért Okszana hátba vágott.

– Nyomás vissza a helyedre!

Gépiesen követtem, lezöttyentem, a pultos pedig újabb italt rakott elé.

– Ne szívd mellre! – vigasztalt az ukrán lány. – Most először próbáltál kuncsaftot szerezni magadnak, és nem jött össze, előfordul... Legközelebb jobban megy majd.

– Beszélgetni akartam vele...

Okszana egyszerűen nem tudta hová tenni a vallomásomat.

– Még hogy beszélgetni? – röhögött fel közön ségesen. – Na de Julia, szerinted miért jött ide ez a pasas? Miért?

Én csak hallgattam, ezért saját maga adott választ a kérdésére.

– Akart egy whiskyt, aztán kúrni egyet. – Okszana tekintete kifejezéstelenre váltott. – Ennyi.

Idiótának éreztem magam. *Elmondom neki az igazat, határoztam el hirtelen. Ha kiad, legfeljebb halálra bökdös majd a késes férfi. Nem érdekel.*

Újabb italt rendeltem, dupla vodkával.

– Okszana... – fogtam bele.

– Na?

– Szóval... Te sosem gondoltál arra, hogy... – Elakadt a hangom, elöntött a félelem.

– Mire? – sürgetett Okszana.

– Szóval... – A pultos a pult másik végébe tartott éppen, ezért fojtott hangon kiböktem. – Sosem gondoltál arra, hogy a kuncsaft segítségét kérjed?

Okszana olyan hangos, hisztérikus kacajra fakadt, hogy a prostituáltak és ügyfeleik mind felénk tekergették a nyakukat.

– Uralkodj magadon, Okszana, halkabban! – Úgy éreztem, mindenki meghallotta, hogy mit mondtam.

– Nyugi, Julia, nem tudják, min röhögök! – Okszana egyre csak vihogott.

– Nem tudom, mit találsz annyira szórakoztatónak. – Nekem egy csöppet sem akaródzott nevetni.

– A férfiak dugni járnak ide, nem jótékonykodni. – Megint hahotázni kezdett, mintha csak egy remek viccet hallott volna.

Nem szóltam egy szót sem, ittam. Okszana pár perc múlva lenyugodott, de átesett a ló túloldalára. Síri hangon kérdezte:

– Kit érdekel, mi lesz itt velünk, Julia, kit érdekel?

A pultos megint körülöttünk sürgölődött, így hát az ukrán lány rendelt egy dupla vodkát, ezúttal tisztán. Egy hajtásra küldte le az egészet.

– Nincs az a kuncsaft, aki segítene neked – közölte fakó hangon.

– Nem tudtad, hogy Duhajban a házasságon kívüli kapcsolatot a törvény bünteti?

– Miközben orgiákat tartanak?

– Itt ilyen visszás a helyzet. – Okszana egy kézmozdulattal intett a pultosnak, hogy jöhet még egy ugyanilyen. – Megbüntetik a

párokat, ha közterületen átölelik vagy megcsókolják egymást, miközben emberek ezrei naponta...

– Büntetik az ölelkezést és a csókolózást? – Nem hittem a fülemnek.

– Hogyne – erősítette meg Okszana. – Egy hónap börtönnel és kiutasítással. – A második pohár italt rezzenéstelen arccal tüntette el. – Szerinted Duhajban ki kockáztatná a jól fizető munkahelyét egy kurva miatt?

Ez voltam én. Egy kurva.

– Még azt is büntetik, ha néptelen helyen együtt vagy egy ellenkező nemű személlyel, ha az nem a házastársad vagy rokonod. Ki lépne önszántából aknára?

– De hiszen... – Nem tudtam elfogadni, hogy teljesen hiábavalónk voltak a reményeim. – Mi ezt nem önszántunkból csináljuk... Minket kényszerítenek...

– És ezt hogy bizonyítod be? – Okszana könnyörtelenül folytatta. – Az Egyesült Arab Emírátságokban nem egy megerőszkolt külföldi nő járt úgy, hogy amikor bejelentette a bűncselekményt a rendőrségnek, őt magát ítélték el és dugták börtönbe házasságon kívüli közösülés miatt.

– Tessék? – Ezt képtelen voltam felfogni.

– Így megy itt... – Okszana mélyet sóhajtott. – Nem is olyan régen egy angol nő esett csoportos erőszak áldozatául, ezért bement a rendőrségre, hogy feljelentést tegyen. Találd ki, mi történt!

– Az alapján, amit eddig mondtál, valószínűleg bűnözőként kezelték.

– Pontosan! – bólintott Okszana. – Elvették az útlevelét, és vád alá helyezték.

– Házasságon kívüli nemi közösülés miatt?

– Így van! És tudod, mi a büntetése ennek?

Minél többet tudtam meg erről, annál erősebben éreztem át saját helyzetem drámaiságát is.

– Fogalmam sincs – feleltem, de sejtettem, hogy valami sokkoló válasz fog érkezni. Sokkoló, mint annyi más, amivel eddig Duhajban találkoztam.

– Korbácsolás és börtönben töltött évek. Ha valakit házassági hűtlenségen kapnak, azt megkövezik. – Okszana megint felkacagott, mintha csak egy jó viccet mesélt volna. Pokoli viccet.

Ezúttal neurózissal volt átszőve a nevetése.

– Így megy ez itt... – Okszana arcán ideges rángások futottak végig. – A megerőszakolt angol nőt bebörtönzik, az elkövetők meg, akik egyébként a honfitársai voltak, vígan, minden következmény nélkül hazarepülnek az Egyesült Királyságba.

Csak ránézett a pultosra, és az rögtön fel is szolgálta az újabb dupla vodkát. Inni. Inni kell. Másképp nem lehet itt kibírni. Rendeltem egy italt.

– És nem ez volt az első ilyen eset Duhajban – folytatta a mesélést a poharat markolva Okszana. – Pár éve ugyanígy járt egy norvég nő is. Ugyanaz történt. A megerőszakolt nőt a feljelentéskor letartóztatták, elvették az útlevelét, és tizenhat hónap börtönre ítélték házasságtörésért, szeszfogyasztásért és találd ki, hogy miért... – Okszana kérdő pillantást vetett rám.

– El nem tudom képzelni.

– Hamis tanúzásért! – hörpintette fel az ukrán lány a vodkát.

Ekkor hozzánk lépett egy ügyfél, aki már néhányszor felmért minket a tekintetével, aztán Okszanára esett a választása. A pár hamarosan elindult a lenti szobák felé, én pedig egyedül maradtam az italommal és a zűrzavarral a fejemben.

*

A felfedezést követően, hogy a nyilvánosházunkban kiskorú lányok is vannak, többet kezdtem inni. Okszanának rögtön feltűnt.

– Mi a fene, a sejkednek különleges igényei lettek? – kérdezett rá egy este.

– Tessék? – Nem értettem a kérdést.

– Talán többet akar...

– Hogy érted ezt?

– Hát anált vagy valami ilyesmit...

– Nem... – Kirázott a hideg. – Miért gondolod?

– Túl sokat iszol valami miatt.

Iszom a sejkek szexuális játékszereként tartott kislány rémült szeme miatt, a sovány kis karok miatt, a kislány éhe és fájdalma miatt.

– Hát, csak úgy...

– Így csak, így csak... Ennyi maradt nekünk.

Ez volt a jellemző. A prostituáltak, hogy elviseljék sorsukat, ittak, narkóztak egészen addig, míg valamilyen impulzus nem érte őket, és onnantól kezdve kevesebbet ittak, drogoztak, hogy összegyűjtsék a pénzt, és kivásárolják magukat. Ez a korszak általában nem tartott sokáig, mert történt valami, valami gyűlöletes, megalázó, undorító, ami után csak a kupicák maradtak... Én is ittam, de a drogot messzire kerültem, viszont a legrosszabb időszakokban többször átfutott az agyamon, hogy talán használnom kellene – csak egyszer, először és utoljára, egy aranylövés, és vége...

Akkoriban a közelgő nyár éltetett, továbbá a remény, hogy a sejk elvisz Saint-Tropez-ba, ahol találok módot arra, hogy megszökjek és visszaszerezem a szabadságomat. A sejk rendszeresen látogatott, még azt is megígérte, hogy egyszer ad valamennyi pénzt, hogy az utazáshoz szükséges holmikat megvásárolhassam, mert a bordélyban használt ruhatárom nem volt alkalmas arra, hogy a francia Riviéra boulevardjain sétálgassak bennük. Ezzel nyomban eldicsekedtem Okszanának.

– Ibrahim azt ígérte, hogy elküld vásárolni. – Ennek nagyon örültem, mert jó pár hónapja nem hagytam el a nyilvánosházat, és időnként úgy éreztem, megőrülök.

– Nem rossz dolog egy sejk szeretőjének lenni... – Okszana egyértelmű irigységgel nézett rám. – A Riviéra, exkluzív bevásárlások...

– Nem tudom, hogy exkluzívak lesznek-e...

– Ugyan milyenek lehetnének? – Okszanát sikerült felbosszantanom. – Ha már mutatkoznod kell vele valahol, akkor fényűzően kell kinézned!

Felidéztem emlékezetemben a magánszigetre tartó jachton mulató nőket, és el kellett ismernem, hogy Okszanának igaza van. Ők mind drága ruhákat, cipőket, fürdőruhákat és napszemüvegeket viseltek.

Ekkor gondoltam először arra, hogy ha már egy sejkkal alszom, akkor akár hasznom is származhatna belőle. Az ember képes magának is meglepetést okozni.

– Holnap elküldöm érted a kocsit a sofőrrel és a testőrökkel – közölte velem egyik éjjel a sejk egy számára különösen kielégítő orális szexet követően. – Elmész a Mail of the Emirates-be, ott rengeteg bolt van. Válaszd ki, amit akarsz, az egyik testőr majd kifizeti.

Másnap délután Karima keresett meg a szobámban.

– A sejk autója már vár rád – jelentette be. – Kimehetsz, de semmi trükközés, mert... – Karima elhúzta kézfejét a nyaka előtt. A torokelvágás mozdulatát mutatta.

Szandzsaj valószínűleg továbbra sem bízott bennem, mivel a késes férfit is elküldte velünk. Az egyik legnagyobb és legelegánsabb üzletközpontba készültem bevásárolni, és úgy éreztem magam, mint a fogoly, akit egyórányi sétára engednek ki a magas falakkal körülvett és fent szögesdróttal biztosított börtönudvarra.

Távozásomat a nyilvánosházból a prostituáltak irigy pillantásai követték.

A sejk fekete Mercedesének, amely feltehetően autóflottája egyik tagja lehetett, elektromos, sötétített ablakai voltak, belül függönyökkel. A kényelmes üléseket bézs színű, steppelt bőr borította, volt benne elektromos lábtámasz és nagy képernyős multimédiás rendszer is. A késes férfi beült mellém hátra. Az autó nagy hatást tett rá, mert egész úton elmélyülten játszott a különféle kütyűkkel, miközben ki-be kapcsolgatta a lábtámaszt.

A látványos Mail of the Emirates keleties építészeti elemeivel, íveivel, oszlopaival, kupolaival és áttört díszítéseivel egy arab uralkodó gigantikus palotájára emlékeztetett. A sofőr a színes rozettával ékesített főbejárathoz vitt minket. Hármásban szálltunk ki, majd a sejk emberével és a késes férfival együtt léptem be az üzletközpontba. Az elragadtatás érzése kerített hatalmába. Boldog voltam, hogy végre egy normális helyen lehetek, és nem a bársház között, amelyen jó pár férfi váltja egymást éjszakánként; ámultam az üzletközpont méretein és fényűző kivitelezésén, megcsodáltam az elegáns világmárkákat, amelyek egyenesen elvakítottak.

Pár perccel később, amikor már hozzászoktam az óriási terekhez és a körülöttem bámészkodó emberekhez, egyre nagyobb készzetést éreztem arra, hogy elmeneküljek. Futni lélekszakadva, beleolvadni a tömegbe, aztán eltűnni a sejk testőre és a késes férfi elől, és soha vissza nem térni a nyilvánosházba! A kísértés igen erős volt, és keményen meg kellett küzdenem vele, mert a józan ész arra figyelmeztetett, hogy úgysem mennék vele semmire. Őreim biztosan utolérnék, és ha valamilyen csoda folytán mégis eljutnék a rendőrségre, Okszana történetei világossá tették a számomra, hogy hamarosan egy arab börtönben találhatnám magam. Ha erőszakot elszenvedett nők is oda kerültek, akkor egy prostituáltat még gyorsabban bezárnának. Ismét csak tudatosult bennem, hogy nem vagyok egyéb, mint élő áru, akit adnak-vesznek, és kényük-kedvük szerint ide-oda rakosgathatnak. Még akkor is, ha éppen Saint-Tropez-ban vagyok, a francia Riviérán.

Az üzletközpontban sétálgató párokról eszembe jutott Tarek és az, ahogyan Karolinával vásárolgattunk a dubaji út előtt. A keserűség és a megbánás hulláma zúdult rám a férfi miatt, aki aljasul rászédett és minden együttérzés nélkül eladott. Néhány hónappal ezelőtt még úgy volt, hogy együtt fogunk sétálni az üzletközpontban Tarekkel, talán a húga is csatlakozik hozzánk; és miközben végigjárjuk Dubaj legpompásabb nevezetességeit, szerelmesen örülünk az együtt töltött időnek, a közös kalandnak. Ahogy ezt akkor elképzeltem. És a személtládának még csak nem is volt húga.

– Vegyél már végre valamit, nem fogok itt órák hosszat mászkálni veled! – ordította a fülembe a késes férfi.

Nem maradt más választásom, mint szót fogadni neki. Boltról boltra jártam és gyönyörű ruhákat, fürdőruhákat, fehérneműt, pipereszereket, cipőket és táskákat vettem. Sok időt töltöttem egy napszemüvegeket forgalmazó boltban. Nézegettem, válogattam, próbálgattam, és az eladók kezüket-lábukat törték, hogy kedvem keressék. Egyébként így volt ez az összes többi boltban és butikban is. Ez volt a kellemes oldala annak, hogy egy sejk szeretője vagyok. Most nem én szolgáltam, hanem engem szolgáltak ki. Elém tették a Dior, az Armani, a Dolce&Gabbana, a Chanel, a Versace

szemüvegeit, de én fintorogtam és kértem a következőt. A több hónapos megaláztatás után ez jelentett némi kárpótlást.

Miután végeztem a vásárlással, a sejk luxus Mercedesével visszafuvaroztak a nyilvánosházba. Alighogy szatyrokkal megrakottan bejutottam a szobámba, Okszana rögvest ott termett.

– Mutasd, mutasd már, mit vettél! – Az ukrán lány izgatottan méregette a behordott holmit.

Aztán nem zavartatta magát: sorban kipakolta az összes szatyrot, átnézte a megvásárolt dolgokat, és az ágyra dobálta őket.

– Mesések, egyszerűen mesések! – Képtelen volt elfordítani a pillantását az új cuccokról.

– Okszana, ne piszkáld már azokat, összekoszolódnak! – Nem akartam, hogy friss vásárlásaim, amelyek a szabadságot hivatottak elhozni nekem, hozzáérjenek szennyes ágyamhoz.

– Legalább megnézni engedd őket! Mennyibe került ez az egész? – kérdezte Okszana.

– Nem tudom, a sejk embere fizetett értük.

Okszana folytatta a turkálást a ruhák, bikinik, fehérneműk, kozmetikumok, cipők és táskák között, de most figyelmesen átvizsgálta az árcédulákat is.

– Julia! – sikoltott fel hirtelen. – A sejk egy vagyont adott ki rád! Több mint tízezer dollárba került ez az egész! – Tovább tanulmányozta az árakat. – Vagy még ómnál is többbe!

– Ha maga mellett akar tartani Saint-Tropez-ban, fizessen érte – feleltem.

Ilyen egyszerűen válik ringyóvá az ember.

– Na végre, ez a beszéd – helyeselt Okszana.

Alkonyaikor bejött hozzám Karima.

– Ez a te napod, Julia – jelentette ki, miközben tekintete elidőzött a holmimmal telezsúfolt szobán. – Ma vacsorázni mész a sejjel. Azt üzente, hogy az új ruhák közül vegyél valamit magadra. A sofőr egy óra múlva itt lesz érted.

Megint végigmérte a holmit, aztán kiment. Bevettem magam a fürdőszobába, és hosszan zuhanyoztam. Megtörölköztem, a testemet illatos balzsammal dörzsöltem be, aztán érzéki ködöt permeteztem magamra. Különös gondossággal sminkeltem, és figyeltem arra, hogy nagyon érzékire fessek ki a szememet és az ajkamat. Csábos, mélyvörös fehérneműt vettem magamra és egyszerű, de rendkívül hatásos, testhez simuló, csipkebetétes fekete koktélsruhát, amely tökéletesen kiemelte idomaimat. Azután belebújtam a Gucci egyik gyönyörű, fekete túsarkújába, amely több mint ezerhétszáz dollárba került. Az arasznyi sarkak, a bokámat körülölelő keskeny öv és a rátűzött, kristályokkal díszített masnik istenien festettek. A hajamat kibontva hagytam, mert a sejk ezt szerette a legjobban, és alaposan behintettem magam parfümmel. Felhöként ölelt körül a pézsma, a pacsuli, az ámbra és a ki tudja, még miféle illatok erős keveréke. Ez alkalommal magam választottam meg az illatszereket, mivel mindaddig azokat használtam, amiket a sejk ajándékba hozott. El kellett ismernem, hogy a kirándulás és a vásárolgatás a plázában kellemes színt vitt monoton nyilvánosházi életembe. És most ez a vacsora... Talán mégis érdemes kedvesnek lenni a sejkhez.

Maradt még egy kis időm, ezért úgy döntöttem, hogy a bárnál várom meg a sejk autóját, ahol ihatok még egy ellazító italt. Magamhoz vettem az aznap vásárolt láncos, bordó táskát, a Saint Laurent egyik remekét, amely annyiba került, mint a cipőm, és fellépdeltem a szalonba. Okszana a szokásos helyén kornyadozott, Larisza a kanapén ülve mutogatta formás lábait, Samanta és Jenny pedig a pultnál pletykált önfeledten. A prostituáltak egy része már

bent volt a szalonban, a többiek is szállingóztak lassanként. Amint a székem felé tartottam, minden fej felém fordult, a tekintetek pedig vadiúj táskámra tapadtak, amelyen ott virított a táska áráról is árulkodó, összefonódott YSL jel.

– Osztályon felüli! – Okszana el volt ragadtatva.

A pultos már oda is csúsztotta az italomat, a tekintetében nem titkolt bámulat tükröződött.

– Lariszát eszi a fene. – Okszana, aki nem volt oda honfitársnőjéért, felvihogott. – De Samantának és Jennynek is nehéz feldolgozni a látványt.

A filippínó lányok pillantása ölni tudott volna, irigy arckifejezésük magáért beszélt. Örültem, hogy a sejk ilyen tömérdek pénzt adott ki rám. Ez meggyőzött arról, hogy biztosan elvisz Európába, ahol reményeim szerint elnyerhetem az áhított szabadságot.

– És hová mentek a sejkkal? – kérdezte Okszana.

– Vacsorázni.

– Pontosán hová?

– Fogalmam sincs.

– Hát a sejk nem mondta el, amikor meghívott?

– Karimán keresztül üzent, aki csak annyit mondott, hogy mostanra kell elkészülnöm.

– Aha.

Alighogy végeztem az itallal, megjelent Karima.

– A sejk kocsija és a sofőr már itt vár – közölte.

– Atyaég! – jegyezte meg Okszana, és rendelt egy dupla vodkát.

Kiléptem a bordélyból. A csillogó, fekete Mercedes közvetlenül a bejáratnál állt, a sofőr kinyitotta nekem az ajtót, én pedig helyet foglaltam a luxusautóban. Be kellett ismernem, hogy elegáns ruháimban és a fényűző belterű gépkocsiban remekül éreztem magam. A luxus lenyűgöz, a luxus hipnotizál, a luxus megrészesít. A luxus csábít a tökéletességével, kifinomultságával és szépségével. Elbűvöl a kényelmével, magához vonz. Ha egyszer megismered, nehéz lemondanod róla.

A Mercedes elindult, én pedig kicsúszszantottam az elektromos lábtámaszt, kinyújtottam a lábam, és elgyönyörködtem mesteri szabású, a rengeteg rávarrt kristálytól szikrázó, különféle nagyságú

masnikkal díszített Gucci cipőmön. Aztán az ablak felé fordultam, és megcsodáltam Dubaj csillogó, kivilágított felhőkarcolóit. Az Aranyváros. Mennyi mindent adhat. És milyen sokat vehet el...

Fél óra múlva értünk oda egy meghitt, ugyanakkor elképesztően előkelő étteremhez. A négyzetes asztalokat szinte földig érő, hófehér abrosz borította, rajtuk apró, gömbölyű vázákban gyönyörű, fehér orchideák ragyogtatták szépségüket. Valamennyi asztalon színes aromagyertya égett. A sötét fából készült székeket dombornyomott bordó szövettel kárpitozták, talpunk alatt sötétbíbor szőnyeg terült el. A kristálycsillárok és a falilámpák kellemes, tompított fényt árasztottak. A bensőséges tér romantikus hangulatot keltett.

– Csodásán festesz, Julia – üdvözölt a sejk. – Remekül sikerült a bevásárlás.

Megörültem, hogy a sejknek tetszenek a holmik, amikre a pénzét költöttem. A vacsora végig kellemes hangulatban telt, és igencsak különbözött a nyilvánosház pultjánál elköltött falatoktól. A pincérek hangtalanul szolgálták fel a választékos fogásokat és a legkiválóbb szeszeket. A sejk elismerő pillantásokat vetett rám, és azt tervezgette, mit fogunk csinálni Saint-Tropez-ban.

– Csodaszép vagy ebben a ruhában. – Egész este elárasztott a bókjaival. – Csak a hozzá illő ékszer hiányzik. Vennem kell valami megfelelőt.

– Köszönöm, Ibrahim – mosolyogtam rá.

– Ilyen ajándékokért különleges elbánás illet meg – jegyezte meg kertelés nélkül.

– Természetesen, Ibrahim. – Úgy értettem a szavait, hogy az odaadásomat kívánja biztosítani.

– Örülök, hogy megértettél, Julia. – Egy pohár pezsgőt emelt a magasba. – Egészségedre!

– A te egészségedre, Ibrahim!

Finom homárt raktak elénk, életemben először ettem ilyet. Lágy, különleges ízű húsát nagyon ízletesnek találtam, ahogy az összes felszolgált ételt és italt is. A sejk is roppant elégedettnek tűnt, és a számlához nem sajnált jókora borraivalót is hozzácsapni.

Remek hangulatban hagytuk ott az éttermet, és beültünk a várakozó Mercedesbe. A vacsora olyan fenséges volt, hogy egy kis

időre még arról is megfeledkeztem, hogy kurva vagyok. Nem kellett volna.

A bordélyhoz hajtottunk, és bementünk a szobámba. A sejk nem teketóriázott, szenvedélyesen csókolgatni és szorongatni kezdett. Azonnal feltűnt, hogy sokkal agresszívebbek a simogatásai, de nem tiltakoztam, inkább tovább izgattam azokat a testterületeit, amelyek a legérzékenyebben reagáltak az érintésekre. Érzéki gyakorlattal simítottam végig a hátát és a tarkóját, az oldalát és az alhasát, majd a combjai közét. Ez érezhetően jólesett neki, mert halkán felmordult, lerángatta rólam a ruhát, és határozott mozdulattal az ágyra lőtt. Kéjesen legeltette szemét szexis fehérneműbe bújt, karcsú testemen, aztán a bugyit pillanatok alatt leszakította rólam. Fel-tüzelten döfte bele két ujját a szeméremtestem részébe, és erőszakosan egyre beljebb nyomult, nem törődve azzal, hogy még szinte teljesen száraz voltam. Ezt is elviseltem, mert észben tartottam, hogy az étteremben speciális elbánást ígértem neki. Amikor Ibrahim izgalma a tetőfokára hágott, belém hatolt – még csak óvszert sem vett fel -, és néhány lökést követően intenzíven elélezett bennem. Még szerencse, hogy Okszana tanácsának megfelelően, aki szerint a kuncsaftokban sosem lehet bízni, szedtem fogamzástgátlót. Most is igaza volt, mint mindig.

Közösülésünk után a sejk kiment zuhanyozni. Miután visszajött a fürdőszobából, én is ugyanezt tettem. A visszatértemkor az ágy szélén ült és a luxuscikkkel teli táskákra meredt.

– Alaposan bevásároltál, Julia – mondta, és tetőtől talpig végigmért. A szemében izzó vágy tüze lobbant.

A térben valahol ott lebegett a mondat másik fele is: *...és én fizettem érte.*

– Igen, köszönöm szépen, Ibrahim – mosolyogtam rá mézesen.

– Most különösen kedvesnek kell lenned hozzám, Julia. – A sejk arcát furcsa görcs torzította el.

Valamikor, valahol hallottam már ezt.

– Láss hozzá! – utasított, és felállt.

Engedelmesen letérdeltem elé. Ibrahim nagyon hamar felizgult, mert olyan tempóban mozogtam, ahogy a legjobban szerette. Csakhamar kéjesen zihálni kezdett.

– A szádban megyek el – súgta két nyögés között.

Csak ekkor fogtam fel, mit értett az étteremben speciális bánásmódon. Azelőtt soha nem élvezett bele a számba. Ügy éreztem, a pénisze szinte a torkomba hatol, és nyomban émelyegni kezdtem. Az arcomon patakokban folytak a könnyek, időnként levegőt sem kaptam, és azt hittem, menten megfulladok. Olyan volt, mintha megerősszakoltak volna. Vadállati módon megerősszakoltnak éreztem magam.

Amikor elélezett, a sűrű sperma sugárban egyenesen a torkomba lövellt.

Befejezte, végre..., de üvölt valamilyen, tehát nem végzett.

– Gargalizálj! – parancsolta, és kihúzta a farkát az ajkaim közül.

– Ghghghgh...

Gyűlöltem.

– Még egyszer, szajha!

– Ghghghgh... – Most rögtön elhányom magam, és a vacsorára elfogyasztott homár spermaszószban fog rábőffenni a hasára.

– Gyerünk, szajha, most pedig nyeld le! – Ibrahim fél kézzel a hímtagját markolásztta: megkísérelte újra harcra kész állapotba hozni.

Reméltem, hogy nem vett be valami szert, mint a jachtos szexpartin, és a rémálom ezzel az egyszeri alkalommal véget ér.

– Nyeld le! – harsogta Ibrahim, és a másik kezével olyan mozdulatot tett, mintha teljes erőből oda akarna sózni egyet.

Lenyeltem a keserű és csípős ízű, ragacsos lucskot.

– Most pedig nyald le, végéig – nyögte Ibrahim, és az arca görcsös fintorba rándult, ahogy megpróbálta újra felállítani férfiasságát.

Lenyaltam, de hirtelen fel kellett ugranom a térdelésből; berontottam a fürdőbe, és hánytam, spermát is, homárt is, pezsgőt is, meg a Saint Laurent táskát, a masniján kristályokkal kirakott Gucci cipőt, a végén pedig már nem maradt más, csak magamat öklendeztem ki.

Mire visszaértem a szobába, a sejk már az ajtóban állt.

– Ezt még gyakorolnunk kell – közölte búcsúzóul, és kilépett.

Visszarohantam a fürdőszobába, lecsavartam az erős, mentolos szájvizet tartalmazó kis palack kupakját, és a szájvíznek szinte a felét a számba öntöttem. A fejemet hátradöntöttem, és hagytam, hogy az égető folyadék a torkomra fusson. Fertőtlenítő gargalizálást végeztem.

„Gyerünk, még egyszer, szajha!” – dübörgött a fejemben.

Jó párszor száját öblítettem, aztán alaposan fogat mostam. A fogkefét a mosdókagyló mellett álló szemetesbe hajítottam. Képtelen lettem volna újra használni.

Visszamentem a szobába, bebújtam az ágyba, és összekuporodtam. Hol magamnál voltam, hol nem... és sírtam, talán sírtam, biztosan sírtam. A sperma a gyomromban. Fel kellene vágni, úgy kiöblíteni.

Bejött Okszana, leült mellém, kezét a vállamra tette, és könnyedén megsimogatott.

– Reszketsz – mondta.

Reszkettem.

– Mit akart? – kérdezte.

Egy mozdulattal mutattam az arcomra és a nyakamra.

– Mély torok?

A kezemet felemeltem, jobbra-balra billegtetve mutattam, hogy „valami hasonló”.

– Rád parancsolt, hogy nyeld le?

Bólintottam.

– Borzasztó íze volt?

– Hát, igen, ez tipikus... Mi itt... – Okszaná rágyújtott. – Amikor normálisan vagy együtt egy pasassal, akkor kitalálhatsz valamit, de mi itt nem tehetjük meg.

Kérdően néztem rá.

– A sperma íze nagymértékben függ attól, hogy a pasas mit evett előtte. – Mélyet szívott a cigarettából. – Ha zsíros, nehezen emészthető ételeket eszik, akkor a spermája savanyú.

A hasamba belesajdult a fájdalom.

– Kávét vagy erős ételek után sóssá válik.

Aludni akarok. Hogy ne halljak, ne lássak, ne érezzek semmit.

– És a sejkének milyen íze volt?

Nem tudtam megszólalni. Talán a hangom is odalett.

– Alkohol és cigaretta után pedig keserű. – Okszana idegesen szippantott néhányat. – Nos, ez itt a kupleráj... És egyfolytában dől a szesz, a cigaretta, a kávé... Szóval sós és keserű...

Mérgező, maró... - tettem hozzá magamban.

– Viszont zöldségek és gyümölcsök után édes – Okszana a cigarettájáról újabb cigit gyújtott meg. – A legjobbak a citrusfélék, a banán, a zeller... Meg az ananászlé. Az a főnyeremény. Mindennap egy adag ananászlé, és a sperma édes lesz...

Újra feljött minden a torkomba, és ezzel a hangomat is visszakaptam.

– Pofa be, Okszana! – üvöltöttem. – És hozz vodkát!

Az ukrán lány szeme mohón fellángolt.

– Add oda a Dior fürdőruhát, és hozok. Minek neked kettő?

– Fogd, és nyomás a vodkáért!

Okszana belekotort a szatyrok közé, és az egyikből előhúzta a fehér, egyrészes Dior fürdőruhát. Elégedett mosollyal az arcán távozott, és egy fél óra múlva hozta is az üveg vodkát.

– Mi tartott ennyi ideig?

– Felpróbáltam a fürdőrucit.

– Na és jó?

– Igen. – Okszana lecsavarta a palack kupakját. – Eltakarja a sebemet.

Teltek-múltak az éjszakák, és Ibrahim sejk kiélte velem fantáziáit. Távozáskor általában szinte ájultan hagyott ott. Egy alkalommal egy meglehetősen vastag aranyláncot hozott, kerek, gravírozott medál fityegett rajta.

– Tessék, ezt neked hoztam – nyomta a kezembe, és nagyon önelégült képet vágott. – A fekete ruhához vedd fel. Amikor Saint-Tropez-ban leszünk...

Ez volt az egyetlen dolog, ami reményt adott. Hogy Európában elmenekülhetek, elmehetek a rendőrségre... A nyár – és vele rég áhított szabadságom – immár közeledett.

*

Egyik nap a bordélybem elterjedt a pletyka, hogy Szandzsaj új nőt vesz. Az összes lány azt találgatta, hogy milyen lesz az érkező, mert

kétség sem fért ahhoz, hogy érkezése felforgatja majd a jelenlegi rendet. A lányok versengtek egymással, irigykedtek egymásra, de amikor beállt valamiféle hierarchia, már nemigen tettek keresztbe egymásnak. Végül is mindnyájan ugyanabban a cipőben jártunk.

– Kíváncsi vagyok, hová valósi. – Valószínűleg nem csak Okszana tette fel ezt a kérdést.

– És azt tudjuk már, hogy mikor érkezik? – Engem is foglalkoztatott Szandzsaj új szerzeménye.

– Azt beszélik, egy héten belül itt lesz. Samanta kihallgatta Szandzsaj és Karima beszélgetését. Ők ketten úgy döntöttek, különleges fogadtatása lesz, amire meghívják a sejkéket is...

– Tényleg? – Ez meglepett. – Ha ez igaz, akkor az új csaj valami különlegest tud... – Amikor én érkeztem a bordélyba, senki nem rendezett külön fogadást a tiszteletemre.

– Samanta ezt állítja, de talán félreértett valamit.

Két napra rá futótűzként terjedt el a hír, hogy Szandzsaj és a késes férfi meghozták az új lányt. Az összes prostituált a nyitott szobaajtókból leste, hogy Karima mikor kíséri be a szobájába. A folyosó úgy zsongott, mint a méhkas. Én is kihajoltam a szobából, és az emeletre tartó lépcső felé tekingettem.

Hirtelen mintha nyávogás ütötte volna meg a fülemet, amiről kis idő múlva kiderült, hogy nem más, mint elfojtott zokogás. A fejemet a folyosó elágazása felé fordítottam, és akkor megint megláttam a szenvedéssel teli szemű kislányt. Ott állt és pityergett, miközben könnyörgő tekintettel nézett rám. Aztán meglódult, mintha hozzám akart volna futni; ezért inkább én rohantam oda hozzá, és behúztam a folyosó mélyére, hogy a többiek ne láthassák meg. A gyerek hozzám tapadt, vékony karocskái a ruhámba kapaszkodtak. A hátán friss sebeket fedeztem fel. Az a szadista Ahmed...

– Vigyél el innen, vigyél el innen... – ismételtette a sírástól rázkódva.

Szorosan magamhoz öleltem.

– Mi a neved? – Majd megszakadt a szívem, annyira sajnáltam.

– Anisa.

– Anisa, menj vissza gyorsan a szobádba, meg ne lásson valaki!

– Elviszel innen? – kérdezte könnyek között.

– Elviszlek. – Adnom kellett neki valami reményt. Engem is csak a remény éltetett. – Szaladj vissza a szobádba! – Megpusziltam a feje búbját, és gyorsan visszaosontam a fő folyosóra.

Éppen időben, mert a lépcsőn felhangzott Karima magassarkújának kopogása, aki már vezette is befelé a „jószágot”, vagyis Szandzsaj legújabb szerzeményét. A prostituáltak dermedten várták, milyen látványt nyújt majd legfrissebb riválisuk. Először Karima tűnt fel, őt követte az új nő. Tetőtől talpig fekete abaja takarta, sem az arca, sem az alakja nem volt kivehető.

– Ti meg miféle bemutatóra számítottatok? – reccsent ránk fenyegető hangon Karima. – Nyomás befelé!

A csalódott prostituáltak egymás után csukták be ajtóikat.

Este szokás szerint lementem a szalonba, amely már tömve volt vendégekkel.

– Mi ez a zsúfoltság? – kérdeztem Okszanától, miközben elfoglaltam helyemet a bárszéken.

– Az új csaj...

– Melyik az? – Körülnéztem a teremben, és megláttam Ibrahim sejket, amint barátai társaságában a kanapén feszít.

– Még nincs itt.

– És mikor jön be?

– Kivárja a megfelelő pillanatot.

– A megfelelő pillanatot? Ez vajon mit jelenthet?

– Nem tudom. Így hallotta Samanta.

– Talán bevonulást rendeznek?

Bizony, hatásos bevonulás lett belőle. Úgy egy óra múlva, amikor a vendégek már becsíptek, és a hangulat emelkedettebb lett, a teremben hirtelen kialudtak a lámpák. Zörgés hallatszott, valaki befutott a szalonba, és egy fénykör vetődött a kanapé elé, ahol a sejkek ültek. A bevilágított területen szoborszerű pózba merevedve egy kivételes szépségű hastáncosnő állt. A legszebb nő volt, akit életemben láttam. Egy huri érkezett le a földre, egyenesen a paradicsomból. A sejkek szájából az ámulat kiáltása szakadt ki. A lánynak sűrű, fényes, derék alá érő haja volt, hatalmas fekete szemét hosszú szempillák keretezték; telt, piros ajkai, kemény melle,

tökéletes ívű dereka és csípője, karcsú lába, feneke gömbölyűsége ideálissá tette minden tekintetben.

– Nekünk annyi – vetette oda foghegyről a mellettünk elsuhanó Larisza, és ez a mondat már önmagában is bizonyította a táncosnő vadító szépségét. – Idejött a ragyogó Latifa Marokkóból, és viszi a bankot – fűzte hozzá keserűen az ukrán lány.

Az új lány táncba kezdett. Csábító mozdulatokkal hívta fel a figyelmet testének bájaira – a sejknek pedig, élükön Ibrahim sejkkal, egyszerűen eszüket vesztették. Láttam, hogy Ibrahim a telefonja után nyúl, majd hamarosan megjelent a sofőrje egy pénzzel teli táskával. A sejk utasította, hogy nyissa ki a táskát, és adogassa neki a bankjegyekötegeket; majd széles gesztusokkal, lángoló tekintettel elkezdte behinteni a pénzzel Latifát.

– Julia, ez több tízezer dollár – préselte ki magából Okszana.

Néztem a férfi vágytól izzó tekintetét, a Latifa körül tucatszám repkedő pénzt, és tudtam: elveszítettem a sejket. A reményem, hogy Ibrahim sejk – ha közvetetten is – hozzájárul a szabadságom visszanyeréséhez, szertefoszlott, mint a délibáb a marokkói sivatag felett.

Az élő áru

Már majdnem egy év választott el attól a pillanattól, amikor az ismeretlen lengyel nő kétségbeesett elszántsággal könyörgött nekem segítségért, de újra és újra felvetődött bennem a kérdés: vajon még mindig fogvatartói kezében van? És mögötte ott lappangott a következő kérdés is. Szinte féltem szavakba önteni, mintha már maga a felvetés megidézhetné a borzalmas eredményt: vajon él-e még?

Tisztában voltam az itteni szokásokkal. Szerencsétlenségemre életem egyik igen fontos pillanatában kellett megtapasztalnom, amikor első gyermekemet hordtam a szívem alatt. A sejkek... Bármit megtehetnek Mit törődnek a sejkek bármiféle törvénnyel?" Életem végéig nem felejttem el legnagyobb ellenségemnek, a férjem bátyjának, Kamidnak a gúnyos szavait. És már annyi ideje élek itt, a Perzsa-öböl régiójában, hogy megbizonyosodhattam róla: Hamid szavai a sokkoló igazságot fedték. A sejkek bármit megtehetnek. Szó szerint bármit. Például azért, hogy az őket átható unalmat elűzzék, vagy mert úgy tartja kedvük; fényűzésből, szórakozásból. Gögből. Arroganciából. Pofátlanságból. Az abszolút büntethetlenség érzése miatt. „Visszajövök és megöllek, szuka!” – fenyegetett meg egyszer Hamid, és csak egy másik sejk, a férjem gátolhatta meg ebben.

A jachton látott lengyel nő olyan kétségbeesett tehetetlenséggel kiáltotta: „Nem akarom azt csinálni!” És utána kegyetlenül ütötték, rúgták a gazdái. Ez meggyőzően bizonyította, hogy bárminemű kitörési kísérlet a rabszolgaságból eleve kudarcra ítéltetett. Az emberkereskedők által eladott szexuális rabszolga Duhajban akár évi több százezer dolláros hasznot is hajthat. A szép nők, különösen pedig azok, akik nemrég érkeztek a városba, és „frissnek” tartották őket, ötezer dirhamos alkalmankénti áron kelnek el. Az élő árun vagyonokat lehet keresni, ezért ezt a sötét, aljas üzletet könyörtelen, bestiális törvények irányítják.

Egy éve a média felkapta a hírt, hogy egy huszonöt éves orosz nő prostituáltként egy év alatt ötszázezer dirhamot keresett. A *The Sun* napilap szerint a nő nyolc évig űzte az ipart, és ezalatt körülbelül napi öt vendéget fogadott – bár azt nem írták, hogy csakis Duhajban dolgozott volna. Az orosz nő így hirdette magát: „Az idomaim szexik, és őrijítően vágyom a rosszakodásra.” Egy másik prostituált egy internetes oldalon köntörfalazás nélkül és részletesen sorolja fel az előnyeit: „Michelle-nek hívnak, különösen attraktív ifjú hölgy vagyok. Sokan dicsérik a szépségemet és angyali mosolyomat. Az alakom vágykeltő, az idomaim szexik, a pajkos játszadozás iránti vágyam sosem múlik el. Nagyon kedves és inspiráló személyiség vagyok. Imádom a romantikus és érzéki találkozásokat, a szenvedély felejthetetlen pillanatait, óráit, amikor minden vágyálom valósággá válik.”

Ne csodálkozzunk, ha a férfiak egy ilyen hirdetés olvasása után készek vagyonekat fizetni, hogy mámorító, magukkal ragadó izgalmakat éljenek át egy gyönyörű és érdekes nő társaságában, aki angyali mosollyal teljesíti valamennyi szeszélyüket és szolgálja ki szexuális vágyukat.

Duhajban olyan elit eszkortszolgálatok működnek, amelyek a világ üzletembereinek és gazdag úriembereinek legigényesebb elvárásait is kielégítik. Ezek a férfiak azt szeretik, ha egy intenzív munkával eltöltött, kimerítő munkanap végén kivételesen attraktív nők társaságában lazulhatnak, és nem unatkoznak mellettük. A legkiválóbb ügynökségek nemcsak ragyogóan szép, de művelt és több mint két nyelvet beszélő nőket ajánlanak ki. A luxusprostituáltak remekül öltöznek, tudják, milyen alkalomra mit kell felvenniük, illetve képesek megfelelően viselkedni azokon a helyeken, ahová az ügyfél elviszi őket. A férfiak látogatást tehetnek a társaságukban Duhajban, luxusszalonokban és butikokban vásárolgathatnak velük, a legdrágább éttermekben élvezhetik mellettük a különleges ételeket, eljárhatnak velük moziba és színházba, vagy bulizhatnak éjszakai diszkókban és klubokban. A hölgyeket gyakran viszik szolgálati vagy turistautakra. Az ilyen útitársak feladata, hogy nagy élményt nyújtsanak a férfiaknak. Az eszkort- hölgyek akár az ural-kodói vagy királyi családok férfi tagjainak legkifinomultabb igényeit is képesek

kielégíteni. Az ügynökségek ajánlatának fontos részét képezi, hogy százszázalékos diszkréciót biztosítanak az ügyfeleknek, és ez vonatkozik a kliensek személyazonosságára, szabadidejük eltöltésének módjára vagy szexuális preferenciáikra is.

Az eszkortügynökségek a prostituáltjaikat „társasági hölgynek”, „első osztályú társaságnak”, „VIP– lányoknak” vagy „dubaji hercegnőknek” nevezik. A prózai és fájdalmas igazság azonban igencsak különbözik a reklámszlogenektől. Ezek a nők egyszerűen nem mások, mint élő áruk, nagyon pontosan meghatározott paraméterekkel és értékesítési feltételekkel. Az ajánlat tartalmazza a prostituált nevét, korát, magasságát, súlyát, pontos méreteit, haj- és szemszínét, az általa folyékonyan beszélt nyelvek felsorolását, valamint a foglalkozását, amit az ügynökségnél vállalt munka előtt vagy azzal párhuzamosan végez. Az exkluzív prostituáltak a leggyakrabban sokat elért modellek vagy a világszerte megrendezett szépségversenyek díjazottjai. Az ügynökségek különösen nagyra értékelik a fehéreneműmodelleket, és szívesen hangsúlyozzák ezt aényt, mivel ez szavatolja az ügyfél által megvásárolt test kiváló minőségét. Az ajánlat természetesen tartalmaz árjegyzéket is, például: egy óra – hatszáz euró, két óra – kilencszázötven euró, három óra – ezerháromszáz euró, egy teljes éjszaka – kétezer-négyszáz euró.

Az eladásra felkínált áru adatain és árjegyzékén kívül az ajánlathoz fotógalériát is mellékelnek, amelyben különféle kellékekkel és pózokban ábrázolják a portékát. A fényképek a nőket általában elegáns ruhákban, valamint fehéreneműre vetkőzve mutatják, és ezeken az alakjukra, karcsú lábukra, rugalmas fenekükre és telt keblükre helyeződik a hangsúly. A topless képek a fedetlen mellekre fókuszálnak. A nőket kihívó testtartásban fotózzák le: széles terpeszben, esetleg ágyban, a könyökökre támaszkodva, vagy miközben érzéki mozdulatokkal szabadulnak meg bugyijuktól...

A legmenőbb ügynökségek az állandó ügyfelek számára természetesen törzstagkártyát is kibocsátanak, amelyek tulajdonosai különleges előnyöket élveznek. Ezek egyike, hogy árveréseken vehetnek részt, amelyeken szüzekre lehet licitálni. Az ügynökségeknek nagyon fontos a presztízszük, ezért az aukciók tárgyainak minőségi

tanúsítványuk van, azaz a szüzességüket megerősítő orvosi igazolással rendelkeznek. Az ár magától értetődően tartalmazza a természetes és nem rekonstruált szűzhártya értékét – ehhez van szükség a szakemberek tanúsítására.

A dubaji kliensek általában nem szeretik, ha egy nő szájából nikotinszag árad, így nem dohányozhatnak a több tízezer, de akár több százezer dollárra taksált szüzek sem. Az áru legyen friss, tiszta és első osztályú.

A dubaji eskortügynökségek által kínált szexuális szolgáltatások roppant széles körűek, és nem hiányoznak a legkülönbébb devianciákat és perverziókat kielégítő ígéretek sem. Az árut reklámozó fényképeken két nő tekeredik egymásra rafinált, erotikus pózban, egyszerre ingerelve a tekintetet és a testet.

A fotók arról biztosítják az ügyfeleket, hogy minden exhibicionista és tabudöntögető igényük kielégülést nyer. A transzszexuálisok, a latexfűzőkbe, csipkeharisnyába és túsarkú cipőkbe bújt, nőknek tűnő férfiak részletesen dicsekszenek el képességeikkel az ilyesfajta élményekre vágyó férfiaknak. „Fontos nekem, hogy kellemesen érezd magad a társaságomban. Lehetek akár aktív, akár passzív, de mindenképp tartogatok neked egy isteni, tizenhét centis ajándékot. Imádom a szexet, és nyitott vagyok az összes fantáziádra. Valóra váltom erotikus álmaidat. Eszméletlenül diszkrét vagyok, és mindent, ami megtörténik majd köztünk, megőrzöm, mint egy mély titkot.”

A biszexuálisok férfiaknak és nőknek egyaránt felajánlják szolgálataikat, és hangsúlyozzák, milyen meleg, barátságos és izgalmas személyiségek. Arról győzködnek, hogy mindig jól öltözöttek és igényesek, ezért társaságot nyújthatnak ügyfeleiknek üzleti találkozókra, hivatalos vacsorákra és ünnepeken.

A dubaji ügynökségek a pénzes vásárlóknak a hét minden napján huszonnégy órás, személyes szükségletre szabott, felejtethetlen társaságot ajánlanak. Az ajánlatokat időnként pornográf képekkel gazdagítják, ezeken megtekinthetők a társaságul kijárlott személyek kivételes adottságai. Az egyik képen egy huszonéves, nagyon jóképű, csodálatos testfelépítésű olasz férfi, aki folyékonyan beszél olaszul, franciául és angolul, büszkén prezentálja mindennemű szexuális aktivitásra kész péniszét, melyet éppúgy

ajánl hölgyek, mint urak, esetleg párok részére. Egy másik fotón dildó használatával lefolytatott szexuális aktusok láthatók. Megint másikon egy fekete bőrű amerikai fehér alsónadrágjából áll ki a hatalmas pénisz, tulajdonosa pedig így reklámozza képességeit az érdeklődő hölgyek számára: „Jó nagy, fekete dákóm van, amit szakszerűen használok. Ezenkívül szexuális játszadozás közben bármelyik testrészedet képes vagyok kényeztetni.”

Duhajban egy férfi, aki elég gazdag, az elérhető szexuális szolgáltatások széles választékából meríthet: „Orális szex, hatvankilences póz, erotikus masszázs, sztriptíz, francia csók, vibrátorozás, ezen belül dupla vibrátorozás, erotikus tánc térden, erotikus kütyük használata... Továbbá randevú és vacsora egy olyan lány társaságában, aki úgy tesz, mintha szerelmes lenne beléd.”

Az ügynökségek az ügyfelek legextrémebb szexuális szükségleteit is képesek kielégíteni, beleértve a mazochista és szadista praktikákat, melyek során a partner megalázása vagy fegyelmezése, verés, domináló szex vagy rabszolgajáték is szerepet kaphat, az extrém igényűeknek pedig biztosítható az urofilia és a koprofilia is.

*

Sodom-Sur-Mer, ‘tengeri Szodoma’: a Duhajra használt kifejezés jutott azonnal az eszembe, amikor befejeztem a dubaji bordélyházak leírását. A legfurcsább, hogy e mértéktelen szexualitás egy olyan országban virágzik, ahol a házasságon kívüli nemi kapcsolatot ostromozással, börtönnel, deportálással, sőt megkövezéssel büntetik! Időnként nehéz felfogni, hogy létezhet ez a két különböző világ egymás mellett. Felhívtam Lindát.

– Szia, Linda. Isabelle vagyok.

– Üdv, Isabelle! Hogy vagy?

– Köszönöm, jól. Nálad mi újság?

– Minden rendben, sokat dolgoznom.

– Gondolkoztál a közös ügyünkön? – Az emberkereskedő banda által elrabolt lengyel nő felkutatására tett kísérletünkre gondoltam.

Saját szememmel láttam egy jachtos szexorgiát, most pedig napnál világosabban érthetővé vált számomra, milyen megalázó és beteges feladatokat képesek adni ügyfeleik a megrendelt

prostituáltaknak. A hideg futott végig a hátamon, amikor elképzeltem, mire kényszeríthették bántalmazói a fogságban tartott lengyel lányt.

– Igen.

– És?

– Majd elmondom, ha találkozunk.

– Értem. Mikor tudsz átjönni?

– Holnapután megfelel neked?

– Igen, remek lesz, mert Szálún néhány nap múlva hazaér.

– De holnapután még nem lesz otthon, ugye?

– Abból, amit mondott, úgy gondolom, hogy nem. De tudod, milyen... – Mélyet sóhajtottam. – Sosem tudhatom, mikor jön meg.

– Nos, igen... És mi a helyzet a migréneddel? – érdeklődött a barátnőm. – Még mindig kínoz?

– Nem, mostanában szerencsére nem.

– Csodás. Holnapután meglátogatlak.

– Nagyon örömmre szolgál – vettem be a kódunkat.

– Értem, biztosan ott leszek.

– Köszönöm, Linda. Viszlát.

– Szia, Isabelle.

Letettem a telefont, és behívtam Malatit.

– Hallgatom, madame.

– Készíts nekem egy kávét, kérlek!

– Máris, madame.

– És add át Amaninak, hogy holnaputánra süsse meg Madame Linda kedvenc süteményét, tudod, azt a piztáciását.

– Igen, asszonyom, tudom. Mindjárt szólok Amaninak.

– Ne felejtse el! – hangsúlyoztam.

– Azonnal megmondom neki, madame, amint a konyhába érek.

– Köszönöm, Malati. – Felálltam. – Most sétálok egyet a kertben.

– Hová vigyem a kávét, madame? – kérdezte a szolgáló. – A könyvtárba vagy a kertbe?

– A könyvtárba. – Szerettem volna még dolgozni egy kicsit. Minden pillanatot meg kellett ragadnom, amíg Szálím külföldön jár.

– Igenis, madame.

Kisétáltam a kertbe, rátértem a zöldben kanyargó ösvényre, és lassú sétába kezdtem, miközben egyúttal ellenőriztem azt is, hogy a kertész miképp boldogul a kert rendben tartásával. Megtekintettem az egyenletesre vágott pázsitrészeket, a különféle alakzatokban megnyírt bokrokat, az ápolt virágágyásokban tarkálló virágokat, és el kellett ismernem, hogy minden apró zug csodásán fest. Elhatároztam, hogy szólok Szálimnak, adjon béremelést a kertésznek.

Sétálgattam még egy kicsit, majd megálltam az óriási oroszlános márvány szökőkútnál. Megbámultam a szobrok hatalmas sörényét, jókora mancsát, majd úgy döntöttem, megpihenek a közelben álló baldachinos szófán. Lehunytam egy kicsit a szemem. Hallgattam a vízcsobogást. Mindenkinek szüksége van egy pillanatnyi megnyugvásra.

A rövid pihenőt követően visszaballagtam a könyvtárba, és helyet foglaltam jókora, gazdagon faragott tölgyfa íróasztalomnál. A zamatos kávé már ott párállott mívés ornamensekkel díszített csészében az asztalon. Gyertyát gyújtottam. Dolgozni kell, írni, a figyelmet felhívni.

Duhajt a Közel-Kelet Las Vegasának is nevezik, mivel számtalan bár, éjszakai klub működik a városban, amelyekben éjjel-nappal szüntelenül zajlik az élet.

Ellentmondásnak látszik, hogy a közvéleményt időről időre megrázzák a házasságon kívüli szexuális viszonyok kapcsán kialakult büntetőügyek. Az efféle bűncselekménnyel megvádoltak, akiket letartóztattak majd elítéltek, általában olyan országokból származnak, ahol a törvény nem tiltja a házasságon kívüli nemi kapcsolatot.

Néhány éve vált ismertté azoknak az angoloknak az esete, akiket a rendőrség egy gyönyörű dubaji strandon kapott rajta szex közben. A pár női tagja egy arab börtönbe került, majd ezt követően több pert is a nyakába sóztak, az Egyesült Arab Emírátságokban tiltott cselekedetért magas árat fizetett. Mihelyt megvádolták, elveszítette jól fizető dubaji állását, az őrizetbe vétel és az egymást követő kihallgatások pedig már-már a teljes idegösszeomlás szélére

sodorták. Kénytelen volt antidepresszánsokat szedni, ráadásul visszatérő rettegés– és paranoiás rohamok gyötörték. A nő a barátai szerint „teljesen szétesett”, ő maga pedig bevallotta, hogy amíg valaki nem találja hasonló szituációban magát, el sem tudja képzelni, milyen az.

A súlyos büntetéstől tartó nő a bíróságon nyilatkozatot írt alá, hogy az országába való visszatérését követően házasságot köt a partnerével, akivel a strandon szexelt. Ez a nyilatkozat tette lehetővé az ítélet enyhítését és a felfüggesztett börtönbüntetést – így a pár három hónapnyi raboskodást követően visszatérhetett Nagy-Britanniába.

Az Egyesült Arab Emírátsokban évente nők százait börtönözik be házasságon kívüli nemi kapcsolat miatt, és közöttük sok olyat is, akik nemi erőszak vagy szexuális bántalmazás áldozataivá váltak. A legsúlyosabb terhelő tény maga a terhesség, amely a bíróság előtt kétségtelen bizonyítékként szolgál a vádlott nő bűnösségére.

Néhány éve megrázott két ázsiai nő esete, akiket a bíróság házasságtörésért halálra kövezésre ítelt.

E férjezett nők, akik férjük nélkül laktak az Egyesült Arab Emírátsokban, teherbe estek, amit a bíróság a házasságtörés megkérdőjelezhetetlen bizonyítékának vett. Ez lett az alapja a legsúlyosabb büntetés kihirdetésének. A férfit, aki az egyik nővel szexuális kapcsolatot létesített, nyolcvan botütésre ítélték – a viszonylag enyhe büntetést azért kapta, mert nem volt házas. A másik nőt teherbe ejtő férfit nem tudták azonosítani.

Egy brit üzletasszony is borzalmakat élt át: bebörtönözték és olyan bűncselekménnyel vádolták meg, amelyet el sem követett. „Ártatlan vagyok, de Duhajban börtönbe zártak, és kis híján halálra köveztek.” A brit *Daily Express* bulvárlap idézte az arab börtönben jogtalanul fogva tartott nőt, aki drámai történetét a saját szavaival mesélte el.

„A Duhajban dolgozó angolok minden héten egyszer találkoztak, és ilyenkor délutántól estig együtt töltötték a szabadidejüket. Azon a bizonyos napon este tíz körül együtt jöttünk el az egyik kollégámmal, és közös taxiba ültünk. A sofőrnek két címet adtunk meg, ő pedig, mivel azt gondolta, hogy részegek vagyunk, elkezdett kerülőutakon

fuvarozgatni minket, hogy dupla árat fizessünk. Ezt mi észrevettük, és veszekedés tört ki.

A taxis bevitt minket a rendőrségre, ahol azt hazudta, hogy szexeltünk az autójában. Ott letartóztattak, és bilincsbe vertek minket. Akkor még inkább mérges voltam, mint ijedt, mert tudtam, hogy nem követtem el semmit. De később levittek egy föld alatti börtönbe, amely olyan borzalmasan nézett ki, hogy elmondani nem tudom. Megmotoztak, kaptam egy matracot, és azt mondták, keressek helyet magamnak. A terem mocskos és zsúfolt volt. A vécé szerepét egy lyuk töltötte be a padlón. Koktélsruha volt rajtam és túsarkú, és két napot töltöttem még ugyanebben az öltözékben, miközben fogalmam sem volt, miért dugtak rács mögé.”

Csak miután orvosi vizsgálatra szállították át, tárult fel előtte teljes mértékben a helyzet komolysága.

„Egy orvosi szobában találtam magam, egy nőgyógyászati vizsgálószéken. Betegnek éreztem magam, mivel rádöbentem, hogy valami súlyos dolog történik velem. A doktornőt meglepte, hogy nem tudom, mivel vádolnak. Amikor felvilágosított, sírva fakadtam, és közöltem, hogy ez hazugság. A doktornő elmondta, hogy megvizsgálja a szexuális aktivitásomat, és ha negatív eredménye lesz, nem kell tartanom semmitől. Elképzzelhetetlenül megalázó volt. A vizsgálat végén az orvos írásos feljegyzést adott arról, hogy hosszabb ideje nem volt nemi kapcsolatam. Ez végeredményben, mint később kiderült, az égvilágon semmit nem számított.”

Tehát az angol nő vallomását megerősítő vizsgálati eredménynek nem volt jelentősége. Továbbra is házasságon kívüli nemi kapcsolattal vádolták, és az igazi borzalmak még csak ezután kezdődtek.

„Az ügyvédünk megkérdezte tőlünk, nem házasodnánk-e össze. A munkatársam beleegyezett, de nekem be kellett vallanom, hogy formálisan még férjezett vagyok. A védőnk erre ideges lett, és azt tanácsolta, hogy ezt inkább tartsam titokban, mert ez esetben házasságtörésért fognak elítélni, ami már igencsak súlyos bűncselekménynek számít. Ekkor nagyon megijedtem.”

Végül az angol nő több mint három hónapot töltött börtönben, majd a szabadulása után hazatért. Ettől kezdve figyelmeztetni akarta

a Duhajba utazókat. Az embereknek meg kell tudniuk, milyen veszélyek leselkednek rájuk ott. „Van a helynek egy sötét oldala, és bárki az áldozatává válhat.”

Hasonló hangnemben nyilatkoznak egyes szervezetek is, amelyek azt tanácsolják, hogy senki ne tegyen Duhajban nemi erőszakról feljelentést, mert előfordulhat – ahogy nem egyszer elő is fordult -, hogy az áldozatot tartóztatják le és vádolják meg házasságon kívüli nemi kapcsolattal.

*

Dubaj. A meseváros. A rémségváros. Nekem is megvolt itt a magam pokla, mennyországa... Mennyország, pokol...

Lefekszem. Nyúltam az altatótablettáim felé. Az utóbbi időben egyre gyakrabban kellett beszédnem.

Linda két nappal később látogatott meg, és én nagy örömmel fogadtam őt.

– Üdv, Linda! – Szeretettel öleltem magamhoz. – Örülök, hogy újra látlak!

Tényleg boldog voltam, hogy a barátnőm meglátogatott palotai magányomban. És reméltem azt is, hogy kitalálta, miképpen keressük meg a prostitúcióra kényszerített lengyel lányt. Nekem megvolt a magam pokla, a magam mennyországa. Annak a lánynak csak a pokol jutott.

– Jó estét, Isabelle – csókolt meg szívélyesen Linda. – Én is örülök, hogy látlak.

– Kérlek, foglalj helyet! – Egy intéssel a kanapé felé tereltem.

– Megint itt a kedvenc sütim – mosolyodott el Linda, amikor meglátta a tálcán tornyosuló pisztáciás süteményeket. – Elkényeztetesz.

– Téged bármikor, Linda, bármikor – feleltem, magamban pedig hozzátettem: „Kit is kényeztethetnék? Még a gyerekeimet sem tudom magam mellett.” Összeszorult a szívem.

Lindának talán feltűnt az arcomon átsuhanó árnyék, mert rákérdezett.

– Fáj valamid, Isabelle? – Aggódva vizsgált végig. – Megint a migrén?

– Nem, nem, Linda – tiltakoztam. – Csak egy szúrást éreztem.

– Szúrás? – lepődött meg Linda. – Talán valami gond van a szíveddel... Sokszor előfordul?

– Nem, csak most történt.

– Mert ha gyakrabban történne ilyesmi, van egy nagyon jó...

– Nem, nem... – szakítottam félbe. – Szóra sem érdemes... Inkább azt mondd el, kitaláltál-e valamit az ügyünkkel kapcsolatban.

Malati lépett be a szalonba, és egy kis időre meg kellett szakítanunk a társalgást.

– Kávét? Teát? – kérdeztem.

– Nem is tudom...

– Legyen tea – ajánlottam. – A süti teával a legfinomabb.

– Akkor azt kérem. Lehet, hogy később iszom egy kávét is. Szokás szerint vár még otthon egy kis munka.

– Természetesen, Linda, amikor csak kéred. Malati – fordultam a szolgálóhoz -, két teát kérünk.

– Igen, madame. – A szolgáló kiment a szalonból.

– Jutottál valamire? – tértem vissza a beszélgetésünkhöz.

– Nem könnyű eset... – állapította meg komoly hangon Linda.

– Bizony, nem. Még csak azt sem tudom, hogyan vágjunk bele.

– Azt hiszem... – Linda egy pillanatra elbizonytalanodott. – Szerintem... Vagyis természetesen neked kell beleegyezned ebbe, mert...

Elhallgatott. A szolgáló lépett be a szalonba, kezében tálca, rajta párálló teáscsészék. Letette a tálcat az asztalra, és kiment.

– Úgy hiszem... – Linda megint elhallgatott.

Biztosan súlyos dologról van szó, ha még Linda is csak keresi a szavakat.

– Tehát?

– Azt hiszem, ezt nem tudjuk mi ketten megoldani. A nő felkutatása időigényes, de elsősorban bizonyos helyek, bizonyos sötét helyek felkeresésével lesz gond... – Linda utolsó szavai elég baljósán hangzottak. – Sem te, sem én nem járhatjuk végig ezeket. Persze az idő is számít, de mindenekelőtt a biztonságunkról van szó.

– Mi a javaslatod?

– Szerintem be kellene avatnunk még valakit... Egy férfit... Mert csak egy férfi van itt olyan helyzetben, hogy cselekedni tudjon. Végtére is nyilvánosházakról beszélünk.

– Igazad van. – Egyet kellett értenem barátnőmmel. – Viszont... – Még hangosan kimondani is félttem aggodalmamat.

– Viszont mi? – faggatott Linda.

– Egy újabb személy bevonása a titok átadását jelenti. – A hangom összeesküvő módjára, fojtottan szólt. A palota tele volt szolgálókkal, én meg észben tartottam, hogy egy hétköznapi taxisofőr is komoly bajba sodorta azt az angol nőt, akit alaptalanul vádoltak meg házasságtöréssel.

– Nem teszek egyetlen lépést sem az engedélyed nélkül. – Linda is suttogásra váltott. – Mindent alaposan meg kell fontolnunk.

– Örülök, hogy megérted, Linda. Mert ha Szálún tudomást szerezne arról, hogy olyan jachton jártam, ahol szexorgia folyt... – Ereztem, ahogy megérint a pokol perzselő lángja.

Megölne, egyszerűen agyonverne... – futott át a fejemen, és a pokoli lángok elviselhetetlen kínokat okozva teljesen körülöleltek, mint amikor Szálím a féltékenységtől esztét veszítette, mert véletlenül meghallotta, hogy telefonon beszélek egy férfival. Kivetkőzve emberi méltóságából ütött és rúgott könyörtelenül... Más ízben szófogadatlanágomért állt kegyetlen bosszút azzal, hogy bestiálisán, szadista módon fojtogatva megerőszkolt.

– Így hát mindent alaposan át kell gondolnod, Isabelle, mert ez a kutatás elsősorban a te bőrödre megy – ismételte meg Linda, bizonytalan hallgatásomat érzékelve.

Ujjat húzni az emberkereskedőkkel olyan, mintha magát Lucifert kérnénk fel táncra, futott át a fejemen a gondolat, és olyan remegés fogott el, amely ereimben megdermesztette a vért.

Hosszú ideig egyikünk sem szólt semmit.

– Isabelle, a döntés csakis tőled függ – szögezte le megint Linda.

A döntés... rajtam áll, döntés életről vagy halálról... – gondolatvillanások követték egymást. „Én innen haza már nem jutok” – mondta azon a félelmetes felvételen a lengyel lány, aki Egyiptomban rejtélyes halált halt. És ha az én honfitársnőm is halálos veszedelembé került? Én meg semmit nem teszek, hogy segítsek rajta? Saját szememmel

láttam, milyen szoros őrizet vette körül, és mit tettek vele azok a hóhérok, amikor védelemért könyörgött. „Könyörgök, segíts nekem! Nem akarok itt maradni, de foglyul ejtettek. Nem akarom azt csinálni, amit várnak tőlem.” Ezek a kétségbeesett szavak folyton a fejemben visszhangoztak.

– Segítünk neki. – Szinte nem is hallatszott, hogy kimondtam.

– Mit mondtál, Isabelle? – kérdezte Linda.

– Segítünk neki – ismétellem meg egy kicsit talán hangosabban, de a döntésem lehetséges következményeitől megrettenve másfelé tereltem a beszélgetést. – Kihűl a teád, Linda, és itt van a sütemény is. Ezt csakis neked sütötték, kérlek, vedd el, finom sütemény, kérlek...

Tea, sütemény... Ismerős, nyugodt, biztonságos világ. Linda valószínűleg megérezte, milyen idegállapotban vagyok, mert szó nélkül cukrozta meg a teát, emelte ajkához a csészét, és kortyolt párat.

– Finom, nagyon finom – dicsérte meg, mintha a világ mocskától való menekülést a „beszéljünk a teáról” társalgás jelenthetné.

Félelemmel, bizonytalansággal és fájdalommal teli csend ereszkedett le ránk. Én is a csészémért nyúltam. Nagy sokára én szólaltam meg elsőként.

– Linda... – vágtam bele, miközben tudatosult bennem, hogy ha most elkezdek erről beszélni, akkor nem lesz visszaút. Olyan események történhetnek, amelyeket ebben a pillanatban nem láthatunk előre, és amelyeknek esetleg borzalmas következményeik is lehetnek, úgy, mint két évvel ezelőtt, amikor kiosontam a sejk őrei között, hogy interjút adhassak a tévében,

– Hallgatlak, Isabelle. – Linda teljes figyelmével fordult felém.

– Ha még valakit bevonnánk ebbe, akkor az kicsoda lenne? Nyilván olyannak kellene lennie, akiben megbízhatunk... Száz százalékig megbízhatunk...

„Mit csináltál? Mit csináltál? Mit tettél, Isabelle?” – ezt ismételte egyfolytában a férjem, amikor rajtakapott azon a telefonbeszélgetésen, és brutálisan megrángatott.

– Amikor egy férfiről beszéltél, aki segíthetne nekünk, már gondoltál is valakire? – Ebben a pillanatban a magam biztonságáról

is szó volt.

– Pontosan ez az, amin a legtöbbet gondolkodtam.

– És lett valami eredménye ennek?

– Igen. Azon kívül, hogy az illetőnek, akit megbízunk a feladattal, élveznie kell teljes körű, százszázalékos bizalmunkat, még rendelkeznie kell valamiféle speciális tapasztalattal is.

– Mire gondolsz?

– Valamiféle szolgálatra vagy különleges egységre a múltjában... Arról van szó, hogy legyen tapasztalata az efféle különleges feladatok terén.

– De hol fogunk mi ilyen személyt találni?

– Ez itt az Öböl, Isabelle... Mindenféle ember összegyűlik itt... – felelte némileg kitérően Linda.

– Ismersz ilyes valakit?

– Talán... De nem akartam beszélni senkivel a beleegyezésem nélkül. Ez most az első lépésem. A második annak elérése lesz, hogy az illető egyezzen bele a segítségnyújtásba.

– Értem, és úgy gondolom, hogy ez nagyon jó ötlet. – Tudtam, ha Linda intézkedik, mindig megtalálja a legjobb módszert a probléma megoldására. – Már megszerezted a beleegyezésemet. Szorítsunk azért, hogy az a férfi akarjon is segíteni nekünk.

Ha még nem túl késő, tettem hozzá gondolatban.

– Jól van, Isabelle. Jelentkezem, ha már többet tudok.

– Köszönöm, Linda... Tudod, emiatt már egyáltalán nem alszom, gyógyszereket szedek. Folyton visszatér ennek a nőnek az emléke, a kérése, a könyörgése...

– Értem, Isabelle, és ígérem, mindent megteszek, amit csak tudok, hogy megtaláljuk a lengyel lányt.

– Még egyszer nagyon köszönöm neked.

– Nincs mit, én is átérzem a dolog jelentőségét.

– Várj csak, amíg el nem felejttem! – A kanapé ülőrésze és támlája közti résből előhalásztam a pendrive-ot. – Tessék, itt vannak a legutóbbi szövegeim.

Barátnőm, átvette a pendrive-ot, és a táskájába csúsztatta.

– Szálím hamarosan megérkezik?

– Bármelyik percben itt lehet.

- Akkor vigyázz magadra!
- Nagyon óvatos vagyok – nyugtattam meg. – Amikor Szálím otthon van, egyáltalán nem dolgozom.
- Jól teszed.
- Itt a süti, Linda, még egyet sem ettél meg!
- Bocsáss meg, Isabelle, tudom, hogy nekem készítteted, de ebben a pillanatban egy falatot sem tudnék lenyelni.
- Értem. – Az emberkereskedelem elveszi az ember étvágyát. – Szólok Malatinak, hogy csomagolja be neked otthonra. Majd megeszed, ha kedved támad rá.
- Remek lesz, köszönöm, Isabelle.
- Nincs mit. Egészségedre!

Linda még elüldögélt nálam vagy félórát, aztán fogta a szolgáló által összepakolt süteményt, és elment. Az ajtóban még biztosított arról, hogy értesíteni fog, ha új híreket szerez a lengyel lányról, akit keresünk.

Pár nap múlva megérkezett üzleti útjáról Szálím. A férjem hazatérései mindig érzelmi viharokat váltottak ki belőlem. Nagyon boldog voltam, hogy a szerelmemet magam mellett tudhatom, és végre nem leszek már egyedül ebben az óriási, üres palotában. Viszont szörnyen frusztrált, hogy nem vethetem magam a nyakába már az ajtóban, mert nem volt szabad kimutatnom az érzelmeimet a szolgák előtt, és valahol tudat alatt kísértett a félelem is, hogy Szálím megint talál valami okot, hogy elégedetlen legyen a viselkedésemmel, és újra kitörjön rajta a kontrollálatlan, megszállott féltékenység.

Amikor megláttam az ablakból a férjem autóját, nyomban lerohantam, hogy köszöntsem őt és láthassam a gyerekeinket. Olyan rég nem láttam őket! Szálím általában a repülőtérrel hazafelé vezető úton ugrott be értük.

Az előtérben türelmetlenül vártam, hogy üdvözölhessem a családomat, magamhoz ölelhessem a kislányomat és a kisfiámat. Úgy éreztem, évszázadok múlnak el. A szolgák elkezdtek behordani Szálím csomagjait, de ő még nem volt sehol.

Talán valami üzleti beszélgetést fejez be éppen az autóban, nyugtattam magam. Mindig olyan elfoglalt. De a gyerekeknek már itt kellene lenniük... Általában a rájuk vigyázó dadus kísérte be őket.

Szálím úgy öt perc múlva jelent meg.

– Üdvözöllek itthon. – Csak ennyit mondhattam a szolgák előtt. Még annyit sem tehettem hozzá, hogy „kedvesem”.

– Üdvözöllek, Isabelle. – Szálím is meglehetősen hivatalos hangot ütött meg.

– Hol vannak a gyerekek? – kérdeztem rá rögtön.

– A nővéremnél maradtak.

A pokol lángjai egy teljesen új, teljesen váratlan helyen lobbantak fel bennem.

– Miért nem hoztad haza őket? – Igyekeztem, hogy a hangom nyugodt maradjon. Annyi biztos, hogy én magam cseppet sem voltam nyugodt.

– Nem lett volna értelme, Isabelle. – Úgy tűnt, Szálím teljesen normálisnak találja ezt a helyzetet.

– Hogyhogy nem lett volna értelme? – A szívem örült dübörgésbe kezdett.

– Két-három nap múlva megint el kell utaznom. A gyerekek ott a maguk ritmusa szerint élnek, nincs ok arra, hogy ezt megzavarjuk. Amúgy is rögtön vissza kellene menniük, ezért a ruháik, játékaik áthordása erre az egy-két éjszakára nem lenne célszerű.

De, de, célszerű lenne!, üvöltötte a szívem. *Hiszen nem kell mindent áthozniuk.* És ekkor megdermedtem. Rádöbbsentem, hogy ha a gyerekek holmijának nagyobb része Szálím nővérenek palotájában van, és ez azt jelenti, hogy szinte minden idejüket ott töltik, nem pedig a saját otthonukban. *Mikor történt meg mindez?,* faggattam magamat. Észrevétlenül alakult így. Szálím gyakran utazott el, és határozott szabályokat hozott, nekem pedig igazából nem volt beleszólásom mindebbe. Nyeltem a keserű könnyeket, tudtam, hogy teljesen felesleges vitába szállnom a férjemmel.

Szálím felment az emeletre, hogy az utazást követően felfrissítse magát, én meg egyedül maradtam lent, és egyre azon búsultam, hogy nincsenek velem a gyermekeim. Talán a férjem családja döntött így.

Keleten a gyerekek az apjukhoz tartoznak, és hacsak az anya nem származik nagyon gazdag, híres és befolyásos családból, mindig másodrendű szerepben találja magát.

Már alkonyodott, ezért utasítottam Amanit, hogy tálalja a vacsorát az étkezőben. Asztalhoz ültünk a férjemmel, de a beszélgetés valahogy nem indult be. Az uramat láthatólag üzleti dolgok foglalkoztatták – folyton a telefon képernyőjére pislogott -, engem pedig nyomasztott a gyerekek hiánya. Vacsora után a hálósobába mentünk, ahol Szálím hazatéréseikor általában az egymás iránti szenvedélyes vágyunkat elégítettük ki. Ezúttal azonban nem így volt, én nem tudtam ellazulni, ezernyi gondolat rajzolt a fejemben – amikről írtam, a sejkekre váró világszép modellekről, akik készek ügyfeleik valamennyi szeszélyét kielégíteni... A világ bármelyik szegletében elérhető az ilyen szolgáltatás, Szálím pedig folyton úton van. Vajon ő is...

– Mi van veled, Isabelle? – A férjem megérezte a bennem lévő feszültséget.

– Nem tudom... – suttogtam.

– Migrén? – kérdezte aggodalmasan.

– Nem... Nem tudom...

– Semmi baj, Isabelle, semmi baj...

Felhagyott a simogatással, erősen magához ölelt, és belecsókolt a hajamba. A férjem képes csodálatosan viselkedni.

Másnap a reggelinél különösen kedves volt, folyton arról kérdezgetett, hogy jól érzem-e magam, és hogy tényleg nem kínoz-e a migrén.

– Nem, egyáltalán nem fáj a fejem – biztosítottam.

– Tudod, Isabelle, holnapután Becsbe indulok, és úgy döntöttem, ezúttal te is velem jössz. Ugye szereted Bécset? – Szálím érzelmes pillantást vetett rám.

– Imádom! – vágtam rá önfeledt örömmel.

– Akkor ez el is dőlt, velem jössz. – A Szálím arcán elterülő széles mosoly meggyőzően bizonyította, hogy a lelkesedésem nagy elégedettségére szolgál.

Nagyon örültem, mert az utóbbi időben sokat dolgoztam, és arra gondoltam, néhány nap pihenő jót tesz majd. Ezenkívül pedig tényleg imádtam Bécset. A város csodás épületei, impozáns történelmi, művészeti és kulturális hagyományai lenyűgöztek. És a híres bécsi kávéházak! Eredeti berendezésük és hangulatuk, a

bennük kínált kávékülönlegességek, isteni sütemények elmúlt korokba varázsolták a vendégeket. Azokba az időkbe, amikor a legnagyobb zeneszerzők, feltalálók és írói üldögéltek itt.

– Köszönöm, Szálím. – Nem titkoltam boldogságomat. – Örömmel veled tartok.

A reggelit követően egyenesen a gardróbba vezetett az utam, hogy később utasíthassam Malatit, pontosan mit kell bepakolnia. A váratlan utazásra készülődve úgy elszaladt az idő, hogy mire feleszméltem, a hatórás repülőutat követően máris limuzin szállított minket a Bécs központjában levő csodás Hotel Imperial felé, ahol már korábban is nemegyszer megszálltunk. A bécsi belváros szívében, a Ringen álló palotát 1863 és 1865 között emelték Fülöp württembergi herceg reprezentációs székhelyéül, de a herceg csak néhány évig lakott benne. A hotel csodálatra méltó arányokkal, építészeti megoldásokkal rendelkezik, és tele van egyedi berendezési tárgyakkal és felbecsülhetetlen értékű antik műtárgyakkal, képekkel, csillárokkal, selyemtapétával. Szálím mindig a Royal Suite lakosztályt foglalta le nekünk, amely egykor a herceg magánszobái közé tartozott. Napjainkban ebben a százhatvan négyzetméteres apartmanban, amelynek egy éjszakára történő kibérlése több mint négyezer euróba kerül, koronás fők, a zenei világ és a mozi csillagai foglalnak szállást.

A hotelbe érkezésünket követően felfrissítettük magunkat, és mivel meglehetősen késő volt már, a vacsorát az apartmanban fogyasztottuk el. Kimerültek voltunk a repüléstől, ezért elég hamar a szálloda királyi nyoszolyájában találtuk magunkat. Szálím azt mondta, hogy a következő pár napban nagyon elfoglalt lesz, de az estéinek a többségét – és valamennyi éjszakáját, tette hozzá szoroson magához vonva – egymásnak szentelhetjük. Hozzábújtam a szerelmemhez, és hosszú idő óta először altató tabletták nélkül aludtam el.

Bécset kétlovas hintón tekintetem meg. Szálím bérelte ki kizárólagos használatomra a városban töltött teljes időre. Élveztem a fenséges épületek látványát, és mivel többségük belsejét előző utazásaink során már láttam, ezúttal kizárólag a külsejükben

gyönyörködtem. A város tömve volt turistákkal, és sok helyen a Straussok és Mozart muzsikája szállt a levegőben.

Bécsben járván nem mondhattam le a mindennapi kávészertartásomról. A leggyakrabban Mozart kávéit ittam Mozart csokoládélikőrrel, vagy Mária Teréziát Cointreau narancslikőrrel a rengeteg hangulatos kávézó valamelyikében. A legtöbb időt a neoreneszánsz stílusban épült, szépséges Ferstel-palotában helyet kapó Café Centralban töltöttem, amelyben egykor Sigmund Freud is gyakran megfordult. Az utolsó napom azzal telt, hogy sétálgattam a schönbrunni kastély melletti angol- és franciakertekben. A schönbrunni kastély Európa egyik legszebb barokk épületegyüttese és a császári család nyári rezidenciája volt. Jelen kialakítását és berendezését Mária Teréziának köszönheti, bár a turisták szentül meg vannak győződve arról, hogy Sisi szentélyébe nyerhetnek itt betekintést... A növények közti átjárók, az ágyások, szökőkutak, múromok és labirintusok, valamint a Gloriette-hez vezető zezugos sétányok felől megcsodált bécsi panoráma megkoronázta a kellemes napot.

Szálímmal esténként találkoztam, és elegáns éttermekben fogyasztottuk el romantikus vacsoránkat, élvezve az ínycsiklandó ételeket és a luxusitalokat. Később visszatértünk hotelapartmanunkba, ahol gyertyafénynél, hangulatos zene mellett régi szenvedélyünk új erővel izzott fel. És megint minden csodás lett, ő volt számomra az igazi, és neki csak én voltam, és egyek voltunk, és csak egymásra figyeltünk.

Kiváló hangulatban tértem vissza Duhajba, és mivel Szálún a közeljövőben nem tervezett semmilyen szolgálati utat, hazahozta a gyerekeket. Azt sem tudtam, hová legyek örömben, és néhány héten keresztül a palotánkban nyugodt családi életet éltünk.

Aztán Szálímnak megint el kellett utaznia, de a különlegesen jól sikerült bécsi utazás és a családi körben eltöltött idő meggyógyította szétzilált idegeimet és új erővel töltött fel. Készen álltam az újabb kihívásokra. Amikor Szálún külföldre utazott, felhívtam Lindát.

– Szia, Linda, Isabelle vagyok.

– Szia, Isabelle, végre jelentkezel! – Linda lelkesen köszöntött. – Már hívtalak, de Malati azt mondta, hogy Szálúmnál Európába

utaztatok.

– Igen, tényleg elutaztunk.

– És hol voltatok?

– Bécsben.

– Csodálatos város, pár éve jártam ott.

– Igen, én is imádom.

– És hogy sikerült a kirándulás?

– Tökéletes volt.

– Ennek nagyon örülök. És csak most értél vissza? Megkértem Malatit, hogy hívjon fel, amint visszaérsz.

– Igen, mondta is. Már egy ideje itt vagyok, de Szálím és a gyerekek itthon voltak, szóval amúgy sem csinálhattam volna semmit.

– Értem. Mondd, mikor tudsz átjönni hozzám?

– Hogyhogy hozzád?

– Nos, mert van valaki... az ügyünkben... Személyesen veled szeretne beszélni.

– Ez feltétlenül szükséges? – Rájöttem, hogy arról a férfiról beszél, aki segíthet a jachtos lengyel lány dolgában, de megint átjárt a rettegés Szálím haragjától. Ha kiderül a tervem...

– Úgy véli, igen. És hidd el, nagyon ért a szakmájához. Azt mondja, hogy a legfontosabbak a részletek, az aprócska részletek – ezért nem akar rajtam keresztül faggatni téged. Szerinte a közvetett információátadás során sok apró részlet elkallódhat.

– Akkor átmegyek. Neked mikor lenne a legjobb?

– Bármikor, este hét után. Akár holnap is. Azt mondja, hogy ha tényleg foglalkozni szeretnének ezzel az ügyel, akkor minél gyorsabbak vagyunk, annál jobb.

– Rendben, holnap nyolckor nálad leszek. És ne felejtse el, hogy én most is őrizettel együtt mehetek csak. A férfinak hamarabb kell odaérnie, hogy a testőrök meg ne lássák.

– Értem, megszervezzük.

– Remek, akkor viszlát, Linda.

– Holnap találkozunk, Isabelle.

Másnap átmentem Lindához, és a szalonban egy jóképű, keménykötésű, középkorú férfit találtam.

– ő Steven – mutatta be a férfit Linda. – Segíthet megtalálni azt a lengyel lányt, akit emberkereskedő banda tart a markában.

Az elrabolt kislány

A sejk szinte teljes testsúlyával rám nehezedett, és bizonytalan lökő mozdulatokat tett. A mértéktelenül fogyasztott szesz miatt a hímtagja nem érte el a teljes merevedést, így nem volt képes eljutni az orgazmusig. Ismertem már a beszeszelt kuncsaftokat, és tudtam, hogy nem vár rám könnyű éjszaka. A férfiak mindig, akiknél a túl sok ital akadályozta az erekciót és a szexuális aktus végigvitelét, néhány – vagy jó néhány – percnyi sikertelenséget követően teljes frusztrációjukat a prostituáltra öntötték, és a lányokat hibáztatták saját ügyetlenségükért. Dühöngtek, ordítottak, mocskolódtak, sőt előfordult, hogy keményen odacsaptak, csak hogy levezessék a feszültségüket.

Nyilvánosházunk lányainak emlékezetébe fekete betűkkel íródott be ez az éjszaka. A világszép hastáncosnő, Latifa érkezése, akinek szépsége és táncművészete felülmúlta valamennyi itt dolgozó prostituáltét, sokáig tartó síri hangulatot teremtett. És még az sem javított a gyászos és irigységgel teli helyzeten, hogy rengeteg vendég, köztük sok sejk jelent meg.

Az összes prostituált megérezte, hogy a kuncsaftok követelődzőbbek és mogorvábbak lettek. Ezen az estén Latifa csodálatos hastáncot lejtett. Csípőjének, fenekének, hasának és mellének erotikus rezgése fellobbántotta a férfiak szenvedélyét. Izgalmuk csakis és kizárólag a szexi Latifa felé terelte képzeletüket, aki nem elég, hogy profi hastáncosnő volt, de még ráadásul Marokkóból is származott, és a közhiedelem szerint a szerelem művészetét illetően a marokkói nők voltak a legforróbbak és legképzettebbek.

Latifa szó szerint mindenkit hipnotizált mágikus táncával. A sejkeket a terem közepére rakott főhelyre ültették, és drága italokkal, illatos vízipipával kínálták. A férfiak türelmetlenül várták az est fénypontját, vagyis a varázslatos Latifa táncát. Szandzsaj minden este ott üldögélt egy meglehetősen sötét zugban egy pohár whisky társaságában, és keselyűtekintettel felügyelte az üzletet. A

megfelelő pillanatban ő adott jelt, hogy oltsák le a villanyt, és Latifa kezdje meg vágykeltő bemutatóját.

A marokkói lány vérbeli táncművész volt, és ezt a képességét látványosságokkal egészítette ki, amelyeken minden alkalommal változtatott egy kicsit. Először csupán egy fényoszlop világította meg ragyogó, derékig érő haját. Amikor felhangzott a ritmusos zene, a táncosnő a kezével finom, folyamatosan hullámzó mozdulatokat végzett. Meztelen karja és kézfeje minden apró, kecses rebbenésével elbűvölte a bámuló sejkeket. Ezután erőteljesen jobbra-balra forgatta a fejét, amitől hosszú haja hullámokat vetve lobogta körül, ráirányítva a tekinteteket a hajfürtök mögül előkígyózó karcsú derékra és a lendületesen rázkódó csípőre. A sejkek kocsányon lógó szemekkel követték a táncot, falták a tekintetükkel Latifa tökéletes testének minden rezdülését, ő pedig medencéjét a zene ritmusára riszálva előrehajolt, és kitolta kemény, vibrálóan remegő fenekét. A teremben erre elragadtatott kiáltozásba fogtak a sejkek, a mennyei Latifa pedig ruganyos felszökkenéssel folytatta vágykeltő táncát: csábítóan forgott, pajkosan lekuporodott, majd érzékien hajladozott a varázslatos, mámorító zene dallamára.

Volt, hogy Latifa a fellépését keblének rezegtetésével, *shimmyvei* (A hastánc alapmozdulata, a test egy megadott területének rezegtetése, rázása. A hastánc esetében ez lehet a mell, a has és a csípő.) kezdte. Melleinek félig lemeztelenített látványa a dekoratív, csillogó kristályokkal és drágakövekkel ékesített melltartóban rögtön izgalomba hozta az összegyűlt sejkeket. A kebelshimmy rafinált rezgése ezután átterjedt a táncosnő hasára és a csípőjére, amely tovább fűtötte a már amúgy is forró hangulatot. A tánc bebizonyította, hogy az isteni Latifa képes virtuóz módon irányítani teste legapróbb porcikáját is, ami ígéretét adta annak, hogy az ágyban biztosan képes lesz földöntúli kéjekben részesíteni egy férfit.

Latifa lett a nyilvánosház sztárja, egy imádott, csodált, megkérdőjelezhetetlen csillag, aki messze maga mögé utasította a többi lány gyarló személyét.

Latifához képest minden prostituált szürkének és jellegtelennek látszott, ezért a kuncsaftok csakis azért vették magukhoz őket, mert valakivel le kellett csillapítaniuk a marokkói lány fellépése nyo-mán

kirobbanó vágyaikat. Larisztát, Samantát, Jennyt, Okszanát, engem vagy valaki mást választottak, de valójában a jelenésszerű Latifát álmodták a karjaikba. És a tény, hogy végül is nem őt vitték ágyba, frusztráltta és rosszkedvűvé tette őket, és emiatt arrogánsabbakká, időnként brutálisan durvákká váltak. A prostituáltakon gyakrabban jelentek meg véraláfutások, mert nem voltak képesek kielégíteni a férfiak azon vágyfantáziáit, hogy a szemük láttára változzanak át paradicsomi hurikká, akik a férfiakat földöntúli élvezetekben részesítik. Ahogy azt Latifáról elképzelték magukban. Csakhogy Latifa nem lehetett mindnyájuk szajhája.

Latifát honfitársnője, Karima csalta az arab nyilvánosházba, aki jövedelmező állást ígérve beszélte rá, hogy a Perzsa-öbölhöz utazzon. Itt aztán ugyanaz a sors várt rá, mint Okszanára és ezernyi más nőre a világ minden részéről, akiknek jól fizető munkát ígérnek titkárnői, masszőri munkakörben, vagy szépségszalonokba hívják őket dolgozni, majd elveszik az útlevelüket, bezárják, testileg-lelkileg bántalmazzák, megzsarolják vagy megfenyegetik őket, hogy megtörjenek, és saját testük áruba bocsátására kényszerüljenek. A Duhajban dolgozó prostituáltak többsége emberkereskedők áldozata.

Latifa, a profi, első osztályú hastáncosnő úgy tudta, a sejkeket szórakoztatni érkezik Duhajba. Arról viszont nem értesült, hogy le is kell feküdnie velük. Ez óriási botrányhoz vezetett már aznap, amikor a marokkói lány betette a lábát a bordélyba. Debütáló fellépése akkora hatással volt a sejkekre, élükön Ibrahimmal, hogy csak úgy zuhogott rá a pénzeső. A táncosnő ezt a tisztelet jelének vette, és bájos mosollyal, csipetnyi kacérsággal fogadta – úgy vélte, a fantasztikus fellépésért kijár a hódolat. Később Ibrahim sejk meghívta maga mellé a kanapéra, és a legjobb pezsgővel kínálta. A lány továbbra is hálásan mosolygott és kedvesen beszélgetett vele, mivel azt hitte, kötelességei közé tartozik a vendégek szórakoztatása. Amikor viszont a sejk egyértelmű jelzést adott, hogy ideje szobára menni, Latifa rugóként pattant fel a díványról, és kivágtatott a szalonból.

– Szandzsaj! – mennydörgött a sejk olyan vészjósló hangon, hogy a prostituáltak megrettenve húzták be fejüket a válluk közé.

Nyilvánvaló volt, hogy a felbőszült Ibrahim bármire képes.

Szandzsaj már szaladt is a sejkhez, aki nekiesett, és üvöltve követelte, hogy nyomban hozza vissza a marokkói kurvát.

– Ha nem jön mindjárt, visszaadod az összes pénzünket, amit a barátaimmal itt hagyunk nálad! És többet a lábunkat be nem tesszük ide! – fenyegette meg a tulajdonost a magából kivetkőzött sejk, és látszott, hogy beváltja ígéretét.

Szandzsaj idegesen forgolódott, angolnaként tekergeti, azon igyekezett, hogy bármi áron, de jobb belátásra bírja a sejket. Intett a pultosnak, hogy kapja elő a bordélyban elérhető legjobb, huszonegy éves whiskyt, és széles gesztussal invitálta a sejket, hogy a hely megvendégeli. Ibrahim cinikusan vigyorgott, mintha valaki egy skatulya gyufával próbálta volna jobb belátásra bírni, de mivel óriási indulat fűtötte, elfogadta az ingyen italt. Ezalatt Szandzsaj váltott néhány szót Karimával, aki már indult is lefelé, hogy visszahozza Latifát.

– Latifa mindjárt jön, már jön is... – biztosította a sejket Szandzsaj, de úgy nézett ki, mégsem biztos ebben, mert időnként nyugtalan pillantásokat vetett a lefelé vezető lépcső irányába.

– Öt percet kapsz – közölte a sejk, és százezer dolláros karórájára szegezte a tekintetét.

Látszott, hogy Szandzsajt majd kileli a hideg, mert múltak a percek, és Latifa még mindig nem bújít elő. Öt perc múlva a sejk szó nélkül felállt, és felkászálódott a társai is.

– Add vissza az összes pénzt, amit ma itt ráköltöttem! – utasította Szandzsajt.

Szandzsaj egy szót sem tudott kinyögni.

Eszembe jutott Tarek és Fajszal párbeszéde azon az ocsmány szigeten, amikor Ibrahim sejk miattam követelte vissza tőlük a pénzt. Csak áruk voltunk. Elő áruk. Nincs áru, nincs pénz. Tarekhez hasonlóan Szandzsaj sem tudta elképzelni, hogy visszaadja a pénzt, amit már a markában tudott.

– Csak még öt percet kérek – könyörgött megalázottan. – És kizárólagos jogot kap a szépséges Latifához. – Nyomatékkal ejtette ki a „szépséges” és a „kizárólagos” szavakat, és különösen ez utóbbi

dönthetett, mert a sejknek imádtak különleges, mások által nem birtokolt kincseket a magukénak tudni.

Ibrahim tekintete visszavándorolt az üres helyre, ahol nemrég még Latifa táncolt, és egy pillanatra elbizonytalanodott.

– A lány még új itt, és teljesen friss – ütötte a vasat Szandzsaj. – Itt még nem nyúlt hozzá senki.

– Öt perc – határozott Ibrahim, majd visszaült a kanapéra, társai pedig követték példáját.

Szandzsaj személyesen töltötte ki a whiskyt a sejknek, majd elnézést kért, biccentett a késes férfinak, és elindultak a lenti szobákhoz vezető lépcső felé.

– Szerinted visszajön? – kérdeztem Okszanát, akivel az összes prostituált társaságában végignéztük az egész hajcihőt.

– Szerinted mennyit ér egy hastáncosnő összeszabdalt hassal? – felelt kérdéssel a kérdésre Okszana, nekem pedig lelki szemeim előtt megjelent Latifa sima, ápolt, vágykeltő teste és ennek ellentétéként Okszana csúnya, rosszul összeforrt, sebes bőre.

Nem telt bele öt perc, amikor feldübörgött a bravó a marokkói táncosnő tiszteletére, aki Karima, Szandzsaj és a késes férfi társaságában tért vissza a terembe. Latifa vérbeli profi volt. Táncos léptekkel, arcán mosollyal, büszkén felszegett fejjel érkezett meg. Ugyanakkor észrevettem, hogy hatalmas, fekete szemének kifejezése megváltozott: végtelen fájdalom, szomorúság és félelem költözött pillantásába.

– Egy tánc, csakis a sejk számára! – rikkantotta Szandzsaj, és jelt adott az előadás megkezdésére.

Felzendült egy dallam, és az elragadó Latifa megint mindenkit elvarázsolt a táncával, de azért titokban egyszer-kétszer le kellett törölnie visszatartatlanul kicsorduló könnyeit. A rendkívül jól sikerült előadást követően Ibrahim sejk Latifával a lány szobája felé indult el.

– A sejkednek új szeretője lett – jelentette ki kertelés nélkül Okszana.

– Már nem az enyém – feleltem, és belém szúrt a féltékenység, elsősorban az európai utazást – és lehetőleg szökést – illető elveszett reményeim miatt. – Már nem az enyém – ismételt meg,

és ez minden bizonnyal szomorú beismerésként hangozhatott, mert Okszana máris újabb dupla italokat rendelt nekünk.

A veszteség érzése engem is meglepett, mert ugyan sok rosszat tapasztaltam Ibrahim mellett, de a sejk szeretőjének státusa bizonyos előjogokkal is járt a nyilvánosházban. Karima nem piszkált amiatt, hogy kevés kuncsaftot fogadok, mert a sejk önmagában is elég jól fizetett. A többi prostituált inkább nem kezdett ki velem, mert nem tudhatták, milyen viszonyt ápolok Ibrahimmal, így mindig tartottak attól, hogy esetleg bepanaszolom őket, és Ibrahim szól Szandzsajnak Ennek köszönhetően még Larisza sem merészkedett túl messzire, pedig ő tényleg utált; de megelégedett azzal, hogy időnként gonosz pillantásokat vetett felém. És még magam előtt sem tagadhattam le azt a tényt, hogy az egyetlen, de annál jobban sikerült bevásárlásom mekkora örömet okozott, mert hosszú idő után én voltam az, akit kiszolgáltak. De még hogy kiszolgáltak! A luxusétteremben elköltött vacsora is kellemes változatosságot jelentett a bordélybeli hétköznapokhoz képest. És a vízióm a francia Riviérára tett utazásról, ehhez kapcsolódóan pedig a visszanyert szabadság fantáziája! Most pedig... Most nem maradt semmim. Kihuny az utolsó reménysugár is.

– Egészségünkre! – Okszana magasra emelte a poharát.

– Egészségünkre! – mondtam én is, de ez meglehetősen szomorúan hangzott.

Ittunk rá, én pedig a szemem sarkából végigpásztáztam a termen, és láttam, hogy a férfiak nekiláttak a válogatásnak. Reméltem, hogy senkinek a választása nem esik majd rám – nem hiányzott, hogy újra, századszor is jöjjenek az ápolatlan, részeg leheletek, a bűdös izzadságszag, az intim testtájaim fájdalma, az elszórt, elvesztegetett, ilyen-olyan, semmilyen idő. Hányynom kellett az egészsőtől.

Gyorsan végeztem az italommal.

– Még egyszer, ugyanezt – fordultam oda a pultoshoz. – Ez is legyen dupla – tettem hozzá nyomatékkal.

– Tölts nekem is! – csatlakozott Okszana.

A sejk lelépett Latifával, hozzám meg lassanként elért a rettenetes igazság, hogy semmi, de semmi esélyem a szabadulásra.

Alkohol, drogok, öngyilkosság..., ez futott át az agyamon. Ez lesz a szabadulás útja... Csak ezek maradtak meg nekem...

– Ne törődj vele! – Okszana szokás szerint megpróbált jobb kedvre deríteni. – A pasasok jönnek– mennek, aztán megint visszatérnek...

– Nem hinném, hogy a sejk félredobná a világszép Latifát – közöltem keserűen.

– Ki tudja... – Okszana nem osztotta a véleményemet. – Férfiak... Vágynak valamire, keresnek valamit, azt hiszik, hogy majd valahol, valaki... – Jókorát kortyolt az italából. – Azután rájönnek, hogy valahol, valakiben nincs meg az, ami benned megvan... Meglátod, visszajön még hozzád a sejk. – És lenyelte az utolsó kortyot is.

Igaza lett. Egy éjjelen Ibrahim sejk váratlanul újra megjelent a szobámban, de ez nem olyan találkozás volt, amit magamnak kívántam volna.

– Hohó, már jön is a következő sejk. – Az ukrán lány végigmérte Ibrahim egyik barátját, aki éppen felénk tartott. – Lehet, hogy engem választ majd? – A hangjából kiéreződött a reménykedés.

A sejk erősen imbolygó léptekkel közelített, és reméltem, hogy Okszana vágya valóra válik. Ki nem állhattam a részeg, motyogó, csorgó nyálú kuncsaftokat a fityegő farkukkal, akik meg voltak győződve arról, hogy oltári nagy lepedőakrobaták.

– Ju... Julia... – dadogta bénán. -Ju... – böfögött egy nagyot. – Dzsuuulia... – bökte ki végül, és keményen a mellembe markolt.

Pillantásokkal és gesztusokkal próbáltuk megértetni egymást Okszanával. Én intettem, hogy „vidd csak el”, ő erre, hogy „de nem engem akar”; én nógattam: „próbáld csak meg”, de Okszana jelezte: „nem fog menni, te kellesz neki”.

– Julia... – A férfi egyre csak fogdosott. – Ibrahim mesélte, milyen szép kis borotvált a p... – Megint egy mennydörgőt böfentett. – Indulás! – Megrántotta a karomat, és el kellett vele mennem, miközben hátamba fúródott Okszana irigy tekintete.

A szobámban a sejk megparancsolta, hogy vetközzem le, és feküdjek az ágyra, majd egy ideig elmerült az intimirészeim tanulmányozásában, miközben jóízűen kuncogott, fura grimaszokat

vágott és összefüggéstelenül hablatyolt magában. Végül ügyel-bajjal megszabadult a ruháitól, és hangos zihálás közepette rám mászott. Annyira részeg volt, hogy nem volt merevedése, és képtelen volt befejezni az aktust. Pár percen keresztül nem történt más, mint hogy ő nyögdécselt, én pedig szenvedtem; ekkor a fülébe súgtam, vagy van a számára valamim, ami segíteni fog. Lekászálódott rólam, én meg előkotortam azt a palacknyi vodkát, amit Okszana szerzett nekünk – fogalmam sincs, mit kellett tennie érte. Erős orosz vodka volt. Teletöltöttem vele a sejk poharát. Egy lendülettel húzta le, és ez teljesen kiütötte, nyomban úgy aludt, mint a bunda, és irgalmatlanul horkolt. Örültem, hogy nem piszkál, és vissza sem kell mennem a szalonba a következő kuncsaftért. Így telt el az első éjszakám, amelyen a sejkem másik szeretővel, a fantasztikus, menyei Latifával mulatott.

Aztán jött a többi nyilvánosházi éjszaka, én pedig egyre többet ittam, és szinte minden, Ibrahim sejktől kapott ajándékomat vodkára cseréltem Okszanával.

Latifa lenyűgözte a vendégeket csábos táncával, és eleinte Ibrahim minden éjszakát vele töltött. A lány művészi előadásait figyelve azonban feltűnt, hogy a vastagon felkent fellépősmink alatt karikás a szeme és kissé duzzadt az arca. Sírt, ahogy mi, többiek is tettük, de hiába a könnyek, továbbra is kurvák maradtunk.

Egy idő múlva a sejk ritkábban kereste fel Latifát, és mivel Szandzsaj kizárólagosságot ígért neki, és a szavát tartania kellett, azokon az estéken, amikor a szalonban nem tűnt fel Ibrahim alakja, Latifa ragyogott, és teljes szívét beleadta a fellépésbe. Látszott, hogy a hastánc a szenvedélye, és lenyűgöző tánctehetségével képes volt a vendégeknek felejthetetlen művészi élményt nyújtani.

Bár a nyilvánosházban egyre több vendég bukkant fel, a hangulat napról napra hanyatlott. Csak Szandzsaj és valószínűleg a támogatói, akikkel osztoznia kellett a hasznon, lehettek elégedettek a bevételekkel, de visszás módon a prostituáltak helyzete a hatalmas forgalom ellenére is jelentősen romlott. A betérő kuncsaftok a legtöbbször maguk rendelték meg italukat és várták a fantasztikus Latifa fellépését. Korábban a prostituáltak rá tudták beszélni az ügyfeleket, hogy drága italokra hívják meg őket, ami

mindig pluszbevételt jelentett. Ezenkívül a férfiak sokkal kevésbé voltak hajlandók borralalókat osztogatni, mert a képzeletüket betöltötte a tökéletes, forró Latifa.

De még csak nem is ez volt a legfájóbb hozadéka a marokkói lány érkezésének. Elsősorban azok a pletykák kergették el a szemünkről az álmat, amelyek arról szóltak, hogy Szandzsaj fokozatosan le akarja cserélni a bordélybeli lányokat. A helyzet annyira komollyá vált, hogy Okszana, Jenny, Samanta, de még maga Larisza is átjött a szobámba vodkázni, hogy alaposan kitérgyaljuk a leselkedő veszélyt.

– Rögtön mondtam nektek, hogy Latifa mindent visz. – Larisza a legkisebb grimasz nélkül küldött le egy fél kupica vodkát. – Én már ismerem a dörgést.

– De én ezt nem értem. – Samanta kortyolt egy aprót, és keservesen fintorgott hozzá. – Figyelj, Julia, nincs kólád vagy ilyesmid? Ez így ihatatlan! – nyafogta.

– Ez tiszta vodka! – nevetett fel Okszana.

– Tölthetnék bele valamit, Julia? – ismételte meg a kérdést Samanta.

– Nem, nincs semmim. – Okszana mellett rászoktam, hogy tisztán igyam a vodkát. Vagy amiatt szoktam rá, mert habár pénzért szexeltem, pénzt mégsem láttam érte.

– Okszana, neked sincs szénsavas üdítőd? – fordult Samanta az ukrán lányhoz.

– Nem, én tisztán iszom – közölte Okszana.

– Nos, akkor nincs más választásom. – Samanta felállt, átment a fürdőszobába, és az italát csapvízzel hígította. – Ezt másképp nem tudom meginni.

– Én is felvizezem. – Jenny követte honfitársnője példáját.

Amikor a filippínó lányok visszajöttek, Larisza, aki újabb adag vodkát töltött ki magának, tósztot mondott.

– Váljék egészségünkre!

– Úgy van! – Okszana hozzákocintotta poharát Lariszáéhoz. – Ránk fér egy kis egészség.

Ha már Okszana együtt ivott Lariszával, ráadásul az én szobámban, ez azt jelentette, hogy a helyzet kezd nagyon komolyra

fordulni. Én is koccintottam az ázsiai és az ukrán lányokkal, majd mind kihörpintettük erős italunkat.

– Ezt én nem értem – tért vissza a főtémához Samanta.

– Mit nem értesz? – kérdezte Larisza.

– Miért változott meg minden Latifa megérkezésével? És most még itt vannak ezek a pletykák is... – Samanta elszomorodott. – Szandzsaj tényleg elad minket? És egy rosszabb bordélyba kerülünk?

– Bármilyen előfordulhat... – erősítette meg Larisza legsötétebb félelmeinket.

– Hogyhogy bármilyen? – kotyogta közbe Okszana.

– Szandzsaj most hatalmas összegeket vág zsebre – magyarázta Larisza, de a filippínó lányok közbeszóltak, és egymás szavába vágva ontották panaszukat.

– Csakhogy ebből mi semmit nem kapunk... – kezdte Jenny.

– Már nem is emlékszem, mikor kaptam egy rendes borralalót – kontrázott Samanta.

– A kuncsaftok is egyre finnyásabbak...

– És nyűgösebbek...

– És válogatósabbak...

– Már nem is tudjuk, mit akarnak...

– Nem lehet a kedvükben járni...

– Pampognak...

– Nem tudni, mi kellene nekik...

– Mondjuk, az nyilvánvaló... – szakította félbe a filippínó lányok panaszáradatát Larisza.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Okszana.

– Nyilvánvaló, hogy őt akarják... – Larisza arcán mély rosszkedv tükröződött.

– Pedig Latifa csakis Ibrahim sejjkel fekszik le! – kiáltott fel Samanta.

A sejk említésétől, aki valamikor – Okszana szavával élve – az én sejkem volt, egyfajta veszteség érzése vett rajtam erőt, mivel veszteséggént éltem meg, hogy elveszett a remény, amely a bordélyban töltött idő legrosszabb pillanatait segítette átvészelni. Ugyanakkor kihasználnak éreztem magam, mert a sejk összes

szexuális szeszélyét kiszolgáltam, még a leggyomorforogatóbbakat is, és mindezt csak azért tettem meg, mert hittem az európai utazásban, és hogy később kiszabadulhatok. Ez a csaj pedig mindent romba döntött... Mindent. Széttöltöttem az italt a poharakba, az ázsiai lányok megint beszaladtak a fürdőbe, hogy vízzel hígítsák. És amikor visszajöttek, szótlanul koccintottunk és ittunk.

– És éppen ez a legnagyobb probléma. – Utalt vissza Larisza Samanta utolsó szavaira.

– Milyen probléma? – kíváncsiskodott Jenny.

– Miért akarják a kuncsaftok mindnyájan Latifát? – felelt a kérdésre kérdéssel Larisza.

– Mivel gyönyörű... – jelentette ki Jenny.

– Mert mestere a hastáncnak... – fűzte hozzá Samanta.

– No persze, ezek is fontosak, de óriási szerepet játszik benne az a tény, hogy Latifa nem csak, hogy arab, ráadásul marokkói... És a férfiak a marokkói nőkre vágnak a legjobban – világosított fel Larisza.

– Van benne valami. – Okszana is igazat adott a másik ukrán lánynak. – A ti esetetekben, még ha meg is tanulnátok hastáncolni, nem csapnának ekkora hűhót.

Feltűnt, hogy Okszana nem mit, hanem *tit* mondott. Kizárta magát közülünk, mert összekaszabolt hasára kellett gondolnia. Amit vele tettek... Az emberkereskedők mindannyiunkat megcsonkítottak, összeszabdaltak, megnyomorítottak... Testileg és lelkileg egyaránt.

– Igazad van – értett egyet Larisza Okszanával. – És ez a mostani gondunk lényege.

Ha Larisza azt mondta, hogy gond van, akkor ott tényleg gond van. És a pletyka nem csupán üres szóbeszéd volt.

– Jó munka ürügyén Karima idecsalhatja Duhajba a földijeit – folytatta az ukrán lány. – És Szandzsajnak már van annyi pénze, hogy kifizesse az ide–szállításuk költségeit...

– Hát velünk mi lesz? – kérdezte aggodalmasan Okszana. Amitől ő már régóta félt, most utolért minket is.

– Jó kérdés, Okszana – bólintott komoran Larisza. – Úgy gondolom, Szandzsaj lassanként le akar cserélni minket a dögös,

csábító, és ami a legfontosabb: drága marokkói csajokra... Ez egy aranybánya... Alig van belőlük néhány a piacon...

– Összességében kevés arab prostituált dolgozik itt – vágott a szavába Okszana.

– Így igaz – erősítette meg Larisza. – Van néhány Szíriái, iraki és marokkói, de ez még mindig nagyon– nagyon kevés az itteni piac szükségleteinek kielégítésére. Ha Szandzsajnak sikerül marokkóiakkal megtöltenie a kupinkat, cikkor idehozza a sejkeknek a paradicsomot a csodálatos, bérelhető hurikkal... A földi paradicsomot.

Megint csend lett, mert mindnyájunkat megrendítettek Larisza szavai, és azon gondolkodtunk, mi lesz a további sorsunk. Szandzsaj bordélyában lég alább így-úgy biztosítva voltak a létszükségleteink, másutt ennél rosszabb is lehetett, sokkal rosszabb. Mit is mondott egyszer Okszana? Szűk, férgektől nyüzsgő, fürdő nélküli szobák, harminc kuncsaft naponta... Brrr... A pokolnak is léteznek rosszabb körei...

Ezúttal Okszana osztotta szét a vodkát, amit tóoszt nélkül hörpintettünk fel. Már a filippínók sem hígították, nekik is szükségük volt érzéstelenítésre.

– Hallottátok, mit találtak ki a fekete prostik? – szólalt meg újra Larisza.

– Fekete prostik? – Samanta érdeklődése felélénkült.

– Hát persze, az Afrikából, pontosabban Ugandából származók.

– Mit találtak ki? – kérdezte Jenny.

– Egy elég nyereséges módszert. El kell ismerni, hogy vág az eszük – közölte Larisza elismerő hangon.

– Mit jelent ez a módszer? – tudakolta Jenny.

– Trükkkel csaltak ki pénzt a gazdag fehér ügyfelektől. – Larisza arcán még ott ült az elismerés.

– És hogyan pontosan? – faggatózott Samanta.

– Zsarolással! – vágta ki Larisza.

– Hogyan zsarolással? – El nem tudtam képzelni, hogyan lehetne megzsarolni a kuncsaftjainkat.

Larisza hangosan felkacagott, majd nyakon ragadta a vodkásüveget.

– Bebeszélték a szolgálataikat igénybe vevő férfiaknak, hogy teherbe estek tőlük, és ha nem szurkolnak le egy megfelelő nagyságú összeget, feladják őket! – Az ukrán lány még akkor is hahotázott, amikor szétosztotta a poharakba a vodkát.

– Ügyes! – dicsérte az ötletet Okszana. – Mennyit kértek?

– Tízezer dollárt!

– Húha! – szakadt ki Okszanából. – Egyetlen kuncsafttól?

– Naná!

– Ez tényleg nem semmi! – Okszana el volt ra gadtatva.

– Szerintem sem. – Larisza is osztotta a földije véleményét.

– És fizettek? – Okszana tekintetében nem először csillant mohóság.

– Szerinted?

– Biztosan fizettek... Ha egyszer nyereséges módszerről beszéltél...

– Akkor miért kérdezel számárságokat? Igyunk inkább! – Larisza elsőként emelte magasba a poharát. – A nyereségre!

Mindnyájan ittunk a nyereségre, bár fogalmam sem volt, miről is beszél valójában Larisza. Biztosan nem a mi nyereségeinkről volt szó, hiszen Szandzsaj az adósságaink fejében maga szedte be a pénzt a kuncsaftoktól, és az adósságunk valahogy nem akart csökkeni, hiszen levont a lakásért, az ételért, időnként a ruhákért, pipereholmikért, a bárban elfogyasztott italokért... És most már borra való sem igen esett le. Mégis ittunk a nyereségre, talán a képzeletbeli nyereségre, hiszen álmodozni mindig lehet.

– Na de hogyan zsarolták meg azokat a férfiakat? – Jennynek nem fért a fejébe a dolog. – Hiszen mi nem tudunk kapcsolatba lépni az ügyfelekkel!

– Az ugandai prostik valószínűleg spéci kiképzést kaptak – magyarázta Larisza.

– Miféle kiképzést?

– Megtanították nekik, hogyan csalják ki a kuncsafttól a telefonszámukat: a csajok további extra szolgáltatásokat ígértek nekik, különleges ajánlatokkal álltak elő. Általában már az első alkalomnál megszerezték a telefonszámokat. Aztán a gyümölcsöző együttlétet követően néhány nappal már hívták is az örömhírral a

pasasokat... – Larisza hangja gúnyosra váltott. – Képzeld, drágám, bekaptam a legyet, milyen bosszantó, el kell vetetnem, de muszáj lesz Ugandába repülnöm, ezért kéne tízezer dollár, köhögd elő a lehető leghamarabb, mert ha nem, világgá kürtölöm az adataidat...

– Jól nyomod! – dicsérte meg Jenny az ukrán lányt. – Mi is kipróbálhatnánk! Esetleg kivásárolhatnám magam...

– Neked elment az eszed! – förmedt rá Larisza. – Szandzsaj előbb hasíttatná fel a gyomrod, mint hogy ezzel próbálkozz!

Okszana felpattant a székről és bevágatott a fürdőszobába.

– Ennek meg mi baja? – csodálkozott Jenny.

– Talán túl sokat ivott – találgatta Samanta.

Elgondolkoztam, hogy a filippínó lányok és Larisza tudnak-e az Okszana hasán éktelenkedő csúnya sebhelyről. Eszembe jutott az itteni első napom, amikor Okszana Lariszáról mesélt, a bordély akkori királynőjéről, és a korábbi csillagokról, a filippínókról, akik Larisza érkezése előtt töltötték be ezt a posztot. Mindebből kiderült, hogy Okszana náluk is korábban került a nyilvánosházba, ezért a szobámban vendégeskedő lányok nem tudhattak Okszana sérüléséről.

– Nálunk ilyen trükköt nem lehet bevetni – folytatta Larisza. – A mi kuncsaftjaink nem ilyenek. Kivel akarsz ujjat húzni? A sejkekkel? – vetett metsző pillantást Jennyre. – Hamarabb végeznéd az öböl vizében, mint hogy őket megkopaszd...

Okszana kijött a fürdőszobából, és leült a helyére.

– Téged meg mi lelt? – kérdezte tőle Larisza.

– Semmi, csak nem éreztem jól magam – felelte Okszana.

– Mondtam, hogy túl sok vodkát ivott – kotyogott közbe Samanta.

– De fejezd be a történetet! – fordult Lariszához.

– Hozzájuk magas beosztású fehér fickók jártak, akik jó munkát kaptak Duhajban. Biztosan az ugandai lányok fekete bőrére gerjedtek...

– És nem csak a bőrükre... – szúrta közbe Jenny.

– Te meg miről beszélsz? – fordult hozzá Larisza.

– Hát tudjátok, ezek a fekete csajok...

– Mi van velük? – Larisza széttöltötte a megmaradt vodkát.

Jenny viszont hallgatott.

– Mi a manó, Jenny, talán lenyelted a nyelved? – bődült fel Larisza. – Ha már belefogtál, ne hagyd abba az első mondatnál! – Az ukrán lány elveszítette a türelmét.

– Ne olyan hangosan, Larisza, mert ha Karima meghallja, ráfaragunk! – csitította földijét Okszana.

– Na, akkor Jenny csak mondja el szépen, ne pedig... – az ukrán lány nyelve nehezen forgott.

Már mindnyájunkon érződött a megivott alkoholmennyiség, és csak reménykedtem abban, hogy Larisza és Jenny nem kapnak hajba, mert ha a prostituáltak kezdenek el veszekedni, az tényleg útszéli jelenet.

– Karima meg csak hadd hallja – lökte oda durván, de azért kicsit csöndesebben Larisza. – De mit érdekli ez Karimát, ő az utóbbi időben tojik a fejünkre, nem tűnt fel?

Én ezt eddig nem vettem észre, de most, hogy Larisza említette, el kellett ismernem, hogy volt benne igazság. Karima már nem ugrott minden apróságra, és úgy tűnt, hogy a feje valami teljesen mással van tele.

– Szerintetek ez mit jelent? – kérdezte Larisza.

Bár mindnyájan ugyanarra gondoltunk, egyikünk sem merte hangosan kimondani a választ.

– El fognak adni minket! – Larisza nem volt olyan gyáva, mint mi, kimondta egyenesen, amitől tartottunk.

Okszana elsápadt, mert tisztában volt azzal, hogy ha Szandzsaj a továbbadásunk mellett dönt, akkor valószínűleg ő az elsők között lesz.

– Igyunk inkább. – Okszana megfogta a poharat, mi pedig követtük a példáját.

Ezúttal nem volt tóoszt, és Jenny meg Samanta már nem hígították a vodkát.

– Ez az, lányok, ez az – dicsérte meg őket Larisza. – Gyorsan tanultok.

– Mondd csak, Jenny, hogy is van azokkal a fekete prostikkal? – Okszana egyértelműen el akarta terelni a szót az eladásunkról.

– Nem csak arról van szó, hogy a bőrük színe miatt tetszenek a fehéreknek – a bőrük színének egyébként testszerte rengeteg

árnyalata van... – az erős vodka megoldotta Jenny nyelvét.

– Hát miről még? – Lariszt kezdte érdekelni a dolog.

– Ők nagyon, de tényleg nagyon szűkek... – árulta el a fekete bőrű nők titkát Jenny. – Meg persze nedvesek... Eszméletlenül nedvesek... Egyszerűen úsznak...

– Ez megmagyarázza, hogy a megzsarolt fehérek miért kockáztatták meg, hogy kondom nélkül szexeljenek velük – jegyezte meg Larisza.

– Ahogy mondd – erősítette meg Jenny. – A fekete csajok bírják a masszív döngetést...

– Akkor ezért döngték körül őket a fehérek, mint méhek a nektárt... – Larisza szomorú pillantást vetett a kiürült üvegre.

– Ez az, jól mondd, valami vonzza hozzájuk a fehéreket. Aztán pedig a fickók tapasztalatot cseréltek, megbeszélték a részleteket, hogy s mint volt ezekkel a csajokkal...

– És... – Larisza kérdő pillantást vetett Jennyre.

– Egyikük például azzal hancegett, hogy az egyik fekete csajt olyan mélyen megdöngette, hogy elért egészen a legmélyéig, talán még annál is tovább... Mert ott a végén valami mintha becsípte volna...

– Várj csak, várj csak, Jenny... – Okszana rágyújtott egy cigarettára. – Honnan tudod te ezt az egészet?

– Amikor az előző kupiban voltam, mielőtt Szandzsaj megvett volna, dolgozott ott két fekete lány... És a fehér faszik kimondottan őket keresték, de mivel a csajok csak ketten voltak, ezért gyakran várniuk kellett rájuk. Szóval, hogy elüssék az időt, szünet nélkül ömlengtek a feketék előnyeiről.

– Igaz, a pasasok imádnak ilyesmiről fecsegni – ismerte el Larisza.

– És ha már belemelegedtek... – Jenny kuncogott. – Egyszerűen nem tudták abbahagyni. Azt mondták, hogy a fekete csajoknak kidomborodó és telt fenekük van, előre álló, kemény, rugalmas dudájuk... Volt miért odajárniuk.

– Szexis dögök ezek a feketék – foglalta össze Larisza.

– Naná... Az egyik pofának... – Jenny megint felvihogott.

– Na? – Larisza figyelmesen hallgatta a fekete prostituáltakról szóló érdekességeket.

– Megtetszett neki az egyik ugandai csaj: Jessicának hívták, és a faszi imádta kinyalni... Később meg azzal hengegett, hogy a nyelvet kényeztetés alatt Jessica sikoltzott és jajgatott a kéjtől, az ágyon ide-oda dobálta magát, egész testében remegett az ekstázistól.

– Haha, az uraságok jól elszórakoztak, aztán alaposan megfizették az árát. Tízezer dollár... – Larisza ezzel visszatért a maga témájához. – De inkább kifizették, mint hogy romba döntsék az egész életüket. Mert hát ez oltári nagy botrány lett volna... Képzeljétek csak... Vegyünk egy magas beosztású fickót. A többségüknek nyilván van családja is, most meg egy gyerek egy fekete prostituálttól... Biztos, hogy a jól jövedelmező állásukat meg a fantasztikus fizetésüket kockáztatták, továbbá még akár egy pert is. meg ami az után jár: börtön, kitoloncolás. Tízezer dollár ehhez képest smafu. A ribancok pedig megszédítették magukat... – Larisza egyértelmű irigységgel a hangjában fejezte be.

– És a lányok, akikkel korábban dolgoztál, ugandaiak voltak? – most én kérdeztem tovább Jennyt.

– Jessica Ugandából jött, a másik, Rose Nigériából.

– És hogy kerültek a bordélyba? – kíváncsiskodtam.

– Jessicát pont úgy csalták ide Duhajba, mint a többségünket... Nekem is egy szépségszalonban ígértek munkát – vallotta be szomorúan Jenny. – És Jessica honfitársa is azt mondta neki, hogy egy jól fizető munkát talált a számára, csak annyit kell tennie, hogy ideutazik, és minden pénzügyi gondja egy csapásra megoldódik. És bár Jessica eleinte tiltakozott és lázadt, végül neki sem maradt más megoldás. Mert mit is tehetett volna? Útlevel nélkül, pénz nélkül egy idegen országban, ahol senkit nem ismer, a visszaútra nincs jegye...

Kemény, súlyos kő gördült a szívemre, mert én is ugyanilyen helyzetben voltam.

– Megfélemlítették és megtörték... – mondta nyomatékkal Jenny, és mélyet sóhajtott. – Ó, milyen szörnyen ráijesztettek!

Mindnyáján hegyezték a fülünket.

– Az ugandai emberkereskedők az áldozataik megrémítésére, és hogy hatalmat szerezzenek felettük, varázsszertartásokat is

használnak. Fekete mágiát...

Ez ijesztően hangzott, és ösztönösen egymás felé húzódtunk.

– A sötét vuduszertartás... – Jenny lehalkította a hangját, mintha a vuduról való beszéd máris ide– csődíthetné a gonosz erőket. – Jessicának egy rituálén esküt kellett tennie, hogy minden keresetét odaadja az őt tartó striciknek, vagy tíz napon belül meghal.

– Ó, anyám! – sikkantott fel ijedten Samanta.

– Jessicát halálra rémítették. Így még azt is elhitte, hogy ha nem lesz mit adnia az őt átokkal megkötő striciknek, tíz napon belül meghal.

– Borzasztó! – Még Larisza is Jenny történetének hatása alá került.

– Az afrikai emberkereskedők, akik Ugandából vagy Nigériából toboroznak, felhasználják a mágiát, és az áldozataikat esküvel szorítják engedelmességre.

– Elképesztő! – Nem tudtam magamhoz térni az imént hallottak hatása alól. – Hát a nigériai lány? Vele is ez történt?

– Rose-zal?

– Igen, igen, Rose-zal.

– Vele teljesen más volt a helyzet. Várjatok egy kicsit... – Fogta kiürült poharát, és bement a fürdőszobába, hogy a csapnál vizet töltsön bele. Aztán visszaült a székére, és ivott egy kortyot. – Kiszáradt a torkom... – kortyolt még párat. – És a gyomrom is ég... – Kiitta a teljes poharat.

– Szóval, Rose... – vágtam bele Jenny helyett.

– Rose önként jött el a nyilvánosházba. – A lány visszahelyezte az asztalra a poharat.

– Micsoda? Ez hogy lehet? – bámultam.

– Átjött beszélni a mi stricijeinkkel, és mivel tudta, hogy áthozza hozzánk az addigi ügyfeleit, és esetleg újakat is tud szerezni, valahogy egyezsége jutott velük... Nem tudom, milyen feltételekkel dolgozott nálunk.

– De ha már megvoltak a saját ügyfelei, miért jelentkezett mégis a bordélyba? – Nem értettem a helyzetet.

– Védelemre volt szüksége... Legalábbis ezt mondta. Mert amikor egyedül dolgozott, több kellemetlen incidense adódott bizonyos

ügyfelekkel. Tudjátok, milyen az, ha egy nő egyedül marad egy ismeretlen, kanos, esetenként tökrészeg férfival... Sosem tudni, milyen perverzbe botlunk, és a bordély legalább némi védelmet nyújthat.

Nem mindig, futott át az agyamon, és rápillantottam a vékony hegre, amely Ahmed szadizmusának emlékeként húzódott végig a csuklómon.

– Meg aztán Rose talán azzal is számolt, hogy így alacsonyabbak lesznek a fenntartási költségei... Mivel a bevételei már drasztikusan visszaestek.

– Miért?

– Egyre több nő utazott be Nigériából Duhajba, akik prostituáltként kezdtek dolgozni, a piac pedig telítődött.

– És pontosan ez az, amiről ma beszélünk. – Larisza átvette a szót Jennytől. – Ha Szandzsaj nagy pénzt akar szakítani, akkor minél hamarabb be kell hoznia a marokkói árut, amíg még kevés van belőlük, és valaki meg nem előzi...

– Igazad van, Larisza – értett egyet Jenny. – Ugyanez volt a helyzet a nigériaiakkal. Rose mesélte, hogy amikor az Emirátusokba jött, még kevés fekete prosti dolgozott, és heti ötezer dollárt keresett.

– Szép összeg! – jegyezte meg Okszana egy árnyalatnyi irigységgel.

– De aztán ez megváltozott, és amikor hozzánk jött dolgozni, alig keresett havonta ötezret, és az sem mindig jött össze.

– Nagy veszteség – ismerte el Okszana.

– És ehhez jött még a kuncsaftok borzalmas viselkedése. Egyre követelődőbbek, egyre bunkóbbak lettek...

– Ahogy most nálunk is – mondtam.

– Anális szexet követeltek. Azt képzelték, hogy ha már a fekete csajoknak ilyen jókora, kiálló seggük van, akkor ez éppen erre való. Egyszer jött is egy ilyen pasas Rose-hoz, és anált követelt tőle. Rose nem akart belemenni, azt mondta, visszaadja a pénzt, tekintsék tárgytalannak az üzletet, de erről a férfi hallani sem akart.

– Mi lett az alkudozás vége? – kérdeztem.

– Késsel fenyegette és análisan megerőszakolta. A pénzt pedig visszavette tőle, fájdalomdíjként, mert Rose ellenkezett vele.

- És ezután jelentkezett nálatok a kupiban?
- Nem, később még szörnyűbb dolog történt velem.
- Micsoda?
- Bement hozzá valaki – tudjátok, hogy megy ez: kuncsaftként -, Rose pedig, mivel nigériai volt a pasas, elment vele az illető apartmanjába.
- Én nem mennék vele – kotyogott közbe Jenny. – Félnék.
- Rose-nak is a maga bőrén kellett tapasztalnia, hogy ez nagy hiba volt.
- Mi történt?
- Többen voltak az apartmanban, öten-hatan. Rose sokkot kapott, még az emlékezete is kihagyott. Annyi rémlett csak neki, hogy volt néhány tagbaszakadt, kegyetlen fekete férfi, olyanok, akiket senki nem tart vissza semmitől.
- Feltűnt, hogy Jenny bőre lúdbőrös.
- Megerőszakolták csoportosan, többször, minden létező testnyílásán – foglalta össze a filippínó lány.
- Fejezd be, Jenny! – kirázott a hideg.
- Rose két hétig nem tért magához, és persze szó sem lehetett arról, hogy dolgozzon. A fickók meg odajártak hozzá, és fenyegették, hogy ha nem fizet nekik, akkor dolgozni sem fog, mert folyamatosan meg fogják erőszakolni.
- Iszonyú! – Elképzelttem, milyen megaláztatáson és fájdalomon kellett keresztülmennie Rose-nak.
- Igen, borzalmas volt. Később mesélte, hogy az undorító jelenetek az álmaiban is felbukkantak.
- Azt nem csodálom – jegyeztem meg.
- És miután megjárta ezt a poklot, eljött a mi pakisztáni stricinkhez, megegyezett vele és beköltözött hozzánk.
- Hát a feketék bandája? Nem próbálta meg visszaszerezni? – Arra gondoltam, hogy az ilyen csöcselék nem engedi ki egykönnyen a markából a bevételeit.
- Valamiért nem... – Jenny arca arról árulkodott, hogy ez eddig még eszébe sem jutott.
- Ez nem olyan egyszerű – kapcsolódott bele a párbeszédünkbe Larisza. – Az összes nagyobb nyilvánosház itt úgy működik, hogy

nagy hatalmú pártfogóik vannak, másképp fent sem maradhatna. Ezt a feketék pontosan tudják, ezért inkább elengedtek egy prostit, mint hogy belesessenek valami itteni nagykutyába.

– De előfordul, hogy a rendőrség razziát tart a prostituáltakat foglalkoztató helyeken – mondta Samanta. – Nem is olyan rég volt egy ilyen eset, és tragédiával végződött. Az egyik prostituált annyira megijedt a letartóztatástól, hogy öngyilkos lett: kiug rótt a negyedik emeletről. Hajói emlékszem, az a nő is nigériai volt.

– Tényleg nigériai volt, én is hallottam róla – erősítette meg Jenny. – A Szandzsajnak dolgozó egyik indiai meg is keresett ebben az ügyben.

– Téged? – csodálkoztam.

– Igen, mivel a fülébe jutott, hogy régebben feketékkel dolgoztam. Most keresik az öngyilkos lány családját, mivel nem találtak nála sem útlevelet, sem más iratot. Még a fényképét is megmutatták.

– Nem mondd!

– De igen, és nagyon szép lány volt. Csak...

– Mi csak?

– Csak olyan fiatalka... Szerintem nem volt még nagykorú.

A rémült kislány jutott az eszembe, akinek a folyosó elágazásában volt a szobája, néhány lépésnyire az enyémtől.

– Kár érte... – folytatta Jenny. – Csodaszép volt, mint egy baba. Bájos arc, hatalmas fekete szemek, formás orr, telt ajkak... De nagyon fiatal volt, úgy tizenöt-tizenhat éves lehetett, de nem kizárt, hogy kevesebb, mert a fotón erősen ki volt festve, és az biztosan adott neki néhány évet. Kár a gyerekért.

Kár a gyerekért..., ismételtem meg magamban, és megint eszembe jutott Anisa, amint rémülten belém kapaszkodik.

– Így megy ez itt. Razziát tartanak az apartmanokban, ahol két-három prosti dolgozik. Kell időnként néhány ilyen rendőrségi kirakatakció, hogy a közvélemény lássa, végzik a dolgukat. Rács mögé dugják az apró halakat, a nagyokat meg hagyják úszni – foglalta össze Larisza, az órájára pillantva.

- Szedelőzködjünk, lányok, vár a munka. – Az ukrán lány felkelt, aztán példáját a többi lány is követte, és hamarosan Lariszával az élükön kivonultak a szobámból.

Én ott maradtam az üres üveggel, az öt piszkos pohárral, a sejkeket lenyúló marokkói lányokról, az afrikai vuduszertartásokról, nigériai erőszaktevő bandákról, öngyilkos ugrásokról szóló történetek visszhangjával. Ilyesmik jutnak eszükbe a prostituáltaknak a többi prostituáltról.

*

A találkozó után nem sokkal, egy kora hajnali órán, amikor egy újabb dolgozós éjszakát követően az egész bordély mélyen aludt, a kislány átszökött a szobámba. Bebújt mellém az ágyba, és egész lesoványodott testecskéjével hozzám simult.

– Anisa, nem lenne szabad ezt tenned. – Szorosan magamhoz öleltem, és megcsókoltam a homlokát.

- Ha valaki észrevenné, hogy itt vagy...

Egész testében reszketett, és biztos, hogy nagyon félt. De legyőzte a félelmét, csak azért, hogy átosonjon hozzám, és egy kis melegséget lopjon az életébe.

– Honnan jöttél?

– Indiából – suttogta.

– Hány éves vagy?

– Nem tudom, tíz, tizenegy...

Amióta idehozták, az idő ördögi, kiszámíthatatlan ritmusban telt.

– Hogy kerültél ide?

– Elraboltak.

– Elraboltak?

– Igen, elraboltak, iskolába menet.

Csak most tűnt fel, hogy kicsit rekedtes, természetellenes hangon beszél, mintha a torka sérült volna meg. Gondolni sem akartam arra, mi történhetett vele.

– Vigyél el innen – szipogta. – Vigyél el innen!

Éreztem, hogy a szíve, amely teljes gyermeki bizalmát belém vetette, gyorsabb ritmusra vált.

– Elviszlek innen, Anisa. ígérem!

Nekem már nem maradt reményem, mégis reményt kellett adnom Anisának, ennek a hindu faluból elrabolt, bájos, édes kislánynak, akit durván bemocskoltak az arab bordélyban.

Az illatos kert

Mozdulatlanná dermedve álltam Linda nappalijában, feketébe öltözve, eltakart fejjel és arccal. Velem szemben a Linda által az imént bemutatott amerikai, aki segíthet nekünk felkutatni a jachton segítséget kérő lengyel nőt.

– Steven – nyújtotta a kezét a férfi.

Az egész helyzetet szörnyen stresszesnek éreztem. Már az is nagyon felidegesített, hogy a sofőr és a testőrök felügyeletével kellett eljutnom Lindához. A kísérőim a ház előtt várakoztak. Még szerencse, hogy a viseletem tetőtől talpig eltakart, mert különben az örök biztosan észrevették volna a nyugtalanságomat, és gyanakodni kezdtek volna. Tartottam Szálím féltékenységi rohamaitól, ezért egész évben nagyon ügyeltem, hogy a legkisebb gyanú se férközhessen hozzám, ami őrvjngő kitöréshez vezetett volna férjem részéről. Most viszont gyakorlatilag őreim orra előtt találkoztam egy ismeretlen, jóképű férfival. A feszültségtől enyhe émelygés fogott el, és éreztem, közelít egy migrénroham.

Steven felém nyújtotta a kezét, én pedig egy pillanatra meginogtam, hiszen még udvariasságból sem érinthettem meg egy ismeretlen férfit. Hát még annyi bátorságom sincs, hogy kezet fogjak valakivel, aki vállalja, hogy ebben a nehéz és veszélyes feladatban a segítségünkre lesz? Egy nő életéről volt szó. Levettem a fekete kesztyűt.

– Isabelle – mutatkoztam be, és kezet szorítottam Stevennel, de a szemébe nem nézhettem, mert az arcomat továbbra is fekete függöny takarta.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Isabelle. – Steven– nek kellemes, mély hangja volt.

– Részemről a megtiszteltetés – feleltem udvariasan.

Steven kicsit hosszabban tartotta fogva a kezemet, és úgy éreztem, hogy mivel nem láthatja az arcomat, legalább ilyen módon szeretné kipuhatolni, bízhat e bennem, hiszen a bizalom alapvető fontosságú volt ebben az ismeretlen veszélyeket rejtő akcióban.

Az üdvözlést követően Steven azt várta, hogy elsőként foglaljak helyet. Én mégis állva maradtam, mert elbizonytalanodtam, szüntessem-e meg az elkendőzöttségemet, vagy hagyjam a nikábot az arcom előtt. A találkozó bonyolultabban alakult, mint korábban feltételeztem.

Egyszerre elfogyott a függöny mögött a levegő, a szívem pedig úgy dübörgött, hogy majd kiugrott a mellkasomból.

– Bocsánat, de le kell... – Alig tudtam kinyögni a szavakat. – Linda, átmehetnék egy kicsit a másik szobába?

– Természetesen, Isabelle, gyere velem! – Linda kézen fogott, és kivezetett a nappaliból.

Észrevettem, hogy Steven pókerarcán egyetlen izom sem rezdült, a szemében nem csillant furcsálás. Feltételeztem, hogy ez a férfi már rengeteg szokatlan helyzetnek volt tanúja, és számos, speciális képességeket igénylő akcióban vett részt. Linda előkerítette a rátermett embert.

A másik szobába érve lekaptam a takarást az arcomról és a kendőt a hajamról, majd mélyeket sóhajtottam.

– Nyugodj meg, Isabelle, nyugodj meg! – Linda tökéletesen tisztában volt azzal, mekkora kockázatot vállalok. – Innál egy kis vizet?

– Igen, kérek!

Linda kiment a szobából, én pedig kivettem a táskámból a migrént csillapító tablettákat. A barátnőm nagy pohár vízzel tért vissza, és én nyomban bevettem az orvosságot.

– Migrén? – kérdezett rá Linda.

– Épp csak kezdődik – feleltem. – A biztonság kedvéért beveszem a gyógyszert, remélem, ez megakadályozza, hogy eluraljon a fájdalom.

– Reménykedjünk.

– Ne haragudj, Linda, hogy így indul ez az egész... – Levettem magamról az abaját, és leültem a kanapéra. – Hülyén érzem magam, különösen Steven miatt.

– Megértem, Isabelle, nem kell mentegetőznöd – mondta kedvesen Linda. – Steven pedig meglehetősen harcedzett, és sokat látott, így biztosan ezt is megérti.

– Mert nem tudom, mit csináljak...

– Tessék?

– Úgy érzem, kendőzés nélkül kell beszélnem Stevannel, mivel ez egy bizalmi ügy. Ugyanakkor Szálím... És ha valami félresiklik? – Eszembe jutott az a helyzet, amelyben az egyik televíziós interjúmat követően találtam magam, és ami a mai napig a rémálmaimban köszön vissza.

– Isabelle, bármit teszel is ebben az ügyben, az kizárólag a te döntésedből fakad majd, mert te veszítheted a legtöbbet, de...

– De? – vetettem aggódó pillantást Lindára.

– Mondtam Stevennek, hogy a nyilvános helyeken elfátyolozottan jelensz meg, és még magánházáknál sem takarod ki az arcod férfiak jelenlétében. Steven mégis azt kéri, hogy amennyiben lehetséges, szeretne veled úgy beszélni, hogy lát.

– De miért?

– Azt mondja, hogy fel kell tennie néhány fontos kérdést, és ilyen esetekben minden rezdülés fontos lehet. Úgy érti, hogy a testbeszéd, a mimika, a szem kifejezése és az összes, akár öntudatlan reakciód segítene...

– Valóban?

– Igen. Ő abból, ahogy a történeteket elmeséled, vagy más apróságból, ami neked lényegtelennek tűnik, képes információt kiolvasni. Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez csak az ő véleménye, te pedig tegyél úgy, ahogy gondolod, tiszteletben tartja a döntésed. Ha már elvállalta ezt a feladatot, a művelet során szeretné minden tudását és lehetőségét bevetni.

– Igen, Linda, értem, és nagyon hálás vagyok neki. Meg persze neked is, mert egyedül nem boldogulnék.

– Nekem is fontos, hogy megtaláljuk azt a lengyel lányt, Isabelle. Most fontold meg, és ha készen állsz, menjünk vissza Stevenhez.

– Rendben. Adj még egy kis időt, kérlek, gondolkodnom kell!

– Nem kell sietned.

– Csak kérnék még egy pohár vizet...

– Mindjárt hozom. – Linda kisietett a konyhába.

Ellentétes érzések vihara dúlt bennem. Már korábban eldöntöttem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, hogy

megtaláljuk a szexuális rabszolgaként fogva tartott lengyel nőt, de most nehezen leküzdhető félelem vett rajtam erőt. Nem lehetett előre látni, milyen nehézségek gördítenek akadályt utunkba.

– Tessék, Isabelle. – Linda már hozta is a vizet, amit én egy hajtasra megittam. – Most már visszamehetünk Stevenhez, vagy szükséged van még egy kis időre?

– Mehetünk. – Hátrahagytam a kanapén a fekete abajával, a hajfedő kendőt és az arcfátyolt. Biztonságomat, talán az életemet is kockáztatva beléptem a nappaliba.

Steven felállt, és csak akkor ült le újra, amikor mi már helyet foglaltunk.

– Minden rendben, Isabelle? – kérdezte, kutató pillantást vetve rám.

– Igen, most már rendben – feleltem.

– Figyelj rám, Isabelle! Szeretném, ha tudnád, hogy ebben a helyzetben az összes reakciód normálisnak tekinthető, és nyugodtan megengedheted magadnak a pánik érzését is. – Steven hangja nagyon megnyugtatónak tűnt. – Bár nyilvánvaló, mégis szeretném, ha közvetlenül az én számból hallanád. Bármit mondasz el nekem, és bármi történik az ügyel kapcsolatban, az a mi titkunk marad. Nem kell félned semmitől, és igyekezni fogok, hogy az egész művelet a lehető legszigorúbb biztonsági szempontok szerint folyjon le.

Steven kiegyensúlyozott hangja némileg megnyugtató volt. Éreztem, hogy Lindának igaza van: „Az illető érti a dolgát.”

– Köszönöm neked, Steve, hogy úgy döntöttél, elvállalod. Nagyra értékelem.

– Akkor engedd meg, hogy feltegyek néhány kérdést. De előtte mégis lenne egy megjegyzésem. Ha valamelyik kérdésemre valamilyen okból nem szeretnél válaszolni, kérlek, mondd meg egyenesen! Jogod van hozzá, és jobb, ha őszintén jelzed, mint ha valami tekervényes magyarázkodással állnál elő, ami csak tovább ködösítheti a képet.

– Rendben, Steve, így lesz.

– Isabelle... – szólalt meg hirtelen Linda. – Ha a beszélgetés során úgy érzed, hogy fesztelenebből érzed magad Stevennel

négyszemközt, magatokra hagyhatlak titeket.

– Nem, Linda, köszönöm, de erre nem lesz szükség. Azt hiszem, jobb, ha te is tudsz minden részletről, és követed az eseményeket, mert nem tudni, mikor hozza úgy a sors, hogy neked kell közvetítened Steven és köztem.

– Isabelle-nek igaza van. – Steven most először mosolyodott el, és feltűnt, milyen jól áll neki a mosolygás. – Akkor kezdhetjük?

– Igen.

Steven egy ideig hallgatott, mintha a gondolatait rendezgetné, vagy a rá váró beszélgetésre összpontosítana.

– Isabelle, indításként tisztázzunk bizonyos dolgokat. Linda azt mondta, hogy egy lengyel nőt keresel, akit szerinted emberkereskedők kaparintottak a markukba.

– Pontosan.

– Miből gondolod, hogy fogva tartják?

– Ő maga mondta el nekem... Valójában nem is mondta, hanem üvöltötte, kétségbeesetten kért segítséget.

– Emlékszel a szavaira?

– Igen... – Több százszor visszhangoztak ezek a szavak a fejemben, mögöttük vonultak a félelem, a megaláztatás, a tehetetlenség és a határtalan szenvedés kísérletei.

– El tudnád most ismételni ezeket?

A jachtra való visszatérés emléke, ahol az elszabadult szexorgia zajlott, fájóbb volt, mint gondoltam. Hiszen én menekülni próbáltam, miközben a lány ott maradt hóhérai karmai között. Miken mehetett keresztül az utóbbi évben? Milyen borzalmas dolgokat kellett átélnie?

– Isabelle! Hallottál? – kérdezte Steven.

– Igen, csak nehéz...

– Értem, Isabelle, ezért most megmagyarázom, miért is tettem fel ezt a kérdést. Mindez egy jachton történt, igaz?

– Igen.

– És biztosan sok ember önszántából tartózkodott ott. Szerinted is?

– Igen, biztosan *így* volt... – Élidéztem magamban az orgia résztvevőit, akik kéjesen vetették bele magukat a féktelen

kicsapongásba, a legkülönfélébb szexuális szórakozásokba.

– Azért kérdezek a részletekről, mert száz százalékig biztosnak kell lennem abban, hogy a lengyel nő esetében emberkereskedőről van szó. És ha így van, akkor már most el kell gondolkoznunk azon, hogyan szervezzük meg az elejétől a végéig a műveletünket.

– Hogy érted ezt?

– A nő felkutatása csak az akció első szakaszát képezi.

– Első szakasz? – Számomra a lány megtalálása volt a legfontosabb, és az igazat megvallva, nem gondolkoztam még azon, hogy mi legyen ez után.

– Igen, ez nagyon bonyolult dolog, de mindössze az első szakasz – szögezte le Steven. – A következő az lesz, hogy kiszabadítsuk az emberkereskedők markából. A harmadik pedig, hogy megszervezzük az országból történő kijuttatását.

– Hogyhogy kijuttatni az országból?

– Ismerem az emberkereskedők gyakorlatát, biztos vagyok benne, hogy elvették az útlevelét, így nem lesz semmilyen okmánya, amellyel legálisan utazhatna.

– Hát persze, igazad van, Steve, valahogy erre nem gondoltam. Vagyis azt persze tudtam, hogy az emberkereskedők elveszik az áldozataik útlevelét, de ezt nem vettem figyelembe a jelen ügy vonatkozásában. Azt hittem, hogy a lány megtalálása mindent megold majd, de meggyőztél arról, hogy ez nem így van. – Miközben engem főképp az érzéseim irányítottak, Steve racionálisan tervezett.

– Először meg kell találnunk, azután megszőktetni, és végül kivinnünk innen. Mert ha – ahogy Linda mondta – ez az eset több mint egy éve történt, akkor a lengyel lány valószínűleg illegálisan tartózkodik itt, és a beutazási vízuma rég lejárt. És ha új iratok beszerzésébe kezdene, nem úszná meg a kérdést, hogy miért tartózkodott itt illegálisan, mit csinált ez idő alatt, és az itteni törvények...

– Nagyon is értem, miről beszélsz, Steve.

– Ezért lenne fontos biztosan tudni, hogy vajon emberkereskedőkkel van-e dolgunk, mert ha igen, akkor már most meg kell tennem a megfelelő lépéseket az akció végrehajtása érdekében.

- Teljes mértékben rád hagyatkozom.
- Nos, ha ezt megbeszéltük, akkor áruld el nekem, kérlek, Isabelle, mit mondott vagy kiabált neked az a nő.
- „Könyörgök, segíts nekem! Nem akarok itt maradni, de foglyul ejtettek. Nem akarom azt csinálni, amit várnak tőlem.”
- És mire emlékszel még a nővel kapcsolatban? Esetleg mondta a nevét? Hogy nézett ki?
- A nevét nem mondta. És hogy is nézett ki? – Elgondolkoztam. – Csak pár másodpercig láttam, én éppen menekülőben voltam onnan, ő pedig hirtelen belekapaszkodott a karomba, és segítségért rimázkodott.
- Próbáld meg visszaemlékezni, Isabelle! Hogy nézett ki? Talán feltűnt valami jellemző részlet, valami, ami megkülönböztette...
- Nem tudom. Annyi biztos, hogy nagyon szép volt, jó alakú, szőke... – Erőltettem az emlékezetemet, hogy minél pontosabb választ adhassak Steven– nek. – Most, hogy rá gondolok, talán volt valami...
- Mi volt az? Isabelle, menj vissza gondolatban ahhoz a pillanathoz, és próbáld meg pontosan felidézni a jelenetet!
- Két férfi rángatta el tőlem. Lelőkték a jacht fedélzetére, és brutálisan ütötték, rugdosták... A haja... Nagyon hosszú, sűrű és természetesnek tűnő szőke haja volt... A haja szétterült a fedélzeten, a férfiak cipőjébe akadt, az öklükre tekeredett... Ő védekezett, és a kezével eltakarta az arcát... Csak a haját láttam valójában.
- Remek, Isabelle, nagyon jó, hogy felidézted magadban – dicsért meg Steven. – És most azt mondd el, hogy kerültél arra a helyre! Ki hívott meg oda? Ismertél ott valakit? Azok a személyek érdekelnek, akik valamilyen módon elvezethetnek oda minket.
- Csak Kate volt velem. Senki mást nem ismertem, csak a munkatársnőmet, aki elvitt oda.
- És ki az a Kate?
- Kate... – Gondolatban vissza kellett térnem abba az időbe, mielőtt férjhez mentem volna a sejkhez, és úgy tűnt, évszázadok teltek el azóta. És mintha az akkori események nem is velem, hanem valaki teljesen mással történtek volna meg. – Kate-tel még

Lengyelországban dolgoztunk együtt, aztán később, amikor a cég fiókot nyitott Duhajban, együtt utaztunk ide.

– Továbbra is tartjátok a kapcsolatot?

– Nem, nem láttam őt és nem beszéltem vele a jachtos buli óta.

– De megvan a telefonszáma?

– Igen, meg kell lennie, nem hiszem, hogy töröltem volna.

– Ez jó hír. Azt is tudni szeretném, Isabelle, hogy hol volt az a jacht, és mi volt a neve. Esetleg emlékszel valami felíratra a fedélzeten?

– Nem, nem emlékszem, csak annyi rémlik, hogy fehér színű volt.

– Duhajban szinte az összes jachtot fehérre festik, ezért próbálj kicsit összpontosítani, és idézd fel magadban, volt-e valamilyen felirat vagy annak akár egy részlete a fedélzeten!

– Nem, ebben biztosan nem tudok segíteni, semmi ilyesmire nem emlékszem.

– Hol volt ez a jacht? Melyik kikötőhelyen horgonyzott?

– Nem tudom, Steve, tényleg nem tudom... – Sírni tudtam volna, hogy csak ennyi, amit nyújthatok.

Linda valószínűleg érzékelte, hogy megint egyre nyugtalanabbá válók, mert felkelt, és hirtelen berekesztette Steven kérdésözönét.

– Rövid szünetet javaslok, gondolom, mindnyájunkra ráfér egy kis kávé vagy tea. Mit kértek? – kérdezte, hol rám, hol Stevenre pillantva.

– Szívesen iszom egy kávé – mondta Steven.

– Én is kávé kérek. – Reméltem, hogy a koffein felpörgeti az emlékezetemet, és több részletre emlékszem majd arról a bizonyos éjszakáról.

Linda kiment a nappaliból, Steven pedig megpróbált lelket önteni belém.

– Isabelle, remekül haladsz. Teljesen normális, hogy az emberek nem emlékeznek vissza pontosan arra, mi történt velük egy évvel korábban.

– De ilyen kevés adatból megtalálni azt a lengyel lányt nagyon nehéz lesz – állapítottam meg letörten.

– Engem csak a nehéz feladatok érdekelnek. – Steven felnevetett. – Ne aggódj, Isabelle, minden rendben lesz, meg fogjuk

találni!

Rendes fickó, futott át a fejem, de rögtön leintettem magam.

– Ugye, valamikor dolgoztál? – inkább állította, mint kérdezte ezt Steven. – Miféle cég volt az?

– Egy amerikai gyógyszeripari vállalat.

– Érdekes... És Kate most is ott dolgozik?

– Abból, amit a múlt évben mondott, nem hinném.

– Azon töröm a fejem, hogyan tudjuk vele felvenni a kapcsolatot és a minket érdeklő információkat megszerezni tőle anélkül, hogy elmondanánk neki, miért faggatjuk.

– Egyetérték, Steve, nem mondhatjuk el neki az igazat.

– Miért gondolod ezt?

– Mert amikor utoljára láttam, úgy tűnt, mintha...

Linda ért vissza a nappaliba.

– Tessék! – rakott az asztalra három csészét és a cukortartót. – Feketén isszátok, vagy hozzak tejszínt hozzá?

– Feketén kérem – mondta Steven.

– Én is.

– Hogy látod a helyzetet, Steve? – Linda helyet foglalt a kanapén.

– Sajnos biztosra vehető, amint Isabelle is feltételezte, hogy emberkereskedőkkel van dolgunk.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Linda.

– Teljesen – szögezte le magabiztosan Steven. – A lengyel nő maga mondta, hogy „foglyul ejtettek”, és amikor segítséget kért, két férfi nyomban nekiesett. Eszerint egy könnyörtelen banda a saját tulajdonaként kezeli.

– És mit tehetünk ebben a helyzetben? – faggatta tovább Stevent Linda.

– Egyelőre az egyetlen esélyünk Kate. – Steven felemelte a kávéscsészét, és kortyolt párat. – Őt kell elérnünk, és bekerülni abba a közösségbe, amely őt körülveszi. Ott kell majd diszkréten kérdezősködni, szimatolni.

– Ha Kate még Duhajban van egyáltalán... – jegyeztem meg, és én is a pohár felé nyúltam.

– Hát persze, de szurkoljunk, hogy itt legyen, mert egyelőre nincs más, amin elindulhatnánk. – Steve hörpintett a poharából. – De

valamibe belekezdted, Isabelle, és nem fejezted be.

– Azt akartam mondani, hogy amikor beszélgettünk, és később a találkozásunk során is olyan érzésem támadt, hogy Kate drogokon él. Ha eljutunk hozzá, Steve, nagyon óvatosnak kell lennünk.

- Értékes megjegyzés, köszönöm. És mit tudsz még mondani róla?

– Valójában nem túl sokat... Amikor ideutaztunk Duhajba, megismertük Szálún sejkét, a férjemet. Kate Szálím kíséretének egyik tagjával, Rasíddal találkoztam, de úgy tudom, már rég nincsenek együtt. Többet nem tudok mondani, mert megszakadt velem a kapcsolat.

– Értem... – látszott, hogy Steven valamin nagyon töri a fejét.

– Valami ötleted támadt? – fordult hozzá Linda.

– Az egyetlen, ami most hirtelenjében az eszembe jut, hogy Isabelle hívja fel Kate-et, és mondja neki azt, hogy van egy ismerőse, aki új itt Duhajban, és unatkozik egy kicsit. Ha Kate esetleg lenne szíves elvinni őt egy partira – itt Isabelle belefűzhetné, hogy milyen partira gondol -, az illető szívesen vele tartana. Mit gondoltok erről?

Csakhogynem lehetnek itt ismerőseim, jutott – rögtön eszembe. De szerencsére Kate nem tudja, milyen szabályokat kényszerített rám Szálím.

– Azt hiszem, ez jó ötlet, és teljesen keresztülvihetőnek tűnik. Duhajban sok ideérkező új munkatárs keres szórakozási lehetőségeket, és igyekszik bekerülni olyanok társaságába, akik már hosszabb ideje élnek itt. Mi a véleményed, Isabelle? – vetett rám kérdő pillantást Linda.

– Talán ez lesz a legjobb megoldás. Mikor hívjam fel, Steve?

– Minél hamarabb, annál jobb.

– Akkor esetleg most rögtön? – ajánlottam fel. – Ha Kate beleegyezik, akár azonnal beszélhetnénk is. Nem tudom, hogy mikor adódik a legközelebb ilyen alkalom.

– Fantasztikus ötlet, Isabelle! – dicsért meg ismét Steven, és egy újabb lefegyverző mosolyt villantott felém.

– Szuper, Isabelle! – Linda is el volt ragadtatva. – Cselekednünk kell, a lehető leghamarabb!

Előkaptam a telefont és beütögettem Kate nevét. Kicsengett, de bár sokáig vártam, nem vette fel senki.

– Sajnálom... – közöltem csalódottan. – Nem veszi fel.

– De a szám jó? – kérdezte Steven.

– Igen – erősítettem meg.

– Akkor jó, legalább van esély rá, hogy Kate még Duhajban tartózkodik – jelentette ki.

– Meglehet. Hogyan tovább? – kérdő pillantást vettem Stevenre.

– Próbáld meg később újra hívni, holnap, esetleg pár nap múlva, és az is lehet, visszahív.

– És akkor mit mondjak neki?

– Azt, amiben megegyeztünk.

– És te hogyan fogod elérni őt?

– Egyszerűen csak kérdezd meg, megadhatod-e nekem a számát, én aztán átveszem a szervezést.

– Köszönöm, Steve.

– Nincs mit.

– Nagyon örülök, hogy a találkozásunk jól sikerült. – Linda arca felderült. – Tehát, ha neked, Isabelle, sikerül elérned Kate-et, és minden úgy megy majd, ahogy reméljük, jelezd nekem, én pedig továbbadom az infót Stevennek.

– Igen, természetesen. Addig próbálkozom, amíg sikerül elérnem – ígértem nekik.

– Remek. – Látszott, hogy Steve is elégedett a tanácskozásunkkal. – Csak még Kate telefonszámát add meg most, Isabelle. Magamnál tartom, és ha jelt adsz, felhívom.

– Rendben, írd fel! – És feldiktáltam a számot.

– Köszönöm. És amíg nem jelentkezel, addig én elkezdek kutakodni, megkeresem a saját kapcsolataimat – biztosított minket az amerikai.

– Még egyszer nagyon köszönöm, Steve.

– Nincs mit. Reméljük, a kutatásunk eredményre vezet.

– Bár úgy lenne... – Felkeltem a kanapéról, és Steve is felemelkedett. – Nagyon hálás vagyok, Steve, hogy úgy döntöttél,

segítesz. – Kezet nyújtottam neki, és ezúttal én szorítottam meg hosszabban az ő kezét.

– Az ilyen akciók az én szakterületem. – Steven huncutul mosolygott.

– Megyek, és felveszem a holmimat – fordultam Lindához.

– Hát persze. – Linda átkísért a másik szobába.

Elkezdtem magamra venni a fekete abaját, de úgy remegett a kezem, hogy végül Linda segített felöltözni.

– Mi a véleményed Steve-ről? – A barátnőm rögzítette az arcfátylat.

– Nagyon profi benyomást kelt.

– Igen, tényleg ért a dolgához – erősítette meg Linda.

– Azt hiszem, sikerült megtalálnunk a megfelelő embert a feladatra. Igazad volt, Linda, a legkisebb esélyünk sem lett volna, ha egyedül próbáljuk meg.

– A legfontosabb, hogy Steve elnyerte a bizalmadat.

– Igen, úgy érzem, számíthatunk rá.

– Az biztos, Isabelle. Higgy nekem, én jól ismerem! Akárkit nem bíznék meg ezzel a munkával.

– Annyira örülök, Linda, hogy ilyen emberek között forgolódsz. Nagyon köszönöm neked, és kapcsolatban maradunk. – Elindultam a kijárat felé.

– Vigyázz magadra, Isabelle! Majd beszélünk.

– Hívlak.

Linda az ajtóhoz kísért. Kiléptem és beültem a várakozó gépkocsiba. Útközben felhívtam Malatit.

– Malati, hamarosan hazaérek. Kérlek, készíts nekem egy fürdőt!

– Igen, madame. A vacsorát hol kívánja elfogyasztani?

– Köszönöm, Malati, de nem fogok enni. Csak a fürdő legyen készen!

– Természetesen, madame.

– Köszönöm, Malati, viszlát.

– Viszontlátásra, madame.

Odaértünk a palotához, bementem. Malati a hallban lehámozta rólam a fekete abaját, a kendőt és a fátylat. Ezután felsiettem a hálósobámba, amely mellett a tágas fürdőszoba már rám várt.

Levetköztem és élvezettel merültem el a nagy kád habjában. A levegőt átjárta a fürdővízhez adagolt relaxáló folyadék, a Malati által meggyújtott aromagyertyák és kedvenc orchideáim illata. Lehunytam a szemem, és jólesően lazítottam pár percig. Bár a Lindánál tett látogatásom eleje nagyon stresszes volt, most remekül éreztem magam, hiszen eldöntöttem, hogy részt veszek honfitársnőm kiszabadításának előkészítésében. Az egy évvel ezelőtti találkozás már aludni sem hagyott. A cselekvést igénylő pillanatokban a tétlenség nem tesz jót az embernek.

Másnap újra felhívtam Kate-et, de továbbra sem vette fel a telefont. Úgy döntöttem, addig fogom keresni, amíg el nem érem. Csak az aggasztott, hogy ha ez nem fog sikerülni Szálím visszatéréséig, akkor nehezebb lesz a dolgom. Nehéz lesz egy kitalált ismerősről beszélni egy féltékeny férj és az olyan gyerekek mellett, akik idejük többségét a családi otthontól távol töltik. Nekem nem lehettek ismerőseim. Erről szó sem lehetett.

*

A fogságban lévő lengyel nő ügyében tett lépéseim újra rádöbbenettek, hogy Dubaj az egyik legnagyobb emberkereskedelmi központ. Szörnyű a statisztika: az áldozatok tizen-egynéhány százaléka fiatalok, a tizennyolcadik életévét be nem töltött személy. Az egyéni esetek nagyon ritkán kerülnek be a köztudatba, de ha mégis, megrémítenek felfoghatatlan kegyetlenségükkel.

Néhány éve a sajtó foglalkozott annak a két éves kisfiúnak az ügyével, akire egy bangladesi származású, az Egyesült Arab Emírátsokban való illegális tartózkodással és prostitúcióval megvádolt nő társaságában találtak rá. A nő kijelentette, hogy a gyermek az ő fia, de a DNS-teszt kizárta ezt. A nő arra a kérdésre sem tudott válaszolni, hogyan került hozzá a gyerek, és magyarázkodása, miszerint a saját országából hozta a kicsit magával, nem fedte az igazságot, mivel a bangladesi nő bizonyíthatóan egyedül lépte át a határt. Felmerült a feltételezés, hogy a gyerek emberkereskedő banda áldozatául esett. Vajon a kisfiút a sejkek játékszerének szánták?

Duhajban állítólag sokszor az anyák maguk kereskednek gyermekeikkel, időnként akár néhány hónapos csecsemőikkel. Ilyen anya volt az az ázsiai nő is, akit egy pakisztáni férfi ejtett teherbe. A nő a barátnője segítségével, a lakásán szülte meg a babát, aztán hat hónap múlva ezeröttszáz dollárért próbált meg túladni rajta. Ezt a nőt elfogták a rendőrök, három évet ült börtönben, aztán kiutasították.

A dubaji piacra különféle úton-módon bekerülő gyerekek többségét mégis a nemzetközi emberkereskedő bandák szállítják. E csoportok fő tevékenységi területe India. Keralában egy rendőri akcióval majdnem hatszáz gyereket mentettek meg, akiket a banda eladás céljából alig pár nap alatt gyűjtött be egy helyen. A gyerekeket szegény falvakban a szüleiktől vásárolták meg, vagy csellel szerezték meg őket: a szülőknek azt mondták, hogy egy nagyvárosban jobb iskoláztatást tudnak biztosítani nekik. A félrevezetett emberek időnként még fizettek is a lelketlen gazembereknek, hogy a gyermekeiknek jobb képzést biztosítsanak. A szülők reményeivel szemben a gyerekekre nem egy szebb jövő, hanem a Perzsa-öböl országaiba való becsempészés várt, ahol eladták, majd szexuálisan kihasználták volna őket. Az emberkereskedők összejátszanak az árvaházakkal is, ahonnan az összegyűjtött gyerekeket titokban szállítják a gazdag arab országokba. Rendszeresen hatalmas összegű adományok érkeznek az Öböl partjáról a hindu árvaházakhoz...

A legmegrázóbb, hogy ha a rendőrség fel is tár egy kiterjedt emberkereskedelmi hálózatot, a bűnözőket nem éri el az igazságszolgáltatás, mert az ügyet a magasabb üzleti és politikai körök befolyása révén szőnyeg alá söprik. Az a kegyetlen igazság, hogy az emberkereskedőket a legtöbbször semmiféle büntetés nem sújtja, miközben az áldozataik a megaláztatás poklának valamennyi körét végigjárva szenvednek.

Nagyon jellemző a kirgizisztáni nővérek története, akik gyermekként kerültek Duhajba, ahol prostitúcióra kényszerítették őket. A tizenhat éves Darina és a tizenkét éves Alima anyját szülőföldjén, Kirgizisztánban tartóztatták le tolvajlásért, a lányokat pedig idegenek gondjaira bízta. Az egyik nő, aki a lányokért felelt, úgy csapta be Alimát, hogy azt mondta neki, ha elmegy dolgozni

Duhajba, akkor annyi pénzt kereshet majd, amennyivel kiszabadíthatja a börtönből az anyját. A kislányt annyira fellelkesítette a gondolat, hogy az anyukája újra szabadlábra kerülhet, és újra együtt lesz vele és a nővérével, hogy elfogadta az ajánlatot. A tizenkét éves gyerekek útlevelet hamisítottak – idősebbnek írták be, és megváltoztatták a nevét és a családi nevét is -, aztán elküldték Duhajba, ahol tizenkétezer dollárért adták el. Ezt követően elvették az iratait, bezárták egy apartmanba és prostitúcióra kényszerítették. Fél évvel később a nővérét is becsempészték és eladták. A lányok, hogy elmeneküljenek a beléjük maró és őket agyonnyomó valóság elől, folyton ittak, és az alkohol eltompította a fájalmukat.

A brutális szexuális kihasználás miatti szenvedést nem bíró Alima megpróbált öngyilkosságot elkövetni, kiugrott a negyedik emeletről. Súlyos sérüléseket szenvedett, de túlélte. A kórházi ellátását követően letartóztatták prostitúció miatt, mert nem volt útlevele. Öt hónap múlva szabadult, csakis Kirgizisztán nagykövete közbenjárásának köszönhetően. Ezután nemzetközi szervezetek segítségével visszatért a hazájába. Hosszú idő telt el, mire visszatérhetett a normális életbe.

Gyerekek, tizenévesek, nők... Az élő áru gigantikus hasznot hajt évente tulajdonosainak. Némelyik ember drágább, a másik olcsóbb. Az indiai nők, akiket az Öböl országaiba szánnak, négyszáz dollárért eladók. A gyerekeket ennek többszöröséért adják tovább. Mivel a piacon értékesek, képzett közvetítők elrabolják, megveszik vagy gáládul magukkal csalják őket. A haszonért. Keserű gyerekkönnyekkel megpecsételt haszonért.

*

Újra megpróbáltam kapcsolatba lépni Kate-tel, megint csak sikertelenül. Néhány nap múlva felhívott a nyugtalan Linda.

– Szia, Isabelle.

– Szia, Linda.

– Mi újság nálad?

– Minden rendben. Te hogy vagy?

– Jól, köszönöm. Felhívott Steve, és kérdezte, nincs-e új híred.

Persze Kate-re gondolt.

- Egyfolytában próbálom felhívni, de nem sikerül.
- Kikapcsolta a telefonját?
- Nem, kicsörög, épp úgy, ahogy a múltkor is, nálad, de nem veszi fel.
- Furcsa.
- Tényleg furcsa. Attól tartok, Kate elutazott Duhajból, és átadta valakinek a számát.
- Akkor miért nem veszi fel az az illető?
- Az emberek általában nem veszik fel az ismeretlen számokat.
- Steve nagyon várja, hogy kapcsolatba léphessen Kate-tel.
- Én is, Linda. Az idő egyre csak telik, az a lengyel lány meg talán egyre nagyobb bajba kerül.
- Szálím otthon van?
- Nincs, de hamarosan megjön. És félek, hogy ha itthon lesz, és Kate épp akkor hív, mert ennek megvan az esélye, akkor nem tudok szabadon beszélgetni vele. És hogy hozzam szóba Stevent?
- Igen, ez nehéz lesz.
- Nagyon nehéz. Tudod, milyen Szálím...
- Tudom, Isabelle.
- Ha hallja, hogy valaki hív, már hegyezi is a fülét...
- Reménykedjünk, hogy Kate már korábban visszahív.
- Én is erre számítok. De mi lesz akkor, ha egyáltalán nem tudunk kapcsolatba lépni vele?
- Steve már most keresteti más utakon, de még nem akadt nyomára. Ezért is kérdezte, hogy nálad mi újság.
- Próbálkozom, Linda, tényleg próbálkozom.
- Akkor reménykedjünk, Isabelle! Ha eléred Kate-et, rögtön jelezd!
- Természetesen.
- Jól van, Isabelle, akkor várom a mielőbbi hívásod.
- Viszonthallásra.

Nem sokkal ezután Szálím hazaért az utazásából, Kate-nek pedig még mindig híre-hamva nem volt, és én már minden reményemet elveszítettem, hogy ezen az úton eljuthatunk a lengyel lányhoz. Steve talán már maga sem számított erre a kapcsolatra, mert Linda elmondta, hogy a nyilvánosházakat járja, de még egyikben sem

találta meg a szép, szőke, hosszú hajú lengyel nőt. Kiragadni az emberkereskedők karmai közül az áldozatot ekkor már teljesen valószínűtlen álmodozásnak tűnt.

Azután Kate váratlanul épp akkor jelentkezett, amikor a könyvtárban olvastam. Egyedül voltam, felvehettem a telefont, bár tartottam tőle, hogy Szálún lépteinek zaját hallom a folyosón.

– Helló, Isabelle! – rikkantotta a kagylóba vidáman Kate.

– Helló, Kate! Hogy vagy?

– Remekül, minden fantasztikus! – Kate-et majd szétvetette a jókedv. – És te?

– Nagyon jól, köszönöm.

– Akinek felvitte az isten a dolgát, hogy egy sejk felesége lehet...
– jegyezte meg viccesen Kate.

– Figyelj csak, Kate, lenne egy dolog... – Minél hamarabb rá akartam térni a lényegre, mert bármelyik pillanatban beléphetett a könyvtárba Szálún.

– Látom is, hogy hányszor hívtál, de én... – Kate felkacagott. – Én egyszerűen itthon felejtettem a telefont, mert siettem. Ki nem találod, hol voltam: először egy magánszigeten volt egy parti – jártam már ott néhányszor, de ez a mostani különleges volt, jó pár napig eltartott, csak nyomták és nyomták... – Kate folyamatosan heherészett. Szerintem most is kábítószer dolgozott benne. – Odáig fajult a móka, hogy az egyik sejk meghívott néhányunkat Monte–Carlóba; szóval elhozott minket a jachtján a szigetről, aztán a magánrepülőgépén elrepültünk Monte–Carlóba; el nem tudod képzelni, mennyi pénzt hagyott ott... Kár, hogy nem voltál ott. Ha szeretnéd, valamikor...

– Éppen ilyesmiről lenne szó, mert...

– Mi a fene, el szeretnél jönni egy ilyen bulikába? Ha lesz valami, szólni fogok, Isabelle, itt olyan...

– Nem erről van szó, Kate – vágtam a szavába. – Van egy ismerősöm, Steve-nek hívják, aki nemrég érkezett Duhajba, és szeretné jól érezni magát, bulizni... – hadartam, mert úgy tűnt, Szálún lépteit hallom a folyosón. – És szerettelek volna megkérni, hogy vezesd be az ilyen körökbe. Ha egyszer elvinnéd magaddal, nagyon hálás lennék...

– Jóképű az a Steve? – Kate újból vihogni kezdett.
– Nagyon. – Magam elé idéztem Steven megkapó mosolyát.
– Na, ha nagyon jóképű, akkor jöhet... – Hangosan felkacagott. –
Egy jóképű fickó mindig jöhet, Isabelle, mindig jöhet...
– Köszönöm, Kate, akkor megadhatom neki a telefonszámomat?
A legjobb, ha ő hív fel, és...
– Naná, add csak meg neki a számomat! Egy jóvágású pasas,
nézd csak, mi nem hullik nekem le az égből... – Kate annyira fel volt
dobva, hogy folyamatosan nevetgélt.
– Nagyon köszönöm.
Nyílt a könyvtár ajtaja, és Szálím jelent meg az ajtókeretben.
– Még egyszer köszönöm, és viszonthallásra – búcsúztam el
Kate-től.
– Szia, Isabelle. – Kate bontotta a vonalat.
Ideges voltam, de igyekeztem nem mutatni.
– Ki volt az? – kérdezte nyersen Szálím.
– Linda.
– És mit köszöntél meg neki?
– Emlékszel a muszlim nők egyesületére?
– Ahová az iszlámról szóló előadások miatt jársz?
– Igen. – Mosolyogtam rá édesen.
– És mit akarnak?
– Linda mondta, hogy hamarosan lesz egy érdekes előadás, de
még nem tudni pontosan, melyik nap tartják. Ha megtudja, rögtön
értesíteni fog. Ezt köszöntem meg neki. – Arcomon továbbra is
sugárzott a mosoly.
Szálím jó darabig fürkészőn meredt rám.
– Aha – mondta végül, és behúzta a könyvtár ajtaját.
Sikerült!, ujjongtam fel lélekben. Kapcsolatba léptem Kate-tel, és ő
találkozni akar Stevennel! Ráadásul Kate most is jár efféle partikra,
így Steven talán gyorsan a nyomára akadhat a fogva tartott lánynak.
A lehető leggyorsabban értesítenem kellett Lindát. Nem hívhattam
fel, hiszen az imént közöltem Szálímmal, hogy vele beszéltem. Úgy
döntöttem, üzenetet küldök neki. Pár percig hallgatóztam, nem
közelítte újból Szálím, aztán beütögettem az sms szövegét: „Fel lehet

hívni Kate-et. Ne válaszolj!” Az emberi tragédiák sötét alagútjának végén halvány fény derengett fel.

Másnap felhívtam a muszlim nők egyesületét, ahol szokás szerint az egyik tagtárs tartott ügyeletet.

– Jó napot kívánok, Isabelle vagyok.

– Ó, jó napot, Isabelle! – hallottam meg Mona lelkes hangját. – De örülök, hogy jelentkezel! Hogy vagy? Rég nem jártál nálunk!

– Szia, Mona! – Örültem, hogy éppen ő van a vonal végén, mert Mona volt az egyik kedvencem az egyesületben. – Köszönöm, jól vagyok. Nálad minden rendben?

– Igen, köszönöm a kérdést. Nem akarsz meglátogatni minket, Isabelle?

– Épp azt szerettem volna megtudni, hogy nem lesz-e nálatok hamarosan valamilyen előadás.

– Pont jókor hívsz, mert Teresa doktornő most jött vissza az Egyesült Államokból, és valami izgalmas dologgal készül.

– Valóban? Mikor lesz?

– Még nincs pontos időpont pontosan, de szerintem úgy két-három hét múlva.

– Hívj fel, kérlek, Mona, ha már megvan a pontos dátum!

– Természetesen, örömmel. Mindig örülök, ha vendégül láthatunk, Isabelle.

– És mivel készül Teresa doktornő? – Kíváncsi voltam, milyen témát fog tárgyalni, mert Teresa doktornő érdekesítő előadásokat tartott.

– Szokás szerint egy különleges témával.

– Miféleképpen?

– An-Nefzawi sejk művéből, *Az illatos kertből* olvas fel részleteket.

– Izgalmasnak tűnik.

– Ez egy arab erotikus irodalmi alkotás... De nem mondok többet, Isabelle, ha eljössz, mindent megtudsz – invitált kedvesen Mona.

– Semmiképp sem hagynám ki – ígértem. – Csak arra kérlek, Mona, ne felejts el értesíteni, ha már tudod az előadás időpontját!

– Természetesen szólni fogok.

– Remek, nagyon köszönöm.

– Nincs mit, Isabelle.

- Addig is viszlát.
- Viszlát.

Minden jól alakult, mert az egyesületben tényleg összejövetelek szerveztek. Szálím időnként túlságosan érdeklődővé vált. Ha megemlítettem neki az egyesület előadását, biztosan nem feledkezik el róla, és kérdezősködni fog. Annyi éve éltem már férjem beteges féltékenységének árnyékában, hogy megtanultam: nem adhatom neki a legcsekélyebb alapot sem arra, hogy kétségbe vonja a szavamat, mert ez az esetben tragikusan végződhet. Teresa doktornő tervezett előadásáról értesülve a Lindával folytatott fiktív beszélgetés meglehetősen valószínűnek tűnt. Ez most, hogy sikerült elérnem Kate-et, nagyon fontossá vált, mert nem tudni, mikor lesz szüksége tőlem valamire Lindának vagy Stevennek. Ha – szerencsés esetben – Szálímot nem kötik gúzsba gyanakvásának démonai, akkor megkaphatom azt a minimális szabadságtöbbletet, amire az akciónk miatt nagy szükségünk lehet.

Pár hét múlva egymás után hívott fel Mona és Linda. Először Mona jelentkezett.

- Szia, Isabelle, Mona vagyok.
- Üdv, Mona! Örülök, hogy hallom a hangod.
- Jó hírem van. Teresa doktornő a jövő csütörtökön tartja az előadását.

- Valóban? Ez csodás! Hánykor?
- Hat órakor. Eljössz?
- Igen, biztosan ott leszek.
- Nagyszerű.
- Köszönöm az értesítést.
- Nincs mit, akkor csütörtökön találkozunk, Isabelle.
- Csütörtökön. Viszlát.

Rögtön utána Linda telefonált.

- Hahó, Isabelle!
- Szia, Linda.
- Tudsz beszélni?
- Nemigen. – Hallottam, hogy Szálím valahol a közelben motoz.
- Szálím otthon van? – kapott észbe Linda.
- Igen.

– Átjönnél hozzám valamikor? Fontos infóim vannak... Tudod, miről...

– Holnap lesz az előadás az egyesületben, esetleg találkozhatnánk ott.

– Ahogy gondolod... Mikor lesz az előadás?

– Hatkor.

– Rendben, akkor ott találkozunk.

– A holnapi viszontlátásra. Jó éjt, Linda.

– Jó éjt, Isabelle.

Alig fejeztük be a beszélgetést Lindával, Szálím kukkantott be a könyvtár ajtaján.

– Kivel beszéltél?

– Lindával.

– Miről?

– Megbeszéltük, hogy holnap találkozunk az egyesületben. Emlékszel? A múltkor említettem.

– Igen, rémlik.

– Holnap hatkor lesz, így most felkészülök rá.

– Nagyon helyes, Isabelle. – Szálím rám mosolygott. – Örülök, hogy minél többet szeretnél megtudni az arab és az iszlám kultúráról.

– Igen, Szálím, én is örülök. Teresa doktornő fog előadni, és ő mindig izgalmas témát választ.

– Miről beszél majd holnap?

– Az arab irodalom témaköréből választ...

– Pontosabban?

– Csak a mű címére emlékszem, a szerző nevét elfelejtettem.

– Mi a cím?

– *Az illatos kert.*

Szálím szeme felcsillant, az arca felragyogott.

– An-Nefzawi sejk könyve?

– Igen, most már eszembe jutott. An-Nefzawié.

– Tudtad, hogy az arab eredetiben a könyvnek hosszabb a címe?

– Tényleg? Micsoda? – kíváncsiskodtam.

– *Az illatos kert, avagy a képzelet sétája.* - Szálím tekintetében a szenvedély tüze lobbant, és megláttam benne forró, perzselő izgalommal teli

éjszakáink fényét.

– Szálím...

– Menj csak el arra az előadásra, Isabelle – mondta Szálím érzéki hangon. – Azután keress meg engem!

– Úgy lesz... – suttogtam.

Szálím gyengéden elmosolyodott, majd becsukta a könyvtár ajtaját. Hátradőltem kedvenc fotelemben, és lehunytam a szemem.

Linda jelezte, hogy fontos információja van, gondoltam. Biztosan Steventől. Mit tudhatott meg? Hogy közelítette meg a helyet, ahol a lengyel lányt fogva tartják? Ez azt jelenti, hogy van egy kis remény a megtalálására? Még sokáig üldögéltem a fotelben, és arról fantáziáltam, milyen szenzációt fog a tudomásomra hozni Linda másnap.

Csütörtökön reggel már tűkön ültem, mikor indulhatok el a társaságba. Az idő lustán vánszorgott, egyfolytában az órát lestem, abban reménykedve, hogy már közelebb kerültem a délután hathoz. Képtelen voltam összpontosítani, ezért igyekeztem azzal elütni az időt, hogy a kertben sétálgattam, és megcsodáltam a gyönyörűen gondozott virágokat, bokrokat és fákat. Amikor az óra végre ötöt mutatott, fűgén a gardróbba szaladtam, hogy átöltözzem és elinduljak az előadásra.

Az egyesületben örömteli hangulat uralkodott. A hölgyek Teresa doktornő köré csoportosultak, és zajos tárgyalásba bonyolódtak. Mona vett észre elsőként.

– Isabelle! De jó, hogy itt vagy, mindjárt kezdődik az előadás! – Kézen fogott, és behúzott a körükbe.

– Jó napot, Isabelle – köszöntött Teresa doktornő. – Látom, ma többen lesznek a hallgatóságban.

– Mindig érdekesítőek az előadásaid, Teresa doktornő, és örülök, hogy meghallgathatom ezt a mait – vágtam rá lelkesen.

– Köszönöm, Isabelle, akkor ne is húzzuk az időt... Telepedjete le, kedveseim, öt perc múlva kezdünk!

Mindenki helyet foglalt. Fariza és Nabila ült le mellém, és vidáman üdvözöltek. Tekintetemmel Lindát kerestem, de nem láttam sehol.

– Van valami fejlemény a lengyel lány ügyében?

Nabila kérdésétől kis híján felpattantam. Honnan tud az egyiptomi lány Steven akciójáról?

– Kiderült valami a haláláról? – faggatózott tovább Nabila.

Hogyhogy a haláláról, miféle halálról? Ezek szerint a lengyel lány nem él? Furcsa képet vághattam, mert Nabila kapkodó magyarázatba fogott.

– Az az egyiptomi lengyel lány... Az, amelyik kiugrott az ablakon... A múltkor említettem. Micsoda tragédia! Micsoda szép, fiatal nő volt! – Nabila arcát szomorúság felhőzte. – Mi hír van erről? Történt előrehaladás a nyomozásban?

– Nem, azt hiszem, nem... – Amikor a legutóbb olvastam róla, nem voltak új hírek a titokzatos halál ügyében.

– Nálunk, Egyiptomban sem beszélnek már róla – jegyezte meg Nabila. – Eleinte nagy volt a visszhangja, mindenki erről beszélt, most pedig csend van. Remélem, kiderül egyszer, hogy mi történt vele.

Teresa doktornő fellépett az alacsony emelvényre, ezért a beszélgetések zaja lassan elhalt. Nabila szavai felkavartak, hiszen az egyiptomi történet említésére felszínre tört bennem ismét a korábban elfojtott emlékek. Marcangolt a kérdés, hogy a lány, akinek Steven a nyomába szegődött, vajon él-e még. Egy év hosszú idő... Azalatt sok minden történhetett... *Hol van Linda? Miért nincs még mindig itt?*, tépelődtem idegesen.

– A mai alkalommal, kedves barátnőim, a nyugati világban is népszerűvé vált arab erotikus alkotással, *Az illatos kerttel* foglalkozunk, amelynek teljes arab címe: *Az illatos kert, avagy a képzelet sétája*. - Teresa doktornő belekezdett az előadásba, a jelen lévő hölgyek pedig lelkesen hallgatták.

Igaza volt Szálimnak, jutott eszembe, amikor meghallottam a mű eredeti címét.

– Ezt a könyvet más kultúrák erotikus témájú alkotásaival szokták együtt emlegetni, az olyanokkal, mint az indiai *Kámaszútra* vagy a római Ovidiustól *A szerelem művészete* - folytatta Teresa doktornő. – *Az illatos kert* szerzője an-Nefzawi sejk, aki valószínűleg a tizenharmadik-tizennegyedik század fordulóján élt Tunéziában a Hafszidák (*Tunéziát és a szomszédos területeket uraló berber dinasztia 1229 és 1574 között.*) uralkodása alatt. Érdekességként hozzáfűzném, hogy a Szahara egyik, Líbia és Tunézia között fekvő területét Nefzawának nevezik. – Teresa doktornő ivott néhány korty vizet.

– Izgalmasan kezdődik – súgta a fülembe Fariza.

– Nagyon – értettem egyet vele.

– Mint azt tudjuk, az iszlám nem csupán elfogadja az erotikát, de a szexuális kielégülés elérésének érdekében biztat is arra, hogy a szerelem művészetének valamennyi formáját kipróbáljuk. – Az előadónő tekintetével végigsöpört a termen, az összegyűlt nők között izgatott suttogás támadt. – An-Nefzawi sejk műve éppen erről szól: hirdeti, hogy a testi szerelem és az ebben rejlő végtelen élvezet Isten ajándéka, amely a nőnek és a férfinak a lehető legnagyobb élményt kell, hogy adja.

– Úgy vélem, az lesz a legjobb, ha átadjuk a szót an-Nefzawinak, aki már a könyv bevezetőjében *-Általános megjegyzések a szeretkezés művészetéről -* mindent pontosan elmagyaráz. Készen álltok? – Teresa doktornő rámosolygott a hallgatóságra. – Akkor kezdjük. Ezt írja an-Nefzawi:

„Mondjunk hálát Allahnak, aki a férfi örömeinek forrását a nő hasítékába helyezte, és elrendelte, hogy a férfi vesszeje legyen az, amely a legnagyobb gyönyört nyújtja a nőnek.

Allah tette, hogy nem lelhet örömet és kielégülést a nő, amíg a férfi hímtagja belé nem hatol, de fordítva is igaz: a hímtag sem nyugszik, nem pihen mindaddig, amíg be nem hatol a női részbe.

Ezért kell kölcsönösen együttműködniük.”

– Világos tehát, hogy miről van szó? – kérdezte incselkedve Teresa doktornő, és az összegyűlt nők hangos nevetésre fakadtak.

– Ha azt vesszük, hogy jó pár évszázaddal ezelőtt írták... – jegyezte meg Fariza. – Merész, nagyon merész.

Érdekelt ugyan az előadás, de ebben a percben a gondolataimat inkább a lengyel lány keresésére vállalkozó kis csapatunk foglalta le. Linda még mindig nem ért ide, ezért küldtem egy sms-t, amelyben megkérdeztem, hogy miért késik. Visszaírt: „Új fejlemény merült fel az ügyben, most beszélek Steven–nel, ahogy befejeztem, jövök.”

Új fejlemény? Mégis micsoda? Steve nyomára akadt a lánynak – vagy esetleg mégsem? Talán már meg is van... Vagy nincs, és esély sincs rá, hogy meglegyen. Talán már nem is él szegény. Nem, nem, biztosan él! – Lehetőségek tucatjai kavargtak a fejemben.

– An-Nefzawi sejk a művében egy egész fejezetet szentel a szerelem művészetének, amelyről érzékletesen tanúskodik a cím is: *A szeretkezés különféle módjai*. – Teresa doktornő vastag köteg írólapot vett elő. – Mivel a fejezet hosszú, és különféle szexpózok, csókolózási módok, valamint a szeretkezés művészete egyéb részleteinek a leírásait tartalmazza, ezért engedjétek meg, hogy valamennyit kiosszam köztetek. Nézzétek át őket! Természetesen meg is oszthatjátok egymással az észrevételeiteket és megjegyzéseiteket, aztán később közösen megbeszéljük az olvasottakat.

Fariza és Nabila, éppúgy, mint a találkozó többi résztvevője, izgatottan forgatták a lapokat és olvastak bele a tizenharmadik századi szövegrészletekbe. Csak én ültem továbbra is feszengve, és vártam, hogy mikor jelenik meg végre Linda az ajtóban.

Pár perc múlva Fariza hozzám fordult.

– Isabelle, hát ez nem érdekel téged? – mutatott a térdemen heverő laphalomra. – Ebből tényleg sok mindent meg lehet tanulni... – Jelentőségteljesen kacsintott. – Tizenegy különböző pozíció... – Fariza lapozgatni kezdett a paksamétájában, és megtalálta a keresett helyet. Hallgasd meg például ezt:

„A negyedik mód. Feküdjön a hátára a nő. Lábait vedd a válladra. Ebben a pózban a hímtagod pontosan a levegőbe emelkedő vulvával kerül szembe. Ezután vezetheted be a tagodat.” (*Muhammad an-Nefzawi: Az illatos kert. Fordította Füssi Nagy Géza. Szeged, 2003, Lázi Könyvkiadó, 82.*)

Fariza abbahagyta az olvasást, és kíváncsi pillantást vetett rám.

– Na, mit szólsz ehhez? – kérdezte, és mivel nem válaszoltam, áttért a következő részletre:

„A hatodik mód. Állítsd asszonyodat a térdére és könyökére, mintha imához készülődne. Vulvája ebben a helyzetben hátradomborodik. Onnan lendülj támadásba, és vezesd be vessződet.” (*Uo*)

Nabila vörösén izzó foltokkal az arcán hallgatta Fariza felolvasását, és időnként a saját lapjaiba pislantott.

– Én ezért a pózért vagyok oda – szólalt meg lelkesen, amikor Fariza befejezte az idézetet. – Figyeljetek:

„A tizenegyedik mód. Feküdjön a nő hanyatt a földön, egy párnával a fenéke alatt. Kerülj a combjai közé úgy, hogy közben a lábujjai összeérjenek a hátad mögött. Így vezesd be a hímtagodat.”
(Uo. 83-84.)

– Ez is klassz kis helyzet – jegyezte meg elismerően Fariza.

– An-Nefzawi nemcsak különböző szeretkezési pózokat ír le, de különféle mozgásokat is – nézegette a kezében lévő lapokat Nabila.

– Mozgások? – Nem értettem, miről beszél.

– Mindjárt elmagyarázom... Itt volt valahol, nos, itt van. Hallgasd csak, ezt írja a sejk: „Most már csak meg kell említenem a szeretkezéskor alkalmazott különféle mozgásokat, és néhányat föl is vázolok közülük. Első mozgás...” (Uo. 105.) – Na, ez elég hagyományos, szóval inkább nem olvasom – közölte Nabila. – De itt már érdekesebb lesz: „Ötödik mozgás: *szivák aifardzs* (fogpálca a vulvában). A férfi bevezeti hímtagját a szeméremajkak közé, utána le-föl és jobb–ra-balra mozgatja. Ezt a mozgást csak nagyon fürge vesszővel rendelkező férfi végezheti el.” (Uo. 106.)

– No, ez nem semmi! „Fürge vessző!” – Fariza felkacagott. – A ti férjeteznek fürge vesszője van?

Nabila arca már lángolt.

– An-Nefzawi a csókokról is ír – hadarta. – „A csók köztudottan a szeretkezés fontos része.” (Uo. 107.) – És a sejk még egy gyönyörű költeményt is idéz a csókról – tette hozzá.

*„Vágyódó tekintet lelkeket közelít;
Gyöngéd csók hímtagot a vulvának feszít.”
(Uo. 107.)*

– Ha már versekről van szó, nekem jobban tetszik ez a részlet – közölte Fariza, és felolvasta:

*„Allah! Hiába próbálkozol csókkal, Öleléssel, mézosmázos, kedves szókkal.
Kínom oszlatója csak dús hímtag lehet,
Akinek a magja előnti méhemet.”
(Uo. 111.)*

Fariza éppen befejezte a felolvasást, amikor láttam, hogy Linda lép be a terembe.

– Bocsássatok meg egy pillanatra! – Olyan hirtelen pattantam fel a székről, hogy a lapok az ölemből a földre hullottak.

– Mi történt? Megtalálta? – faggattam Lindát már futtomban, lázasan.

– Igen, Isabelle, igen! – Linda már-már kiabált. – Steve megtalálta a lengyel lányt. Juliának hívják.

Nehéz döntés

Larisza gyászforgatókönyve hamarabb látszott megvalósulni, mint gondoltuk volna.

– Nézd csak, mit művel az a ribanc! – Biccentett Okszana a parketten tomboló marokkói lány felé, akinek csábos mozdulatai feltüzelték a férfiakat. – Valamelyik éjszaka levágom a loboncát, akkor majd nem játssza meg a sztárt. Undok! – Okszana nem takargatta frusztrációját és bizonytalanságát.

Sabrine nem sokkal azután jelent meg, hogy az ukrán és a filippínó lányokkal közösen vodkáztunk a szobámban. Szandzsajnak tényleg volt érzéke az üzlethez, és nem várta meg, hogy – elhalászva a pénzt az orra elől – valaki más hozza forgalomba a dögös és vágykeltő marokkói nőket. Most is ott gubbasztott elsötétített törzshelyén, és az asztalról az utóbbi időben nem hiányzott hű társasága, az üveg whisky sem. Elégedetten szemlélte új szerzeménye sikerét. Sabine, mint minden este azóta, hogy betette a lábát a bordélyunkba, előadta lélegzetelállító táncát, amely nemcsak vadítóan erotikus volt, de szexuális aktust is szimulált helyenként. Ha a marokkói lány a parketre lépett, az összes férfiszem rátapadt, mintha a több lány ott sem lett volna.

– Az itt töltött napjaim meg vannak számlálva – állapította meg síri hangon Okszana, aki rövid időn belül már a második dupla italt döntötte magába.

Még csak vigasztalni sem tudtam, hiszen ugyanezek a gondolatok löktek engem is estéről estére a kétségbeesés örvényébe. A Jenny által elmondott, a nigériai nőkre vonatkozó könyörtelen számok magukért beszéltek. Egy fekete prostituált eleinte képes volt ötezer dollárt megkeresni hetente Duhajban – később az Afrikából ideáradó konkurenciával versenyezve már egy hónap kellett, hogy nagyjából ugyanennyit összekaparjon. Ugyanez a szabály vonatkozott a marokkói prostituáltakra is. Amennyiben Szandzsaj ki akarja használni a piaci részt, a lehető leggyorsabban lépnie kell. És meg is tette, mert Latifát, az isteni hastáncosnőt

követően már a második marokkói táncosnő rázta a cicijét és forgatta a hátsóját kitaróan, elérve ezzel, hogy bővebb sugárban áradt a gyöngyöző pezsgő, a bankjegyek pedig vad fergetegként kavarogtak a levegőben, majd hullottak a padlóra. És ettől Szandzsaj szája mosolyra húzódott.

Sabrinéről azt mondani, hogy szexis, nem fedte volna kellőképpen a valóságot. Ő maga volt a kirobbanó, tüzelő, fékezhetetlenül lihegő szexualitás, a vágykeltő, ágyékfájdító csábítás, hogy a lehető leggyorsabban, legkeményebben és legmélyebben tehessék magukévá a férfiak. Csöppnyi, színes rövidnadrágban állt ki a parkettre, s a ruhadarab minden mozdulatára bevágódott alteste húsába; a szűk top pedig kiemelte tömör, nagy, hívogató mellét. A top alsó széle és a csípőnadrágocska közötti résben lehetett megtekinteni a dögös hasat a gyémánt köldökpírszinggel, amivel Sabine csodás dolgokat volt képes tenni. Latifához hasonlóan mesterien uralta a testét, és ez a test kéjt ígért, csábított, kísértett. Az új lány bírta a hastáncosnők valamennyi mesterségben tudását, de a választása nem a tradicionális arab zenei kíséretre esett. Nem vetette meg a nyugati zenét, és ezzel fergeteges sikert ért el. Legsikeresebb fellépőszáma Shaggy *Hey Sexy Ladyje* volt. Kis terpeszben, enyhén behajlított térdekkel tekergette szép, terebélyes hátsóját, amit vágykeltően rezegtetett, időnként jobbra, majd balra, majd előre-hátra lendített, és érzékien újra csak előre-hátra lökött a zene ritmusára. Az izgató testet felajzottan bámuló vendégek egyszerűen nem tudták elszakítani tekintetüket a bájairól. A felgerjedt férfiak időnként csatlakoztak is hozzá, vele közösen rázták magukat és tettek lendületes, lökő mozdulatokat; időnként pedig csak ültek, szemüket a buja testen járatták, és teli torokból énekelték Shaggy slágerét: „Szexis és dögös, bejön a stílusod, csinibaba... Hé, szexis csaj, imádom, ahogy lököd, lüktető testedet nem irányíthatja semmi... Csak te vagy az, aki miatt ordítok és könnyörgök, hogy folytasd. A csaj teste szinte üvölt értem, eszemet vesztem miatta.”

– Nekünk annyi, Julia, én mondom neked, itt a vég. – Okszana minden este italba fojtotta a bánatát. – Eladnak minket, ez már

biztos, és hamarabb, mint gondolnánk – jajveszékelte. Az ivászata most már nem ismert határt.

– Ne károgj már, balszerencsét hoz! – figyelmeztettem, mert a társnőm által felvázolt gyászos víziók csak elmélyítették csüggedésemet.

– És én leszek az első... – Okszana a hasát elcsúfító heg miatt biztos volt abban, hogy őt adják el elsőként.

Amikor Sabine mindenkit felhergelt, kihívó mozdulatokkal, provokatív pillantásokkal és biztató kézmozdulatokkal igyekezett magához csábítani valamelyik sejket, hogy táncoljon vele. Általában egy pillanat alatt akadt vállalkozó, és Sabine ilyenkor rögtön az illető felé pucsította farpofáit, elkapta a pasas kezét, és a hasa alsó részére vagy egyenesen az ölére helyezte. Aztán fenekét tekergetve döngölözött a csípőjével szorosan hozzátapadó férfihoz, majd sűrű haját egyik oldalra dobva mélyen előrehajolt, így hullámzott testével a zene ritmusára. A Sabrinével táncoló sejk a tekintetével falta az intim testtájához pulzálóan simuló popsit, és a ritmust felvéve együtt mozgott a nővel.

– Idejött ez a cafat, a franc se tudja, honnan, és... – Okszana hangjában a harag gyásszal és tehetetlenséggel keveredett.

A sejkek időnként disznó megjegyzéseket fűztek az általuk odaadással szemlélt, buja látványhoz, majd a marokkói nő izgató bemutatójától feltüzeltlen utasítást adtak, hogy hozzák be a pénzes csomagjaikat, amelyekből bőven szórták rá a pénzt. Mindenki elsőként akart vele szobára menni, és előfordult, hogy ha nem tudtak megegyezni, szórakozásból árverést tartottak, úgy emelve a licitet, ahogy azt a tevévásárokon teszik. Annyi volt csak a különbség, hogy a tevéket sokkal többre tartották.

A bordélyban dolgozó többi lánnyal ellentétben Sabrinének nem volt kifogása az ellen, hogy a testét pénzért áruba bocsássa. Nem tudni, hogy már korábban is ezzel foglalkozott-e szülőhazájában, vagy akkor érzett rá a pénzszerzés lehetőségére, amikor Karima Duhajba csalta – mindenesetre megragadta a lehetőséget. És még egy dolog biztos volt: Sabine imádott kurválkodni. Pontosabban: Sabine imádott a sejkekkel kurválkodni.

– Megfojtom ezt a szukát! – sziszegte Okszana, látva a marokkói lányra hulló pénzhalmokat.

– Lazulj már el, Okszana! – Nem akartam egyfolytában arra gondolni, hogy bármikor eladhatnak egy alacsonyabb osztályú nyilvánosházba, ahol tucatszám fogadhatom a részeg és retkes kuncsaftokat. – Ha túléltek Latifát, Sabrinét is túléljük.

– Nem éljük túl – szögezte le Okszana, és felhörpintett egy egész pohár vodkát, tisztán.

Sajnos, mint annyiszor, Okszanának most is igaza lett. Egyik nap hajnalban, amikor már az utolsó ügyfelek is köddé váltak, az örömlányok pedig aludni készültek, a bordélyban egyszer csak iszonyatos visí–tozás és ordibálás támadt. A ricsaj miatt kinéztem a folyosóra, ahol Karimát, Szandzsajt, a késest és két idegen férfit pillantottam meg a rohangáló és sikoltozó prostituáltak között. Rettenetesen kaotikus volt az egész jelenet, és el sem tudtam képzelni, miről lehet szó. Csak a kétségbeesett Lariszát, Jennyt és Samantát láttam, akik egymás szavába vágva próbálták meggyőzni valamiről Karimát. Szandzsaj kérlelhetetlen ábrázattal méregette az áruját, de nemigen lehetett megmondani, hogy már eldöntötte-e, kiken ad tovább, vagy csak most lát neki a válogatásnak. Az sem kizárt, hogy a két idegen férfi szava számított, akik abból ítélve, amilyen alapossággal és szakszerűen mérték végig a prostituáltakat tetőtől talpig, nyilvánvalóan potenciális vásárlók voltak.

Az ajtóban álltam, amikor Okszana úgy zúdult a nyakamba, hogy majdnem felborított. Valószínűleg már korábban elrejtőzött, és valahol a közelben lapíthatott, mert nem láttam a szaladgáló lányok között. Most egyszerűen belökött a szobába, bevágta az ajtót, és ráfordította a kulcsot.

– Ezek értem jöttek! – dadogta, egész testében rázkódva.

– Okszana, ne pánikolj, nem tudhatod biztosan! – Próbáltam egy kis erőt önteni belé.

– De tudom, tudom, hogy értem jöttek. – A rángások egyre féktelenebbül jelentkeztek, és féltem, hogy valami komoly baja lesz.

Ránéztem, és egy emberi roncsot láttam. Csak most, smink nélkül tűntek fel a feketéllő karikák a szeme körül. Vérekes szeme, vöröslő orra, megereszkedett arca, földszínű bőre és reszkető keze

tanúskodott arról, mit tesz áldozataival az emberkereskedelem. Mennyire megalázza, lealjasítja, a semmivel egyenlővé teszi őket.

Vajon én is így nézek ki? A nyilvánosház csalárd világa – amelyet halványvörös fény burkol be, szeszek felhői tompítanak, hangos zene süketít meg, lehulló bankjegyek zizegése kábít el – eltakarta az itt folyó élet gyalázatos mocskát. Üldögéltünk a bársképeken, szólt a zene, vedeltünk, a vendégek röhögtek, szobára mentünk velük, és a kuncsaftok többé-kevésbé elégedetten távoztak. Mi viszont...

– Julia, nem mondtam meg neked... – Okszana leküzdötte a zokogást.

– Mit nem mondtál meg?

– Hogy Karima... – Okszana testét még mindig rázta a remegés.

– Mi van Karimával?

– Azt mondta, azzal ijesztgetett...

- ő mindenkit meg akar félemlíteni.

– De a legutóbb azt mondta, hogy iszom, hogy túl sokat... És hogy Szandzsaj... – Okszana kétségbeesetten ontotta a könnyeket.

– De hát én nem akartam, az elejétől fogva nem... Karima azt mondta, hogy a hasam undorító. De ki tette ezt velem, Julia, mondd csak, ki tette velem?

Okszana szavai megsebeztek, égettek, kínoztak. Én sem akartam. A kezdetek kezdetétől nem akartam. És a szívem...

– Egy butikos állás miatt jöttem ide, hogy eladó legyek. Érted, Julia? – Okszana könnyel telt szemmel, gyászos pillantást vetett rám. – Hát szerinted ez egy butik, Julia?

A bordély nem butik, és nem a szerelem gloriettje. Tarek. Megfeledkeztem róla. El akartam felejteni.

Okszana hasát összekaszabolták, rosszul nőtt össze a sebhelye. Az én szívemet összekaszabolták, sebeim nyitva tátongtak.

– Én nem akartam... – Okszana a válla közé húzta a fejét, és tehetetlen kétségbeeséssel zokogott.

Nem tudtam neki semmi vigasztalót mondani.

– Ma el fognak adni! – Okszana felemelte a fejét, és egy kísértet nézett rám.

Valaki megrázta a kilincset, megpróbált bejönni.

– Julia! Azonnal nyisd ki az ajtót! – ordította Szandzsaj.

Nem mozdultam, nem tudtam, mit tehetnék.

– Julia! – felismertem a késes férfi hangját, és rám tört a reszketés. – Most rögtön nyiss ajtót! Tudom, hogy Okszana bent van!

Okszanára néztem. Görnyedten kuporgott.

– Julia! – mennydörögte Szandzsaj. – Ha ebben a pillanatban nem nyitod ki, Okszanával együtt adunk el, még ma!

Kicsi szoba, fürdő nélkül, férgék, kuncsaftok tucatjával naponta...

– Bocsáss meg, Okszana! – leheltem, és kinyitottam az ajtót.

Elcibálták. Az egyetlen, hozzám közel álló személyt a bordélyból, akivel majdnem egy évet töltöttünk együtt. Meglopott és kicsalta tőlem az Ibrahim sejktől kapott drága ajándékokat. De beszélgetett velem, és segített megismerni a bordély titkait. Kifestett az első kuncsaft előtt, és minden éjjel mellettem ült a pultnál. Lemosta a sebeimet, amiket a szadista Ahmed okozott. És hozott jó erős vodkát. Ilyen volt a barátság a kupiban.

Jut eszembe, vodka... Hogy bírom majd vodka nélkül? Nem fogom bírni.

A következő estén a szalonban komor hangulat uralkodott, mert mindnyájan azon rágódtunk, ki lesz közülünk a következő. Csak a marokkói csajokat nem érintette semmilyen vonatkozásban Okszana eladása, mert az ő helyzetük stabil volt. Először Latifa tartott hastáncbemutatót, majd leült a kanapéra Ibrahim sejk mellé. Feltűnt nekem, hogy Latifa, amióta Sabrine is megérkezett, a fellépése után igyekezett elszórakoztatni a sejket, nehogy Ibrahim véletlenül a fő riválisa iránt kezdjen el érdeklődést mutatni. Valószínűleg attól félt, hogy ha a sejk lemond vele kapcsolatban a kizárólagosságról, Szandzsaj arra kényszeríti majd, hogy ő is vegye ki a részét a többi vendég kiszolgálásából.

Egyedül ültem a helyemen a pultnál, és még most sem tértem teljesen magamhoz abból a sokkból, hogy feltehetően sosem látom már Okszanát. Ha eddig üresen maradt mellettem a bárszék, az csak annyit jelentett, hogy Okszana éppen valamelyik ügyféllel foglalkozik. Most viszont nem volt kire várnom, akivel egy kicsit pletykálhattam volna.

Na meg a vodka... A vodka erős volt, és Okszanának köszönhetően mindig jutott belőle nekem is. Mostantól a pultnál kikért italokhoz férhetek csak hozzá, amikre egy vagyont fogok költeni. És ha Okszanához hasonlóan rajtam is túladnak?

Nagyon siralmas estém volt.

Egy-két óra múlva egyszer csak váratlanul Ibrahim sejk lépett oda hozzám, és leült Okszana helyére.

– Innál egy italt, Julia? – kérdezte, és a fejemen átfutottak Okszana szavai: „Meglátod, visszajön még hozzád a sejk.”

– Hogyne, szívesen – feleltem, mert így legalább nem kellett fizetnem a piáért.

A sejk rendelt a pultosnál két italt, és egy darabig szótlánul szürcsölgette a magáét. Szemem sarkából láttam, hogy Latifa dühös pillantásokat lövell felém. Bosszantásképp a sejkhez fordultam, és melegen rámosolyogtam.

– Szívesen meginnék még egy italt, Ibrahim.

– Még egyszer, ugyanezt – jelezte a sejk a pultosnak.

Ittunk, aztán a sejk utasított, hogy induljunk a szobámba. Miközben elhagytuk a szalont, éreztem, hogy Latifa keresztüldöf a tekintetével. A szobában a sejk rögtön a tárgyra térve mély torkos szexet óhajtott. Ezek szerint ezt vagy nem csinálták Latifával, vagy a marokkói lány nem volt elég ügyes benne. Úgy ment minden, mint előzőleg jó párszor, azonkívül, hogy akkoriban elhittem: ez az útlevelem Európába, ahol kiszabadulhatok. Ez az érzés elmúlt... A sejk viszonylag gyorsan kielégítette feltörő vágyát, és távozott, némi aprót hagyva hátra borraivalóként. Újra csak torkot, száját, sőt lelket is kellett fertőtlenítenem. A lelkem már nem volt az enyém.

Teltek-múltak az Okszana nélküli napok, amelyek nehezek voltak, egyre nehezebbek. Anisa egyre gyakrabban szökött át hozzám.

– Ez nagyon veszélyes, Anisa. – Próbáltam lebeszélni róla, mert tudtam, hogy nagyon nagy kockázatot vállal. – Ha megtudnák...

– Ők gonoszak... – mondta kicsit furcsa hangján. – El kell szök-nünk tőlük!

Magamhoz szorítottam, mert ezt várta, emiatt vállalta a szörnyű büntetés veszélyét, ha valaki észrevette volna.

– Az anyukámat akarom – mondta néha, remélve, hogy ha kimondja, teljesíthetem a vágyát. – Nagyon szeretnék az anyukámmal lenni.

Emlegette a házukat, a ház előtt álló fát, a kis– hűgát, aki miatt aggódott, mert nem akarta, hogy a rossz emberek érte is elmenjenek, és magukkal vigyék. Különböző történeteket mesélt, amelyek segítettek neki képzeletben kitömi a bordély poklából. Mindegyik története ugyanúgy kezdődött.

Ha hazamegyek, és megmondom anyunak...

Ha hazamegyek, és megtalálom a babámat...

Ha hazamegyek, és megetetem a cicát...

Ha hazamegyek, és találkozom a barátnőmmel...

Ha hazamegyek, és játszani fogunk a testvéremmel...

Amikor Anisa nálam volt, elhitte, hogy hazajut. És újra lesz anyukája, babája, cicája, barátnője, húga... Most, az arab bordélyban csak én, a nyomorult prostituált voltam ott neki.

Borzalmas éjszakákon Anisa nagyon szenvedett. Botladozó lábakkal érkezett meg.

– Úgy fáj, olyan nagyon fáj... – görnyedt össze, és a hasát szorongatta.

– Mi fáj? A hasad? – faggattam, és fájdalomcsillapítót adtam neki.

– A hasam is fáj.

– Hol fáj még?

– Itt – mutatott a nemi szervére.

– És még hol?

– Itt is – rakta kezét növekvő méhecskéire.

– Fáj még valahol?

– Mindenhol.

Sírva fakadtam, de nem akartam, hogy Anisa lássa. Elég volt neki a saját kínja.

Mivel sikerült gyakran átosonnia hozzám, Anisa már olyasmit forgatott a fejében, hogy mi lesz, ha mind a ketten kijutunk a nyilvánosházból.

– Ha elmenekülünk innen... – ismételte gyakran, és ebből kiindulva gyönyörű meséket talált ki. Hogy kimegyünk például a

strandra, és megfürdünk a tengerben. Mert valahol, valamikor hallotta, hogy innen nincs messze a tenger.

– Én megyek bele elsőnek, te pedig utánam jössz... – Látta is maga előtt. – És le foglak fröcskölni. – Ekkor halkan felnevetett, de olyan csendesen, hogy éppen csak felfogta a fülem. – Aztán te fröcskölsz le engem, és így játszunk majd...

Magamhoz szorítottam, a haját simogattam, és pusztit leheltem a feje búbjára. Csak ennyit tehettem. A bordély Okszana nélkül, de elsősorban Okszana erős vodkája nélkül a pokol összes zuga közül a legsötétebbé vált a számomra: groteszk, lepusztult arcok a sebtében felhordott, vastag sminkréteg alatt, a kizárólag a kuncsaftfogás miatt ellőtt, hamis mosolyok, az újabb kapatos vendéghez való dörgölődés, erőszakos közeledésük, megalázásaik, brutalitásuk tűrése. A pokol zugaiból előbújtak és táncolni kezdtek körülöttem a pénzért végzett mocskos, gyors szex démonai. Újabb numera, újabb kuncsaft, újabb lealjasodás. És csak Anisa titkos látogatásai és a neki nyújtott támogatásom engedte megőrizni elveszőben lévő emberségem morzsáit.

Nem akartam a pultnál levő széket a magaménak nevezni, de rákényszerítettek, ahogy hozzám hasonlóan nők ezreit szintén.

– Szép a hajad – mondta a kuncsaft, aki leereszkedett mellém Okszana székére.

Hallottam már ezt ezerszer, így a férfi szavai nem tettek rám különösebb hatást.

– Kérsz egy italt? – folytatta az ismeretlen.

Odafordultam hozzá, és egy kellemes arcú, jó felépítésű, középkorú férfi nézett vissza rám.

Mit keres egy ilyen pasi a kupiban?, futott át a fejemen, de már meg is adtam magamnak a választ: a bordélyban mindenféle ügyfél megfordul.

– Kérsz egy italt? – tette fel a kérdést újra a férfi, és kedves mosolyt villantott.

– Persze, szívesen – vágtam rá rutinból.

– Mit innál? – nézett rám figyelmesen az illető.

– A pultos tudja.

– Akkor kérnék a hölgynek egy „a pultos tudjá”-t, nekem pedig egy pohár buborékos ásványvizet jéggel – fordult a pultoshoz a fickó, és ezek a szavak kicsit sem hasonlítottak azokhoz, amelyek egy bordélyban elhangzani szoktak.

Fura egy ügyfél, gondoltam, és már aggódtam is, hogy nem egy újabb perverz sodort-e mellém a balszerencse. Egy első ránézésre normálisnak tűnő pasas is bizonyulhatott később a maga elfajzott vágyait kielégítő, veszélyes baromnak.

A pultos kirakta a pultra a szokásos italomat, a férfinak pedig az ásványvizet jéggel.

– Egészségedre! – mondta a férfi, és felém emelte a vizespoharat.

– Egészségedre! – koccintottam hozzá a poharamat az övéhez. Mivel „az ügyfél az úr”, nem egy ilyen furcsaságot kellett már elviselnem.

Nekiláttam az italom elfogyasztásának. Amióta eltűnt a képből Okszana vodkája, a kuncsaftok által rendelt szeszek duplán értékessé váltak.

– Honnan jöttél? – kérdezte a férfi.

– Lengyelországból – feleltem, és úgy tűnt, nem lepte meg a válaszom. Én viszont elcsodálkoztam, mert általában azt szokták hinni rólam, hogy ukrán vagy orosz vagyok.

Nekem nem kellett arról faggatnom, hogy őt honnan fújta ide a szél, mert az akcentusa elárulta, hogy az Egyesült Államokból jött.

– Régóta vagy itt? – érdeklődött.

– Úgy egy éve...

A fickó továbbra is fürkésző pillantásokat vetett rám, de az arca nem árult el érzelmet. Már félni kezdtem: az ilyenek a legkegyetlenebbek.

– Még egyet? – kérdezte, amikor látta, hogy a poharam üres.

– Igen, kérek. – Nem szándékoztam lemondani az ingyenpiáról.

– Akkor még egyszer ugyanezt – szólta oda a pultosnak.

Megkaptam a második italt is, amit lassabban kortyolgattam.

– Mi a neved? – kérdezte a férfi.

– Julia.

– Szép név – jegyezte meg.

- Köszönöm. És téged hogy hívnak?
- Steven.
- Örülök, hogy megismertelek, Steve.
- Én is, Julia.

Csend lett, és nekem fogalmam sem volt, mire számítsak Steventől. Jóképű volt, kisportolt, magabiztos és hihetetlenül fegyelmezett. Nem ivott alkoholt. Mindezek ellenére valahol mélyen mégis újra felmerült bennem a kérdés, hogy mit keres egy ilyen fickó a kupiban. Mert az ilyen fura pasasok akár a legrémesebb kuncsaftok is lehettek.

– Megyünk? – Emelkedett fel a székről Steven, amikor látta, hogy végeztem az italommal.

– Igen. – Nem volt választásom, a kuncsaftom volt, vele kellett mennem.

Lekászálódtam a bárszékről, és elindultam a lefelé vezető lépcső felé. Steven mögöttem jött. A szobában elővettem a fiókból az óvszert, és odanyújtottam neki. Aztán vártam, mit fog kérni tőlem. Valami ferde szeszélyre számítottam.

Az amerikai átvette tőlem az óvszert, de egy lefegyverző mosoly kíséretében félretette. Magamban el kellett ismernem, hogy van benne valami ellentmondást nem tűrő férfibáj. Ezután nagyon furcsán kezdett viselkedni. Ujjával az ajka előtt csendre intett, és nekilátott alaposan átkutatni a szobát. Fürge, éles pillantása végigfutott a falakon és a mennyezeten, ellenőrizte az ajtókereteket, bekukkantott a függöny mögé, alaposan átnézte az ágyat, és átfésülte a fürdőszobát. Aztán leült a székre, és komolyan megkérdezte:

- Hogy kerültél ide, Julia?

A kérdése teljesen kiakasztott. Fogalmam sem volt, mit feleljek erre. Életemben először láttam, és egy csöppet sem bíztam benne. Lehet, hogy Szándzsaj és a késes férfi vetnek be valami újabb trükköt? Vagy esetleg Steven hírére vette, hogy Szándzsaj kiárusítja a prostituáltjait, és mielőtt alkudozásba fogna, felméri Szándzsaj árujának értékét? Tarek és Fajszal szintén személyesen próbálták ki a lányokat, mielőtt csapdába csalták volna őket. A fejemben zűrzavar uralkodott, és egy szót sem tudtam kinyögni.

– Figyelj rám, Julia, és igyekezz mindent jól az eszedbe vésni! – Steven fojtott, kimért hangon beszélt. – Azért jöttem, hogy segítsék neked.

Nem tudom, miért, de egyetlen szavát sem hittem. Először Tarek, aztán Ibrahim sejk, Okszana eladása, ami a csajokon való túladás nyitánya volt, a marokkói prostituáltak behozása – túl sok dolog történik, túl sok a változás ahhoz, hogy egy idegennek csak úgy, első szóra higgyek. Tehát hallgattam.

-Julia, értem, hogy a megjelenésem meglep téged, de bízhatok bennem. Minél hamarabb megtörténik ez, annál jobb lesz neked.

Volt, hogy hittem már valakinek. Tareknek. Ibrahim sejknek. És mi lett a hitemből? Hatalmas csalódások, könnyek. És már Okszanától is megfosztottak.

– Egy évvel ezelőtt jártál egy jachton. Emlékszel? – kérdezte Steven.

Az első, ami eszembe jutott, az a jacht volt, amely Tarekkel a szigetre vitt minket. De Steven nem erre gondolt.

– Emlékszel arra a jachtra, amelyen egy szexuális zajlott?

Szinte belerándultam. Emlékeztem, de nem akartam felidézni. Összeverték. Megrugdostak. Aztán Ibrahim sejk úgy szórakozott velem, mint egy szexbabával. Steven éber tekintettel fürkészett.

– Julia, tudom, hogy sok mindenben mentél keresztül. Azt is tudom, hogy nehéz bárkiben megbíznod. De most bíznod kell. Én kiviszlek innen, de hinned kell nekem – magyarázta türelmesen.

Kivinni engem? Mire gondol? Lehet, hogy egy nemzetközi emberkereskedő banda szélhámosával van dolgom? Behálóz, aztán csak azért visz el innen, hogy később másnak adjon el. Lehet, hogy nem akarja megfizetni Szandzsajnak az árat. Előfordultak már itt ilyen ügyeskedések, hallottam róluk.

„Csodaszép hajad van.” Valamikor Tarek is ezzel kezdte, aztán később lelketlenül belenyomott a mocsárba.

Nem bízom benne, senkiben sem bízom, nem olyan a világ, hogy akárkibe a bizalmát vethetné az ember.

– Ott, azon a jachton egy lengyel nőt kértél arra, hogy segítsen. Emlékszel? Ő küldött engem, hogy kimentselek innen. – Steven minden eszközt bevetett, hogy bizonyítsa, igazat mond.

Ez az utolsó állítás is csak növelte kétkedésemet. Egy évvel ezelőtt történt a találkozásunk, és a lengyel nőnek éppen most jutottam eszébe? Miért éppen most? És miért nem tett semmit egy egész éven át? És az, hogy egy lengyel nőnek könyörögtem segítségért, nem titok, rengeteg ember láthatta. A jachton Szandzsajon és a késes férfin kívül biztosan megfordultak még emberkereskedők. Az egész egy nagy maffia.

Steven rögtön látta az arckifejezésemből, hogy nem ért el semmit.

– Ahogy gondolod, Julia. – Felkelt. – De visszajövök még. Eljövök érted, hogy megmentselek – mondta, és valami felszikkasztott a szemében.

Az amerikai elment, én pedig ott maradtam ezernyi megválaszolatlan kérdéssel. De legalább nem kellett odaadnom magam egy idegen férfinak. Legalább ezt megúsztam.

Vártam még egy kicsit – a kuncsaftok között mindig maradt néhány percünk, hogy megmosakodjunk, megigazítsuk a sminket aztán visszamentem a szalonba. Okszana székén Larisza ült.

– Nem rossz faszit gyűjtöttél be – jegyezte meg, amikor leültem a helyemre. – Milyen az ágyban?

Nem tudom, adtam meg a választ gondolatban, de ezt nem mondhattam ki hangosan.

– Átlagos, mint a férfiak általában – közöltem, és biccentettem a pultosnak, hogy adjon egy italt.

– Ködösítesz, Julia – Larisza fenéig ürített *egy* kupica tiszta vodkát. – Az ilyen faszi nem „átlagos, mint általában”, érzem... Érték egy kicsit a dologhoz... – Larisza felnevetett a saját tréfáján.

– Olyan, mint a többi – szögeztem le, mert nem akartam többet beszélni róla.

– Talán visszajön még... – reménykedett Larisza. – És akkor lehet, hogy engem választ, és magam győződöm majd meg róla, milyen is. Itt nemigen fordul elő, hogy egy kuncsaft egy kicsit is felizgasson... Tulajdonképpen soha. De ebben a fickóban van valami. Mondta, hogy visszajön? – Larisza hangjában bizonytalan vágyódás jelent meg.

– Nem tudom...

- Hogyhogy nem tudod?
- Larisza, te odafigyelsz arra, amit az ügyfelek mondanak?
- Erre figyeltem volna.
- Én viszont nem.
- De meséld már el, milyen volt! – erősködött Larisza.
- Mint mindig, bejött, végzett, kiment – mondtam, és reménykedtem, hogy Larisza végre leszáll a témáról.
- De neked milyen volt... – Larisza szerette volna folytatni, de közbevágtam.
- Kíváncsi vagyok, hová került Okszana.
- Biztosan valami rosszabb helyre, sokkal rosszabb helyre...
- Miért gondolod?
- Mert Okszana már meglehetősen régóta volt itt. Amikor én jöttem, már Szandzsajnak dolgozott, és Jenny meg Samanta azt mondták, hogy Okszana már előttük itt volt a kupiban. És Duhajba egyre csak árad a friss, szép áru, tehát...
- Gondolod, hogy ránk is ez vár majd?
- Látva, hogy mi folyik itt... – Larisza vetett egy pillantást Sabrinére, aki erotikus táncot lejtett az egyik sejjel.
- És akkor mi lesz? – A félelemtől elszorult a torkom.
- Mondta neked a pasas, hogy mi a neve? – Lariszát egyre csak ugyanaz a téma foglalkoztatta.
- Melyik pasas?
- A csini fiú.
- Steven.
- Steve... Honnan jött?
- Amerikából.
- Amerikai. Gondoltam.
- Az ég szerelmére, Larisza, miért faggatsz róla? Beleszerettél, vagy mi?
- Miért, egy kurva nem lehet szerelmes? – kérdezett vissza.
Egy kurva nem lehet szerelmes?, ismételt meg a kérdést gondolatban.
- Steve három nap múlva jelent meg újra. Leült Okszana székére, és azonnal le is adta a rendelést.
- Júliának egy „a pultos tudjá”-t, nekem ásványvizet jéggel.

Akaratlanul is elnevettem magam, és erre Steve is megajándékozott egy sármos mosollyal.

A pultos kiadta nekem a koktélt, Stevennek a vizet. Csendben ittunk, Steve pedig időnként átható pillantást vetett rám. Larisza, aki szintén észrevette az amerikaiit, leült a másik oldalára, és megpróbált beszédbe elegyedni vele.

– Hi, mi a neved?

– Steven.

– Az enyém Larisza. Régóta vagy Duhajban?

– Nemrég jöttem.

– Sokáig maradsz?

– Nem tudom még.

– És... – Larisza kérdezett volna még valamit, de Steve nem engedte, hogy befejezze.

– Bocsánat, de mennem kell. – Kézen fogott, és a lépcső felé irányított.

A szobában fürgén és szakszerűen újra ellenőrzött mindent – erről eszembe jutott, hogy esetleg mindig ez a szokása. Aztán leült a székre, és egy darabig egy árva szót sem szólt. Ezúttal nem adtam neki óvszert.

– *Cholera!* - káromkodta el magát lengyelül, és én meglepetten meredtem rá. – *Cholera!* - ismételte meg még egyszer.

– Beszélsz lengyelül? – kérdeztem tőle az anyanyelvemen.

– Nem, nem beszélek – válaszolt Steven angolul. Valószínűleg kitalálta a kontextusból és a hanghordozásból, mit kérdeztem.

– Akkor honnan ismered azt a szót, hogy „*cholera*”?

– Az a lengyel nő ott a jachton így káromkodott, és erről jöttél rá, hogy a honfitársnőd.

Erőltettem az emlékezetemet. Igen, talán tényleg így történt. Az a lengyel nő is bajba került, és miközben igyekezett kiszabadulni, elkáromkodta magát lengyelül.

– Valaki mögé lépett, felcsapta a ruháját, lerántotta a bugyiját, és megpróbált közösülni vele. – Steven részletesen leírta a jachton történt incidenst. – Ezt tőle tudom. Azért mondtam el neked, Julia, mert szeretném, ha hinnél nekem.

Igazán megfontolandó volt, amit Steven mondott. A részleteket tényleg csakis az a lengyel nő tudhatta, nem is beszélve a lengyel szitkozódásról. Amikor mindez megtörtént, a jachton elfajult a szexorgia, különféle figurákba gabalyodtak a résztvevők, és a kívülálló számára nehéz volt megállapítani, hogy valaki szexeit vagy csak rámozdult valakire, hogy közösülés előtt vagy után volt-e. Egy lengyel káromkodást ennyi idő múlva nemigen idézhetett fel csak úgy magától egy külföldi. Volt rá esély, hogy Steven igazat mond.

Ezzel teljesen új helyzetben találtam magam. Először is el kellett döntenem, hogy teljes mértékben megbízhatom-e Stevenben. Azt ígérte, hogy kivisz innen, de el nem tudom képzelni, hogy fogna hozzá ehhez. A bordély rabja voltam, nem mehettem ki sehová, nem volt útlevelem, pénzem. Az Ibrahim sejtől begyűjtött borralalót vodkára költöttem, amikor az európai utazásról szőtt álmaim sivatagi délibábként elillantak. Szandzsaj számára mindig is áru voltam, akin több-kevesebb pénzt kereshetett. A késes férfi éjjel-nappal őrzött. Hogyan lehetne engem kimenekíteni innen?

– Én mindent elintézek, Julia, téged pedig szigorú együttműködésre kérlek – jelentette ki Steven, mintha csak olvasna a gondolataimban.

A férfi elkezdte felkelteni az érdeklődésemet. Egyet kellett értenem Lariszával, hogy volt benne valami ellenállhatatlan varázs és férfiasság. És erő is, amely miatt úgy éreztem, bármilyen helyzetből képes kivágni magát.

– Mit tegyek, mit kívánsz? – rebegettem alig hallhatóan, mert az izgalomtól összeszorult a torkom.

– Egy nagy precizitással végrehajtandó műveletről van szó – magyarázta nyugodtan Steven. – A legfontosabb a diszkréció, de ez magától értetődő. Nem beszélhetsz senkinek a tervünkről, ezenkívül ügyelned kell a viselkedésedre, hogy a legminimálisabb változást se lehessen észrevenni rajtad. Ne felejtse el, ez nagyon fontos! Bármilyen történik, a mindennapi rutinodnak a szokásosnak kell lennie.

A mód, ahogy az amerikai hozzálátott a felkészítésemhez, azt a határozott érzést keltette bennem, hogy korábban már foglalkozhatott ilyesmivel.

– A különböző szakaszokba folyamatosan foglak bevezetni, de most meg kell ismernem a nyilvánosház működését illetően néhány részletet. Igyekezz a lehető legpontosabb válaszokat adni, mert minél többet szeretnék megtudni, ugyanakkor az idő szorít minket.

– Rendben, Steve, igyekezni fogok. – Ebben a perc ben az életemet egy ismeretlen férfi kezébe helyeztem. Valójában nem volt túl sok veszítenivalóm.

– Kimész innen időnként, Julia? – kérdezte Steven.

– Nem... – Nagyot nyeltem. – Soha...

– Sosem mész ki innen? – kérdezte még egyszer.

– Nem, soha.

A szemében egy pillanatra valami megváltozott. Valami árnyék suhant át rajta.

– Mindezek ellenére még egyszer megkérdezem, mert lényegbe vágó... – Steve összeszedetten nézett rám. – Volt, hogy valaha kimentéi a bordélyból?

– Soha, habár... – Hirtelen eszembe jutott.

– Habár?

– Egyszer kimentem a bordélyból, és egy étteremben vacsoráztam.

– Kivel voltál ott?

– Ibrahim sejjkel.

– Miért engedték meg, hogy kimenj vele?

– Állandó kuncsaftom volt... A sejk szeretője voltam – feleltem.

– És ment valaki még veletek a bordélyból? Valaki, aki felügyelt téged?

– Az étterembe nem, de korábban, amikor a plázában vásároltam, a késes férfi őrzött.

– Te kijársz a plázába vásárolni?

– Csak egyszer voltam.

– Miért engedtek ki?

– A sejk azt akarta, hogy új ruhákat vegyek magamnak.

– És ez volt az egyetlen alkalom, amikor elhagyhattad a nyilvánosházat?

– Igen. – A hangom szomorúan csengett.

Steven éber tekintettel mért végig.

– Lejárt az időnk – mondta, majd felkelt és elindult kifelé.

Az ajtóig kísértem, hogy becsukjam mögötte. Egy pillanatra megtorpant. Úgy tűnt, mintha át akart volna ölelni.

De csak ennyit mondott: „vigyázz magadra, Julia”. És kiment.

A végletekig megrendültén járkáltam fel-alá a szobában, amely egy éve volt tanúja legszörnyűbb megaláztatásaimnak és szenvedéseimnek. Steven reményt adott, hogy elhagyhatom. Csakhogy mekkora az esélye annak, hogy sikerrel jár az akciónk? És vajon Szandzsaj nem ad-e már túl rajtam, mire Steven megteszi a megfelelő előkészületeket?

Vissza kellett mennem a szalonba, bár most végképp nem volt hozzá kedvem. Steven nem ügypár volt, és hosszú idő után most először, az ő jelenlétében éreztem meg a normális világ levegőjének egy fuvallatát. Beszélgetett velem, nem úgy fordult hozzám, mint egy szájához... Meg aztán az a lengyel nő, ciki küldte. Ki lehet vajon? Miért akar segíteni nekem? És miért csak most?

Larisa áttelepült Okszana székére, és lehangol– tan szürcsölgette a vodkáját.

– Steve... Nekem miért nem jutnak ilyen kuncsaftok? – kesergett.

– Egy ilyenekkel akár ingyen is ágyba bújnék.

Steven figyelmeztetett, hogy viselkedjem a megszokott módon, így felkapaszkodtam a mellette levő bárszékre, és intettem a pultosnak, hogy adja ki az italomat.

– Már megint hozzád jött, Julia... – Larisa hangjából kiéreződött az irigység. – Lesz egy állandó kuncsaftod... Méghozzá nem is akármilyen!

Larizát meghagytam ebben a hitben, hiszen valószínűleg fontos, hogy az állandó ügyfelemnek higgyék.

– Nagyon kíváncsi vagyok, Julia, miért jár ide ez a pasas. – Az ukrán lányt egyfolytában ez a kérdés izgatta.

– Larisa, berúgtál, vagy mi van? Szerinted a faszik miatt járnak a kupiba? – Nyugtalaná tette, hogy az ukrán lánynak megtetszett Steven. Így biztosan nem fogja szem elől téveszteni. Pedig az állandó figyelem most cseppet sem hiányzik.

– De egy ilyen pasas! – csodálkozott Larisa. – Akármelyik nőt megkaphatná! Elég, ha int egyet...

– Mit tudom én, talán még inteni sincs kedve! – vágtam rá idegesen. – Bejön, megkapja, amit akar, és megy vissza a dolgára.

– Na ja... – nagyot sóhajtott. – Lehet, hogy rád un, és legközelebb engem választ... – jelentette ki vágyódva.

– Talán így lesz... – hagytam, hadd reménykedjen.

A következő alkalommal Steven felvázolta, hogyan készül kimenekíteni a nyilvánosházból.

– Rendszeresen eljárók ide hozzád, és egy nap meghívlak majd vacsorázni – magyarázta. – Először biztosan, de lehet, hogy a második-harmadik alkalommal is kiküldik velünk a késes férfit. De előbb– utóbb valószínűleg megengedik, hogy felügyelet nélkül eljöhess velem. És akkor meg fogsz szökni.

– De Steve... Én egyedül... – Az igazat megvallva megrettentem.

– Nincs pénzem, nincs útlevelem... Letartóztathatnak, hogy illegálisan tartózkodom itt, vagy prostitúcióért...

– Nem, nem így lesz – villantotta fel megkapó mosolyát. – Úgy értettem, hogy te már nem mész vissza a bordélyba, a többit pedig én elintézem.

– Hogy intézed el?

– Ezt hagyd csak rám – mondta Steve, és nekem valami melegség áradt szét a szívem körül.

Minden a terv szerint alakult, és amikor a legközelebbi látogatásakor Steven közölte Szandzsajjal, hogy el akar vinni vacsorázni, a tulajdonos nem emelt kifogást.

– Elküldök veletek valakit tőlünk – kötötte ki feltételként, a késes férfira gondolva.

– Természetesen – ment bele Steven ellenkezés nélkül.

A tervezett vacsora előtti utolsó éjszakán alig aludtam valamit. Pirkadatkor Anisa lopakodott be. Nem szólt egy szót sem, de egész testében reszketett.

A hátán levő nyílt sebekből ömlött a vér. Nem beszélgettünk. Elláttam a sebeit, fájdalomcsillapítót adtam be neki, és átöleltem. Kora reggel visszaosont a saját szobájába.

Este Steven a megbeszélteknek megfelelően megjelent, hogy vacsorázni vigyen.

– Csinos vagy, Julia – mosolygott rám köszönésképp.

– Köszönöm. – Nagyon jólesett a bókja.

A késes férfi kíséretében már a kijáratnál jártunk, amikor fájdalmas sikolyok töltötték be a bordélyt. Mintha egy állat üvöltését vagy egy elmebeteg ordításait verték volna vissza a falak. Tudtam, hogy a szívtépő hangok az előző nap behozott marokkói lánytól származnak, akit Karima éppen az első vendége fogadására készített elő. Nagyon fiatal lány volt, talán tizenhat-tizenhét éves lehetett. Vége-hossza nem volt a borzalmas sikolyoknak. Karima utolért minket.

– Nem bírok vele, segítened kell – fordult a késes férfihoz.

– Hát ők? – kérdezte a férfi ránk mutatva.

– Kérdezd meg Szandzsajt, legfeljebb nem mennek el – vágta rá Karima.

A késes férfi felhívta Szandzsajt, és rövid megbeszélést folytatott vele.

– Elmehetsz – mondta végül. – Három órátok van.

– Rendben – egyezett bele Steven.

Egész idő alatt egyetlen arcizma sem rándult. Távoztunk, mintha mi sem történt volna, és beültünk az autóba. Steven egész idő alatt a visszapillantó tükröket ellenőrizte. Csendben utaztunk, én pedig éreztem, hogy növekszik bennem a feszültség. Steven egyszer felhívott valakit, de mintha kódolt szöveget mondott volna fel. Semmit sem értettem belőle.

Odaértünk az étteremhez, kiszálltunk a járműből, és beléptünk. Steven csak két kávét rendelt. Nem kérdeztem semmit. Csendben kortyolgattunk, majd kimentünk az épületből. Steven kezét fogott egy férfival, aki az étterem előtti terepjáróban ült.

– Julia, minden elő van készítve, át fogunk dobni... – kezdett bele Steven, és mélyen a szemembe nézett.

– De hogyan?

– Az legyen a mi gondunk. Pattanj be gyorsan, minden perc fontos lehet!

Vetettem egy pillantást a rám várakozó terepjáróra.

– Anisa... Nem hagyhatom ott, Steve. Vissza kell mennem érte.

A nagy akció

Linda csodás hírére, hogy meglett a kétségbeesetten könyörgő lengyel lány, örömmámorban úsztam.

– Tényleg? Ez fantasztikus! Nem tudom, hogyan köszönjem meg neked! És persze Steve is örök hála kötelez! Add át neki! – lelkesedtem boldogan. – Hogy sikerült rátalálnia?

– Kate elvitte egy buliba, és ennyi már elég is volt.

– Tökéletesen igazad volt, Linda, amikor azt mondtad, hogy Steven érti a dolgát.

– Igen, csakis ő érhetett el itt sikert. Senki mást nem ismerek, aki ezt véghez vitte volna.

– De jó, hogy belement...

– Az biztos, hogy volt egy kis szerencsénk is. Mert nemcsak a jó szándékról van szó, hanem az időről is. Ha valamilyen különleges akcióban lenne benne, amely huszonnégy órás elfoglaltsággal járna, akkor hiába a jóakarát, nem tudott volna nekünk segíteni.

– És szerencsére Kate is előkerült. Eltartott egy darabig, de végül felvette velem a kapcsolatot.

– Igen, mindaddig Steve homályban tapogatózott...

– És Kate-nek köszönhetően a lányt hamar megtalálta.

– Steve nagyon odaadóan dolgozott, mert Kate ismerősi köréből jó néhány nyomon el kellett indulnia. És ezek többsége nem vezetett sehová. Hány nyilvánosházat végigjárt, mire rátalált Juhára!

Julia, ismétellem meg magamban. Julia valószínűleg megjárta a poklot...

– De van egy gondunk – jelentette ki Linda, és elkomorodott.

– Gond? – Nem értettem.

Feltűnt, hogy Teresa doktornő a találkozó résztvevői között sétálgat, és felhívja a figyelmüket, mindjárt kezdődik az előadásnak az a része, amikor közösen vitatjuk meg an-Nefzawi sejk művét. Fariza és Nabila – ez utóbbi továbbra is piros foltokkal az arcán – a lapjaik fölé hajoltak, és izgatottan sutyorogtak.

– Igen, nem is kicsi. Steve szerint csak te segíthetsz megoldani.

– Én? Miről van szó?

Teresa doktornő fölállt az emelvényre, és igyekezett lecsitítani az összegyűlt hölgyeket.

– Kedveskéim, tisztában vagyok vele, hogy a téma nagyon is érdekfeszítő, és valószínűleg sok mondanivalótok van ezzel kapcsolatban. Ezért javaslom, osszuk meg egymással a szöveg olvasása közben felmerülő észrevételeket, megjegyzéseket!

Linda végignézett a termen, ahol pillanatokon belül kezdetét vehette a vita.

– Steven szerint ezt az akadályt a lehető leghamarabb el kell hárítanunk, enélkül nem tudunk továbblépni. – Linda arc kifejezése nem hagyott kétséget a helyzet komolyságára vonatkozóan. – Ezért szerintem most menjünk át az egyesület könyvtárába, ott nyugodtan megbeszélhetjük.

– Rendben, legyen így – egyeztem bele a javaslatba. – A teremben nem megfelelőek a feltételek egy bizalmas beszélgetésre, az előadás végeztével pedig a többi nőhöz hasonlóan nekem is el kell hagynom az egyesület székhelyét, mert a sofőr és az örök kint várnak rám.

– Akkor menjünk át a könyvtárba, és mindent elmagyarázok!

A muszlim nők egyesületének jókora könyvtárszobája volt, amelyet megtöltöttek az iszlám történelmet, a hitelveket, valamint az iszlám arab kultúrát bemutató könyvek. Bementünk, és gondosan becsuktuk magunk mögött az ajtót.

– A lány nem hisz neki.

– Julia? – elcsodálkoztam.

– Igen, nem képes hinni Stevennek.

– De hiszen úgy kért, úgy könyörgött... Steve nem mondta neki, hogy én küldtem?

– Dehogynem, de továbbra sem hisz neki. Stevennek az a véleménye, hogy valaki valamikor nagyon becsaphatta. És ez hozzá közel álló személy lehetett. Ezenkívül meg... Ha Julia már legalább egy éve él abban a rémálomban, akkor mi nehezen tudjuk elképzelni, miken mehetett keresztül.

– Igen, ezzel tisztában vagyok, és ezért akartam olyan nagyon a nyomára akadni. Csak azt hittem, hogy ha jön valaki, ciki kimentheti

a bordélyból, akkor rögtön elfogadja a segítséget. Hiszen ő maga kért meg erre.

– Ez nem ilyen egyszerű, Isabelle. Az emberkereskedők áldozatait megfélemlítik, bántalmaznak, érzelmi zsarolásnak teszik ki... Olyan világba lépnek be, amelynek a szabályai teljesen különböznek a miénktől. És ők csak árúnak számítanak benne. Ez annyira borzasztó, hogy az, aki nem ment át ilyesmin, fel sem tudja fogni a kegyetlenség mértékét.

Felidéztem magamban, ahogy a bandatagok lerohanták Júliát a jachton, és ütötték-rúgták. Előtte pedig kétségbeesetten kiáltotta: „Én nem akarom ezt csinálni!” Rabszolgaságban élt. Borzalmas szexuális rabszolgaságban.

– Mit tehetnék még, amivel segíteni tudnék? – kérdeztem, és eszembe jutottak Steven szavai, aki szerint a lány megtalálása nem jelenti az ügy lezárását. Kiderült, hogy igaza volt.

– Steven a lehető leghamarabb beszélni szeretne veled – mondta Linda.

– Ez most lehetetlen. Te is tudod, hogy amikor Szálún itthon van...

– Steve szerint Julia csak akkor fog hinni neki, ha bebizonyítjuk, hogy te küldted hozzá, ha tud neki mondani valami olyasmit, amit csakis te tudhatsz.

– Semmi esélye, hogy találkozzam vele – közöltem szomorúan. – Még csak azt sem mondhatom, hogy téged foglak meglátogatni, mert Szálún tudja, hogy ma találkoztunk az egyesületben. Ha a következő napokban elmennék hozzád, rögtön gyanakodni kezdene.

És megölné, ha megtudná, hogy egy férfival is találkoztam, fűztem hozzá magamban.

– Isabelle, ki kell találnunk valamit! A lehető leghamarabb beszélned kell Stevennel.

– Akkor hívd fel most – álltam elő a javaslattal. – Tudom, hogy Steven szívesebben találkozna személyesen, de ha nincs erre lehetőség, akkor talán telefonon keresztül is megteszi.

– Igen, igazad van. Ha most ez az egyetlen járható út...

Linda megpróbálta felhívni Stevent, de a férfi nem volt elérhető.

– Akkor most mi legyen?

– Üzenetet küldök neki, hogy amint lehet, hívjon fel. Talán sikerül elérni, mielőtt hazaindulnánk.

– Remélem. – Teljes szívemből szerettem volna segíteni a lengyel nőn, akit olyan sorssal sújtottak, hogy elveszítette a bizalmát a többi emberben.

– Akkor gyerünk, hallgassuk meg, mit mond Teresa doktornő, és ha Steven telefonál, visszajövünk egy kis időre ide, és nyugodtan beszélhetsz vele.

– Rendben.

Átmentünk a terembe, ahol az izgatott nők belefeledkezve vitáztak. Megtudtuk, hogy an-Nefzawi már a tizenharmadik században hangsúlyozta, milyen fontos, hogy a férfi minden tekintetben megfelelő módon közelítsen a nőhöz, és eljuttassa őt a szexuális élvezetek csúcsára. Teresa doktornő felolvasta a mű néhány részletét, hozzátéve, hogy ezek napjaink férfiai számára is útmutatóul szolgálhatnak.

„A nők szemében az a tiszteletre méltó férfi, aki nekik örömet nyújtani kész. Jó megjelenésűnek kell lennie, szépségével fölül kell múlnia a környezetét, termete legyen csinos és arányos. Ha nőkhöz szól, beszéde legyen igaz és őszinte. Továbbá legyen bőkezű és bátor; ne legyen kevély, de kellemes szavú. Legyen szolgája ígéretének, mindig tartsa meg a szavát, csak igazat mondjon, és szava szerint tegyen.” (Uo. 15.)

Ezután Mona, ciki már a találkozó előtt elolvasta a teljes művet, felolvasott egy bekezdést, ami egyértelműen leszögezi, hogy a férfinak minden igyekezetét be kell vetnie, hogy a nő szerelme ki ne aludjon, és törekednie arra, hogy a lehető legtökéletesebb érzéki kéjben legyen osztályrésze.

„Tudd, ó, vezír (An-Nefzawi sejk műve egy meg nem nevezett vezírhez szól, aki valószínűleg támogatta őt.) – Allah legyen jó hozzád -, hogy ez a fejezet, amely a hímtag méreteivel foglalkozik, elsőrangúan fontos mind a férfiak, mind a nők számára. A férfiaknak, mivel az ő jókora méretű és életerős hímtagjuk fölkelte a nők szerelmi vonzódását; és a nők esetében, mert az ilyen hímtagok csillapíthatják legjobban szerelmi vágyaikat, illetve okozhatják nekik a legnagyobb gyönyöröket.”

(Muhammad an-Nefzawi: *Az illatos kert*. Fordította Füssi Nagy Géza. Szeged, 2003, Lázi Könyvkiadó, 235.)

Teresa doktornő kiemelte, hogy an-Nefzawi éppúgy nagyra értékelte az előjáték szerepét, mint korunk szexológusai.

– Ezenkívül an-Nefzawi azt is hangsúlyozza, milyen csodálatos érzés egyidejűleg eljutni az orgazmusig – fűzte hozzá. – Hallgassátok csak!

„Tégy meg hát mindent azért, hogy a két orgazmus egyszerre következzen be, mivel ebben rejlik a szerelem titka.

Ó, ti férfiak, valamennyien, akik asszonyszerelemért és vonzódásért epekedtek, és azt óhajtjátok, hogy ezek az érzelmek tartósan megmaradjanak a nő szívében, szeretkezés előtt játszadozzatok el vele. Készítsétek őt elő az élvezetre, semmit el ne mulasszatok, hogy elérhessétek a célt. A legalaposabban ismerjétek meg őt, kizárólag vele foglalkozzatok, semmi más gondolat ne járjon a fejetekben. Ne hagyjátok, hogy a gyönyör ígéretének pillanata elillanjon. E pillanat pedig az, amikor résnyire zárt szeme nedvesen megcsillan. Ekkor láss munkához, de ne feledd, mindaddig ne tedd, míg a csókjaid és játékaid nem vezettek a kívánt eredményre.

És miután így a megfelelő izgalomba hoztad a nőt, ó, férfi, ekkor helyezd csak belé hímtagodot, és ha ilyenkor a kellő mozdulatokat végzed, a nő olyan gyönyört tapasztal majd, amely minden vágyát kielégíti.” (Uo. 74.)

– An-Nefzawi sejk alkotása minden férfi számára kötelező olvasmány! – Mona felkacagott, és a többiek is lelkesen csatlakoztak hozzá.

Végül Teresa doktornő szétosztotta a nyolcadik és kilencedik fejezet fénymásolt példányait, és arra kérte a hölgyeket, ismerkedjenek meg a férfi és női nemi szervek különféle elnevezéseivel. A találkozó résztvevői önállóan mélyedtek bele az olvasmányokba. A teremben itt is, ott is elfojtott kacarászás hangzott fel.

„Galamb, csilingelő, felszabadító, tűzoltó, kopogtató, fosztogató, felfedező, dörgölőző, turkáló, lubickoló, félszemű, furcsa fejű” – suttozták, és remekül mulattak. Nabilából egyszer csak kirobbant a hahota, a könnye is kicsordult.

- Mi olyan mulatságos, Nabila? – kérdeztem.
- Az, hogy an-Nefzawi nemcsak remekül értett a szerelem művészetéhez, de még a humorérzéke is elismerésre méltó.
- Miért? – Szinte tűkön ülve vártam Steven jelentkezését, még csak bele sem pillantottam a szövegbe.
- Mert egész kis intim történeteket ír le.

Hirtelen megszólalt Linda mobilja.

– Elnézést, egy pillanatra – szólaltunk meg szinte egyszerre Lindával, és besiettünk a könyvtárba. Ott viszont kiderült, hogy Lindát a főnöke hívta fel, nem Steven. Linda elég sokáig beszélt vele, de nekem már nem volt kedvem visszamenni az előadóterembe. Azon töprengtem, hogyan tudnék használható információt nyújtani Stevennek. Negyedóra múlva Linda befejezte a beszélgetést.

– Ne haragudj, de az utolsó simításokat végezzük a projektünkön – mentegetőzött.

– Semmi gond...

– Julián gondolkoztál, ugye?

– Azon, hogy a lány nem bízik meg Stevenben.

– Tudod, mit, megpróbálom még egyszer hívni Stevent. – Linda bepötyögte a számot, megint csak sikertelenül.

– Akkor most mit tegyünk?

– Fogalmam sincs.

Egy ideig csendben üldögéltünk, mind a ketten valamiféle megoldáson törtük a fejünket. Az ajtó mögül beszűrődött a búcsúzkodó nő hangja, ebből tudtuk, hogy a találkozó véget ért.

– Sajnálom, Linda, de indulnom kell. – Nagy levegőt vettem. – Szálím minden percről elszámoltat, így ha az örök közlik velem, hogy sokkal később jöttem ki, mint a többiek, megint bizalmatlanná válik. – Felkeltem.

– Igen, megértem. – Linda is felemelkedett. – Kár. Megpróbáltuk, de...

Már a könyvtár ajtajánál jártunk, amikor újra megszólalt a telefon. Ezúttal Steven volt az.

– De jó, hogy hívsz, Steven, mert épp itt van mellettem Isabelle, így átadhatom neki a telefont.

Linda egy ideig csendben figyelt.

– Igen, tudom, hogy ilyen esetekben a telefonos beszélgetésnél jobban szereted a személyes kontaktust, de a közeljövőben erről szó sem lehet.

Steven mondott valamit, és Linda átnyújtotta a mobilját.

– Szia, Isabelle.

– Szia, Steven. Nagyon örülök, hogy sikerült elérnünk. Még egyszer köszönöm, hogy akcióba léptél.

– Az a legfontosabb, hogy sikerült megtalálnom, Isabelle. De van egy nagy probléma... Linda elmondta neked?

– Igen. Hogy segíthetnék most?

– Találnunk kell valami jellemző részletet a találkozásotokról, amit csak te tudhatsz, és amivel meggyőzhetjük Júliát.

– Nem tudom, Steve, ebben a pillanatban semmi nem jut az eszembe. Minden olyan gyorsan történt... Másodpercekről beszélünk.

– Idézd fel magadban pontosan, hogy is történt!

– Úgy, ahogy már korábban is mondtam: odarohant hozzám, és kétségbeesetten rimázkodott segítségért.

A telefonkagyló túlsó végén egy pillanatnyi csend támadt, mintha Steven töprengett volna valamin.

– És milyen nyelven beszélt hozzád?

– Lengyelül. Onnan tudtam, hogy lengyel.

– De Julia honnan tudta, hogy te lengyel vagy? Az ilyen nemzetközi társaságokban nem mindig nyilvánvaló, hogy ki honnan jött, és sok nő hasonló típust képvisel.

– Igen, igazad van, Steve. Ó... Hajói emlékszem, megkérdezte tőlem, hogy lengyel vagyok-e.

– De azt mondtad, hogy minden nagyon hirtelen történt, és váratlanul ugrott oda hozzád. Miből gondolhatta, hogy a honfitársa vagy?

– *Cholera!* - szólaltam meg lengyelül.

– Mit mondtál? – Steve nem értette.

– Káromkodtam – tértem vissza az angolra.

– Vagyis az, amit az imént mondtál, egy lengyel káromkodás volt?

– Igen.

– Meg tudnád ismétetni még egyszer?

– *Cholera*.

– Köszönöm, megjegyzem. *Cholera* - mondta ki újra Steven. – Jól mondom?

– Nagyon jól – dicsértem meg.

– Azt mondd meg még nekem, Isabelle, hogy miért káromkodtál? Elmeséltem Stevennek a jachton történt zaklatást.

– Köszönöm, Isabelle, remélem, ennyi elég lesz. Nagyon sokat segítettél.

– Talán ez majd meggyőzi.

– Remélem. Kérlek, add át egy pillanatra még Lindát.

– Rendben, Steve. Sok sikert Júliával, és értesíts minket, ha van új fejlemény!

– Természetesen. Viszlát.

– Viszlát. – Átnyújtottam a mobilt Lindának.

A barátnőm pár szót váltott még vele, aztán kikapcsolta a készüléket.

– Jó, hogy sikerült elintéznünk a telefont, még mielőtt az épületből kiértünk volna. Steven szerint, amit mondtál neki, biztosan meggyőzi majd Júliát.

– Nekem is ezt mondta. De siessünk, mert azt hiszem, már mindenki elment. Nem szeretném, ha az örök elárulnák Szálimnak, hogy túl sokáig maradtam.

– Jó, de még el kell búcsúznunk Teresa doktornőtől – figyelmeztetett Linda.

– Akkor siessünk!

Igyekeztünk tehát vissza a terembe, ahol Teresa doktornőt még élénk beszélgetésbe merülve találtuk a találkozó két résztvevőjével. Gyorsan elkészöntünk tőlük, és az egyesület épületének kijárata felé vettük az irányt.

– Kérlek, Linda, rögtön értesíts, ha Steven telefonál!

– Úgy lesz, Isabelle. Jó éjt.

– Jó éjt, Linda.

Kiléptem a sötét estébe, beültem a kocsiba, amely visszahajtott velem a palotához. Aggódtam, hogy Szálim esetleg szemrehányást tesz a késői hazatérés miatt, de nem volt otthon. Előfordult, hogy

időnként váratlanul elment hazulról, mert sürgős dolga akadt. Megfürödtem és befeküdtem az ágyba, de sokáig nem jött álom a szememre. Egyfelől nagyon örültem, hogy Steven megtalálta Júliát, másfelől viszont bántott, hogy a lány nem fogadta el azonnal a felkínált segítséget. Ez az utóbbi évben átélt borzalmas kínokról tanúskodott. Hány éjszaka, hány nappal, mennyi kétségbeesett, szűkölő óra!

Eszembe jutottak az emberkereskedők áldozatainak beszámolói.

„Egyszerűen nevetnem kell, amikor az emberek azt mondják, hogy a nők maguk választották ezt az életet. Vajon tudják ezek az emberek, hogy hány nő próbált megszökni? Aztán úgy agyba-főbe verték őket, hogy a testük csupa véraláfutás lett. A minket megvásárló férfiak úgy tekintenek ránk, mint egy darab húusra. A társadalom többi tagja számára pedig egyszerűen nem létezők” – mondta el az emberkereskedő bandák egyik áldozata a nők és gyermekek jogaiért küzdő szervezet, az Equality now internetes oldalán.

Nem létezők, ismételtem meg magamban. Még mindig keveset beszélünk erről, még mindig keveset...

Végül nyugtalan álomba merültem.

Az ezt követő napok és hetek során egyre csak vártam, hogy megtudjak valamit Júliáról. Linda nyomban felhívott, amikor új hír érkezett Steventől. Eleinte úgy tűnt, minden remekül alakul. Julia most már megbízott Stevenben, aki ennek köszönhetően már tervezhetett. Megtudtam, hogy rendszeresen felkeresi Júliát a bordélyban, így készíti elő a további lépéseket/Linda szavaiból kiderült, hogy ha megfelelő alkalom adódik, Steven elszökteti a lányt. Türelmetlenül vártam ezt a pillanatot. És ekkor minden darabokra hullott.

Egyik este felhívott Linda. Nagyon ideges volt.

– Szálún otthon van, vagy elutazott? – kérdezte, mellőzve a köszönést, ami előre jelezte a bajt.

– Külföldre utazott. Mi történt?

– Holnap át tudsz jönni hozzám? – Linda nem válaszolt a kérdésemre.

– Igen, azt hiszem, igen. – Azóta nem mozdultam ki a házból, amióta Teresa doktornő előadásán vettünk részt, így rég látott barátnőm meglátogatása elfogadható eseménynek tűnt.

– Holnap hétkor?

– Rendben.

– Nagyon örülök.

– Viszlát.

Nyugtalan lettem, mert Linda általában nem intézi ilyen ripsz-ropsz az ügyeit. Törtem a fejem, mi történhetett. Steven talán lebukott, és zátonyra futott az egész akció? Vagy Julia nem bírta a feszültséget, és tett valami gyanúsat, ami miatt most még nagyobb bajban van? Különféle lehetőségeket vetettem össze fejben, de a valóság, amit Linda közölt velem, valamennyi forgatókönyvemet felülírta.

Amikor másnap pontban hétkor jelentkeztem a barátnőmnél, Steven már ott volt nála. Gyászos arckifejezésük semmi jót nem ígért.

– Helló, Isabelle, jó, hogy át tudtál jönni – üdvözölt Steven.

– Helló, Steve. Mi történt?

– Üdv, Isabelle, ülj le, mindjárt elmondjuk – válaszolt Steven helyett Linda.

– Szia, Linda! – Az összes idegszálam pattanásig feszült, de szófogadóan helyet foglaltam a kanapén.

– A helyzet gyökeresen megváltozott – vágott bele Steve.

– Az meg hogy lehetséges? – értetlenkedtem.

– A bordélyban fogva tartanak egy indiai kislányt is, Anisát – folytatta Steven. – És Julia azt mondta, nélküle sehová nem megy.

– Hát gyerekek is vannak ott? – A kislányok szexrabszolgaként való tartását a legaljasabb gázságnak tartottam.

– Abból, amit Julia mondott, úgy tűnik, eldugva tartják őket. – Steven arca ritkán mutatott érzéseket, de most nem tudta leplezni undorát. – A különleges vendégkörnek.

– Julia hogyan szerzett tudomást erről?

– A kicsi közeledett hozzá, és Julia titokban támogatta. Mint egy pótanya...

– De miért mondd, hogy a helyzet gyökeresen megváltozott? Julia nem beszélt erről korábban?

– Ez az, hogy nem...

– Miért nem?

– Mert minden olyan hirtelen történt – magyarázta Steve. – Úgy volt, hogy tegnap megyünk ki először vacsorázni a városba, ráadásul a banda egyik őrének a társaságában. A késes férfi...

– Késes férfi?

– Julia így hívja.

Milyen világban él ez a szerencsétlen!, döböntem meg.

– A késes férfi teljesen váratlanul nem jött velünk – folytatta Steven. – Én Julia kiszabadításához már mindent előkészítettem, így amikor adódott a remek alkalom, rögtön rá akartam térni az akcióterv második lépésére. De Julia Anisa miatt ebbe nem egyezett bele.

Anisa..., mondtam ki gondolatban újra a kislány nevét. Megértettem Júliát. Nehéz lehetett látni a gyerek szenvedését, aztán hátrahagyni őt degenerált kíznői karmai között.

– Már az előkészített gépkocsi is odaért, de Julia nem ült bele. Mivel ezután maradt még egy kis időnk, visszamentünk az étterembe, és akkor Julia elmesélt mindent. Aztán vissza kellett őt vinnem a bordélyba.

Feltűnt, hogy amikor Steven Júliáról beszél, a hangjába árnyalatnyi lágyság vegyül.

– És most végig kell gondolnunk mindent, az elejétől... – Steven egy másodpercnyi szünetet tartott. – És ez nem lesz könnyű. Gyerekekkel sokkal nehezebb a szabadító akció, mert sosem tudhatjuk, hogyan fognak reagálni.

– Ha Anisa kötődik Júliához, akkor ő majd valahogy felkészíti – véltem.

– Ilyesfajta megoldásról szó sem lehet – tiltakozott Steven.

– Ez nyilván túlságosan nagy titok ahhoz, hogy egy gyereket terheljünk vele – szólt közbe Linda.

– Valóban, különösen ilyen körülmények között. Ott verik, éheztetik... Anisának begyógyulatlan sebei vannak valamelyik

rohadt perverz miatt... – még a hidegvérét mindeddig megőrző Stevennek is nehezebbre esett kiejteni ezeket a szavakat.

Lindával egymásra néztünk, kis híján a könnyünk is kicsordult.

– Nem kétséges, Anisát is ki kell menekítenünk onnan – jelentettem ki határozottan.

– Viszont felmerül a kérdés, hogy...

Csend lett. Mindhárman átéreztek a gyerek tragédiáját, aki az emberkereskedelem kegyetlen fogaskerekei közé került.

– Tudjuk, hogyan került be a nyilvánosházba? – kérdeztem.

– Elrabolták... – mondta Steven. – Indiában elrabolták, és átcsempészték Duhajba.

Linda felpattant a székről.

– Főzök kávé! – A könnyeit törölgetve kisietett a konyhába.

– És Julia... – fordultam Stevenhez. – Milyen? – Az utóbbi időben annyit gondoltam rá, hogy szerettem volna közelebbről megismerni.

– Bántották... – felelte halkán Steven. – Tele van sebekkel.

Láttam a szemében a különös kifejezést, és nem kérdeztem többet. Néhány perc múlva Linda visszaért a kávéval, és letette elének a csészéket.

– Hogyan tovább? – kérdezte, és reménykedő pillantást vetett Stevenre, mint aki hiszi, hogy a férfi úgyis kitalál valamit.

Steven csak nagy sokára szólalt meg.

– Semmi más nem jut eszembe, mint hogy kivásároljuk őt onnan.

– Kivásárolni? Az biztosan nehezen fog menni.

– Igen – bólintott Steve.

– Ki tudna ebben segíteni? – kérdezte Linda.

– Jó kérdés – mondta Steve. – Az emberkereskedő bandák ismerik egymást... Mindenki pontosan tudja, ki van a piacon... Nehéz egy teljesen új embert odaküldeni, mert tarthatnak a rendőrség csapdájától.

– Milyen megoldást javasolsz? – faggatta Linda.

– Úgy gondolom, a legkivitelezhetőbb az lesz, ha egyéni megrendeléssel váltjuk ki.

– Ez mit jelent? – kérdeztem.

– Ha mondjuk egy pedofil épp egy ilyen kislányt keresne magának...

- Miért kell ebbe nekünk belenyúlnunk... – Nem fejeztem be.
- Ha meg akarjuk menteni a kicsit...
- Értem, Steve, értem, elnézést, nem is úgy gondoltam.
- Tudom, Isabelle, nagyon sötét ez az ügy.
- Szerinted sikerrel járhatunk? – kérdezte Linda.
- Mindig van rá esély, de biztos, hogy nem lesz könnyű.
- És milyen nehézségek várhatók? – Linda érezhetően aggódott

Anisa sorsa miatt.

- Egy rakás lesz belőlük... – sóhajtott fel hangosan Steven.
- Például?

– Biztos, hogy be kell vonnunk még valakit, mert én Júliával foglalkozom. Az illetőnek ezt a konkrét kislányt kell kérnie... Ha kiszagolják, hogy valakinek különösen fontos a gyerek, akkor biztosan égbe szöknek az árak is. És nyilván az is kérdés, hogy hogyan szedjük össze a pénzt a megvásárlására – sorolta fel Steven a várható nehézségeket.

– Milyen összegről beszélünk? – tette fel a kérdést köntörfalazás nélkül Linda.

- Anisa kicsi, ezért...

– Hány éves? – kérdezte Linda, de olyan képet vágott, mint aki nem szeretné hallani a választ.

– Nem tudjuk pontosan. Amióta behozták a bordélyba, egy föld alatti, ablak nélküli kis lyukban él.

Úgy viszik be hozzá az ügyfeleket... Julia azt mondja, könnyű elveszíteni az időérzékét.

- Mégis hány éves lehet? – ismételte meg a kérdést Linda.

– Julia szerint úgy tíz-tizenegy lehet... esetleg tizenkettő... – tette hozzá gyorsan Steven, Linda el- sápadását látva.

- És hogyan rabolták el?

– Iskolába menet.

– Indiában rengeteg ilyen eset történt... – kapcsolódtam be a beszélgetésbe. – Akár kilencéveseket is elhurcolnak. Előfordul, hogy megerőszakolják, aztán eladják őket. A tizenéveseket Indiában ezer dollárért adják-veszik...

– De az Öböl országaiiban valószínűleg ennél sokkal, sokkal többért... – fejezte be helyettem a mondatot Linda. – Szerinted

mennyit kérhetnek Anisáért? – fordult újra Steven felé.

– Julia azt mondja, hogy a kislány gyönyörű. Ez is felveri az árát. Még közelítő árat is nehéz mondani. Ügy tűnik, hogy a nyilvánosház főnökének, Szandzsajnak kiváló üzleti érzéke van, ezért biztos, hogy ha egyáltalán belemegy a gyerek eladásába – mert egy ilyen gyerek biztosan nagy hasznot hajt neki -, a lehető legtöbbet ki akarja majd sajtolni a vevőből.

– Nos igen, hiszen lehet, hogy bele sem egyezik az eladásba. – Erre nem gondoltam korábban.

– Mindennel számolni kell. – Steven megfontoltan beszélt. – Minden lehetőséggel...

– Azt mondtad, hogy Szandzsajnak jó üzleti érzéke van. Ezt miből gondolod? – kérdezte Linda.

– Épp most cseréli le a bordély állományát...

– Eladja azokat, akik eddig dolgoztak neki, és újakat vesz? – kérdeztem rá.

– Igen, és marokkói prostituáltakat hoz be, akik keresettek és drágák a piacon.

– Tehát nagypályás játékosról van szó – jelentette ki Linda. – Nem lesz könnyű megalkudni vele.

– Az biztos.

– De ha eladja azokat a nőket, Julián is továbbadhat! – Megijedtem.

– Ennek is megvan az esélye. – Steven arca elsötétült.

– Tény, hogy a helyzet bonyolultabbá vált – ismertem el.

– Igen, éppen erről beszélek... – bólintott Steven.

– Aztán ott van még az akciók összehangolásának kérdése...

– Ez mit jelent? – tudakoltam.

– Julia nem tűnhet el addig, amíg a kislányt nem vásároljuk ki.

– Miért?

– Mert ha Julia elmenekül, tudni fogják, hogy valami nincs rendben a bordély körül, és esetleg hirtelen elköltöznek vagy elrejtőznek, hogy kivárják a felfordulás végét.

– És cikkor soha meg nem találjuk a kislányt – fogalmazta meg Linda mindhármunk aggodalmát.

Steven többet nem mondott, de így is tisztában voltam a helyzet komolyságával. Júliának megvolt a lehetősége, hogy maga mögött hagyja a bordély poklát, de ő a benne bízó, szenvedő gyermekekre való tekintettel lemondott erről. Megértettem.

– Mi a javaslatod, Steven? – kérdezte komoly arccal Linda.

– Körül kell tapogatóznom, ki segíthetne nekünk Anisa megvásárlásánál – válaszolta Steve. – Ti pedig azon gondolkozzatok el, honnan szerzünk rá pénzt.

– Természetesen beszállok az anyagiakba... – jelentette ki Linda.

– Csak az a gond, hogy nemrég vettem házat az Egyesült Államokban, és még van adósságom, így nincs valami sok szabadon kezelhető készpénzem.

– Én is hozzájárulok, de... – Steven nem fejezte be a mondatot.

– De... – Linda kérdő pillantást vetett rá.

– Julia...

– Mi van Júliával? – nem értettem.

– Egy ilyen akciósokba kerül – közölte Steve lehangoltan – Rengetegbe kerül.

– És ki fizeti ki ezt? – kérdezte Linda, bár biztosan tudta rá a választ.

– Az a legfontosabb, hogy kimentsük onnan – hangsúlyozta Steven.

– Én... én megnézem, mit tehetek. – Valójában készpénzhez nem volt közvetlen hozzáférésem, mert Szálím egyik féltékenységi rohamában letiltott a bankszámlájáról. A férjem sosem garaszkodott, és megvett bármit, amire csak megkértem, de beteges gyanakvása miatt nem rendelkezhettem a pénzzel szabadon.

– Rendben, akkor nagyjából tudjuk, hogy is állunk – foglalta össze Linda.

– Igen... – Steven arcán látszott, hogy erősen töri a fejét.

Miután megittuk a kávé, elbúcsúztam tőlük és hazamentem. Anisa története nagyon elszomorított. Persze tudtam, hogy létezik pedofília, de amikor Steven a vérző sebeket említette...

Elgondolkoztam, honnan szerezhethnék pénzt Anisa kiváltására. Eszembe jutottak az ékszereim. Bármelyik karkötőmön vagy értékes

nyakékemen gondolkodás nélkül túladtam volna, de ezek bent voltak a széfben, amihez csak Szálimnak volt kulcsa.

Megmaradt még a legfontosabb kérdés, hogy Szandzsaj egyáltalán belemegy-e a gyerek eladásába. Mivelhogy perverz alakok járnak be Anisához, hatalmas hasznot húz...

Elkezdtem átnézni a dubaji emberkereskedelemre vonatkozó adatokat. Egyszer egy interneten keringő filmben két pakisztáni tinédzsert láttam, amint kezüket imára kulcsolva szorították össze a mellkasuk előtt. A lányok fekete abaját viseltek, fejük és arcuk letakarva, csak hatalmas, fekete, kivörösödött szemüket lehetett látni. A kézfejük meztelen volt, és mintha ezekkel a védtelen, imába kulcsolódó kezekkel esdekelték volna figyelemért és a világ kegyelméért. Egy nyomorult kis szobában ültek egy ágyon, és segítségért rimázkodtak. A képaláírás közölte, hogy az eladott pakisztáni lányok Pakisztán és az Egyesült Arab Emírátságok hivatalos hatóságainak segítségét kérik. A nyelvet nem értettem, de elcsukló hangjuk, a könnyeik és meztelen, könyörgő kézfejük magukért beszélt. Megtört hangon, felváltva beszéltek, időnként elhallgattak és zokogtak. Vajon meghallja-e valaki a hangjukat?

Egy másik film egy pakisztáni riportot közvetített, melyben tizenévesek nyilatkoztak. Egy lány válaszolt először újságírók kérdéseire. Ő is teljes takarásban volt, csak a szeme látszott. Egy sok kínt látott, borzasztóan rémült szempár, amit beszéd közben lesütve tartott. A futó szövegcsík arról értesített, hogy a tizenhat éves kamaszt egy dubaji sejknek adták el.

Egy másik tinédzser így vallott: „Szűz voltam, és nem tudtam, mi a szex. Közölték velem, hogy az emberkereskedők sok pénzt kaptak a szüzességemért, amit egy öregembernek adtak el. Az öreg agresszív volt és egész idő alatt vert.”

Egy tizenhat éves pakisztáni lány került sorra, akit a saját szülei bocsátottak áruba. Sírva mesélte el a történetét:

„Apám pénzt kapott a szüzességemért, amit azért adott el, mert nem akarta, hogy a családnk nyomorogjon. Ő és az anyám arra kényszerítettek, hogy prostituáltként dolgozzam. Amikor tiltakoztam ez ellen, az apám nagyon megharagudott. Elvitt Duhajba, mert azt mondta, ha prostituált leszek, hamarosan meggazdagszunk. Arra

kérte anyámat, hogy beszéljen rá a tervre, de én határozottan nemet mondtam. Apám akkor nagyon durván és erőszakosan bánt velem. Végül beletörődtem, mert hatalmas lelki nyomás alatt álltam. Apám tizenhatezer dirhamért *(Tizenhatezer dirham körülbelül egymillió-háromszázezer forintnak felel meg.)* adta el a szüzességemet.”

Sokkoló hatással volt rám egy újabb film, amit egy hatalmas, virágos mintájú vörös szőnyeggel kárpitozott sátorban forgattak. A filmben vagy tucatnyi nő látható, amint négykézláb egymás mellett sorakozik, és erősen tekergeti a fenekét a mögéjük kuporodó, rájuk pénz szóró sejk felé. Már maga a beállítás is sorban álló állatok képét idézte fel bennem. A sejk mosolyog. Jól szórakozik a rázkódó női hátsókat nézve, és egyfolytában hajigálja rájuk a bankjegyeket. A különféle színű szoknyácskákat viselő nőknek nincs arcuk, csupán a sejk szórakoztatására szolgáló, a zene ritmusára rázkódó hátsók. Ők az emberkereskedelem áldozatai, akiket a világ minden részéről gyűjtöttek be. Az alsó szövegcsík szerint a nőket Kínából, Ukrajnából, Oroszországból, Üzbegisztánból, Kirgizisztánból, Örményországból, Etiópiából, Nigériából, Szomáliából, Indiából, Pakisztánból, Afganisztánból, a Fülöp-szigetekről, Irakból és Marokkóból vásárolták egy sejknek. Akárcsak a régi háremekben, itt is van miből válogatnia.

Az emberkereskedelem fekete listáján szereplő országok között az Egyesült Arab Emírátságokon kívül szerepel még Szaúd-Arábia, Bahrein és Kuvait is.

Nők és lányok ezreiről van szó. Megint eszembe jutott Julia. Ha úgy dönt, most már szabad lehetne. De a visszatérést választotta, mert nem akart magára

hagyni egy bántalmazott gyermeket. Nem tudom, én képes lennék-e erre. Reméltem, hogy Stevennek sikerül mindent úgy megszerveznie, hogy mind a ketten visszanyerhessék szabadságukat. De hát a pénz! Mennyit kérhetnek egy ilyen kislányért? Ezek a gondolatok nem hagytak aludni. A migrén ellen erős porokat vettem be, és bár késő este volt, felhívtam Lindát.

- Bocsáss meg, Linda, hogy most hívlak, de nem tudok aludni.
- Semmi gond, Isabelle, nekem is egyfolytában jár az agyam.

– Azon gondolkozol, hogy honnan veszünk pénzt Anisa kivásárlására?

– Igen, és tartok tőle, hogy ez sok pénzt jelent...

– Én is azt hiszem. De honnan teremtyük elő?

– Nem tudom, fogalmam sincs... – Linda hangja szomorúan csengett.

Kellemetlenül összeszorult a torkom.

– Isabelle, ott vagy még?

– Itt vagyok. Ez az egész egyre nehezebb... – Arra gondoltam, hogy a tehetetlenség a legrosszabb.

– Tudom, Isabelle, tudom...

– Linda, ne haragudj, hogy ilyen későn hívtalak, mégis megpróbálok aludni. Ma már úgysem találunk ki semmit.

– Rendben, holnap talán eszünkbe jut egy új ötlet.

– Jó éjt, Linda.

– Jó éjt, Isabelle.

Lehunytam a szemem, és feltűnt előttem a két pakisztáni lány imára kulcsolt, könnyörgő keze.

*

Stevennel visszaértünk a nyilvánosházba. A szobám felé tartva a folyosón az egyik szobából fájdalmas zokogás és jajgatás szűrődött ki. Tudtam, hogy a fiatal marokkói lány sírását hallom. Eszembe jutott Okszana összeszabdalt hasa, és összerándultam. Csak abban reménykedhettem, hogy Szandzsaj nem engedett tönkretenni egy értékes marokkói árut.

Bementünk a szobámba. A vacsorát az étteremben egészen különlegesnek éreztem. Hosszú idő óta először nem éreztem prostituálnak magam. És bár erről egyszer egy vacsora erejéig Ibrahim sejjkel is megfeledkeztem, Stevennel a helyzet merőben más volt. Tudtam, hogy a szobába visszatérve – és mindenképp együtt kellett visszajönnünk, mert Szandzsaj és Karima szemében ő a kuncsaftom volt – csak beszélgetni fogunk. És ez olyan jó volt. Nagyon jó.

Amíg vacsoráztunk, meséltem Stevennek Anisáról, az Indiából elrabolt kislányról. Steven figyelmesen végighallgatott, sőt elfogadta

a döntésemet is, hogy mindenképp vissza kell mennem a bordélyba – csak azt sajnálta, hogy erről nem szóltam neki már korábban.

– Julia, ha tudtam volna Árusáról, az elejétől fogva másképp szervezem meg a szökést. Most visszaállhatunk a rajtvonalhoz.

– Steve, én magam is össze vagyok zavarodva. Egyrészt vigasztalni próbáltam Anisát, azt ígértem neki, hogy kiviszem innen, másrészt viszont tisztában voltam a brutális valósággal... – Képtelen voltam visszatartani kicsorduló könnyeimet. Étteremben voltunk, igyekeztem gyorsan letörölni őket. – Ha magamat nem voltam képes kimenekíteni onnan, milyen reális esélyem volt arra, hogy őt kiszabadítsam?

– Ha elmondtad volna, akkor... – Steven egyenesen a szemembe nézett.

– Nem tudtam, Steve... Anisa tegnap éjszaka is átosont hozzám, és tele volt sebekkel. Vért...
– Vért?

– Vért?

– Jár hozzánk egy perverz...

Steve tekintete a csuklóimon alig kivehető hegek felé fordult. Nagyon éles szeme volt, és már biztosan korábban is észrevette ezeket.

– Megölném a rohadékot – közölte eltökélten.

– És amikor azt mondtad, hogy szálljak be abba az autóba, a szemem előtt megjelentek Anisa sebei... És emiatt...

Amikor újra a szobámban voltunk, kitört belőlem a fékezhetetlen zokogás. Sirattam Anisát, magamat, Okszanát és az emberkereskedők összes áldozatát. Leküzdhetetlen hisztéria vett rajtam erőt. Ömlöttek a könnyeim, mert gyűlöltem őket, az emberkereskedő bandák tagjait, akik eladnak-vesznek, mint az árut, mintha csak árucikkek lennének, a kurva életbe, és a szemük se rezdül, a szívük se rezdül, a kurva életbe, semmijük nem rezdül ezeknek. És ütni-vern akartam őket, agyonverni akartam őket, és kétségbeesésemben és tehetetlenségemben ököllel Stevennek estem, és őt ütöttem Tarek miatt, Ibrahim sejk miatt, a degenerált Ahmed miatt és az összes rohadék miatt, akik élő húsnak tekintik a nőket és a gyerekeket. Steven nyugodtan tűrte az ütéseimet, megpróbált átkarolni, megnyugtatni, de én csak folytattam és

bőgtem. Kedvesen átölelt. Rég nem éreztem már ilyet. Aztán lágyan csókolgatni kezdte a hajamat. Észrevettem, hogy felgyorsul a lélegzete. Felé nyújtottam a számat. Megcsókolt, aztán együtt zuhantunk az ágyra. Mohón, szomjasan csókolóztam vele, úgy csókoltam, ahogy már rég senkit, ő pedig dédelgetett, és magához húzott, és akart, és kívánt engem – engem, nem egy kurvát. Simogatásától és csókjaitól újra nőnek éreztem magam. És megadtam magam neki, odaadtam magam neki, ő pedig egyre csak simogatott.

– Elviszlek innen, Julia. És Anisát is – ígérte.

Nem mentem vissza a szalonba. Öljenek meg. Öljenek meg, de nem megyek, soha többé. Karimát lefoglalta a marokkói lány, ezért békén hagyott.

– Szerintem érez valamit irántad – jelentette ki Larisza, amikor Steve a következő látogatása után távozott a nyilvánosházból.

– Jobban teszed, ha kevesebb vodkát iszol, Larisza, mert nem tesz jót neked – szóltam neki vissza. – Még hogy a kuncsaft érez valamit?

– Tudom, amit tudok – tartott ki a véleménye mellett Larisza. – Látom, ahogy rád néz.

– Néz, mert néz – gúnyolódtam. – Mindenkinek kell néznie valahogy.

Steven rendszeresen eljár hozzám, de nem beszéltünk a Larisza által emlegetett érzésekről. Szeretkeztünk, majd megbeszéltük, hogyan lehetne kilopni Anisát. Szandzsaj egymás után szabadult meg a lányoktól, így fennállt a veszély, hogy bármelyik pillanatban rám kerülhet a sor.

– Hamarosan eljön Anisáért az álpedofil – avatott be a tervébe Steven. – És elkezdi rendszeresen látogatni. De van egy probléma.

– Mi az?

– Természetesen hozzá sem fog nyúlni.

– Még szép.

– Ez Anisának jó hír, de nem mondhatja el senkinek.

– Mit nem mondhat el?

– Hogy a férfi egy ujjal sem nyúlt hozzá. Később megpróbálja a kislányt megvásárolni, ezért nem derülhet ki, hogy nem „használja”.

És nem tudom, hogy a ti Karimátok időnként nem beszél a lányokkal arról, hogy mit csinálnak velük a férfiak.

– Nem tudom, erről semmit nem tudok. – Elbizonytalanodtam. – De nem hinném, hogy érdekelné... Miért kellene erről beszélgetnie?

– Már csak azért is, hogy Szandzsaj tudja, milyen árat kérjen értük.

– Nos igen, ez egy ok lenne rá.

– Éppen ezért, amikor Anisa a legközelebb átjön hozzád, kérdezd ki erről, vagy...

– Vagy mit?

– Vagy mondd meg neki, vagy mit tudom én, valahogy add az értésére, hogy ne beszéljen erről senkinek.

– Rendben van, megpróbálom.

– Biztosan sikerülni fog. A gyerek megbízik benned.

– Jó, úgy teszek, ahogy tanácsoltad.

– Szólni fogok, hogy mikor jön először az emberünk.

– Igen, szólj mindenképp, mert arról, ami Anisa szobájában zajlik, egyáltalán nem beszélgetünk. Azt akarom, hogy amikor nálam van, erről megfedekezessen.

– Értem, Julia.

Steven két nap múlva jelezte, hogy az álpedofil elkezdte látogatni Anisát. Amikor a kislány a legközelebbi alkalommal átszökött hozzám, megpróbáltam vele beszélni erről.

– Volt mostanában új látogatód? – kérdeztem.

– Igen – felelte Anisa azon a furcsa hangján.

– És milyen?

– Nem mondhatom el.

– Miért nem mondhatod el?

– Mert Karima megverne érte.

– Miért verne meg?

– Nem mondhatom el.

– Anisa... – Átöleltem a kislányt. – Ez a mi titkunk lesz – súgtam.

– És senkinek nem mondjuk el. – Homlokon csókoltam.

Anisa hozzám bújt, és a fülembe lehelte.

– Az új vendég csak bejön és leül. Ne mondd el Karimának, mert mindig kiabál velem, és azt akarja, hogy sok dolgot csináljak meg a

vendégeknek. Karima azt mondja, hogy ha a vendégek elégedetlenek lesznek, nem ad enni. És nem tudom, hogy az új vendég elégedett-e, ha csak ül.

– Szerintem elégedett – súgtam vissza. – De erről egy szót se szólj Karimának!

– Tudom – bólintott a kislány. – Mert lehet, hogy nem adna enni.

Hozzásimultam, és nagyon reméltem, hogy ez a rémálom hamarosan véget ér.

– De nem tudom... – szólalt meg váratlanul Anisa.

– Mit nem tudsz?

– Hogy mit mondjak, ha Karima megkérdezi, mit csinál velem az új vendég. Nem tudom, mit mondjak neki – aggodalmaskodott.

– Mondd neki, hogy ugyanazt, amit a többiek.

– Jól van, ezt fogom mondani.

Steven még kétszer vitt el vacsorázni, és Szandzsaj engedélyezte, hogy őrizet nélkül tartsak vele. Vagy azért engedett el a késes férfi felvigyázása nélkül, mert az első vacsoráról is visszajöttem Steven– nel, vagy mert a bordélyban már zajlott a lányok lecserélése. Az eladásnál legközelebb Jenny került sorra, ami nagyon megviselte Samantát. Amikor új tulajdonosai elvitték Jennyt, a két filippínó lány rettenetesen sikoltozott, végül a késes férfinak kellett lecsendesítenie őket. Csakhamar új marokkói lány került a bordélyba. Szandzsaj üzlete felvirágzott.

– Steven, mikor veszik meg Anisát?

Tudtam már, hogy elsőként Anisának kell távoznia. Csak az után vihet el Steven egy vacsorára, hogy aztán soha ne térjek már ide vissza.

– Hamarosan, Julia, hamarosan kezdjük az alkut – biztosított Steven.

– Vannak új híreid, Linda? – Türelmetlenül vártam, mikor veszi kezdetét Steven akciója. Szálím nem volt otthon, és jobb lett volna, ha minden a távollétében zajlik le – így szükség esetén szabadabban mozoghattam.

– Nincs újság, azon kívül, hogy hamarosan kezdünk.

– Folynak már a megbeszélések Anisa kiváltásáról?

– Az álpedofil megpróbálja kipuhatolni, hogyan reagál majd Szandzsaj az ajánlatára.

- Ha bármit megtudsz, értesíts, kérlek!
- Természetesen, Isabelle, mint mindig.
- Köszönöm, Linda, viszonthallásra.
- Viszonthallásra.

A következő néhány napban azon aggódtam, hogy Szandzsaj esetleg hallani sem akar a kislány eladásáról. De aztán felhívott Linda.

- Szia, Isabelle.
- Szia, Linda. Új híred van?
- Igen.
- Jó vagy rossz?
- Ilyen is, olyan is.
- Hogyhogy?
- Át tudnál jönni ma este hozzám? – hívott meg magához Linda.

– A legjobb lesz, ha hármásban beszélünk.

- Igen, megyek. – Szálím továbbra is külföldön volt.
- Hétkor?
- Rendben, hétkor nálad leszek.

Linda és Steven nem túl jókedvűen várt rám.

– Üdvözöllek, Isabelle, foglalj helyet, kérlek! – intett Linda a kanapé felé.

- Üdv, Linda! Üdv, Steve! – köszöntöttem őket.
- Szia, Isabelle – biccentett Steve.
- Mik a hírek? Jók? Rosszak? – vágtam bele rögtön.
- Szandzsaj hajlandó eladni Anisát – közölte Steven.
- Csodás! – szakadt ki belőlem.
- Igen, ez jó hír, bár nem teljesen... – jegyezte meg Linda.
- Miért?
- Szandzsaj árat emelt – mondta Steven.
- Mennyit akar?
- Húszezer dollárt.
- Ez nagyon sok pénz – állapítottam meg.
- Túl sok. – Steven ingerültnek látszott. – Ezért is mondtam, hogy árat emelt. Utánanéztem, és az ilyen kislányoknak, ráadásul az

olyanoknak, akik frissek, most érkeztek a rendszerbe, tizenegynéhány ezer dollár az áruk, általában tizenöt alatt.

– Mit képzelsz ez! – kiáltottam fel.

– Azt képzelsz, hogy az ügyfele, akit ő pedofilnak hisz, a maga számára veszi meg Anisát. És az ilyen mocskok, ha fontos nekik, és pénzük is van, minden árat megfizetnek – magyarázta Steven.

– Akkor most mi lesz?

– Linda nyolcezer dollárt tud adni, én hetet, az együtt tizenötezer.

– Ötezer hiányzik. – Törtem a fejem, honnan vegyek ötezer dollárt, de semmi nem jutott eszembe.

– Igen, ötezer hiányzik – ismételte meg Steven.

Egy darabig csendben ültünk, aztán megszólalt Steven telefonja. Az amerikai felvette, meghallgatta, mit mond az, aki felhívta, majd megkérdezte:

– Ez az utolsó ár?

A vonalban valaki mondott valamit, amire Steven annyit mondott: „köszönöm, értem”, és bontotta a vonalat.

– Tizennyolcezer. Ez Szandzsaj utolsó ajánlata. Nem hajlandó többet engedni. A beépített emberünk most hívott, az alkunak vége.

– Vagyis hiányzik háromezer. – Száguldoztak a gondolataim, honnan szerezhethetnénk meg a hiányzó összeget, amikor hirtelen megvilágosodtam. – A sejk felesége! – rikkantottam.

– Tessék? – Linda nem értett semmit.

– *A Sejk felesége vagyok* című könyvem jogdíja! Linda, kérlek, megtennéd, hogy a lehető leghamarabb utánanézel ennek? – Lindát felhatalmaztam a kiadóval folytatott kapcsolattartásra. – A jogdíj talán fedezi a hiányzó összeget.

– Hát persze, Isabelle, holnap ellenőrzöm. – Linda arcát mosoly derítette fel. – Tehát van esélyünk arra, hogy Anisát kiváltsuk! Remek! – Steven arcáról is elszállt a felhő. – Ha sikerül összeszednünk a pénzt, gyorsan kivásároljuk Anisát, azután pedig kiszabadítjuk Júliát. – És már Steven szája is a füléig húzódott.

A jogdíj elegendő volt a hiányzó összeg kipótlására. A könyv, amelynek megírásáért iszonyú rettegéssel, kinnal, sőt összeveretéssel fizettem meg, amelyben a legintimebb, időnként nagyon fájdalmas élményeimet írtam le, most lehetővé tette, hogy az

emberkereskedők bűnszervezetének egyik áldozatát
kiszabadíthassuk.

Néhány nap múlva együtt utaztunk el Lindával, hogy a velünk együttműködő férfitől átvegyük a gyönyörű, megkínzott kislányt. Nem tudta, hogy hol van, összezavarodott, de amikor elmondtam neki, hogy szabad, és visszatérhet az anyukájához, a nyakamba ugrott, és boldogan zokogva ismételtette:

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

Az elrabolt kislány, aki megjárta a poklot, Steven akciójának, valamint Linda és az olvasóim segítség nyújtásának köszönhetően visszanyerte a szabadságát.